

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1
NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

J.R.

WARD LOVER UNLEASHED

A NOVEL OF THE BLACK

DAGGER BROTHERHOOD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MARGARET BIRD'ÜN SEVGİ DOLU

ANISINA

SANA ADANMIŐTIR:

Sen,
gerçekten bir "kardeş".
Bence tam olman gereken
yerdessin ve
Böyle hisseden tek kişi ben değilim.

TEŞEKKÜRLER

Kara Hançer Kardeşliği okuyucularına sonsuz minnettarlığımızla ve Cellie'lere bir selamla!

Tüm destek ve rehberliğiniz için çok teşekkür ederim: Steven Axelrod, Kara Welsh, Claire Zion ve Leslie Gelbman.

NAL'daki herkese de teşekkür ederim - bu kitaplar gerçekten bir ekip çalışması.

Lu, Opal ve tüm Modlarımıza yürekten yaptığınız her şey için teşekkür ederim! Ve bana katlanan Ken'e ve Sanal İmza Kraliçesi Cheryle'a.

D'ye sevgiler ve çok şey için sonsuz minnettarlıkla... özellikle de Kezzy'ye. Skittles hiç bu kadar seksi olmamıştı.

Ve her adımında sabırla ve nezaketle yanımda olan Nath'a sevgilerimle.

Teşekkürler, LeE Teyze! Burada herkes seni seviyor ve bu artık daha büyük bir liste, değil mi?

Tanıdığım en zeki insanlardan biri olan ve öyle de kalacak olan Doktor Jess'e de teşekkür ederim - bana katlandığınız için çok şanslıyım. Ve Yönetim Kurulumu tamamlayan Sue Grafton ve Betsey Vaughan'a.

Bunların hiçbiri şu kişiler olmadan mümkün olamazdı: danışmanım, bakıcım ve vizyonerim olan sevgili kocam; bana o kadar çok sevgi veren harika annem ki ona borcumu asla ödeyemem; ailem (hem kan bağı olanlar hem de evlat edinilenler); ve sevgili dostlarım.

Ve tabii ki WriterDog'un iyi yarısı.

TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ahstrux nohtrum (n.) Görevi kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Seçici bir eğitimin sonucu olarak Irk içinde üreyen Kardeşler, muazzam fiziksel ve zihinsel güce sahip olmanın yanı sıra hızlı iyileştirme yetenekleri vardır. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği agresif, kendine güvenen ve ketum olan bu kişiler sivillerden ayrı yaşar ve beslenmeleri gerektiği zamanlar dışında diğer sınıfların üyeleriyle çok az temas kurarlar.

Vampir dünyasında efsanelere konu olurlar ve saygı nesnesi haline gelirler. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurulma ya da kalbe saplanan bir bıçak vb.

kan kölesi (n.) Başka birinin kan ihtiyaçlarına hizmet etmek üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yakın zamanda yasaklanmıştır.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilen dişi vampirler. Onlar kabul edilir

aristokrasinin üyeleri olsalar da geçici olmaktan ziyade ruhani olarak odaklanmışlardır. Onlar erkeklerle çok az etkileşime girer ya da hiç etkileşime girmez, ancak sınıflarını çoğaltmak için Kâtip Bakire'nin talimatıyla Kardeşlerle çiftleştirilebilir. Bazılarının kehanette bulunma yeteneği vardır. Geçmişte, Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin kan ihtiyaçlarını karşılamak için kullanılmışlardır ve bu uygulama yakın zamanda Kardeşler tarafından yeniden başlatılmıştır.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. Doggen'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten yaşlanırlar. Çabuk. Ortalama yaşam süresi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve sonsuzluğa geçtiği zamansız alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin kral ve kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli derecelerde ghardianlar vardır, en güçlüsü sehcluded bir kadındır.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyle çiftleşmiş erkek vampir. Erkekler birden fazla dişi

dostum.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (adj.) "En sevgili" olarak gevşekçe tercüme edilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

lessen (n.) Lessening'in bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhsuz insan

Toplum. Lesser'ların öldürülmesi için göğsünden bıçaklanması gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri pigmentasyonunu kaybederek sarışın, allıksız ve soluk gözlü olurlar. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Efsanevi bir yaratıktır.

cinsel cesaret. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi, bir yanılısma alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık dönemi. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra bir kez meydana gelir. On yıl sonra. Tüm erkekler, ihtiyacı olan bir dişinin yanındaysa bir dereceye kadar tepki verir. Bu

özellikle de dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansız bir âlemde yaşar ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

phearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelimesi kelimesine "bir dişinin içine girmeye layık" anlamına yakın bir çeviri.

princeps (n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, sadece Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra gelir. Bu unvana sahip olmak için doğmak gerekir; unvan verilemez.

pirokant (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bağımlılık gibi içsel ya da sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş olan bir kişi tarafından verilen onuru yatıştırmaya yönelik ritüel yöntem. Eğer kabul edilirse Saldırgan bir silah seçer ve kendisini savunmasız bir şekilde sunan saldırgana vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Kralın danışmanı, vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamandışı bir alemde var olur ve geniş güçlere sahiptir. Tek bir yaratma eylemi gerçekleştirebilir. vampirleri var etmek için harcadı.

sehclusion (n.) Kral tarafından bir kişiye verilen statü Aristokrasiden bir kadının ailesinin dilekçesi üzerine. Kadını aristokrasinin ghardian'ının, yani genellikle evdeki en yaşlı erkeğin tek yönetimindedir. Gardiyanı daha sonra

hayatının her şekli belirlene hakkına sahiptir,
Dünya ile olan tüm etkileşimlerini istediği gibi
kısıtlıyor.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş diş vampir. Bağlanmış
erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle
dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.) Vampir ırkında, vampirleri öldürme
yeteneği ve arzusu ile karakterize edilen alt tür.
Diğer özelliklerinin yanı sıra, başkalarının
duygularını manipüle edebilir (enerji alışverişi
amacıyla).

Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı
dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır.
Soyları tükenmek üzeredir.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni.
Tören alanı olarak kullanılmasının yanı sıra lesser
kavanozları için bir depolama tesisidir. Burada
yapılan törenler arasında kabuller, cenazeler ve
Kardeşlere karşı disiplin işlemleri. Kardeşlik
üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları
dışında hiç kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi
için kullanılan sözcük. Gevşek bir şekilde "sevgili
arkadaş" olarak çevrilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetişkine
dönüştüğü kritik an. Bundan sonra, karşı cinsin
kanını içmesi gerekir.
hayatta kalamaz ve güneş ışığına dayanamaz.
Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı
vampirler, özellikle de erkekler, geçişlerinden sağ
çıkamazlar. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel
olarak zayıftır,
cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisiz ve
maddesizleşemiyor.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi.
Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını
içmek zorundadır. İnsan kanı

Güçleri uzun sürmese de hayatta kalırlar. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları

"dönüştüremezler", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilirler, ancak bunu yapmak için sakinleşmeleri ve konsantre olmaları gerekir ve yanlarında ağır bir şey taşıyamazlar. Şunları yapabilirler

kısa süreli olması koşuluyla insanların anılarını soyabilir. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi

bin yıl, hatta bazı durumlarda daha da uzun.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

PROLOGUE

1761, ESKİ ÜLKE

Xcor, henüz beş yaşındayken babasının öldürüldüğünü gördü.

Her şey gözlerinin önünde cereyan etmişti ama bu kadar yakın olmasına rağmen neler olup bittiğini anlayamamıştı.

Gece her zamanki gibi başlamıştı; orman ve mağaralardan oluşan bir arazinin üzerine karanlık çökmüştü, bulutlar onun ve onunla birlikte at sırtında seyahat edenlerin ay ışığından korunmasını sağlıyordu. Asker grubu altı kişiden oluşuyordu: Throe, Zypher, üç kuzen ve kendisi. Bir de babası vardı.

Kan Mektubu.

Eskiden Kara Hançer Kardeşliği'ndendi.

Onları bu akşam dışarı çıkaran şey, her güneş batışından sonra onları hizmete çağıran şeydi: Vampir ırkını katletmeyi uygun gören Omega'nın ruhsuz silahları olan lesser'ları arıyorlardı. Ve onları buldular. Sık sık.

Ama yedisi Kardeşlik'ten değildi.

O övülen, gizli savaşçı grubunun aksine, Bloodletter tarafından yönetilen bu piçler grubu askerden başka bir şey değildi: Tören yok. Sivil halktan tapınma yok. İlim ya da övgü yok. Soyları aristokrat olabilirdi ama her biri aileleri tarafından terk edilmiş, kusurlu doğmuş ya da kutsal çiftleşmelerin dışında dünyaya gelmişlerdi.

Hayatta kalmak için verilen büyük savaşta asla harcanabilir bir et parçası olmayacaklardı.

Tüm bunlar doğru olsa da, onlar askerlerin en seçkinleri, en acımasızları, en güçlüleri, zaman içinde kendilerini yarıştaki en zorlu görev yöneticisine kanıtlamış olanlardı: Xcor'un babası. Özenle ve akıllıca seçilen bu erkekler düşmana karşı ölümcüldü ve vampir toplumu söz konusu olduğunda kodsuzdu. İş öldürmeye gelince de kural tanımazlardı: Avın avcı ya da insan, hayvan ya da kurt olması fark etmezdi. Kan akacaktı.

Sadece ve sadece tek bir yemin etmişlerdi: Efendisi onların efendisiydi, başkası değil. O nereye giderse, onlar da oraya gidecekti, hepsi bu. Kardeşlik'in ayrıntılı saçmalıklarından çok daha basitti - Xcor kan bağıyla aday olsaydı bile Kardeş olmakla ilgilenmezdi. Şan şöhret umurunda bile değildi, çünkü cinayetin verdiği tatlı rahatlamamanın yerini tutamazdı. Böyle gereksiz gelenekleri ve boşa giden ritüelleri, kara bir hançerden başka bir şey kullanmayı reddedenlere bırakmak daha iyiydi.

Ne kadar silah varsa kullanırdı. Babası da aynıydı.

Savaşçılar ormandan çıkıp meşe ve çalılıklardan oluşan bir bölgeye geldiklerinde toynak sesleri yavaşladı ve sonra sessizliğe gömüldü. Evlerin ocaklarından çıkan dumanlar esintiyle sürükleniyordu ama aradıkları küçük kasabanın sonunda kendilerini gösterdiğine dair başka kanıtlar da vardı: Yüksekte, delici bir uçurumun üzerinde, temeli kayaya kilitlenmiş pençeleriyle bir kartal gibi tünemiş müstahkem bir kale duruyordu.

İnsanlar. Birbirleriyle savaşıyorlar.

Ne kadar sıkıcı.

Yine de bu yapıya saygı duymak gerekiyordu. Belki de Xcor bir gün yerleşirse, oradaki hanedanı katledecek ve o kaleyi ele geçirecekti. Kaçırmak, dikmekten çok daha etkilidir.

"Köye," diye emretti babası. "Eğlenceye doğru."

Söylentilere göre orada daha az sayıda insan vardı; solgun yaratıklar, kalenin gölgesinde araziler oymuş ve taş evler dikmiş olan köylülerle karışıp kaynaşıyordu. Bu, Cemiyet'in adam toplama stratejisinin tipik bir örneğiydi: Bir kasabaya sızmak, erkekleri teker teker ele geçirmek, kadınları ve çocukları katletmek ya da satmak, silahları ve atları alıp kaçmak, bir sonrakine daha kalabalık olarak geçmek.

Xcor bu konuda düşmanla aynı fikirdeydi: Savaşmayı bitirdiğinde, bir sonraki savaş için yola çıkmadan önce her zaman mal olarak alabileceği ne varsa alırdı. Bloodletter ve askerleri geceler boyunca insanların İngiltere dediği topraklarda ilerliyor, İskoç topraklarının ucuna vardıklarında geri dönüp hızla aşağıya iniyor, İtalya'nın topuğu onları geri dönmeye zorlayana kadar güneye, güneye, güneye ilerliyorlardı. Ve sonra o kilometrelerce yolu yeniden kat etmek zorunda kalıyorlardı. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Erzaklarımızı burada bırakıyoruz," dedi Xcor, bir derenin üzerine devrilmiş kalın gövdeli bir ağacı işaret ederek.

Mütevazı erzakları taşınırken, gıcırdayan deri sesleri ve aygırların ara sıra çıkardığı homurtulardan başka bir şey duyulmuyordu. Her şey devrilen meşenin altına istiflendiğinde, yeniden atlarına bindiler ve sahip oldukları silahlar dışında değerli olan tek şey olan yüksek cins atlarını topladılar. Xcor güzellik ya da konfor nesnelerinin işe yararlığını göremiyordu.

bunlar seni aşağı çeken ağırlıktan başka bir şey değildi. Güçlü bir at ve iyi dengelenmiş bir hançer? Bunlar paha biçilemezdi.

Yedisi birlikte köye doğru at sürerken, atlarının toynaklarının sesini kısmak için hiçbir çaba sarf etmediler. Ancak savaş çıgılları atmadılar. Bu boşa harcanan bir enerjydi, çünkü düşmanlarının ortaya çıkıp onları selamlaması için çok az davete ihtiyacı vardı.

Bir ya da iki insan hoş geldin dercesine kapılardan dışarı baktı ve sonra hızla kendilerini evlerine kilitledi. Xcor onları görmezden geldi. Bunun yerine, bodur taş evleri, merkez meydanı ve müstahkem ticaret dükkânlarını tarayarak, bir hayalet kadar solgun ve pekmezle kaplanmış bir ceset gibi kokan iki ayaklı bir form aradı.

Babası ona doğru atını sürdü ve hınzırca gülümsedi. "Belki daha sonra buradaki bahçelerin meyvelerinin tadını çıkarırız."

"Belki," diye mırıldandı Xcor, aygırı başını savururken. Doğrusu, dişilerle yatmak ya da erkekleri boyun eğmeye zorlamakla pek ilgilenmiyordu ama efendisi boş zamanlarında bile reddedilecek biri değildi.

Xcor el işaretleriyle gruptan üç kişiyi sol tarafa, çatısının tepesinde bir haç bulunan küçük bir yapının olduğu yere yönlendirdi. O ve diğerleri sağdan gidecekti. Babası ne isterse onu yapacaktı. Her zamanki gibi.

Aygırları yürüyüşte kalmaya zorlamak en güçlü kolları bile zorlayan bir işti ama o bu çekişmeye alışkındı ve eyerinde sağlam bir şekilde oturuyordu. Acımasız bir amaçla gözleri ay ışığının yarattığı gölgeleri delip geçiyor, arıyor, yokluyor-

Demirci dükkânının rüzgârlığından kurtulan avcı grubunun elinde bol miktarda silah vardı.

"Beş," diye homurdandı Zypher. "Bu gece kutsanmış olsun."

"Üç," diye araya girdi Xcor. "İkisi henüz insan - gerçi o çifti öldürmek de bir zevk olacak."

"Hangisini alayım lordum?" dedi silah arkadaşı, bir parçası olarak verilmemiş, kazanılmış bir hürmetle

doğuştan gelen bir hak.

"İnsanlar," dedi Xcor, öne doğru kayarak ve aygırına başını verdiği an için hazırlanarak. "Eğer etrafta başka cüceler de varsa, bu onları daha da uzaklaştıracaktır."

Büyük hayvanını mahmuzlayıp eyerine yerleşirken, küçükler zincir zırhları ve silahlarıyla yerlerinde dururken gülümsedi. Ancak yanlarındaki iki insan bu kadar kararlı kalmayacaktı. İkili de aynı şekilde savaşa hazır olmalarına rağmen, dişlerinin ilk parıltısında dönüp kaçacak, bir top patlamasından ürken saban atları gibi ürkeceklerdi.

Bu yüzden dörtnala koşarken üç adımdan fazla atmadan aniden sağa kırdı. Nalbantın kulübesinin arkasında dizginleri çekip kendini atından kurtardı. Aygırı vahşi bir köpekti ama attan inmek söz konusu olduğunda itaatkârdı ve

Arka kapıdan bir dişi insan fırladı, beyaz geceliği karanlıkta parlak bir çizgi halindeydi ve çamurda ayaklarını yere basmak için çabalıyordu. Onu gördüğü anda dehşet içinde donakaldı.

Mantıklı bir cevap: Adam onun iki katı, hatta üç katı büyüklüğündeydi ve onun gibi uyumak için değil, savaşmak için giyinmişti. Elini boğazına götürdüğünde havayı kokladı ve onun kokusunu aldı. Mmm, belki de babası bahçenin tadını çıkarmak konusunda haklıydı ...

Bu düşünce aklına geldiğinde, alçak bir hırıltı çıkararak kızın ayaklarını panikle koşmaya teşvik etti ve kızın kaçışını görünce içindeki yırtıcı hayvan ön plana çıktı. Bağırsaklarında kana susamışlık kıvrılırken, türünün bir üyesinden beslenmeyeli birkaç hafta olduğunu hatırladı ve bu genç kız insan olsa da, bu gece için yeterli olabilirdi.

Ne yazık ki şu anda bu oyalanma için zamanı yoktu -her ne kadar babası daha sonra onu mutlaka yakalayacak olsa da. Eğer Xcor'un biraz kana ihtiyacı varsa, onu bu kadından ya da bir başkasından alacaktı.

Onun kaçışına sırtını dönerek ayaklarını dikti ve tercih ettiği silahını kınından çıkardı: Her ne kadar hançerler de işe yarsa da, o uzun saplı ve sırtına takılan bir kılıf için modifiye edilmiş tırpanı tercih ediyordu. Bu ağır silahı kullanmakta ustaydı ve rüzgârda acımasız, kavisli bıçağı kullanırken gülümsüyor, yüzeceklerinden emin olduğu bir çift balığa ağ atmayı bekliyordu

-

Ah, evet, haklı olmak ne kadar güzeldi.

Ana caddeden parlak bir ışık ve patlama sesi geldikten hemen sonra, iki insan sanki yağmacılar tarafından takip ediliyormuş gibi çığlık atarak demircinin arkasından dolandı.

Ama yanlış anladılar, değil mi? Yağmacıları burada bekliyordu.

Xcor onlara bağırmadı, küfretmedi ya da hırlamadı bile. Tırpanıyla koşmaya başladı, güçlü kalçaları aradaki mesafeyi açarken silah iki elinin arasında dengede duruyordu. Ona bir kez bakan insanlar çizmelerinin içinde patinaj yapıyor, kolları suya inen ördeklerin kanat çırpışları gibi denge için eğiliyordu.

Onların üzerine düşerken zaman yavaşladı, en sevdiği silahı büyük bir daire çizerek ikisini de boyun hizasından yakaladı.

Kafaları tek ve temiz bir hareketle koptu, şaşkın yüzleri parladı ve serbest kalan burun alnın üzerine düşerken kayboldu, kan Xcor'un göğsünde benek benek yayıldı. Kafatası taçlarının yokluğuunda, vücudun alt yarısı tuhaf, sıvı bir zarafetle yere düştü ve uzuvların bükölmesiyle cansız bir şekilde yere indi.

şimdi bağırdı.

Xcor, deri çizmelerini çamura gömdü, derin bir nefes aldı ve tırpanını önünde çalıştırırken böğürerek bıraktı, kıpkırmızı çelik daha fazlasını istiyordu. Avları sadece insanlar olsa da, öldürmenin verdiği heyecan orgazmdan bile daha iyiydi.

Hayatı alıp arkasında cesetler bıraktığına dair bir his bal likörü gibi içinden akıyordu.

Dişlerinin arasından ısıklık çalarak aygırını çağırdı ve aygır komutuyla ona doğru fırladı. Bir sıçrayışta eyerin üzerine çıktı, sağ elindeki tırpanı havada tutarken sol eliyle dizginleri tutuyordu. Sertçe mahmuzlayarak atını dörtnala koşturdu, dar, toprak bir yoldan aşağıya indi ve savaşın tam ortasına çıktı.

Piç dostları tam bir dövüş modundaydı, kılıçlar çarpışıyor ve şeytan düşmanla karşılaştıkça bağırışlar geceye yayılıyordu. Ve tıpkı Xcor'un tahmin ettiği gibi, yarım düzine daha azınlık, iyi yetiştirilmiş aygırların üzerinde, bölgelerini savunmak için kızışmış aslanlar gibi ileri atıldı.

Xcor ilerleyen düşman grubunun üzerine düştü, dizginlerini kulpuna taktı ve aygırı dişlerini göstererek diğer atlara doğru koşarken tırpanını salladı. Düşmanlarını parçalara ayırırken siyah kan ve vücut parçaları uçuşuyor, kendisi ve atı saldırılarında tek bir birim olarak çalışıyordu.

Çeliğiyle bir avcıyı daha yakalayıp göğüs hizasından ikiye bölerken, bunun yapmak için doğduğunu, yeryüzündeki zamanını en iyi şekilde değerlendireceğini biliyordu. O bir katildi, savunmacı değil.

Irkı için değil, kendisi için savaştı.

Her şey çok çabuk bitmişti, gece sisi, yağ siyahı kanlarının birikintileri içinde kıvranan düşmüş lesser'ların etrafında dönüyordu. Grubunda yaralananların sayısı azdı. Throe'nun omzunda bir çeşit bıçağın etinde açtığı bir yara vardı. Zypher ise topallıyordu, bacağının dış kısmında botunu kaplayan kırmızı bir leke vardı. İkisi de yavaşlamamış ya da en ufak bir endişe duymamıştı.

Xcor atını çekti, atından indi ve tırpanını kılıfına geri koydu. Çelik hançerini çekip katillere saplama turlarına başlarken, düşmanı yaratıcısına geri gönderme sürecinin yasını tuttu. Daha çok savaşmak istiyordu, daha az değil-

Bir ılık başını döndürdü. Gecelikli insan kadın, saklandığı yerden fırlamış gibi solgun bedeniyle köyün toprak yolunda hızla ilerliyordu. Xcor'un babası aygırına binmiş ve sert bir şekilde sürüyordu, Bloodletter'ın iri vücudu ona doğru gelirken eyerinden yana doğru sarkıyordu. Gerçekten de bu uzun boylu bir yarış değildi ve Xcor'un yanından geçerken onu koluyla yakalayıp kucağına fırlattı.

Yakalandıktan sonra ne durdu ne de yavaşladı ama bir işaretleme vardı: Aygırı dört nala koşarken ve insan sağa sola savrulurken, Xcor'un babası yine de dişleriyle kadının ince boğazına vurmayı başardı ve sanki onu köpek dişleriyle yerinde tutacakmış gibi kadının boynuna kilitlendi.

Ve lecekti. Kesinlikle lecekti. Eğer nce Bloodletter olmasaydı.

Dönen sisin içinden, sanki havadaki nem ipliklerinden oluşmuş gibi hayalet gibi bir şekil belirdi. Xcor hayaleti görür görmez gözlerini kıstı ve keskin burnuna güvendi.

Bir dişi gibi görünüyordu. Onun türünden. Beyaz bir elbise giymiş.

Ve kokusu ona tam olarak çıkaramadığı bir şeyi hatırlatıyordu.

Tam babasının yolunun üzerindeydi ama ne atı ne de birazdan üzerine gelecek olan sadist savaşçıyı umursuyor gibiydi. Ancak efendisi onun büyüsüne kapılmıştı. Onu fark ettiği anda, insan kadını sanki etini çoktan çiğnediği bir kuzu kemiğinden başka bir şey değilmiş gibi bıraktı.

Xcor bunun yanlış olduğunu düşündü. Doğrusu, o aksiyon ve güç sahibi bir erkekti ve zayıf cinsiyetten birinden çekinecek biri değildi... ama vücudundaki her şey onu bu ruhani varlığın tehlikeli olduğu konusunda uyarıyordu. lmcl.

"Oy! Baba!" diye seslendi. "Arkanı dn!"

Xcor aygırını çağırmak için ısıklık çaldı, o da emir üzerine geldi. Eyerine atlayıp aygırının kanatlarını mahmuzladı ve babasının yolunu kesmek için kendini fırlattı, garip bir panik onu yönlendiriyordu.

Çok geç kalmıştı. Babası yavaşça yere çömelmiş olan dişinin üzerindeydi.

Fates, o atlayacaktı-

Eşgüdümlü bir telaşla havalandı ve babasının bacağını yakalayarak atın üzerine atlamak için bir yol olarak kullandı. Ardından, Bloodletter'ın sert göğsüne tutunarak uzak tarafa sıçradı ve erkeği kendisiyle birlikte yere indirdi; bu güçlü hamle hem cinsiyetine hem de hayalet gibi doğasına meydan okuyordu.

Yani hayalet değil, kanlı canlı biriydi. Bu da öldürülebileceği anlamına geliyordu.

Xcor aygırını onların üzerine sürmeye hazırlanırken, diş hiç de kadınsı olmayan bir çığlık attı: Daha çok kendi savaş çıığına benzeyen bu böğürtü, altındaki gürleyen toynakların ve bu beklenmedik saldırıya karşı koymak için kendilerini toplayan piç grubunun seslerini kesti.

Ancak hemen müdahale etmeye gerek yoktu.

Eyerinden indirilmenin şokunu üzerinden atan babası sırt üstü yuvarlandı ve hançerini kınından çıkardı, yüzünde bir hayvanınki gibi hırıltılar vardı. Xcor lanet okuyarak dizginleri çekti ve kurtarmayı durdurdu, çünkü efendisi kontrolü ele alacaktı: Bloodletter yardım edilecek türden bir erkek değildi.

-Geçmişte Xcor'u bunun için dövmüştü, zor öğrenilmiş ve iyi hatırlanan dersler.

Yine de atından indi ve ormanın içinde ya da ortasında bu Valkyrie'nin türünden başkalarının olması ihtimaline karşı kendini çevreye hazırladı.

Bu yüzden onun açıkça bir isim söylediğini duydu. "Vishous."

Babasının öfkesi kısa bir şaşkınlığa dönüştü. Ve o kendini savunmaya devam edemedi, kadın parlamaya başladı.

kesinlikle kutsal olmayan bir ışıkla.

"Baba!" Xcor ileri doğru koşarken bağırdı.

Ama çok geç kalmıştı. Ve temas kuruldu.

Alevler efendisinin sert, sakallı yüzünün etrafında patladı ve sanki kuru saman üzerindeymiş gibi bedensel formunu sardı. Ve dişi, onu yere serdiği aynı zarafetle geriye sıçradı ve adamın çılgınca ateşi söndürmeye çalışmasını izledi ama nafile. Gecenin karanlığında, diri diri yanarken çığlık attı; deri giysisi derisi ve kasları için hiçbir koruma sağlamıyordu.

Alevlere yeterince yaklaşmanın bir yolu yoktu ve Xcor kayarak durdu, kolunu önüne kaldırdı ve olması gerekenden katlanarak daha sıcak olan ısıdan eğilerek uzaklaştı.

Tüm bu süre boyunca dişi, kıvranan, seğiren bedenin üzerinde durdu... titreyen turuncu parıltı onun acımasız, güzel yüzünü aydınlatıyordu.

Sürtük gülümsüyordu.

Ve işte o zaman yüzünü ona doğru kaldırdı. Xcor onun yüzünü tam olarak görebildiğinde, ilk başta gördüklerine inanmayı reddetti. Yine de alevlerin parıltısı yalan söylemiyordu.

Kan Mektubu'nun kadın versiyonuna bakıyordu. Aynı siyah saçlar, soluk ten ve soluk gözler. Aynı kemik yapısı. Dahası, neredeyse vahşileşmiş gözlerindeki aynı intikamcı ışık, ölüme neden olmaktan duyulan o coşku ve tatmin, Xcor'un kendisinin de çok iyi bildiği bir kombinasyondur.

Bir an sonra kayboldu, kendi türünün cisimsizleşmesi gibi değil, daha ziyade bir duman dalgası gibi sisin içinde kayboldu, önce birkaç santim sonra da birkaç metre uzaklaştı.

Xcor elinden geldiğince çabuk babasının yanına koştu ama kurtaracak hiçbir şey kalmamıştı... gömecek neredeyse hiçbir şey. İçten içe yanan kemiklerin ve pis kokunun önünde dizlerinin üzerine çökerek bir an için acınacak bir zayıflık yaşadı: Gözlerinden yaşlar boşandı. Bloodletter bir vahşiydi ama sahip olduğu tek erkek yavrusu olarak Xcor ve o birbirlerine yakındılar.... Gerçekten de birbirlerinden farkları yoktu.

"Kutsal olan her şey adına," dedi Zypher boğuk bir sesle. "Neydi o?"

Xcor omzunun üzerinden ters ters bakmadan önce gözlerini kırıştırdı. "Onu öldürdü."

"Evet. Ve sonra biraz."

Piçler teker teker etrafında toplanırken, Xcor ne söyleyeceğini, ne yapacağını düşünmek zorundaydı.

Sertçe ayağa kalkarak aygırını çağırmak istedi ama ağzı ısıklık çalamayacak kadar kurumuştı. Babası... uzun zamandır düşmanı olan babası da ölmüştü. Ölmüştü. Ve bu çok hızlı olmuştu, çok hızlı.

Bir kadın tarafından.

Babası öldü.

Fırsat bulduğunda önündeki erkeklerin her birine baktı; at sırtındaki ikisine, yaya olan ikisine ve sağındakine. Ağır bir farkındalıkla, önünde uzanan kader ne olursa olsun, bunun şu anda, burada, şu anda yaptıklarıyla şekilleneceğini biliyordu.

Buna hazırlıklı değildi ama yapması gerekenden de geri dönmeyecekti:

"Bunu şimdi dinleyin, çünkü sadece bir kez söyleyeceğim. Kimse bir şey söylemeyecek. Babam düşmanla savaşırken öldü. Ona saygı göstermek ve onu yanımda tutmak için yaktım. Şimdi bana yemin et."

Uzun süre birlikte yaşadığı ve savaştığı piçler öyle yemin etmişlerdi ki, derin sesleri gecenin karanlığında kaybolup gittikten sonra Xcor eğildi ve parmaklarını küllerin arasında gezdirdi. Ellerini yüzüne götürerek yanaklarından boynunun her iki yanındaki kalın damarlara kadar uzanan isli izleri çizdi ve sonra babasından geriye kalan sert, kemikli kafatasını avuçladı. Dumanı tüten, kömürleşmiş kalıntıları havada tutarak, önündeki askerlerin kendisinin olduğunu iddia etti. "Artık sizin tek efendiniz benim.

Kendinizi bana bağlayın. yoksa benim düşmanım olursun. Hepiniz ne diyorsunuz?"

Hiç tereddüt yoktu. Erkekler diz çöktüler, hançerlerini çıkardılar ve bir savaş çığlığı attılar

bıçakları ayaklarının dibindeki toprağa gömmeden önce ağladı.

Xcor onların eğilmiş başlarına baktı ve omuzlarına bir örtü düştüğünü hissetti. Kan Mektubu ölmüştü. Artık yaşamıyordu, bu gecedan itibaren bir efsaneydi.

Ve doğru ve yerinde olarak, oğul şimdi efendisinin tabanlarına adım atarak, ne Wrath'a, ne hükmetmeyen krala, ne de kendilerini bu seviyeye indirmeye tenezzül etmeyen Kardeşliğe hizmet edecek olan bu askerlere komuta etti... ama sadece Xcor'a ve Xcor'a.

"Dişinin geldiği yöne doğru gidiyoruz," diye duyurdu. "Yüzyıllar sürse bile onu bulacağız ve bu gece yaptıklarının bedelini ödeyecek." Şimdi Xcor aygırına yüksek sesle ve net bir şekilde ısıık çaldı. "Bu ölümü onun derisinden kendim çıkaracağım."

Atının üzerine sıçrayarak dizginleri topladı ve büyük hayvanı gecenin içine doğru mahmuzladı, onun için ölüme gitmeye hazır olan piç çetesi topuklarının üzerinde sıraya girdi.

Köyden gürleyerek çıktıklarında, babasının kafatasını deri savaş gömleğinin içine, tam kalbinin üzerine koydu.

İntikam onun olacaktı. Bu onu öldürse bile.

BİR

MEVCUT GÜN
AQUEDUCT YARIŞ PİSTİ, QUEENS, NEW YORK

"Sana sakso çekmek istiyorum."

Dr. Manny Manello başını sağa çevirdi ve kendisiyle konuşan kadına baktı. Bu kelime kombinasyonunu ilk kez duymuyordu ve bu kelimelerin çıktığı ağızda iyi bir yastık sağlamak için yeterince silikon vardı. Ama yine de bir sürprizdi.

Candace Hanson ona gülümsedi ve manikürlü eliyle Jackie O. şapkasını düzeltti. Görünüşe göre, hanımefendilik ve müstehcenlik kombinasyonunun cazip olduğuna karar vermişti ve belki de bazı erkekler için öyleydi.

Hayatının başka bir döneminde olsa, neden olmasının teorisi çerçevesinde muhtemelen onu kabul ederdi. Şimdi mi? O kadar da değil.

Onun hevessizliğine aldırmadan öne doğru eğildi ve ona yerçekimine meydan okumaktan çok, onu ters çeviren, annesine hakaret eden ve ayakkabılarına işeyen bir dizi göğüs gösterdi. "Nereye gidebileceğimizi biliyorum."

Eminim öyledir. "Yarış başlamak üzere."

Suratını astı. Ya da belki de enjeksiyon sonrası dudakları böyle puf puf olmuştu. Tanrım, on yıl önce muhtemelen taze yüzlüydü; şimdi yıllar ona bir çaresizlik patinası ekliyordu - açıkça bir boksör gibi savaştığı normal kırısklığa bağlı yaşlanma süreciyle birlikte.

"Daha sonra, o zaman."

Manny cevap vermeden arkasını döndü, at sahiplerinin bölümüne nasıl girdiğinden tam olarak emin değildi. Padokta ata bindikten sonra buraya gelmek için acele etmiş olmalıydı ve teknik olarak girmesine izin verilmeyen yerlere girmeye alışık olduğuna şüphe yoktu: Candace, Manhattan'ın sosyal tiplerinden biriydi ve fahişelik yapmak için pezevenkten başka bir şey değildi ve birçok yönden diğer eşek arıları gibiydi - rahatsızlığı görmezden gelerseniz başka bir şeye konar.

Ya da başka biri, olduğu gibi.

Daha fazla yaklaşmasını engellemek için kolunu kaldıran Manny, sahibinin kulübesinin parmaklıklarına yaslandı ve kız arkadaşının piste çıkarılmasını bekledi. Dışarıda görevlendirilmişti ve bu sorun değildi: sürünün içinde olmamayı tercih ediyordu ve biraz fazladan mesafe kat etmek onu hiç rahatsız etmemişti.

Queens, New York'taki Aqueduct, Belmont veya Pimlico ya da tüm yarış pistlerinin anası sayılan Churchill Downs'un prestij seviyesinde değildi. Ancak köpek pisliği de değildi. Tesiste bir buçuk kilometre uzunluğunda toprak pistin yanı sıra hem çim hem de kısa pist bulunuyordu. Toplam kapasitesi doksan bin civarındaydı. Yemekler iyiydi ama kimse oraya yemek yemeye gitmiyordu ve bugün olduğu gibi bazı büyük yarışlar vardı: Wood Memorial Stakes 750.000\$ ödüllü bir yarıştı ve Nisan ayında düzenlendiği için Triple Crown yarışmacıları için iyi bir ölçüttü.

Evet, işte oradaydı. İşte onun kızı.

Manny'nin gözleri GloryGloryHallelujah'a kilitlendiğinde, kalabalığın gürültüsü, günün parlak ışığı ve diğer atların sallanan çizgisi kayboldu. Gördüğü tek şey

muhteşem siyah kısırağı, kürkü güneşi yakalayıp parlıyor, süper ince bacakları esniyor, narin toynakları pistin toprağından yukarı kıvrılıyor ve tekrar aşağı iniyordu. Neredeyse on yedi el boyundaki kısırağın sırtında jokey küçük bir sivrisinek gibiydi ve bu boyut farkı güç paylaşımını temsil ediyordu. Eğitiminin ilk gününden itibaren bunu açıkça belirtmişti: Sinir bozucu küçük insanlara tahammül etmek zorunda kalabilirdi, ama onlar sadece yolculuk içindi. Yetki ondaydı.

Otoriter mizacı ona şimdiden iki eğitmene mal olmuştu. Şu anda üzerinde çalıştıkları üçüncüsüne mi? Adam biraz sinirli görünüyordu ama bu sadece kontrol duygusunun ölümüne toynaklanmasından kaynaklanıyordu: Glory'nin süreleri olağanüstüydü, sadece onunla hiçbir ilgisi yoktu. Ve Manny geçimini atlara patronluk taslayarak sağlayan adamların şişirilmiş egolarıyla hiç ilgilenmiyordu. Onun kızı bir dövüşçüydü ve ne yaptığını biliyordu ve onu bırakıp rekabeti gömerken eğlenceyi izlemekte hiçbir sorun yaşamadı.

Gözleri kızda kaldığında, bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce onu satın aldığı enayiye hatırladı. Kan bağı göz önüne alındığında yirmi bin dolar kelepirdi ama aynı zamanda huyuna ve yarışmak için kapı kartını alabileceğinin belli olmadığı gerçeğine bakılırsa bir servetti. Kenara atılmanın ya da daha kötüsü köpek maması haline getirilmenin eşiğinde asi bir yavruydu.

Ama o haklıydı. Kafasını ona verdiğiniz ve gösteriyi yönetmesine izin verdiğiniz sürece, muhteşemdi.

Sıra kapıya yaklaştığında, atlardan bazıları parıldamaya başladı, ancak kızı, enerjisini bu oyun öncesi saçmalıklarla harcamanın anlamsız olduğunu biliyormuş gibi kaya gibi sabitti. İlk sıradaki yerlerine rağmen şanslarını gerçekten seviyordu, çünkü kızın sırtındaki jokey bir yıldızdı: Onu nasıl idare edeceğini çok iyi biliyordu ve bu bakımdan kızın başarısından antrenörlerden çok o sorumluydu. Onunla ilgili felsefesi sadece

Sürüdeki en iyi rotaları görüp seçmesine ve gitmesine izin verin.

Manny ayağa kalktı ve önündeki boyalı demir parmaklığı kavrayarak koltuklardan fırlayan ve sayısız dürbün patlatan kalabalığa katıldı. Kalbi çarpmaya başladığında buna sevindi çünkü son zamanlarda spor salonu dışında kalbi duracak gibiydi. Hayat son bir yıldır korkunç bir uyuşukluk taşıyordu ve belki de bu kısrağın onun için bu kadar önemli olmasının bir nedeni de buydu.

Belki de sahip olduğu tek şey oydu. Oraya gittiğinden değil.

Kapıda, hareket et, hareket et, hareket et durumu vardı: Bacakları sopa gibi olan ve adrenal bezleri obüs gibi ateş eden on beş sinirli atı küçücük metal kutulara doldurmaya çalışırken zaman kaybetmezsiniz. Bir dakika içinde saha kilitlendi ve pist görevlileri raylara doğru koşmaya başladı.

Kalp atışı.

Bell.

Bang!

Kapılar açıldı, kalabalık kükredi ve atlar toplardan fırlamış gibi ileri atıldılar. Koşullar mükemmeldi. Kuru. Serindi. Pist hızlıydı.

Kızın umurunda değildi. Eğer olsaydı bataklıkta koşardı. için.

Safkan atlar gürleyerek geçtiler, sesleri Toplu toynaklar ve spikerin sesinin sürükleyici ritmi tribünlerdeki enerjiyi coşkulu bir seviyeye çıkardı. Ancak Manny sakinliğini korudu, ellerini önündeki korkuluğa kilitledi ve sürü ilk virajı sırt ve kuyruklardan oluşan sıkı bir düğüm halinde dönerken gözlerini alandan ayırmadı.

Geniş ekran ona görmesi gereken her şeyi gösteriyordu. Kısrağı sondan ikinci sıradaydı, diğerleri ölü bir koşuya çıkarken onunki ağır aksak ilerliyordu, boynu tam olarak açılmamıştı bile. Ancak jokeyi işini yapıyordu,

Onu raylardan uzaklařtırarak, hazır olduėunda sűrűnűn uzak tarafında kořma ya da sűrűnűn içinden geçme seçeneėi sundu.

Manny onun ne yapacağını çok iyi biliyordu. Diğer atları bir yıkım topu gibi ezip geçecekti.

Onun tarzı buydu.

Ve tabii ki, uzak dűzlűkten çıktıklarında, o da ateřlenmeye bařladı. Bařı eėildi, boynu uzadı ve adımları gerilmeye bařladı.

"Lanet olası A," diye fısıldadı Manny. "Sen yap, kızım."

Glory tıkanmıř alana girdiėinde, diėer kořucuları kesen bir řimřek çizgisine dűnűřtű, hız patlaması o kadar gűlűydű ki bunu kasıtlı olarak yaptėını bilmeniz gerekiyordu: Sadece hepsini geçmek yeterli deėildi, ama bunu son yarım milde yapmalıydı, műmkűn olan son anda piçlerin eyerlerini uurmalıydı.

Manny boėazının derinliklerinde gűldű. Tam onun tarzında bir kadındı.

"Tanrım, Manello, şunun gidişine bak."

Manny, kulaėına konuřan adama bakmadan bařını salladı űnkű sűrűnűn bařında oyunu deėiřtirecek bir geleiye yařanıyordu: Ŗnde giden tay ivmesini kaybetmiř, bacaklarındaki gaz bitince geriye dűřműřtű. Buna karřılık jokeyi onu kırbaladı, arka ayaklarını kırbaladı - bu, deposu E'de olan bir arabaya kűfreden birinin tűm bařarısına sahipti. İkinci sıradaki tay, kűtű bir tavrı ve bir futbol sahası kadar uzun bir adımı olan bűyűk bir kestane, yavařlamadan hemen yararlandı, jokeyi bu atın tűm bařını almasına izin verdi.

İkili, kestane rengi yarıřın kontrolűnű ele geçirmeden Ŗnce sadece bir saniye boyunca bařa bař műcadele etti. Ama bu uzun sűrmeyecekti. Manny'nin kızı ű atın arasına dalmak ve bir tampon etiketinden daha sıkı bir řekilde kıına gelmek için uygun zamanı seçmiřti.

Evet, Glory kendi elementindeydi, kulaklarını kafasına dayamış, dişlerini gösteriyordu.

Onun lanet öğle yemeğini yiyecekti. Ve Mayıs ayının ilk Cumartesi gününe ve Kentucky Derbisi'ne kadar tahmin yürütmemek imkansızdı-

Her şey çok hızlı oldu.

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar sona erdi.

Tay kasıtlı bir yan hamleyle Glory'ye çarptı ve bu acımasız darbe onu korkuluklara savurdu. Kızı iri ve güçlüydü ama saatte kırk mil hızla giderken böyle bir vücut kontrolüyle başa çıkamazdı.

Manny bir an için onun toparlanacağına ikna oldu. Kızın savrulmasına ve çırpınmasına rağmen, ayaklarının üzerinde durmasını ve o asi herife bir terbiye dersi vermesini bekliyordu.

Düşmesi dışında. Geçtiği üç atın tam önünde.

Atlar önlerine çıkan engelden kaçınmak için geniş bir alana yayıldı, jockeyler bineklerinin üzerinde kalabilmek için sıkı yarış kıvrımlarını kırdı.

Herkes başardı. Glory hariç.

Kalabalığın nefesi kesilirken, Manny ileri fırladı, kutunun sınırlarını aştı ve sonra pistin kendisine gelene kadar insanların, sandalyelerin ve barikatların üzerinden atladı.

Rayların üzerinden. Toprak zemine.

Ona doğru koştu, yılların atletizmi onu yürek parçalayıcı manzaraya doğru son sürat götürüyordu.

Ayağa kalkmaya çalışıyordu. O koca, vahşi kalbine şükürler olsun, topraktan kalkmak için mücadele ediyordu, gözleri sürüye dikilmişti, sanki yaralı olması umurunda değildi; tek istediği onu toz içinde bırakanlara yetişmekti.

Ne yazık ki ön bacağının onun için başka planları vardı: Çırpındıkça ön sağ ayağı dizinin altına doğru düşüyordu ve Manny'nin başının belada olduğunu anlaması için ortopedi cerrahı olarak geçirdiği yıllara ihtiyacı yoktu.

Büyük bela.

Yanına geldiğinde jokeyi gözyaşları içindeydi. "Dr. Manello, denedim-oh, Tanrım ..."

Veterinerler arabayı sürerken ve dramın etrafına bir perde çekilirken Manny toprakta patinaj yaptı ve dizginlere asıldı.

Üniformalı üç adam ona yaklaştıkça, gözleri acı ve şaşkınlıktan çılgına dönmeye başladı. Manny onu sakinleştirmek için elinden geleni yaptı, boynunu okşarken başını istediği kadar sallamasına izin verdi. Onu sakinleştiriciyle vurduklarında da sakinleşti.

En azından umutsuzca topallaması durdu.

Baş veteriner bacağa şöyle bir baktı ve başını salladı. Bu da yarış dünyasında evrensel bir dildi: Uyutulması gerekiyor.

Manny adamın yüzüne baktı. "Bunu aklından bile geçirme. Arayı stabilize et ve onu hemen Tricounty'ye götür. Anlaşıldı mı?"

"Bir daha asla yarışamayacak - bu çoklu bir yarışa benziyor.

."

"Atımı bu pistten alıp Tricounty'ye götürün.

."

"O buna değmez-"

Manny veterinerin ceketinin önünü tuttu ve Bay Easy Out'u burun buruna gelene kadar çekti. "Yap şunu. Şimdi."

Küçük sümüklü için itilip kakılmak yeni bir şeymiş gibi bir anlık bir şaşkınlık yaşandı.

İkisi de iyice anlasın diye Manny homurdandı: "Onu kaybetmeyeceğim ama seni bırakmaya da hazırım. Tam burada. Hemen şimdi."

Veteriner, sanki iyi bir mantar yeme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Tamam... Tamam."

Manny atını kaybetmek üzere değildi. Son on iki ay boyunca, değer verdiği tek kadının yasını tutmuş, akıl sağlığını sorgulamış ve her zaman nefret ettiği halde viski içmeye başlamıştı.

Glory onu Şimdi ısırsa... hayatında fazla bir Şey kalmayacaktı, değil mi?

İKİ

CALDWELL, NEW YORK
EĞİTİM MERKEZİ, KARDEŞLİĞİN YERLEŞKESİ

Lanet olası Bic... bok parçası...

Vishous, Kardeşlik'in tıbbi kliniğinin dışındaki koridorda, dudaklarının arasına sıkıştırdığı eli ve müthiş bir egzersiz yapan başparmağıyla duruyordu. Çakmağın küçük çarkına kaç kez mastürbasyon yapmış olursa olsun, alevden söz etmek mümkün değildi.

Şık. Şık. Şık-

Büyük bir tiksintiyle POS'u çöp kutusuna attı ve elini kaplayan kurşun astarlı eldivene yöneldi. Deriyi yırtarak çıkardı, parlayan avucuna baktı, parmaklarını esnetti, bileğinden kavis verdi.

Bu şey yarı alev makinesi, yarı nükleer bombaydı; her türlü metali eritebilir, taşı cama dönüştürebilir ve istediği uçak, tren ya da otomobili kebab yapabilirdi. Ayrıca Shellan'ıyla sevişebilmesinin nedeni ve tanrısal annesinin ona bıraktığı iki mirastan biriydi.

Ve vay canına, ikinci görüş saçmalığı bu el-ölüm rutini kadar eğlenceliydi.

Ölümcül silahı yüzüne yaklaştırarak elindeki sarmanın ucunu yakınına koydu ama çok yaklaştırmadı, yoksa nikotin iletim sistemini eritecek ve bir tane daha yapmak için uğraşmak zorunda kalacaktı. Bu da iyi gününde sabredebileceği bir şey değildi, hele böyle bir zamanda hiç değildi-

Ah, güzel bir nefes.

Duvara yaslandı, boklu tekmelerini muşambanın üzerine koydu ve sigara içti. Tabut çivisi grim vakasına pek iyi gelmemişti ama son iki saattir aklından geçen diğer seçenekten daha iyi bir şey yapmasını sağlamıştı. Eldivenini tekrar yerine geçirirken, "hediyesini" alıp bir şeyleri kundaklamak istedi....

İkiz kız kardeşi gerçekten bu duvarın diğer tarafında mıydı?

Bir hastane yatağında yatarken... felçli mi?

Tanrım... 300 yaşında olmak ve bir kardeşin olduğunu öğrenmek.

İyi hareket, anneler. Gerçekten güzel.

Anne babasıyla olan tüm sorunlarını hallettiğini sanıyordu. Yine de onlardan sadece biri ölmüştü. Kâtip Bakire, Kan Mektubu'nun yolundan gidip onu tekmeleyebilseydi, belki de düze çıkmayı başarabilirdi.

Ancak şu anda, bu son Altıncı Sayfa özel haberi, Jane'in insan dünyasında tek başına yaptığı çılgınca kovalamaca ile birleşince, onu ...

Evet, bu konuda söyleyecek bir şey yok.

Cep telefonunu çıkardı. Kontrol etti. Derisinin cebine geri koydu.

Lanet olsun, bu çok tipikti. Jane bir şeye odaklanmıştı ve hepsi bu kadardı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kendisi de tam olarak aynı şekilde olmadığından değil, ama böyle zamanlarda bazı güncellemeleri takdir ederdi.

Kahrolası güneş. Onu içeriye hapsediyor. En azından Shellan'ıyla birlikte olsaydı, "büyük" olma ihtimali olmazdı.

Manuel Manello, hiç de öyle düşünmüyorum. V basitçe piçi bayıltır, cesedi Escalade'e atar ve o yetenekli elleri Payne'i ameliyat etmeleri için buraya getirirdi.

Ona göre özgür irade bir hak değil, bir ayrıcalıktı.

Elde sardığı sigaranın sonuna geldiğinde, sigarayı boktan tabanına sapladı ve izmariti çöp kutusuna attı. Bir şeyler içmeyi çok istiyordu ama soda ya da su değil. Yarım kasa Grey Goose biraz olsun rahatlatırdı ama şansı yaver giderse kısa süre içinde ameliyathanede asistanlık yapacaktı ve ayık olması gerekiyordu.

Muayene odasına doğru ilerlerken omuzları gerildi, azı dişleri kilitlendi ve bir an için daha ne kadar dayanabileceğini bilemedi. Onu soyup soğana çevireceği kesin olan bir şey varsa o da annesinin bir yalan daha uydurmasıydı ve bu yalandan daha kötüsü olamazdı.

Sorun şu ki, hayat, langırt makineniz çok eğildiğinde eğlenceyi ve oyunları durduracak bir "eğme" varsayılanıyla gelmiyordu.

"Vishous?"

O yumuşak, alçak ses karşısında gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Evet, Payne." Eski dile geçerek sözlerini şöyle tamamladı: "Benim."

Odanın ortasına geçerek sedyenin yanındaki tekerlekli taburede tünemeye devam etti. Bir dizi battaniyenin altına uzanmış olan Payne, başı bloklar halinde ve çenesinden köprücük kemiğine kadar uzanan bir boyunlukla hareketsiz hale getirilmişti. Bir serum, kolunu paslanmaz çelik bir direğe asılı bir torbaya bağlıyordu ve aşağıda Ehlena'nın ona verdiği katetere takılan bir hortum vardı.

Karo döşeli oda parlak, temiz ve pırıl pırıl olsa da, tıbbi ekipman ve malzemeler mutfaktaki fincan ve tabaklar kadar tehditkâr olsa da, ikisinin de etrafı boz aylarla çevrili pis bir mağarada olduklarını hissetti.

Dışarı çıkıp kız kardeşini bu hale getiren o orospu çocuğunu öldürse çok daha iyi olurdu. Sorun şuydu ki... bu Gazap'ı patlatmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu ve bu ne vızıltılı bir ölümdü. O koca piç sadece kral değil, aynı zamanda bir kardeşti... ve onu buraya getiren şeyin kendi rızasıyla olduğuna dair küçük bir ayrıntı vardı. İkilinin son birkaç aydır yaptığı idmanlar ikisini de formda tutmuştu ve elbette Wrath'ın kiminle dövüştüğüne dair hiçbir fikri yoktu çünkü erkek kördü. Kadının dişi olduğunu mu? Evet, tabii ki. Diğer Taraf'taydı ve orada hiç erkek yoktu. Ama kralın görme yetisinin olmaması, V'nin ve diğer herkesin bu odaya her girdiklerinde neye baktıklarını kaçırdığı anlamına geliyordu:

Payne'in uzun siyah örgüsü tam olarak V'nin saç rengindeydi, teni V'ninkiyle aynı tondaydı ve tıpkı onun gibi uzun, zayıf ve güçlüydü. Ama gözler... kahretsin, gözler.

V yüzünü ovuşturdu. Babaları Bloodletter, Eski Ülke'de daha küçük bir çatışmada öldürülmeden önce sayısız piç doğurmuştu. Ama V bu rastgele kadınların hiçbirini akrabası olarak görmüyordu.

Payne farklıydı. İkisinin annesi aynıydı ve bu herhangi bir sevgili anne değildi. Kâtip Bakire'ydi. Irkın nihai annesi.

Kaltaktı.

Payne'in bakışları başka yöne kaydı ve V'nin nefesi daraldı. Onun gözleriyle buluşan irisler tıpkı kendisinininki gibi buz beyazıydı ve etraflarındaki lacivert çerçeve her gece aynada gördüğü bir şeydi. Ve zekâ... o kutup derinliklerindeki zekâ da tam olarak onun kemik kubbesinin altında pişen şeydi.

Payne, "Hiçbir şey hissedemiyorum," dedi.

"Biliyorum." Başını sallayarak tekrarlardı, "Biliyorum."

Ağzı başka koşullar altında gülümseyecekmiş gibi seğirdi. "İstediğin dili konuşabilirsin

Wish," dedi aksanlı bir İngilizceyle. "Birçok dilde akıcı konuşurum."

O da öyleydi. Bu da on altı farklı dilde cevap veremediği anlamına geliyordu. Hadi, o.

"Shellan'dan... haber aldın mı?" dedi duraksayarak.

"Hayır. Biraz daha ağır kesici ister misin?" Sesi Gittiğinden daha zayıftı.

"Hayır, teşekkür ederim. Beni... garip

hissettiriyorlar." Bunu uzun bir sessizlik izledi.

Bu sadece uzadı. Ve

daha da uzadı.

Tanrım, belki de onun elini tutmalıydı, ne de olsa belden yukarısı hissediliyordu. Evet ama avuç içi konusunda ona ne sunabilirdi ki? Sol eli titriyordu, sağ eli ise ölümcüldü.

"Vishous, zaman ..."

İkizi cümlelerin sürüklenmesine izin verirken, o zihninde tamamladı, bizim tarafımızda.

Keşke haklı olmasaydı. Ancak söz konusu omurga yaralanmaları olduğunda, tıpkı felç ve kalp krizlerinde olduğu gibi, hastanın tedavi edilmediği her geçen dakika fırsatlar kaçırıyordu.

Bu insan Jane'in söylediği kadar zeki olsa iyi olur.

"Vishous?"

"Öyle mi?"

"Buraya gelmemiş olmamı mı isterdiniz?"

Kaşlarını sertçe çattı. "Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki seni yanımda istiyorum."

Ayağı takırdarken, bir sigara daha içmek için dışarı çıkmadan önce ne kadar kalması gerektiğini merak etti. Burada otururken nefes alamıyor, kız kardeşi acı çekerken hiçbir şey yapamıyor ve beyni sorularla boğuluyordu. Kafasının tepesinde on binlerce ne ve neden sorusu vardı ama bunları soramıyordu. Payne acıdan her an komaya girecekmiş gibi görünüyordu, bu yüzden kaffeeklatsch yapmanın zamanı değildi.

Kahretsin, vampirler yıldırım hızıyla iyileşebilirdi ama hiçbir şekilde ölümsüz değillerdi.

Daha onu tanımadan ikizini bu yüzden kaybedebilirdi.

Bunun üzerine monitördeki hayati değerlerine bir göz attı. Yarışın başında tansiyonu düşüktü ama onunki yer seviyesine yakın seyrediyordu. Nabız, beyaz çocuklardan oluşan bir davul bölümü gibi yavaş ve düzensizdi. Ve oksijen sensörünün susturulması gerekiyordu çünkü uyarı alarmı sürekli çalışıyordu.

Gözleri kapandığında, bunun son kez olacağından endişelendi ve onun için ne yapmıştı? Ona bir soru sorduğunda bağırmaktan başka.

Kendini aptal gibi hissederek daha da yaklaştı. "Burada tutunmalısın Payne. Sana ihtiyacın olanı veriyorum ama dayanmalısın."

İkizinin göz kapakları kalktı ve sabit duran başının üzerinden ona baktı. "Kapının eşiğine çok fazla şey getirdim."

"Benim için
endişelenmiyorsun."

"Şimdiye kadar yaptığım tek
şey bu."

V yine kaşlarını çattı. Belli ki tüm bu ağabey/kardeş meselesi sadece kendi tarafında flaş bir haberdi ve kızın onu nereden bildiğini merak etmek zorundaydı.

Ve ne bildiğini.

Kahretsin, işte vanilya olmayı dilemek için bir fırsat daha.

"Aradığınız şifacıdan o kadar eminsiniz ki,"
mırıldandı.

Pek sayılmaz. Emin olduğu tek şey, eğer o piç onu öldürdüyse, bu gece çifte cenaze töreni olacaktı - insandan geriye gömülecek ya da yakılacak bir şey kaldığını varsayarak.

"Vishous?"

"Shellan'ım ona güveniyor."

Payne'in gözleri yukarı doğru kaydı ve orada kaldı. Tavana mı bakıyordu? diye merak etti. Muayene lambası

onun üzerinde asılı olan? Göremediği bir şey mi?

Sonunda, "Annemin çağrısı üzerine ne kadar zaman geçirdiğimi bana sorun," dedi.

"Bunun için gücün olduğuna emin misin?" Kadın ona ters ters baktığında gülümsemek istedi. "Ne kadar süre."

"Dünya için bu yıl nedir?" Adam söylediğinde, kadının gözleri büyüdü. "Gerçekten de öyle. Yüzlerce yıl oldu. Mahmenlerimiz tarafından hapsedildim... yüzlerce yıllık hayatım boyunca."

Vishous dişlerinin ucunun öfkeyle karıncalandığını hissetti. O anneleri... dişiyle bulduğu huzurun uzun sürmeyeceğini bilmeliydi. "Artık özgürsün."

"Öyle miyim?" Bacaklarına doğru baktı. "Başka bir hapisanede yaşayamam."

"Yapmayacaksın."

Buz gibi bakışları şimdi daha da keskinleşmişti. "Bu şekilde yaşayamam."

Ne dediğimi anlıyor musun?"

Adamın içi tamamen buz kesmişti. "Dinle, o doktoru buraya getireceğim ve-"

"Vishous," dedi kısık sesle. "Gerçekten, elimden gelse yapardım ama yapamam ve başvurabileceğim başka kimse de yok. Beni anlıyor musun?"

Onun gözleriyle karşılaştığında çılgılık atmak istedi, bağırsakları düğümlendi, alnı terden kızardı. Doğası ve eğitimi gereği bir katildi ama bu, kendi kanından birine karşı kullanmayı düşündüğü bir beceri değildi. Anneleri hariç tabii. Belki babaları, ama o adam kendi başına ölmüştü.

Tamam, değişiklik: kız kardeşine asla yapmayacağı bir şey.

"Vishous. Sen-"

"Evet." Lanetli eline baktı ve lanet olası bok parçasını esnetti. "Anladım."

Derisinin derinliklerinde, tam da çekirdeğinde, iç ipi titreşmeye başladı. Bu, hayatının büyük bölümünde yakından tanıdığı türden bir şeydi ve aynı zamanda tam bir

Şok. Jane ve Butch geldiğinden beri bu hissi yaşamamıştı ve geri dönüşü... bir başka Fuck Me dilimi gibiydi.

Geçmişte, bu onu ciddi bir şekilde raydan çıkarmış, sert seks ve tehlikeli, uç noktadaki şeylerin ülkesine götürmüştü.

Ses hızında.

Payne'in sesi titrekti. "Peki sen ne diyorsun?"

Lanet olsun, onunla daha yeni tanışmıştı.

"Evet." Ölümcül elini bükte. "Seninle ilgileneceğim. İş o noktaya gelirse."

Payne ölü bedeninin kafesinden başını kaldırıp baktığında görebildiği tek şey ikizinin kasvetli profiliydi ve onu soktuğu bu durum için kendinden nefret etti. Bu tarafa geldiğinden beri geçen zamanı başka bir yol, başka bir seçenek, başka... herhangi bir şey bulmaya çalışarak geçirmişti.

Ama ihtiyacı olan şey bir yabancıнын isteyebileceği bir şey değildi.

Sonra tekrar, o bir yabancıydı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Kardeşim benim."

Vishous sadece bir kez başını salladı ve önüne bakmaya devam etti. Yüz hatlarının toplamından ve vücudunun devasa boyutundan çok daha fazlasıydı. Mahmenleri tarafından hapsedilmeden önce, onu kutsal Seçilmişler'in görme çanaklarında uzun uzun izlemiş ve sığ suda belirlediği anda onun kendisi için kim olduğunu anlamıştı - tek yapması gereken ona bakmaktı ve kendini görmüştü.

Nasıl bir hayat sürmüştü. Savaş kampından ve babalarının acımasızlığından başlayarak... ve şimdi de bu.

Ve soğukkanlılığının altında öfke yatıyordu. Bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu, aralarındaki bir bağ ona gözlerinin ona bildirdiğinin ötesinde bir kavrayış sağlıyordu: Dışarıdan bakıldığında bir tuğla duvar gibi derli topluydu.

Tüm parçalar yerli yerinde ve harçlanmıştı. Ancak derisinin içinde fokur fokur kaynıyordu... Dışarıdaki ipucu ise eldivenli sağ eliydi. Tabanının altından parlak bir ışık parlıyordu... ve giderek daha da parlaklaşıyordu. Özellikle de ona ne olduğunu sorduktan sonra.

Bunun birlikte geçirecekleri tek zaman olabileceğini fark etti, gözleri yeniden kaymaya başladı.

"Şifacı dişiyle mi çiftleşiyorsun?" diye mırıldandı.

"Evet."

Sadece sessizlik olduğunda, onunla iletişim kurabilmeyi diledi, ancak ona sadece nezaketen cevap verdiği açıktı. Yine de buraya geldiğine sevindiğini söylediğinde ona inanmıştı. Adam ona yalan söyleyecek biri gibi görünmüyordu - ahlakı ya da nezaketi önemseydiğinden değil, daha ziyade böyle bir çabayı zaman ve eğilim kaybı olarak gördüğünden.

Payne gözlerini tekrar başının üzerinde asılı duran parlak ateş halkasına çevirdi. Elini tutmasını ya da ona bir şekilde dokunmasını diledi ama zaten ondan çok fazla şey istemişti.

Yuvarlanan levhanın üzerinde yatarken, vücudu aynı anda hem ağır hem de ağırlıksız hissediyordu ve tek umudu bacaklarını yırtan ve ayaklarını gıcıklayarak sarsılmalarına neden olan spazmlardı. Kendi kendine, eğer bu oluyorsa her şeyin kaybolmadığını söyledi.

Ancak bu düşüncenin altına sığınırken bile, zihninin çok küçük, sessiz bir parçası ona inşa etmeye çalıştığı bilişsel çatının, hayatından geriye kalanların üzerinde asılı duran yağmura dayanamayacağını söyledi: Ellerini hareket ettirdiğinde, onları göremese de, üzerinde bulunduğu masanın serin, yumuşak örtüsünü ve kaygan soğuğunu hissedebiliyordu. Ama ayaklarına da aynı şeyi yapmalarını söylediğinde... sanki Öteki Taraf'taki yüzme havuzlarının dingin, ılık sularında, görünmez bir kucağın içindeydi ve kendisine karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

Bu şifacı neredeydi?

Zaman ... geçiyordu.

Bekleyiş dayanılmaz bir hal alıp düpedüz ıstıraba dönüşürken, boğazında hissettiğı boğulma hissinin kendi durumundan mı yoksa odanın sessizliğinden mi kaynaklandığını kestirmek zordu. Gerçekten de, o ve ikizi aynı şekilde hareketsizliğe gömülmüşlerdi - sadece çok farklı nedenlerle: Kadın hiçbir yere gitmiyordu. O ise bir patlamanın eşiğindeydi.

Biraz uyarılma, bir şey... herhangi bir şey için çaresiz, "Bana gelecek olan şifacıdan bahset" diye mırıldandı.

Yüzüne çarpan serin hava akımı ve burnuna dolan koyu baharat kokusu ona bunun bir erkek olduğunu söyledi. Öyle olmalıydı.

"O en iyisi," diye mırıldandı Vishous. "Jane ondan hep bir tanrıymış gibi bahsederdi."

Ses tonu pek de iltifatkâr değildi, ama gerçekten de vampir erkekler dişilerinin yanında kendilerinden olmayanların bulunmasından hoşlanmazlardı.

İrk içinde kim olabilir? diye merak etti. Payne'in kaselerde gördüğü tek şifacı Havers'tı. Ve kesinlikle onu aramak için bir sebep yok muydu?

Belki de tanık olmadığı başka bir şey daha vardı. Ne de olsa dünyaya yetişmek için çok fazla zaman harcamamıştı ve ikizine göre, hapsedilmesi ile özgürlüğü arasında çok, çok, çok uzun yıllar geçmişti.

Ani bir dalga halinde, bitkinlik düşünce sürecini kesti, iliklerine kadar sızarak onu metal masanın üzerine daha da sert bir şekilde sürükledi.

Yine de gözlerini kapattığında, panik göz kapaklarını açmadan önce loşluğa sadece bir an dayanabildi. Anneleri onu askıya alınmış animasyonda tutarken, boş, sınırsız çevresinin ve anların ve dakikaların öğütücü bir şekilde yavaş geçtiğinin farkındaydı. Şimdi yaşadığı bu felç, yüzlerce yıldır çektiğı felce fazlasıyla benziyordu.

Vishous'a yaptığı korkunç ricanın nedeni de buydu. Bu tarafa sadece kaçmak için bu kadar çaresiz olduğu şeyi tekrarlamak için gelemezdi.

Gözyaşları görüşüne damlayarak parlak ışık kaynağının dalgalanmasına neden oldu.

Kardeşinin elini tutmasını ne kadar çok isterdi.

"Lütfen ağlama," dedi Vishous. "Ağlama..."

Doğrusu, onun fark etmesine şaşırmıştı. "Gerçekten de haklısın. Ağlamak hiçbir şeyi iyileştirmez."

Kararlılığını pekiştirerek kendini güçlü olmaya zorladı ama bu bir savaştı. Tıp sanatları hakkındaki bilgisi sınırlı olsa da, basit mantık neyle karşı karşıya olduğunu açıklıyordu: Olağanüstü güçlü bir soydan geldiği için, Kör Kral'la dövüşürken yaralandığı anda vücudu kendini onarmaya başlamıştı. Ancak sorun şu ki, normalde hayatını kurtaracak olan bu yenilenme süreci durumunu daha da vahim hale getiriyordu ve muhtemelen kalıcı olacaktı.

Kırılan ve kendini tamir eden omurgaların iyi bir sonuç vermesi pek mümkün değildi ve alt bacaklarının felç olması da bunun bir kanıtıydı.

Hâlâ ışığa bakarak, "Neden elini görmeye devam ediyorsun?" diye sordu.

Sessiz bir an vardı. Diğerlerinin üstünde. "Neden öyle olduğumu düşünüyorsun?"

Payne iç çekti. "Çünkü seni tanıyorum, kardeşim benim. Senin hakkında her şeyi biliyorum."

Başka bir şey söylemediğinde, sessizlik Eski Ülke'deki soruşturmalar kadar cana yakındı.

Ne gibi şeyleri harekete geçirmişti?

Peki bu iş sona erdiğinde hepsi nerede olacaktı?

ÜÇ

Bazen ne kadar ilerlediğinizi anlamamanın tek yolu bir zamanlar bulunduğunuz yere geri dönmektir.

Dr. Jane Whitcomb, St. Francis Hastanesi kompleksine girdiğinde, eski hayatına geri çekildi. Bir anlamda bu kısa bir yolculuktu - sadece bir yıl önce burada travma servisinin şefiydi, ailesinin eşyalarıyla dolu bir apartman dairesinde yaşıyor, günün yirmi saatini acil servis ve ameliyathaneler arasında koşturarak geçiriyordu.

Artık değil.

Değişimin kapıyı tıkır tıkır çaldığına dair kesin bir ipucu, cerrahi binasına giriş şekliydi. Dönen kapılarla uğraşmaya gerek yoktu. Ya da lobiye açılanlarla.

Cam duvarların arasından geçti ve girişteki güvenlik görevlileri onu görmeden yanlarından geçti.

Hayaletler böyle iyiydi.

Dönüştüğünden beri, etrafta olduğundan kimsenin haberi olmadan bir yerlere gidebiliyor ve bir şeylerin içine girebiliyordu. Ama aynı zamanda bir sonraki kişi kadar bedensel olabiliyor, istediği zaman kendini katı bir hale getirebiliyordu. Bir formda tamamen eterdi; diğerinde ise bir zamanlar olduğu kadar insandı, yemek yiyebiliyor, sevebiliyor ve yaşayabiliyordu.

Bu, Kardeşliğin özel cerrahı olarak işinde güçlü bir avantajdı.

Mesela şu an gibi. Yoksa nasıl olur da en az zahmetle insan dünyasına tekrar sızabilirdi?

Lobinin parlatılmış taş zemini boyunca hızla ilerleyerek, hayırseverlerin isimlerinin yazılı olduğu mermer duvarı geçti ve insan kalabalığının arasından ilerledi. Kalabalığın içinde ve arasında, idari personelden doktorlara ve yıllardır birlikte çalıştığı hemşirelere kadar pek çok yüz tanıdıktı. Stresli hastalar ve aileleri bile anonimdi ama yine de onun yakınlarıydı - bir düzeyde, keder ve endişe maskeleri kimin yüz hatlarında olursa olsun aynıydı.

Arka merdivenlere yöneldiğinde, eski patronunun peşindeydi. Tanrım, neredeyse gülmek istiyordu. Birlikte çalıştıkları onca yıl boyunca Manny Manello'ya çeşitli OMG'lerle gelmişti ama bu çoklu araba kazalarını, uçak kazalarını ya da bina çökmelerini geride bırakacaktı.

Bir araya getirin.

Metal bir acil çıkış kapısından geçerek arka merdivenlere tırmandı, ayakları basamaklara değmiyordu ama onların üzerinde süzölüyor, bir cereyan gibi, çaba harcamadan yukarı çıkıyordu.

Bu işe yaramalıydı. Manny'nin gelip omurilik yaralanmasıyla ilgilenmesini sağlamalıydı. Nokta. Başka seçenek yoktu, beklenmedik bir durum yoktu, bu yoldan sağa ya da sola sapmak yoktu. Bu bir Hail Mary pasıydı ... ve o sadece son bölgedeki alıcının lanet topu yakalaması için dua ediyordu.

İyi ki baskı altında iyi performans gösteriyordu. Ve peşinde olduğu adam da avucunun içi gibi bildiği biriydi.

Manny meydan okumayı kabul edecekti. Her ne kadar bu ona pek çok açıdan anlamsız gelecek ve kızın hâlâ "hayatta" olmasına öfkelenenecek olsa da, ihtiyacı olan bir hastayı bırakıp gidemeyecekti. Bu onun yapısında yoktu.

Onuncu katta, başka bir yangın kapısından geçerek cerrahi bölümünün idari ofislerine girdi. Burası bir hukuk bürosu gibi döşenmişti, karanlık, kasvetli ve zengin görünümüldü. Mantıklıydı. Cerrahi her eğitim hastanesi için büyük bir gelir merkeziydi ve geçimini sağlamak için insanları kesip açan parlak, kibirli sera çiçeklerini işe almak, tutmak ve barındırmak için her zaman büyük paralar harcanırdı.

Francis'teki neşter takımı arasında Manny Manello en tepedeydi, onun gibi sadece bir alt uzmanlık alanının değil, tüm takımın ve kabinin başıydı. Bu da onun bir film yıldızı, bir talim çavuşu ve Birleşik Devletler başkanı olduğu anlamına geliyordu, hepsi bir buçuk metre boyunda, üst üste yığılmış bir orospu çocuğunda toplanmıştı. Korkunç bir öfkesi, çarpıcı bir zekâsı ve yaklaşık bir milimetre uzunluğunda bir fitili vardı.

İyi bir günde.

Ve o tam bir cevherdi.

Adamın ekmeği ve yağı her zaman yüksek profilli profesyonel sporcular olmuştur ve aksi takdirde futbol, beyzbol ve hokey oyuncularını için kariyer sonu olabilecek birçok diz, kalça ve omuzla uğraşmıştır. Ama omurga konusunda çok tecrübeliydi ve yedekte bir beyin cerrahı da iyi olurdu ama Payne'in taramaları göz önüne alındığında bu ortopedik bir sorundu: Eğer omurilik kopmuşsa, hiçbir nörolojik müdahale ona yardımcı olamazdı. Tıp bilimi henüz o kadar ilerlememişti.

Resepsiyon görevlisinin masasının köşesini döndüğünde durmak zorunda kaldı. Sol tarafta eski ofisi, Manny ve ekibin geri kalanıyla sayısız saatini kağıtları iterek ve konsültasyon yaparak geçirdiği yer vardı. Kapının üzerindeki isim levhasında artık THOMAS GOLDBERG, M.D. ŞEF, TRAVMA CERRAHİSİ yazıyordu.

Goldberg mükemmel bir seçimdi.

Yeni tabelayı görmek nedense hâlâ içimi acıtıyor.

Ama hadi ama. Sanki Manny'nin masasını ve ofisini onun için bir anıt olarak korumasını bekliyordu?

Hayat devam etti. Onunki. Onunki. Bu hastanenin.

Kendi kışını tekmeleyerek halı kaplı koridorda ilerledi, beyaz önlüğünü, cebindeki kalemi ve henüz kullanmaya fırsat bulamadığı cep telefonunu kurcaladı. Ölümünden dönme rutinini açıklayacak ya da Manny'yi ikna edecek ya da birazdan yapacağı zihin sikişinde ona yardımcı olacak zamanı yoktu. Ve onu bir şekilde kendisiyle gelmeye ikna etmekten başka çaresi yoktu.

Kapalı kapının önünde kendini hazırladı ve içeri doğru yürüdü-

Masasının arkasında değildi. Ya da ara bölmedeki konferans masasında.

Özel banyosunu hızlıca kontrol etti... orada da yoktu ve cam kapılarda nem ya da lavabonun etrafında nemli havlular yoktu.

Ofise döndüğünde derin bir nefes aldı... ve adamın tıraş losyonunun havada kalan soluk kokusu sertçe yutkunmasına neden oldu.

Tanrım, onu özlemişti.

Başını sallayarak masasına gitti ve dağınıklığa baktı. Hasta dosyaları, bölümler arası not yığınları, Hasta Bakımı Değerlendirme ve Kalite Komitesi raporları. Cumartesi günü öğleden sonra saat beşi biraz geçtiği için onu burada bulmayı umuyordu: Seçmeli dersler hafta sonları yapılmıyordu, bu yüzden nöbetçi olmadığı ve bir travma vakasıyla ilgilenmediği sürece, bu dağınıklığın arkasına park etmiş, kâğıtları itiyor olmalıydı.

Manny işkolikliğe "yirmi dört/yedi "yi ekledi.

Ofisten çıkarken yönetici asistanının masasını kontrol etti. Programının bilgisayarda tutulduğu göz önüne alındığında, orada hiçbir ipucu yoktu.

Bir sonraki durak ameliyathanelerdi. St. Francis'te hepsi alt uzmanlık alanlarına göre düzenlenmiş birkaç farklı seviyede ameliyathane vardı ve o da genellikle

alışıyordu. Çift kapılı cam pencerelerden içeri bakarken, üzerinde çalışılan bir rotator manşet ve kötü bir bileşik kırık gördü. Cerrahların maskeleri ve kepleri olmasına rağmen hiçbirinin Manny olmadığını anlayabiliyordu. Omuzları en büyük ameliyat setlerini bile esnetecek kadar büyüktü ve ayrıca her iki durumda da dışarıya yayılan müzik yanlıştı. Mozart mı? Mümkün değil. Pop mu? Cesedinin zerinden.

Manny acid rock ve heavy metal dinlerdi. Öyle ki, eğer protokole aykırı olmasaydı, hemşireler yıllarca kulak tıkacı takacaktı.

Kahretsin... hangi cehennemdeydi? Yılın bu zamanında hiç konferans yoktu ve hastane dışında bir hayatı da yoktu. Diğer tek seçenek Commodore'daydı; ya evindeki kanepede yorgunluktan sızmıştı ya da yüksek binanın spor salonundaydı.

Dışarı çıkarken cep telefonunu açtı ve hastanenin telesekreter sistemini aradı.

"Evet, alo," dedi telefon açıldığında. "Dr. Manuel Manello'ya ağrı bırakmak istiyorum. Benim adım?" Kahretsin. "Ah... Hannah. Hannah Whit. Bu da geri aramam."

Telefonu kapatırken, Manny ping'e geri dönerse ne diyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu, ama anlık düşünme konusunda çok başarılıydı ve bu sefer temel yetkinliğinin gerçekten işe yaraması için dua etti. Mesele şu ki, güneş ufkun altında olsaydı, Kardeşlerden biri çıkıp Manny üzerinde zihinsel bir çalışma yapabilir ve onu yerleşkeye götürme sürecini kolaylaştırabilirdi.

Vishous olmasa da. Başka biri. Herhangi biri.

İğdleri ona ikisini birbirinden olabildiğince uzak tutmasını söylüyordu. Zaten bir tıbbi acil durumları vardı. İhtiyacı olan son şey, eski patronunun, kocası bölgesine hakim olamadığı ve kendisi de biraz omurga kırmaya karar verdiği için traksiyona girmesiydi: Ölümünden hemen önce Manny onunla profesyonel bir ilişkiden daha fazlasıyla ilgilenmişti. Yani kocası kalkıp da

çıkarmakta ısrar ettiği Barbie'lerden biriyle evlendiğinde, muhtemelen hâlâ bekârdı... ve yokluk kalbi daha çok sevdirebilir kuralı uyarınca, duyguları devam etmiş olabilir.

Öte yandan, "ölüp gittiği" konusunda yalan söylediği için ona siktir olup gitmesini söylemesi de muhtemeldi.

İyi ki bunların hiçbirini hatırlamayacaktı.

Yine de kendi açısından, önümüzdeki yirmi dört saati asla unutamayacağından korkuyordu.

Tricounty Atçılık Hastanesi son teknoloji ile donatılmıştı. Aqueduct'tan yaklaşık on beş dakika uzaklıkta bulunan hastanede ameliyathanelerden tam hizmetli iyileşme sütünlerine, hidroterapi havuzlarından gelişmiş görüntülemeye kadar her şey mevcuttu. Ve atları dört toynak üzerindeki kar-zarar tablolarından daha fazlası olarak gören insanlarla çalışıyordu.

Ameliyathanede Manny kızının ön bacağının röntgenini okudu ve içeri girip işi halleden kişi olmak istedi: Yarıçaptaki çatlakları açıkça görebiliyordu ama onu endişelendiren bu değildi. Kopmuş bir avuç dolusu parça vardı, keskin pullar bir gezegenin etrafındaki aylar gibi uzun kemiğinin şişkin ucunun etrafında dönüyordu.

Kadının başka bir tür olması ameliyatı yapamayacağı anlamına gelmiyordu. Anestezi uzmanı onu güvenli bir şekilde uyuttuğu sürece gerisini halledebilirdi. Kemik kemiktir.

Ama bir pislik gibi davranmayacaktı. "Ne düşünüyorsun?" dedi.

"Benim profesyonel görüşüme göre," diye yanıtladı baş veteriner, "durum oldukça vahim. Bu çoklu yer değiştirmiş bir kırık. İyileşme süresi çok uzun olacak ve üreme sağlığı konusunda bile bir garanti yok."

Bu da boktan bir durumdu: Atların, ağırlıkları dört noktaya eşit olarak dağıtılmış şekilde dik durmaları gerekiyordu.

Bir bacağın kırılması o kadar da kötü bir şey değildi; ayaklarının üzerinde durabilmek için ağırlıklarını yeniden dağıtmak ve iyi taraflarına orantısız bir şekilde güvenmek zorunda kalmaları gerçeğiydi. İşte bela böyle geldi.

Baktığı şeye bakılırsa, çoğu hayvan sahibi ötenaziye seçerdi. Onun kızı koşmak için doğmuştu ve bu feci sakatlık, eğer hayatta kalırsa, eğlence amaçlı bile olsa bunu imkânsız hale getirecekti. Ve bir doktor olarak, sonuçta hastayı ölümden daha kötü bir durumda bırakan tıbbi "kurtarıcı" işlerin acımasızlığına oldukça aşinaydı

-Ya da kaçınılmaz olanı acı verici bir şekilde uzatmaktan başka bir şey yapmadı. "Dr. Manello? Ne dediğimi duydunuz mu?"

"Evet. Yaptım." Ama en azından bu adam, pistteki korkağın aksine, Manny'nin hissettiği kadar kalbi kırık görünüyordu.

Arkasını dönerek onu yatırdıkları yere gitti ve elini yanağının yuvarlak tamburuna koydu. Siyah paltosu parlak ışıkların altında parlıyordu ve tüm soluk karoların ve paslanmaz çeliğin ortasında, dışarı fırlatılmış ve odanın ortasında unutulmuş bir gölge gibiydi.

Uzun bir an boyunca onun nefes alış verişiyle genişleyip daralan göğüs kafesini izledi. Onu levhanın üzerinde, o güzel bacakları sopa gibi uzanmış ve kuyruğu fayansın üzerine sarkmış halde görmek, onun gibi hayvanların ayakları üzerinde durması gerektiğini bir kez daha anlamasını sağladı: Bu hiç de doğal değildi. Ve adaletsizdi.

Sırf ölümlüyle yüzleşmek zorunda kalmamak için onu hayatta tutmak burada doğru cevap değildi.

Kendini hazırlayan Manny ağzını açtı-

Takım elbisesinin göğüs cebindeki titreşim onu durdurdu. Kötü bir küfür savurarak BlackBerry'sini çıkardı ve hastane olma ihtimaline karşı kontrol etti. Hannah Whit mi? Bilinmeyen bir numarayla mı?

Tanıdığı kimse yokmuş ve nöbetçi değilmiş. Muhtemelen operatör yanlış çevirdi.

"Ameliyat etmeni istiyorum," dediğini duydu o şeyi yerine koyarken.

Bunu takip eden kısa sessizlik, gitmesine izin vermemenin korkaklık olduğunu anlaması için ona bolca zaman verdi. Ama bu psikopatça saçmalık üzerinde duramazdı, yoksa kendini kaybedecekti.

"Hiçbir şeyi garanti edemem." Veteriner röntgenlere bakmaya devam etti. "Bunun nasıl sonuçlanacağını size söyleyemem ama yemin ederim ki elimden geleni yapacağım."

Tanrım, şimdi o ailelerin onlarla konuştuğunda nasıl hissettiklerini biliyordu. "Teşekkürler. Burada izleyebilir miyim?"

"Kesinlikle. Size giyecek bir şeyler getireyim, ovalama işlemini de biliyorsunuz, Doktor."

Yirmi dakika sonra operasyon başladı ve Manny baş ucundan Glory'yi izledi, soğuktan bayılmış olmasına rağmen lateks eldivenli eliyle ön saçlarını okşadı. Baş veteriner çalışırken, Manny adamın metodolojisini ve becerilerini onaylamak zorunda kaldı - Glory düştüğünden beri doğru giden tek şey buydu. İşlem bir saatten kısa bir sürede bitmiş, kemik çipleri ya çıkarılmış ya da yerlerine vidalanmıştı. Sonra bacağını sararak ameliyathaneden çıkardılar ve sedasyondan çıkarken bir bacağını daha kırmaması için bir havuza taşıdılar.

Kız uyanana kadar orada kaldı ve sonra veterineri koridora kadar takip etti.

Veteriner, "Hayati değerleri iyi ve ameliyat iyi geçti," dedi, "ancak önceki durum hızla değişebilir. Ve elimizde ne olduğunu öğrenmemiz zaman alacak."

Lanet olsun. Bu küçük konuşma, insanların eve gidip dinlenmeleri ve bir hastanın ameliyat sonrasının nasıl geçtiğini görmek için bekleme zamanı geldiğinde yakınlarına ve diğer akrabalarına söylediği şeydi.

"Sizi arayacağız," dedi veteriner. "Güncellemelerle birlikte."

Manny eldivenlerini çıkardı ve kartvizitini çıkardı. "Kayıtlarında yoksa diye."

"Bizde var." Adam yine de şeyi aldı. "Bir değişiklik olursa

ilk siz öğreneceksiniz, ben de güncelleyeceğim.

Her on iki saatte bir viziteye çıktığımda seni bizzat görüyorum."

Manny başını salladı ve elini uzattı. "Teşekkür ederim. Onunla ilgilendiğin için."

"Bir şey değil."

El sıkıştıktan sonra Manny çift kapıya doğru başını salladı. "Ona sonra görüşürüz dememin bir sakıncası var mı?"

"Lütfen."

İçeri döndüğünde kısırağıyla biraz vakit geçirdi. Tanrım... bu acıttı.

"Dayan kızım." Fısıldamak **z o r u n d a y d ı** çünkü tam nefes alamıyor gibiydi.

Doğrulduğunda, çalışanlar ona, peşini bırakmayacağını bildiği bir hüznle bakıyorlardı.

Veteriner ciddiyetle, "Ona çok iyi bakacağız," dedi.

Yapacaklarına inanıyordu ve onu salona geri döndüren tek şey de buydu.

Tricounty'nin tesisleri oldukça genişti ve üstünü değiştirip ön kapının yanına park ettiği yeri bulması biraz zaman aldı. İleride güneş batmış, hızla solan şeftali rengi bir parıltı gökyüzünü sanki Manhattan yanıyormuş gibi aydınlatıyordu. Hava serindi ama baharın kışın çorak topraklarına hayat verme çabasından dolayı güzel kokuyordu ve o kadar çok derin nefes aldı ki başı döndü.

Tanrım, zaman bulanık akıyordu ama şimdi, dakikalar akıp giderken, belli ki bu çılgınca tempo enerji kaynağını tüketmişti. Ya öyle ya da bir tuğla duvara çarpmış ve kendinden geçmişti.

Arabasının anahtarını eline aldığı anda kendini Tanrı'dan daha yaşlı hissediyordu. Baş zonkluyordu ve romatizmalı kalçası onu öldürüyordu, Glory'nin yanına doğru yaptığı o düz yarış lanet olası şeyin kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

Bugünün böyle biteceğini hiç düşünmemişti. Yendiği patronlara içki ismarlayacağını... ve belki de zaferin coşkusuyla Bayan Hanson'ın cömert oral önerisini kabul edeceğini düşünmüştü.

Porsche'sine binerek motoru çalıştırdı. Caldwell, Queens'in yaklaşık kırk beş dakika kuzeyindeydi ve arabası Commodore'a geri dönüş yolculuğunu pratik olarak yapabiliirdi. Bu da iyi bir şeydi çünkü o lanet olası bir zombiydi.

Radyo yok. iPod müziği yok. İnsanları aramak da yok.

Kuzey yoluna girdiğinde, sadece önündeki yola baktı ve geri dönüp ... evet, ne yapma dürtüsüyle savaştı? Atının yanında mı uyuyacaktı?

Mesele şu ki, eve tek parça halinde dönmeyi başarabilirse, yardım yolda olacaktı. Onu bekleyen taze bir Lagavulin şişesi vardı ve bir bardak kullanmak için yavaşlayabilir ya da yavaşlamayabiliirdi: Hastane söz konusu olduğunda, Pazartesi sabahı saat altıya kadar izinliydi ve sarhoş olup öyle kalmayı planlıyordu.

Bir eliyle deri kaplı tekerleği alırken, diğer eliyle ipek gömleğinin içine girip İsa'nın parçasını buldu. Altın haçı kavrayarak bir dua gönderdi.

Tanrım... lütfen onun iyi olmasına izin ver.

Kızlarından birini daha kaybetmeye dayanamazdı. Bu kadar erken değil. Jane Whitcomb tam bir yıl önce ölmüştü ama takvim ona sadece bunu söylüyordu. Kederli bir zamanda, olayın üzerinden sadece bir buçuk dakika geçmişti.

Bunu tekrar yaşamak istemiyordu.

DÖRT

Caldwell şehir merkezinde çok sayıda yüksek, pencereleli bina vardı ama Commodore gibisi azdı. Otuz kat yüksekliğiyle beton ormanın en yüksek binalarından biriydi ve içinde barındırdığı altmış kadar apartman dairesi Trumpvari, mermer, nikelajlı krom ve her şeyiyle tasarımcının elinden çıkmıştı.

Jane yirmi yedinci katta, Manny'nin dairesinin etrafında dolaşıyor, yaşam belirtisi arıyor ve hiçbir şey bulamıyordu. Tam anlamıyla. Adamın evi lanet olası bir dans pisti kadar engellerle doluydu, mobilyaları oturma odasındaki üç eşyadan ve ana süitteki kocaman bir yataktan ibaretti.

Bu kadar.

Bir de mutfaktaki tezgâhta deri koltuklar var. Duvarlara gelince? Herhangi bir yere astığı tek şey reklam panosu büyüklüğünde bir plazma televizyondur. Ve parke zeminlerde halı yoktu, sadece spor çantaları ve... daha fazla spor çantası... ve spor ayakkabıları vardı.

Bu onun pasaklı olduğu anlamına gelmiyordu. Serseri sayılabilecek kadar eşyası yoktu.

Giderek artan bir panikle yatak odasına girdiğinde, yağmur fırtınasından sonra oluşan su birikintileri gibi yerde yığınlar halinde bırakılmış yarım düzine mavi hastane önlüğü gördü ve ... başka hiçbir şey yoktu.

Ama dolabın kapısı açıktı ve içeri baktı-" Tanrım... lanet olsun."

Yere dizilmiş bavullar küçük, orta ve büyük boydu ve ortadaki bavul yoktu. Diğer ceket ve pantolon çiftlerinin arasında asılı duran kel askıya bakılırsa bir takım elbise de öyle.

Seyahate çıkmıştı. Belki hafta sonu için.

Fazla umutlanmadan hastanenin sistemini aradı ve ona bir kez daha çağrı bıraktı-

Çağrı bekletme tuşu devreye girdi ve numaraya baktığında tekrar küfretti.

Derin bir nefes alarak, "Hey, V." diye cevap verdi. "Bir şey yok mu?"

"Ne hastanede ne de burada, onun evinde." Bağlantıdan gelen hafif hırıltı hiçbir yere gitme telaşını artırdı. "Buraya gelirken spor salonunu da kontrol ettim."

"St. Francis sistemine girdim ve onun takvimini aldım."

"Nerede o?"

"Tek söylediği Goldberg'in nöbetçi olduğuydu, doğru mu? Bak, güneş battı. Bir saat içinde buradan çıkmış olacağım."

"Hayır, hayır... Sen Payne'le kal. Ehlena harika biri ama bence sen de orada olmalısın."

Sanki oyalandığını biliyormuş gibi büyük bir duraklama oldu. "Sırada ne var?"

Telefona sarıldı ve kime dua etmesi gerektiğini düşündü. Tanrı'ya mı? Annesine mi? "Emin değilim. Ama ona çağrı bıraktım. İki kez."

"Onu bulduğunda beni ara, gelip seni alacağım." "Bizi eve götürebilirim-"

"Ona zarar vermeyeceğim, Jane. Onu parçalamaya teşvik edilmiyorum."

Evet, ama o soğuk ses tonuna bakılırsa, farelerin ve vampirlerin en iyi planlarının, vesaire, vesaire, vesaire... Manny'nin V'nin ikizini tedavi etmek için yaşayacağına oldukça inanıyordu. Ya sonra? Çekinceleri vardı, özellikle de ameliyathanede işler kötü giderse.

"Burada biraz daha bekleyeceğim. Belki gelir.
Ya da ara. Eğer aramazsa, başka bir şey düşüneceğim."

Uzun sessizlikte, telefonda gelen soğuk bir cereyanı hissedebiliyordu. Arkadaşı pek çok şeyi iyi yapıyordu: dövüşmek, sevişmek, bilgisayar tabanlı her şeyle başa çıkmak. Hareketsizliğe zorlanmak? Temel yetkinliklerinden biri değildi. Aslında, bunun onu delirteceği kesindi.

Yine de, ona güvenmediği gerçeği kendini uzak hissetmesine neden oluyordu.

"Kız kardeşinin yanında kal, Vishous," dedi eşit bir tonda. "İrtibatta olacağım."

Sessizlik.

"Vishous. Telefonu yüzüme kapat ve git onunla otur."

Başka bir şey söylemedi. Sadece bağlantıyı kesti.

Telefonu kapatırken küfretti.

Bir saniye sonra tekrar arıyordu ve derin bir sesin cevap verdiğini duyduğu anda, tüm saydamlığına rağmen çok ama çok gerçek olan bir gözyaşını fırçalamak zorunda kaldı. "Butch," diye mırıldandı. "Yardıma ihtiyacım var."

Gün batımından geriye kalanlar kaybolup gece zaman kartını damgalayıp bir sonraki vardiyayı devralırken, Manny'nin arabasının eve gitmiş olması gerekiyordu. Kendini doğruca Caldwell'e doğru sürmesi gerekiyordu.

Bunun yerine, ağaçların büyük olduğu ve çimenlik alanların asfalt alanlardan on kat daha fazla olduğu şehrin güney ucuna gitmişti.

Mantıklı. Mezarlıklarda iyi uzanan esnek topraklar olmalıydı, çünkü bir tabutu betona tıkayamazdınız.

Sanırım yapabiliirdiniz. Buna anıt mezar deniyordu.

Pine Grove Mezarlığı saat ona kadar açıktı, devasa demir kapıları ardına kadar açılmıştı ve sayısız ferforje sokak lambası labirent gibi uzanan yollar boyunca sapsarı parlıyordu. O sırada

içeri girdi, sağa doğru gitti, Porsche'nin xenon farları mezar taşlarının ve çimenlerin etrafını süpürüp yıkadı.

Çekildiği yer, sonuçta hiçbir şey ifade etmeyen bir işaretti. Gittiği granit mezar taşının dibinde gömülü bir ceset yoktu - gömülecek bir ceset de yoktu. Bir kutuya koyacak kül de yoktu - ya da en azından yanan bir Audi'ye ait olmadığından emin olabileceği küller yoktu.

Yaklaşık yarım millik bir halat dönüşünden sonra gazı kesti ve arabanın süzülerek durmasına izin verdi. Anlayabildiği kadarıyla tüm mezarlıktaki tek kişi oydu ve bu onun için gayet iyiydi. Seyirciye gerek yoktu.

Dışarı çıktığında, serin hava kafasını boşaltmak için hiçbir şey yapmadı, ama derin nefes alıp cızırtılı bahar otlarının üzerinde yürürken ciğerlerine yapacak bir şey verdi. İlerlerken hiçbir tarlaya basmamaya dikkat etti -elbette ölümler onun hava sahalarının üzerinde olduğunu bilecek değillerdi ama bu saygılı bir davranış gibi görünüyordu.

Jane'in mezarı ilerideydi ve ondan geriye kalanlara yaklaşırken yavaşladı. Uzaktan gelen bir tren düdüğünün sesi durgunluğu yarıp geçiyordu; içi boş, kederli ses o kadar klişeydi ki, sinemada izlemek için para vermeyi bırakın, evde asla oturmayacağı bir filmdeymiş gibi hissetti.

"Kahretsin, Jane."

Eğilerek parmaklarını kalemin pürüzlü kenarının üst kısmında gezdirdi. Simsiyah bir taş seçmişti çünkü kadın pastel ya da soluk bir şey istemezdi. Yazı da aynı şekilde sade ve gösterişsizdi; sadece adı, tarihler ve en altta bir cümle vardı: HUZUR İÇİNDE YAT.

Evet. Bu konuda kendine özgünlük için A verdi.

Onun öldüğünü öğrendiğinde tam olarak nerede olduğunu hatırlıyordu: hastanede tabii ki. Çok uzun bir günün ve gecenin sonunda olmuştu.

Bir hokey oyuncusunun diziyile başladı ve uçmayı denemeye karar veren bir uyuşturucu bağımlısı sayesinde muhteşem bir omuz rekonstrüksiyonuyla sona erdi.

Ameliyathaneden çıkmış ve Goldberg'i ameliyat lavabolarının yanında beklerken bulmuştu. Meslektaşının kül rengi yüzüne bir kez baktı ve Manny ameliyat maskesini çıkarma işlemini durdurdu. Yüzünden bir çene önlüğü gibi sarkan şeyle, sorunun ne olduğunu öğrenmek istemişti; bir yandan da otoyolda kırk arabalık bir yığılma, bir uçak kazası ya da bir otelde yangın... toplum çapında bir trajedi olduğunu varsayıyordu.

Ama sonra adamın omzunun üzerinden bakınca beş hemşire ve üç doktor daha gördü. Hepsi de Goldberg'le aynı durumdaydı... ve hiçbirisi diğer personeli rotasyona sokmak ya da ameliyathaneleri hazırlamak için acele etmiyordu.

Doğru. Bu bir topluluk etkinliğiydi. Onların topluluğu. "Kim?" diye sordu.

Goldberg destek birliklerine bir bakış atmıştı ve Manny o zaman tahmin etmişti. İçgüdüleri onu buz gibi soğuturken bile, cerrahının ağzından çıkacak ismin başka bir şey olacağına dair mantıksız bir umuda tutunmuştu."

Jane. Araba kazası."

Manny hızını hiç kaybetmemişti. "Tahmini varış süresi nedir?" "Öyle bir şey yok."

Bunun üzerine Manny hiçbir şey söylemedi. Sadece maskeyi yüzünden çıkarıp yırtıp attı ve en yakındaki çöp kutusuna attı.

O yanlarından geçerken Goldberg ağzını tekrar açmıştı. "Tek kelime etme," diye bağırdı Manny. "Bir kelime bile. Bir kelime bile. Tek kelime."

Personelin geri kalanı yoldan çekilmek için tökezlemiş, ortadan ikiye ayrılmış bir kumaş kadar emin ve temiz bir şekilde ayrılmıştı.

Şimdiki zamana döndüğünde, nereye gittiğini ya da ondan sonra ne yaptığını hatırlayamıyordu - o geceyi kaç kez canlandırırca canlandırırsın, o kısım bir kara delikti. Yine de bir noktada dairesine varmıştı, çünkü iki gün sonra orada uyandığında üzerinde hâlâ ameliyata girdiği kanlı önlükler vardı.

Jane'in araba kazası geçiren pek çok insanı kurtarmış olması, tüm bu olanların en can sıkıcı şok edici yanlarından biriydi. Tam da bu şekilde kaçırılmış olması fikri, ölümün kemikli ellerinden kurtardığı tüm ruhlar için Azrail'in intikam alması gibi görünüyordu.

Başka bir tren düdüğünün sesi çığlık atmasına neden oldu.

Bir de siktiğimin çağrı cihazı çalıyor.

Hannah Whit. Yine mi?

Kim bu-

Manny kaşlarını çattı ve mezar taşına baktı. Eğer doğru hatırlıyorsa, Jane'in küçük kız kardeşinin adı Hannah'ydı. Whit. Whitcomb mu?

Genç yaşta ölmesi dışında.

Ölmemiş miydi?

Deli. Pacing.

Tanrım, bunun için eşofmanlarını getirmeliydi, diye düşündü Jane Manny'nin evinin etrafında yürürken. Tekrar.

Nereye gideceğine dair daha iyi bir fikri olsaydı onun dairesinden ayrılırdı ama ne kadar keskin olursa olsun beyni bile başka bir seçenek bulamadı.

Telefonunun çalması pek de iyi bir haber sayılmazdı. Vishous'a kırk beş dakika sonra hâlâ rapor edecek bir şeyi olmadığını söylemek istemiyordu.

Cep telefonunu çıkardı. "Oh... Tanrım."

O numara. Bundan önce sahip olduğu her telefonda hızlı aramada bulunan o on rakam. Manny.

Gönder tuşuna bastığında zihni bomboştu ve gözleri yaşlarla doldu. Sevgili eski dostu ve meslektaşı ...

"Alo?" dedi. "Bayan Whit?"

Arka planda kısık bir ısıklık sesi duydu.

"Alo? Hannah?" O ses tonu... tıpkı bir yıl önce olduğu gibiydi: alçak, emredici. "Orada kimse var mı?"

Yine o sessiz düdük sesi duyuldu.

Tanrım... diye düşündü. Onun nerede olduğunu biliyordu.

Jane telefonu kapattı ve kendini onun dairesinden, şehir merkezinden, banliyölerden dışarı attı. Işık hızında bir bulanıklık içinde seyahat eden molekülleri, kilometrelerce yolu sanki santimlirmiş gibi kat eden, dönen, kıvrılan bir telaşla gecenin içinden geçti.

Pine Grove Mezarlığı, haritasına ihtiyaç duyacağınız türden bir yerdi, ancak havada eter olduğunuzda, bir buçuk kalp atışında yüz dönümlük bir alanı inceleyebilirdiniz.

Mezarının yanındaki karanlıktan çıkarken, kesik kesik bir nefes aldı ve neredeyse hıçkırarak ağlayacaktı. İşte kanlı canlı karşısındaydı. Patronu. İş arkadaşı. Geride bıraktığı kişi. Ve o, yüzüne onun adı kazınmış siyah bir mezar taşının üzerinde duruyordu.

Tamam, şimdi cenazesine gitmemekle doğru kararı verdiğini biliyordu. En fazla Caldwell Courier Journal'da okumuştı ve tüm o cerrahların, hastane personelinin ve hastaların resmi onu ikiye bölmüştü.

Bu çok daha kötüydü.

Manny de tam olarak onun hissettiği gibi görünüyordu: içi harap olmuştu.

Tanrım, tıraş losyonu hâlâ güzel kokuyordu... ve biraz kilo vermiş olmasına rağmen, o siyah saçları ve sert yüzüyle hâlâ günah kadar yakışıklıydı. Takım elbisesi mükemmel dikilmiş ve ince çizgiliydi ama özenle ütülenmiş pantolonunun paçaları kirlenmişti. Mokasenleri de aynı şekilde kirlenmişti, bu da onun hangi cehennemde olduğunu merak etmesine neden oldu. Bunu mezarlıktan almadığı kesindi.

Bir yıl sonra toprak paketlenildi ve çim ile kaplandı-

Oh, bekle. Arsası muhtemelen ilk günden beri böyle görünüyordu. Arkasında gömecek bir şey bırakmamıştı.

Parmakları taşın üzerinde dururken, bu şeyi seçenin o olması gerektiğini biliyordu. Başka hiç kimse ona tam olarak istediği şeyi alacak kadar mantıklı olamazdı. Süslü ya da ağdalı bir şey değildi. Kısa, tatlı, öz.

Jane boğazını temizledi. "Manny."

Başını kaldırdı ama ona bakmadı -sanki onun konuşmasını sadece zihninde duyduğuna ikna olmuş gibiydi.

Kendini tamamen bedensel hale getirerek daha yüksek sesle konuştu. "Manny." Başka koşullar altında olsa, aldığı yanıt gülmekten kırıp geçirirdi. D ö n d ü , sonra b a ğ ı r d ı , mezar taşına takıldı ve kış üstü yere düştü. "Ne halt ediyorsun... burada?" diye soluk soluğa kaldı. "Ne yapıyorsun burada?"

Yüzündeki ifade dehşet olarak başladı, ama hızla inançsızlığa dönüştü.

"Özür dilerim."

Tamamen saçmaydı ama ağzından çıkan tek şey buydu.

Ve ayakları üzerinde düşünmek için çok fazla. Onun kahverengi gözleriyle karşılaştığında birden söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Manny ayağa fırladı ve karanlık bakışları kadının vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi. Ve yukarı ve aşağı. Ve yukarı... yüzüne kilitlendi.

İşte o zaman öfke geldi. Bir de baş ağrısı, belli ki yüzünü buruşturup şakaklarını ovuşturmasına bakılırsa. "Bu bir tür şaka mı?"

"Hayır." Öyle olmasını diledi. "Çok özür dilerim."

Çatık kaşları son derece tanıdıktı ve böyle bir bakış için nostalji yapmak ne büyük bir ironiydi. "Üzgünsün."

"Manny, ben-"

"Seni gömdüm. Ve sen üzgünsün? Bu da ne böyle?"

"Manny, açıklayacak zamanım yok. Sana ihtiyacım var."

Uzun bir süre ona ters ters baktı. "Bir yıl ölü kaldıktan sonra ortaya çıkıyorsun ve bana mı ihtiyacın var?"

Ne kadar çok zaman geçtiği gerçeği ona ağır geliyordu. Her şeyin ötesinde. "Manny... Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Oh, gerçekten mi? Bunun dışında, oh, b.t.w.

Yaşıyorum." Ona baktı. Sadece ona baktı.

Sonra boğuk bir sesle, "Seni kaybetmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?" dedi. Bir elini hızla gözlerine götürdü. "Sen biliyor musun?"

Göğsündeki ağrı nefes almasını zorlaştırıyordu. "Evet. Çünkü seni kaybettim... Seninle ve hastaneyle birlikte hayatımı kaybettim."

Manny mezar taşının önünde bir ileri bir geri giderek adım atmaya başladı. Çok istemesine rağmen fazla yaklaşmaması gerektiğini biliyordu.

"Manny... eğer sana geri dönmenin bir yolu olsaydı, dönerdim."

"Yaptın. Bir kere. Bunun bir rüya olduğunu sanmıştım ama değilmiş.

Öyleydi."

"Hayır."

"Daireme nasıl girdin?" "Az önce girdim."

Durdu ve ona baktı, mezar taşı ikisinin arasındaydı. "Bunu neden yaptın Jane? Neden sahte bir ölüm düzenledin?"

Aslında anlatmamıştı. "Şimdi açıklayacak zamanım yok."

"O zaman burada ne işin var? Bunu açıklamaya ne dersin?"

Boğazını temizledi. "Beni aşan bir hastam var ve gelip bakmanı istiyorum. Seni nereye götüreceğimi söyleyemem ve sana çok fazla ayrıntı veremem ve bunun adil olmadığını biliyorum ... ama sana ihtiyacım var." Saçlarını yolmak istedi. Ağlayarak yere yığılmak. Ona sarılmak. Ama devam etti çünkü bunu yapmak zorundaydı. "Bir saatten fazladır seni arıyorum, yani zamanım kalmadı. I

Kızgın ve kafanın karışık olduğunu biliyorum ve seni suçlamıyorum. Ama bana sonra kızabilirsin, şimdi benimle gel. Lütfen."

Tek yapabileceği beklemektir. Manny konuşarak ikna edebileceği biri değildi ve onu ikna edemezdi. Seçimi o yapacaktı... ya da yapmayacaktı.

Ve eğer durum ikincisiyse, ne yazık ki Kardeşler'i aramak zorunda kalacaktı. Eski patronunu ne kadar sevse ve özlese de Vishous onun adamıydı ve kız kardeşine bir şey olmasına izin verirse lanetlenirdi.

Öyle ya da böyle, Manny bu gece ameliyat olacaktı.

BES

Butch O'Neal bir kadını zor durumda bırakacak türden bir adam değildi.

İçindeki eski kafalıydı... içindeki polisti... içindeki dindar, koyu Katolikti. Bununla birlikte, az önce güzel ve yetenekli Dr. Jane Whitcomb'la yaptığı telefon görüşmesi söz konusu olduğunda, şövalyelik onun kalkıp gitmesinde rol oynamadı. En ufak bir şekilde bile.

Çukur'dan hızla çıkıp yeraltı tüneline Kardeşlik'in eğitim merkezine doğru koşarken, "centilmen olma" meselesi bir yana, V'nin çıkarlarıyla onunkiler tamamen örtüşüyordu: İkisi de V'nin yeniden kontrolden çıkmasından korkuyordu.

İşaretler zaten oradaydı: Tek yapmanız gereken ona bakmaktı ve Crock-Pot'unun kapağının altındaki ısı ve kargaşanın üzerine sertçe indiğini görebiliyordunuz. Tüm bu basınç? Bir şekilde dışarı çıkmalıydı ve geçmişte bu en karmaşık yollarla olmuştu.

Gizli kapıdan geçip ofise çıkan Butch sağa döndü ve tıbbi tesislere giden uzun koridorda hızla ilerledi. Havadaki hafif Türk tütününü kokusu ona hedefini tam olarak nerede bulacağını söylüyordu ama hiç şüphesi yoktu.

Muayene odasının kapalı kapısında, Gucci gömleğinin manşetlerini yerine oturttu ve kemerini çıkardı.

Vuruşu yumuşaktı. Kalp atışları sertti.

Vishous "içeri gel" diye cevap vermedi. Bunun yerine kardeş dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Kahretsin, kötü görünüyordu. Tabut çivilerinden birini yuvarlarken elleri hafifçe titriyordu. Çiviye yalayarak kapatırken, Butch cebini karıştırıp çakmağı çıkardı, ateşi yakıp öne doğru tuttu.

En iyi arkadaşı turuncu parıltıya doğru eğildiğinde, o acımasız, vurdumduymaz yüzdeki her ifadeyi biliyordu.

Jane kesinlikle haklıydı. Zavallı piç sertçe mırıldanıyor ve her şeyi içinde tutuyordu.

Vishous derin bir nefes aldı ve sonra cüruf taşlı duvara yaslandı, gözleri dosdoğru ileriye bakıyordu, bok tekmeleri sağlam bir şekilde yerleştirilmişti.

Sonunda adam mırıldandı: "Nasıl olduğumu sormuyorsunuz."

Butch da oğlunun hemen yanında aynı şekilde eğildi. "Gerek yok."

"Zihin okuyucu mu?" "Evet. O benim."

V yana doğru eğildi ve küllerini çöp kutusuna attı. "Peki ne düşündüğümü söyle, doğru mu?"

"Kız kardeşine bu kadar yakinken küfretmemi istediğinden emin misin?" Bu kısa bir kahkaha aldığı anda, Butch gözlerini V'nin profiline dikti. Adamın gözünün etrafındaki dövmeler, etrafını nükleer bir kış gibi saran kontrol bulutu düşünülüşünde özellikle uğursuzdu.

"Yüksek sesle tahmin etmemi istemezsin, V," dedi usulca. "Hayır. Bir dene bakalım."

Bu, V'nin konuşmaya ihtiyacı olduğu ama karakteristik bir şekilde konuşamayacak kadar sıkı sarıldığı anlamına geliyordu: Erkek her zaman susmayı tercih etmişti ama en azından eskisinden daha iyiydi. Önceden mi? Bu kapıyı hiç açmazdı bile.

Butch, en çok korktuğu şeyi dile getirerek, "Bu işe yaramazsa ona bakmanı istedi, değil mi?" dedi. "Ve palyatif hemşirelik açısından değil."

V'nin yanıtı, sonsuzluktan sonra on beş dakika kadar süren bir nefes verme oldu.

Butch cevabı bilmesine rağmen, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Tereddüt etmeyeceğim." "Beni öldürecek olsa bile.

Lanet olası hayat. Bazen insanları içine soktuğu durumlar çok acımasızdı.

Butch gözlerini kapadı ve başını duvara yasladı. Aile vampirler için her şeydi. Eşiniz, birlikte savaştığınız kardeşleriniz, kanınız... tüm dünyanız buydu.

Ve bu teoriye göre, V acı çektikçe o da çekti. Ve Jane. Ve Kardeşliğin geri kalanı.

"Umarım iş o noktaya gelmez." Butch kapalı kapıya baktı. "Doktor Jane adamı bulacak. O bir buldog-"

"Yaklaşık on dakika önce aklıma ne geldi biliyor musun?" "Ne."

"Gündüz vakti olmasaydı bile, adamı bulmak için tek başına gitmek isterdi."

Erkeğin bağ kuran kokusu yayılırken Butch, "Eh, tabii" diye düşündü. Jane ve cerrah yıllardır sıkı fıkıydılar, bu yüzden eğer ikna edilmesi gerekiyorsa, kendi başına daha şanslı olurdu - tüm bu ölümden dönme olayını atlatabileceğini varsayarsak. Ayrıca V bir vampirdi. Merhaba. Sanki bu karmaşaya bir katman daha eklenmesi gerekiyormuş gibi?

Bu arada, her şey göz önünde bulundurulduğunda, cerrahın 1.80 boyunda, balık etli ve sırtında ayı tüyleri olsaydı harika olurdu. V'nin bağlanmış erkek tarafı tetikleniyorsa, çirkinlik tek dostlarıydı.

"Alınma ama," diye mırıldandı Butch, "onu suçlayabilir misin?" "O benim ikizim." Adam elini siyah saçlarında gezdirdi.

Saç. "Lanet olsun, Butch... kız kardeşim."

Butch birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu az çok biliyordu, bu yüzden evet, erkeği o cephede hissedebiliyordu.

Ve dostum, kardeşinin yanından hiç ayrılmıyordu: Vishous bu hale geldiğinde onu raydan çıkarmak için dua edebilecek tek kişi o ve Jane'di. Ve Jane'in o cerrahla ve hastasıyla elleri dolu olacaktı-

V'nin cep telefonunun çalma sesi ikisinin de sıçramasına neden oldu ama Kardeş kendini çabuk toparladı ve telefonu kulağına götürene kadar ikinci kez çalmadı.

"Öyle mi? Yaptın mı? Teşekkürler... siktir... evet. Evet. Seninle buradaki otoparkta buluşuruz. Tamam." Hafif bir duraklama oldu ve V yalnız kalmak istermiş gibi bir bakış attı.

Havaya girmeye çalışan Butch, Dior Homme makosen ayakkabılarına baktı. Kardeşi hiçbir zaman PDA'dan ya da Jane'le kişisel şeyler konuşmaktan hoşlanmazdı. Ama Butch'un melez olduğu düşünülürse, buharlaşamazdı ve hangi cehenneme kaçabilirdi ki?

V hızlı bir "hoşça kal" mırıldandıktan sonra sigarasını derin derin içine çekti ve nefes verirken "Yanımda değilmiş gibi davranmayı bırakabilirsin" diye mırıldandı.

"Ne kadar rahatladım. Berbatım."

"Yer kaplaman senin suçun değil."

"Yani onu yakaladı mı?" Vishous başıyla onaylayınca Butch ciddileşti. "Bana bir söz ver."

"Ne?"

"O cerrahı öldüremezsın." Butch dış dünyaya takılıp bu vampir tavşan deliğine düşmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Onun durumunda işe yaramıştı ama Manello söz konusu olduğunda? "Bu adamın hatası değil, onun sorunu da değil."

V kışını çöp kutusuna attı ve elmas gözleri kutup gecesi kadar soğuk bir şekilde ona baktı. "Nasıl gideceğini göreceğiz, polis."

Bununla birlikte, döndü ve kız kardeşinin bulunduğu yere doğru yumruk attı.

En azından herif dürüstmüş, diye düşündü Butch lanet okuyarak.

Manny, Porsche 911 Turbo'sunu başkalarının kullanmasından gerçekten hoşlanmıyordu. Aslında, tamircisi dışında hiç kimse sevmezdi.

Ancak bu gece Jane'in direksiyona geçmesine izin vermişti çünkü bir, Jane işinin ehli olduğu için şanzımanı kütüğe çevirmeden vites değiştirebiliyordu; iki, Jane onu gidecekleri yere götürebilmesinin tek yolunun on ve iki rutinini yapması olduğunu söylüyordu; ve üç, gömdüğü birinin çalılarının arasından çıkıp ona hi-how're-ya yaptığını görmenin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Belki de saatte yetmiş mil hızla giden ağır makineleri kullanmak iyi bir fikir değildi.

Onun yanında oturduğuna, arabasıyla kuzeye doğru gittiğine inanamıyordu.

Ama tabii ki onun isteğine evet demişti. Baş dertte olan kadınlar için biçilmiş kaftandı... ve aynı zamanda ameliyathane bağımlısı bir cerrahtı.

Duh.

Yine de bir sürü soru vardı. Ve bir sürü de kızgın. Evet, tabii ki huzur, ışık, güneş ve tüm o saçma sapan şeylerin olduğu bir yere gitmeyi umuyordu ama kumbaya-all-cools için nefesini tutmuyordu. Bu da ironikti. Geceleri kaç kez yeni Lagavulin alışkanlığıyla yatağına gömülmüş tavana bakmış ve bir mucize eseri eski travma şefinin ona geri dönmesi için dua etmişti?

Manny onun profiline baktı. Gösterge panelinin ışıltısıyla aydınlanmıştı, hâlâ zekiydi. Hâlâ güçlüydü.

Hala onun tarzında bir kadın.

Ama artık böyle bir şey olmayacaktı. Ölümüyle ilgili yalancılığı bir yana, sol elinde tunç grisi bir yüzük vardı.

"Evlendin," dedi.

Ona bakmadı, sadece sürmeye devam etti. "Evet. Yaptım."

Ortaya çıktığı anda filizlenen baş ağrısı bir anda huysuzluktan dehşete dönüştü. Ve bu arada, gölgeli anılar Loch Ness'd'in altında

Bilinçli zihninin yüzeyinde, onu kışkırtıyor ve tam olarak ortaya çıkması için çalışmasını istiyor.

Yine de, zorlanma yüzünden anevrizması patlamadan önce bu bilişsel arama-kurtarmayı kesmek zorundaydı. Ayrıca, bununla hiçbir yere varamıyordu - ne kadar uğraşırsa uğraşsın, orada olduğunu hissettiği şeye ulaşamıyordu ve uğraşmaya devam ederse kalıcı hasar verebileceğini hissediyordu.

Arabanın penceresinden dışarı baktığında, kabarık çam ağaçları ve tomurcuklanan meşeler ay ışığında dimdik duruyordu; Caldwell'in kenarlarında uzanan orman, şehirden ve onun boğucu nüfus ve bina düğümünden uzaklaştıkça daha da kalınlaşıyordu.

"Burada öldün," dedi acımasızca. "Ya da en azından ölmüş gibi yaptın."

Bir motorcu, Audi'sini buradan çok da uzak olmayan bir yolda ağaçların arasında bulmuştu, araba banketten kaymıştı. Gerçi ceset yoktu ve ortaya çıktığı gibi yangın yüzünden de değildi.

Jane boğazını temizledi. "Sahip olduğum tek şey 'üzgünüm' gibi hissediyorum. Ve bu berbat bir şey."

"Benim tarafımda da bir parti yok."

Sessizlik. Bir sürü sessizlik. Ama karşılığında sadece özür dilerim cevabını aldığı anda sormaya devam edecek biri değildi.

"Keşke sana söyleyebilseydim," dedi aniden. "Ayrılması en zor olan sendin."

"Yine de işini bırakmadın, değil mi? Çünkü hala cerrah olarak çalışıyorsun."

"Evet, öyleyim."

"Kocan nasıl biri?"

Şimdi yüzünü buruşturdu. "Onunla tanışacaksın." Harika. Neşe.

Yavaşlayarak sağa saptı... toprak bir yola mı? Bu da neydi böyle?

"Bilgin olsun," diye mırıldandı, "bu araba yarış pistleri için üretildi, sert sürüşler için değil."

"İçeri girmenin tek yolu bu."

Nereye? diye merak etti. "Bunun için bana borçlanacaksın."

"Biliyorum. Ve onu kurtarabilecek tek kişi sensin."

Manny gözlerini kırptırdı. "' O' olduğunu söylememiştin."

"Fark eder mi?"

"Tüm bu olanlar hakkında anlamadığım çok şey var. önemli."

Sadece on metre ilerledikten sonra, göl kadar derin sayısız su birikintisinin ilkinden geçtiler. Porsche su sıçratırken, hassas karnındaki sıyrığı hissetti ve homurdanarak, "Bu hastayı boş ver. Alt takımına yaptıklarının karşılığını istiyorum."

Jane küçük bir kahkaha attı ve bu onun göğsünün ortasının ağrmasına neden oldu - ama gerçekçi olun. İkisi hiç birlikte olmamışlardı. Elbette, onun tarafında bir çekim vardı. Büyük bir çekim. Ve bir öpücük. Ancak hepsi bu kadardı.

Ve şimdi o Bayan Başkası'ydı.

Hem de ölümden dönmüş gibi.

Tanrım, nasıl bir hayatın içindeydi? Belki de bu bir rüyaydı... Bu onu biraz neşelendirdi, çünkü belki Glory de batmamıştı.

"Bana ne tür bir yaralanma olduğunu söylemediniz," dedi.

"Omurga kırığı. T6 ve T7 arasında. Belden aşağısı hissedilmiyor."

"Kahretsin Jane, bu büyük bir emir."

"Şimdi sana neden bu kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Yaklaşık beş dakika sonra, Pön Savaşları sırasında dikilmiş gibi görünen bir kapıya geldiler - şey Alice Harikalar Diyarında açılarla asılı duruyordu, zincir bağlantıları paslanmış ve yer yer kırılmıştı. Peki ya ikiye ayırdığı çit? O POS zahmete değmezdi, daha iyi günler görmüş altı metrelik dikenli sığır telinden başka bir şey değildi.

Yine de lanet şey sorunsuzca açıldı. Ve yanından geçerken video kameraların ilkinin gördü.

Salyangoz hızıyla ilerlerken, nereden geldiği belli olmayan garip bir sis bastırdı, arabanın ızgarasının on iki santimden fazlasını göremeyene kadar manzara bulanıklaştı. Tanrı aşkına, sanki Scooby Doo'nun bir bölümünde gibiydiler.

Ve sonra tuhaf bir ilerleme oldu: Bir sonraki kapı biraz daha iyi durumdaydı, ondan sonraki daha da yeniydi ve dört numara en fazla bir yıllık görünüyordu.

Geldikleri son kapı pırıl pırıl parlıyordu ve Alcatraz'la ilgiliydi: Yerden yirmi beş metre yüksekteydi ve her yerinde yüksek voltaj uyarıları vardı. Peki ya kestiği duvar? Sığırlara göre değildi, daha çok velociraptorlara benziyordu; ve beton yüzünün önünde on iki, hatta yirmi dört inçlik sağlam bir yatay taş olduğuna dair bahse girmek ister misiniz?

Geçtiklerinde Manny başını Jane'e doğru çevirdi ve güçlendirmek için üzerine "Holland" ya da "Lincoln" tabelası yapıştırılabilecek bir tünele doğru inmeye başladı. Aşağı indikçe, onu ilk gördüğünden beri aklını kurcalayan o büyük soru daha da belirdi: Neden sahte bir ölüm? Neden onun ve St. Francis'te birlikte çalıştığı diğer insanların hayatında böyle bir kaosa neden olmuştu? Hiçbir zaman zalim olmamıştı, hiçbir zaman yalancı olmamıştı, maddi sorunları ve kaçacak bir şeyi yoktu.

Şimdi o tek kelime etmeden biliyordu:

ABD hükümeti.

Bu tür bir düzenek, bu tür bir güvenlik... New York, Los Angeles ya da Chicago kadar büyük olmasa da yeterince büyük bir şehrin dış mahallelerinde gizlenmiş? Hükümet olmalı. Başka kimin böyle bir şeye gücü yeterdi ki?

Tedavi ettiği bu kadın da kimdi?

Tünel, standart bir yeraltı otoparkında son buluyordu.

Boyalı kareler - ve ne kadar büyük görünürse görünsün, camları karartılmış birkaç sıradan minibüs ve yine camları karartılmış küçük bir otobüs dışında alan boştu.

Daha Porsche'sini park etmeden çelik bir kapı açıldı ve-

Dışarı çıkan iri adama bir kez baktı ve Manny'nin kafası patladı, gözlerinin arkasındaki acı o kadar şiddetlendi ki, kova koltuğunda gevşedi, kolları yanlara düştü, yüzü acıdan seğirdi.

Jane ona bir şey söyledi. Bir arabanın kapısı açıldı. Sonra kendi kapısı kırıldı.

Ona çarpan hava kuru ve belli belirsiz toprak kokuyordu... ama başka bir şey daha vardı. Kolonya. Çok odunsu bir baharattı, hem pahalı hem de hoştu ama aynı zamanda ondan uzaklaşmak için tuhaf bir istek duyuyordu.

Manny göz kapaklarını açmaya zorladı. Görüşü cehennem gibi bozuktı, ama mecbur kalırsan kışından neler çıkarabileceğin inanılmazdı - ve önündeki adam odaklandığında, kendini keçi sakallı orospu çocuğuna bakarken buldu ...

Yeni bir sikiş-ÖD dalgasıyla gözleri geri yuvarlandı ve neredeyse kusacaktı.

Jane'in, "Anıları serbest bırakmalısın," dediğini duydu.

Bu noktada biraz sohbet oldu, eski meslektaşının sesi şakağında dövmeler olan adamın derin tonlarına karıştı.

"Bu onu öldürüyor-" "Çok fazla risk var-"

"Bu şekilde nasıl çalışacak?"

Uzun bir sessizlik oldu. Ve sonra aniden, acı sanki çekilmiş bir perde gibi kalktı, tüm o baskı göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Onun yerine anılar zihnini doldurdu.

Jane'in hastası. St. Francis'in arkasından. Keçi sakallı ve altı odacıklı kalbi olan adam. Kim ortaya çıkmıştı

Manny'nin ofisine girip kalp anomalisiyle ilgili dosyaları almış.

Manny göz kapaklarını açtı ve o iğrenç surata gözlerini dikti. "Seni tanıyorum."

Goatee'den gelen tek yanıt "Onu arabadan sen çıkar," oldu. "Ona dokunmak için kendime güvenmiyorum."

Ne hoş bir karşılama arabası.

Ve o koca piçin arkasında başka biri daha vardı. Manny'nin daha önce gördüğünden yüzde yüz emin olduğu bir adam.

... Yine de sadece geçerken uğramış olmalı, çünkü bir isim söyleyemiyor ya da nerede tanıştıklarını hatırlayamıyordu.

"Gidelim," dedi Jane.

Evet. Harika bir fikir. Bu noktada, tüm bu söylenenlerden başka odaklanacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Manny'nin beyni olanları algılamakta zorlanırken, en azından ayakları ve bacakları programa uyuyordu. Jane arabadan inip dik durmasına yardım ettikten sonra, onu ve Keçi Sakallı Nefret Eden'i herhangi bir hastane kadar sıradan ve temiz bir tesise kadar takip etti: Koridorlar düzenli, floresan ışıklar tavandaki panellerdeydi ve her şey Lysol gibi kokuyordu.

Ayrıca, sanki bina çok gözlü bir canavarmış gibi, düzenli aralıklarla güvenlik kameralarının kabarcıklı armatürleri de vardı.

Yürürlerken soru sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bir de kafası o kadar karışıktı ki, bu noktada yürüebilmenin yeteneklerinin sınırı olduğundan oldukça emindi. Bir de Goatee ve onun ölümcül bakışları vardı ki, tam olarak sohbet için bir fırsat sayılmazdı.

Kapılar. Birçok kapının önünden geçtiler. Hepsi kapalıydı ve şüphesiz kilitliydi.

Gizli konum ve ulusal güvenlik gibi mutlu küçük kelimeler kafatası parkında hoplayıp zıplıyordu ve bu ona çok yardımcı oldu, belki de Jane'i onu terk ettiği için affedebileceğini düşünmesini sağladı - eninde sonunda.

Bir çift flapperın önünde durduğunda, elleri önce beyaz önlüğünün yakalarıyla, sonra da cebindeki stetoskopla oynadı. Ve bu ona kafasına silah dayanmış gibi hissettirmediydi? Ameliyathanede, sayısız travma karmaşasında her zaman soğukkanlılığını korumuştur. Bu onun alametifarikasıydı.

Bunun kişisel bir mesele olduğunu düşündü. Her nasılsa, bu kapıların diğer tarafında her ne varsa, onun için eve çok yakındı.

"Burada iyi ekipmanım var," dedi, "ama her şey yok. MRI yok. Sadece CAT taramaları ve röntgenler var. Ancak ameliyathane yeterli olmalı ve sadece ben yardımcı olmakla kalmıyorum, aynı zamanda mükemmel bir hemşirem var."

Manny bir nefes aldı ve derinlere inerek kendini topladı. İrade gücüyle, kafasındaki tüm soruları ve bu 007-ülkesine inişin garipliğini kapattı.

Yapılacaklar listesindeki ilk şey? Kızgın fıstık galerisinden kurtulmak.

Omzunun üzerinden Keçiyak'a baktı. "Geri çekilmen gerek, adamım. Seni koridorda istiyorum."

Karşılığında aldığı yanıt ise... tam anlamıyla dış göstericiydi: Piç kurusu, kolu kadar uzun bir çift köpek dişini gösterdi ve bir köpek gibi hırladı.

Jane aralarına girerek, "Peki," dedi. "Bu iyi. Vishous burada bekleyecek."

Vishous mu? Doğru mu duymuştu?

Yine de, bu çocuğun annesi, o küçük diş şovunu göz önünde bulundurarak tam on ikiden vurdu. Ama her neyse. Manny'nin yapması gereken bir iş vardı ve belki de piç kurusu gidip bir çiğneme derisi falan çiğneyebilirdi.

Muayene odasına girdi, o- Oh... Tanrım.

Oh ... Tanrım.

Masadaki hasta su gibi hareketsiz yatıyordu ve ... muhtemelen gördüğü en güzel şeydi: Saçları simsiyahtı ve kalın bir iple örülmüştü.

Başının yanında serbestçe sallanıyordu. Teni altın sarısı kahverengiydi, sanki İtalyan kökenliydi ve yakın zamanda güneşe çıkmıştı. Gözleri... gözleri elmas gibiydi, hem renksiz hem de parlaktı, irisin etrafında koyu renkli bir kenardan başka bir şey yoktu.

"Manny?"

Jane'in sesi tam arkasındaydı ama sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi hissediyordu. Aslında tüm dünya başka bir yerdeydi, hareketsiz kafasının içinden ona bakan hastasının bakışları dışında hiçbir şey yoktu.

Sonunda oldu, diye düşündü gömleğinin altına girip ağır haçını tutarken. Hayatı boyunca neden hiç aşık olmadığını merak etmişti ve şimdi biliyordu: Bu anı, bu kadını, bu zamanı bekliyordu.

Dişi benim, diye düşündü.

Ve bu hiç mantıklı gelmese de, inancı o kadar güçlüydü ki bunu sorgulayamadı.

"Şifacı sen misin?" dedi alçak bir sesle ve kalbi durdu. "Sen... benim için mi buradasın?"

Sözleri ağır aksanlıydı, muhteşemdi ve biraz da şaşırtıcıydı.

"Evet. Öyleyim." Takım elbisesinin ceketini çıkardı ve nereye düştüğünü umursamadan bir köşeye fırlattı. "Senin için buradayım."

Adam yaklaştıkça, çarpıcı buz gibi gözleri yaşlarla doldu. "Bacaklarım... hareket ediyormuş gibi hissediyorum ama hareket etmediklerinden şüpheleniyorum."

"Acıyorlar mı?"

"Evet."

Hayalet ağrı. Sürpriz değil.

Manny onun yanında durdu ve bir çarşafı örtülü olan vücuduna baktı. Uzun boyluydu. En az iki metre olmalıydı. Ve zarif bir güçle inşa edilmişti.

Bu bir asker, diye düşündü, çıplak kollarındaki gücü ölçerek. Bu bir savaşçıydı.

Ve Tanrım, onun gibi birinin hareket kabiliyetini kaybetmesi nefesini **kesiyordu**. Bir kanepede patatesi olsanız bile, bir yaşam

Tekerlekli sandalye bir buçuk kaltaktı, ama böyle biri için ölüm cezası olabilirdi.

Manny uzanıp kızın elini kendi elinin içine aldı ve temas ettiği anda sanki kız onun iç fişinin priziymiş gibi tüm vücudu uyandı.

"Seninle ilgileneceğim," dedi gözlerinin içine bakarak. "Bana güvenmeni istiyorum."

Kristal gözyaşlarından biri şakağından aşağı süzülürken sertçe yutkundu. İçgüdüsel olarak ileri uzandı ve parmağının ucuyla yakaladı-

Kapı aralığından yükselen hırıltı, daha önce hiç duymadığı bir kış tekmelemenin geri sayımıydı. Ancak Goatee'ye bakınca, o orospu çocuğuna hırlayarak karşılık vermek istedi. Bu da yine hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Hâlâ hastasının elini tutarken Jane'e bağırdı: "Şu sefil piçi ameliyathanemden çıkar. Ve lanet olası taramaları ve röntgenleri görmek istiyorum. Hemen."

Kendisini öldürse bile bu kadını kurtaracaktı.

Goatee'nin gözleri saf bir nefretle parlarken Manny.... "Kahretsin.... iş buraya kadar gelebilir" diye düşündü.

ALTI

Qhuinn Caldwell'de tek başınaydı.

Hayatında ilk kez.

Düşündüğünde, bu neredeyse istatistiksel olarak imkânsızdı. Şehir merkezindeki kulüplerde ve çevresinde kavga ederek, içerek ve seks yaparak o kadar çok gece geçirmişti ki, mutlaka bir ya da iki tanesi yalnız uçuş olmalıydı. Ama hayır. Demir Maske'ye girdiğinde, ilk kez iki ekürisi yanında değildi.

Ancak artık işler farklıydı. Zaman değişmişti. İnsanları da.

John Matthew artık mutlu bir şekilde çiftleşmişti, bu yüzden bu akşam olduğu gibi vardiyası olmadığında, shellanı Xhex ile evde kalıyor ve yataklarını cehenneme çeviriyordu. Ve evet, Qhuinn adamın ahstrux nohtrum'uydu ama Xhex erkeğini kollamaktan çok daha fazlasını yapabilecek bir symphath suikastçısıydı ve Kara Hançer

Kardeşlik'in yerleşkesi bir SWAT timinin bile giremeyeceği bir kaleydi. Bu yüzden o ve John bir anlaşmaya vardılar ve bunu gizli tuttular.

Ve Blay'e gelince...

Qhuinn en iyi arkadaşını düşünmeyecekti.

Düşünmeyecekti.

Hiç de değil.

Kulübün içini tarayarak, sikiş filtresini taktı ve kadınlarla erkekleri ayıklamaya başladı.

çiftler. Buraya gelmesinin tek bir nedeni vardı ve buradaki diğer Gotlar için de aynısı geçerliydi.

Bu bir ilişki için değildi. Arkadaşlık için bile değildi. Bu tamamen girip çıkmakla ilgiliydi ve bu bittiğinde, "Teşekkür ederim hanımefendi -ya da ruh haline göre efendim- ben hayalet olacağım" diyecekti. Çünkü başka birine ihtiyacı olacaktı. Ya da başka birine.

Bu gecenin tek seferlik bir anlaşma olmasına imkân yoktu. Kendi derisini soyacak gibi hissediyordu, vücudu gevşeme ihtiyacından çıtırdıyordu. Dostum, sevişmeyi her zaman sevmişti ama son birkaç gündür libidosu Godzilla'ya dönüşmüştü-

Blay artık onun en iyi arkadaşı mıydı?

Quinn durakladı ve kısa bir süreliğine kafasını sokabileceği bir cam pencere aradı: Tanrı aşkına, o beş yaşında değildi. Yetişkin erkeklerin en iyi arkadaşları olmazdı. Onlara ihtiyaçları da yoktu.

Özellikle de söz konusu erkek başka biriyle yatıyorsa. Bütün gün boyunca. Her gün.

Quinn bara doğru yürüdü. "Herradura. Duple olsun. Ve Selección Suprema olsun."

Kadının gözleri, kalın göz kalemi ve takma kirpiklerinin ardında ısındı. "Hesap mı açıyorsun?"

"Evet." Elini sıkı karnından aşağı ve kalçasının üzerinde gezdirdiğine bakılırsa, belli ki ondan da bir shot sipariş edebilirdi.

Adam siyah AmEx'ini uzattığında, lanet şeyi kabul etmek için çılgınca göğüslerini sıktı, o kadar eğildi ki, meme uçlarıyla yerden bir çubuk almaya çalışıyor olabilirdi.

"İçkinizi hemen getiriyorum." Ne büyük sürpriz. "Harika."

Yoluna devam ederken, zamanını boşa harcıyordu: bu gece aradığı şey hiç de bu değildi, yakınından bile geçmiyordu. Bir kere yanlış seks. Ve o hiçbir şey için gitmiyordu.

siyah saçlı. Aslına bakarsanız, ne istediğine inanamıyordu.

Renk körü olmanın da kendine göre kısıtlamaları vardı ama sadece siyah giydiğinizde ve geceleri çalıştığınızda bu çoğu zaman büyük bir sorun teşkil etmiyordu. Ayrıca, uyumsuz gözleri grinin çeşitlerine karşı o kadar keskin ve duyarlıydı ki aslında "renkleri" algılıyordu - her şey gradyanla ilgiliydi. Örneğin, kulüpteki sarışınların kim olduğunu biliyordu. Esmerler ve siyah saçlılar arasındaki farkı biliyordu. Ve evet, eğer fidiotlardan biri berbat bir boya işi yaptırmışsa bunu yanlış anlayabilirdi, ama o zaman bile, genellikle bir şeyler olduğunu söyleyebilirdi çünkü cilt tonu asla doğru görünmüyordu.

"Buyurun," dedi barmen.

Qhuinn uzanıp shot bardağını aldı, tekilayı içti ve boş bardağı barın üzerine geri koydu. "Bunu birkaç kez daha deneyelim."

"Hemen." Double D'lerini bir kez daha parlattı, şüphesiz onun bir şey kapacağını umuyordu. "Sen benim bir numaralı müşterimsin. Çünkü belli ki suyu kaldırabiliyorsun."

Uh-huh. Doğru. Sanki bir dikişte dört ons içki içebilmek bir BFD'ymiş gibi. Tanrım, bu değer sistemine sahip birinin oy kullanmasına izin verildiği düşüncesi, o cam parçasını tekrar arama isteği uyandırdı.

İnsanlar acınacak haldeydi.

Yine de, kalabalığa bakmak için geri döndüğünde, belki de tavrını azaltmanın iyi bir karar olabileceğini düşündü. Bu gece kendisi de oldukça acınası durumdaydı. Özellikle de bir köşede, sadece giydikleri derilerle birbirlerinden ayrılan iki adam gözüne iliştiğinde. Doğal olarak biri sarışındı. Tıpkı kuzeni gibi. Doğal olarak, Blay ile Saxton'ın varsayımları iç polo sahasında oynadı ve meşhur çimlerini toynak izleri ve at pisliğiyle işaretledi.

Ama bunlar varsayım değildi, değil mi? Her gecenin sonunda, Kardeşliğin malikanesindeki masa Son Yemek'ten sonra dağılırken ve insanlar işlerini yapmaya giderken

şey, Blay ve Saxton her zaman gizlice büyük merdivenlere yönelir ve üst kattaki koridordan yatak odalarına doğru gözden kaybolurlardı.

Hiç el ele tutuşmadılar. Kimsenin önünde öpüşmediler. Ve gizli ateşli bakışmalar da olmadı. Ama yine de, Blay bir beyefendiydi. Ve Klas Sürtük Saxton iyi bir gösteri sergiliyordu.

Kuzeni tam bir fahişeydi-

Hayır, öyle değil, diye işaret etti küçük bir ses. Ondan nefret ediyorsun çünkü senin oğlanla taşak geçiyor.

"O benim oğlum
değil." "Ne dedin
sen?"

Qhuinn kibitzer'e bir bakış fırlattı ve sonra sert kışını geri çekti. Bingo, diye düşündü.

Yanında yaklaşık 1.80 boylarında, harika saçları, güzel bir yüzü ve çok hoş dudakları olan bir erkek insan duruyordu. Kıyafetleri tamamen dökülmemişti ama kalçasında birkaç zincir ve kulaklarından birinde birkaç çember vardı. Ama onu asıl etkileyen saç rengiydi.

"Kendi kendime konuşuyordum," diye mırıldandı Qhuinn.

"Ah. Bunu çok yaparım." Gülümsemesi kısa sürdü ve sonra adam elindekiyle ilgilenmeye devam etti...

"Ne içiyorsun?" Qhuinn sordu.

Yarısı boş bir bardak uzatıldı. "Votka-'n'-tonik. Meyveli şeylere dayanamıyorum."

"Ben de yapamam. Ben tekilayım.

Sek." "Patrón?"

"Asla. Ben HD'yim."

"Ah." Adam dönüp kalabalığa baktı. "Gerçek şeyleri seviyorsun."

"Evet."

Qhuinn, Bay V&T'nin erkeklere mi yoksa kızlara mı baktığını sormak istedi ama bunu buzda sakladı. Dostum, bu saç inanılmazdı. Kalın. Uçları kıvrılmıştı.

"Özellikle birini mi arıyorsun?" Qhuinn alçak bir sesle söyledi.

"Olabilir. Sen?"

"Kesinlikle."

Adam güldü. "Burada bir sürü seksi kadın var. İstediyini seçebilirsin."

Anne. Şerefsiz. Sadece şansı: bir hetero. Sonra tekrar, belki bir şeyler paylaşabilirler ve oradan devam edebilirler.

Adam eğildi ve avucunu uzattı. "Ben..."

İkili birbirlerine dikkatle bakarken, adam cümlesini yarıda bıraktı ama bunun bir önemi yoktu. Qhuinn'in adının ne olduğu umurunda bile değildi.

"Gözleriniz farklı renklerde mi?" diye sordu adam usulca. "Evet."

"Bu gerçekten... harika."

Şey, evet. Glymera'da doğmuş bir vampir değilseniz tabii. O zaman genetik olarak bozuk olduğunuz anlamına gelen fiziksel bir kusurdu ve bu nedenle soyunuz için utanç verici ve tamamen eşleştiremezdi.

"Teşekkürler," dedi Qhuinn. "Seninkiler ne renk?" "Söyleyemiyor musun?"

Qhuinn gözünün altındaki dövmeli gözyaşına dokundu. "Renk körü."

"Ah. Benimkiler mavi."

"Ve sen bir kızılsın, değil mi?" "Bunu nereden biliyorsun?"

"Cilt tonun. Ayrıca solgunsun ve çillerin var." "Bu inanılmaz." Adam etrafına bakındı. "Burası karanlık Burada, bunu söyleyebileceğinizi sanmıyorum."

"Sanırım yapabilirim." Kendi kendine ekledi, "Sana diğer numaralarımın bazılarını göstermeme ne dersin?"

Qhuinn'in yeni arkadaşı biraz gülümsedi ve kalabalığı incelemeye geri döndü. Bir dakika sonra, "Neden bana öyle bakıyorsun?" dedi.

Çünkü seni becermek istiyorum. "Bana birini hatırlatıyorsun." "Kimi?"

"Kaybettiğim biri."

"Oh, kahretsin, üzgünüm."

"Sorun yok. Benim hatamdı."

Küçük bir duraklama. "Demek eşcinselsin, ha?" "Hayır."

Adam güldü. "Özür dilerim. Sadece düşündüm de... Sanırım iyi bir arkadaşmış."

Yorum yok. "Yeniden doldurmak üzereyim. Seni de bağlayayım."

"Sağ ol dostum."

Qhuinn arkasını döndü ve barmene işaret etti. Onun seke seke gelmesini beklerken, yaklaşımını planladı. Biraz daha likör. Sonra karışıma birkaç kadın daha ekleyecekti. Üçüncü adım, banyolardan birine geri dönmek ve kız(lar)ı becermekti.

Sonra... daha fazla göz teması. Tercihen biri ya da her ikisi bir kadının içindeyken. Çünkü bu kızıl saçlı adam her ne kadar piliçlerden hoşlanıyor gibi görünse de, ikisi birbirlerine baktıklarında aralarındaki bağı hissetmişti ve hetero göreceli bir terimdi.

Bakire gibi.

Bu da onları iki kişi yapıyordu, değil mi? Ne de olsa Qhuinn asla kızıl saçlılara çakmazdı.

Ama bu gece bir istisna olacaktı.

YEDİ

Payne, tuhaf aydınlatma avizesinin altında metal levhasının üzerinde yatarken, şifacısının bir insan olduğuna inanamıyordu.

"Ne dediğimi anlıyor musun?" Sesi oldukça derindi ve aksanı ona garip geliyordu ama daha önce duymadığı bir aksan değildi: İkizinin arkadaşı da aynı tonlama ve tonlamaya sahipti. "İçeri gireceğim ve ..."

Onunla konuşurken görüş alanına doğru eğiliyordu ve bunu yapması hoşuna gidiyordu. Gözleri kahverengiydi ama meşe kabuğu, eski deri ya da bir geyiğin kürkü gibi değildi. Güzel kırmızımsı bir tondu, cilalanmış maun gibi ve bir o kadar da ışıltılıydı, diyebilirdi.

Geldiğinden beri öylesine bir hareketlilik olmuştu ki, bir şey netleşmişti: Emir verme konusunda çok bilgiliydi ve işine çok güveniyordu. Aslında başka bir şey daha vardı.... kardeşinin ondan anında nefret etmesini umursamıyordu.

Eğer Vishous'un bağlanma kokusu biraz daha güçlenirse, havada görünür hale gelecekti.

"Anladın mı?"

"Kulakları gayet iyi."

Payne olabildiğince uzağa, kapı aralığına doğru baktı. Vishous geri dönmüştü ve sanki saldırmak istiyormuş gibi dişlerini gösteriyordu. Neyse ki, onun yanında bir

Erkek, güçlü bacakları olan bir tasma gibi Vishous'un üzerinde sıkıca duruyordu: Eğer ikizi ona doğru hamle yaparsa, koyu renk saçlı erkek açıkça Vishous'u bedensel olarak kuşatmaya ve onu odadan dışarı sürüklemeye hazırdı.

Bu iyiydi.

Payne şifacısına yeniden odaklandı. "Anlıyorum."

İnsanın gözleri kısıldı. "O zaman bana ne dediğini söyle."

"Ne için?"

"Bu senin vücudun. Ona ne yapacağımı bildiğinden emin olmak istiyorum ve dil engeli konusunda endişeliyim."

"O senin ne dediğini biliyor-"

Şifacısı omzunun üzerinden ters ters baktı. "Hâlâ burada mısın?"

İkizinin yanındaki siyah saçlı erkek bir kolunu Vishous'un göğsüne doladı ve tıslayarak bir şeyler mırıldandı. Sonra biraz farklı bir aksanla konuşarak şifacısına hitap etti. "Sakinleşmen gerek dostum. Yoksa bu tonda konuştuğun için seni kurutulmuş ete çevirmesine izin veririm. Anladın mı?"

Şifacısının saldırganlığı doğrudan karşılama şeklini onaylamak zorundaydı: "Ameliyat etmemi istiyorsan, benim şartlarımla ve benim yöntemimle olacak. Ya koridora çıkacak ya da kendine başka bir neşter alacaksın. Ne olacak?"

Bu noktada, Jane'in, camında resimler oynatılan bir pencerenin önünde durduğu yerden koşarak gelmesiyle birlikte çok sayıda şaşkın tartışma yaşandı. Önce alçak sesle konuştu, sonunda sesi diğerlerinininki kadar yüksek çıktı.

Payne boğazını temizledi. "Vishous. Vishous. Vishous!"

Hiçbir yere varamayınca iki dudağını birleştirdi ve camı kırarak kadar yüksek bir ısıklık çaldı.

Bir alev nasıl sönerse, onlar da öyle söndü, ancak öfkeli enerji bir fitilin üstünden çıkan duman gibi havada asılı kaldı.

"Şimdi beni tedavi edecek," dedi zayıf bir sesle, odadaki gerginlik vücudunu sara n bir tür ateşe dönüşmüştü.

onu daha da uyuşuk hale getirdi. "Beni... tedavi edecek. Bu benim dileğim." Gözleri şifacısına kaydı. "Sizin deyiminizle kaynaşmış omuriliğimi yeniden kırmaya çalışacaksınız ve umarım omuriliğim kopmamış, sadece yaralanmış olur. Ayrıca sonucu tahmin edemeyeceğinizi, ancak 'oraya girdiğinizde' hasarı daha net değerlendirebileceğinizi belirtiyorsunuz. Evet?"

Şifacısı ona güçlü bir şekilde baktı. Derinden. Ciddi bir şekilde. Kafasını karıştıran ama yine de tehdit etmeyen bir keskinlikle. Kader, pek de öyle değil-aslında, gözlerindeki bir şey onun... içinin açılmasına neden oldu.

"Her şeyi doğru hatırladım mı?" diye sordu ona.

Şifacısı boğazını temizledi. "Evet. Hatırladın." "O zaman ameliyat... sizin deyiminizle."

Kapının yanında, siyah saçlı adamın ikizine bir şeyler söylediğini duydu ve sonra Vishous kolunu kaldırıp eldivenli parmağını insana doğrulttu. "Eğer o yaşamazsa sen de yaşayamayacaksın."

Payne lanet okuyarak gözlerini kapadı ve uzun zamandır aradığı şeyi elde edememiş olmayı diledi. Masum bir insanın ölümüne sebep olmaktansa Solgunluğa gitmiş olmak daha iyiydi-"

Anlaştık."

Payne'in göz kapakları açıldı. Şifacısı, ikizinin cüssesi ve gücü karşısında eğilmeden durdu ve başına yüklenen yükü kabul etti.

"Ama sen gidiyorsun," dedi insan. "Buradan defolup gitmen ve dışarıda kalman gerekiyor. Senin saçmalıklarla dikkatim dağılmayacak."

İkizinin iri vücudu omuzlarından ve göğsünden seğirdi ama sonra başını bir kez eğdi. "Anlaştık."

Ve sonra Jane ve diğer hemşire dışında şifacısıyla yalnız kaldı.

"Son bir test." Şifacısı yana doğru eğildi ve tezgâhlardan birinden ince bir çubuk aldı. "Bu kalemi ayağına sokacağım. Bir şey hissedersen bana söylemeni istiyorum."

Kadın başını salladığında, adam görüş alanından çıktı ve kadın konsantre olmak için gözlerini kapattı, bir tür hissin kaydedilmesi için zorlandı. Herhangi bir şey.

Kuşkusuz, cılız da olsa bir tepki varsa, bu iyiye işarettir-

"Bir şey hissediyorum," dedi bir enerji dalgasıyla. "Sol tarafımda."

Bir duraklama oldu. "Peki ya şimdi?"

Benzer bir karşılık için bacaklarına yalvardı ve cevap vermeden önce derin bir nefes almak zorunda kaldı. "Hayır. Hiçbir şey."

Yumuşak çarşafların yeniden yerleştirilirken çıkardığı ses, bir kez daha örtüldüğüne dair aldığı tek teyitti. Ama en azından bir şeyler hissetmişti.

Ancak şifacısı ve ikizinin eşi ona hitap etmek yerine sessizce konuşuyorlardı.

"Doğrusu," dedi Payne, "belki beni de tartışmaya dahil edersiniz." İkili yan yana geldi ve ikisinin de memnun görünmemesi ilginçti. "Bir şeyler hissetmem iyi oldu, değil mi?"

Şifacısı başına yaklaştı ve avucunun sıcak gücünü kendi avucunda hissetti. Adam ona bakarken bir kez daha büyülenmişti: Kirpikleri çok uzundu. Güçlü çenesinde ve yanaklarında bir sakal gölgesi belirliyordu. Kalın, koyu renk saçları parlıyordu.

Ve onun kokusunu gerçekten sevmişti.

Ama ona cevap vermemişti, değil mi? "Öyle değil mi, şifacı?" "O sırada sol ayağınıza dokunmuyordum."

Payne beklenmedik bir üzüntüyle gözlerini kırptırdı. Yine de, bunca zaman hareketsiz kaldıktan sonra, böyle bir bilgiye hazırlıklı olmalıydı, değil mi?

"Peki şimdi başlayacak mısın?" diye sordu.

"Henüz değil." Şifacısı Jane'e baktı ve sonra geri döndü. "Ameliyat için seni hareket ettirmemiz gerekecek."

"Bu koridor yeterince uzak değil, dostum."

Butch'un makul sesi duyulduğunda, V adamın kafasını ısırp koparmak istedi. Ve piç kurusu devam ettikçe bu istek daha da güçlendi. "Çukur'a gitmeye ne dersin?"

Mantıklı bir tavsiye, doğru. Ve yine de... "Beni kızdırmaya başlıyorsun, polis."

"Sanki bu bir haber mi? Ve not: Umurumda değil."

Muayene odasının kapısı açıldı ve Jane dışarı çıktı. Ona bakarken orman yeşili gözleri mutlu değildi.

"Şimdi ne olacak?" diye bağırdı, daha fazla kötü haberi kaldırıp kaldıramayacağından emin değildi.

"Onu taşımak istiyor."

Bir an inek gibi gözlerini kırıştırdıktan sonra V başını salladı, dillerini karıştırdığına ikna olmuştu. "Affedersiniz?"

"Aziz Francis'e."

"Hayır. Lanet olsun."

Way-" "Vishous-"

"Orası bir insan hastanesi!"

"V-"

"Aklını mı kaçırdın-"

O anda, Allah'ın belası insan cerrah dışarı çıktı ve şerefine ya da deliliğine bakılırsa, V'nin izgarasının içine girdi. "Onun üzerinde burada çalışmam. Kendim deneyip onu tamamen felç etmemi mi istiyorsun? Lanet olası kafanı kullan, MR'a, mikroskoplara, ekipmana ve burada olmayan personele ihtiyacım var. Zamanımız kalmadı ve onu uzağa götüremeyiz - ayrıca, eğer ABD hükümetiyse, kayıtlarını gömebilir ve bunun basın tarafından alınmamasını sağlayabilirsiniz, böylece benim yardımımıyla teşhir minimum düzeyde olacaktır."

ABD hükümeti mi? Evet, her neyse. "İnsan hastanesine gitmeyecek. Nokta."

Adam "insan" lafını duyunca kaşlarını çatı ama sonra vazgeçer gibi oldu. "O zaman ben çalışmıyorum-"

V kendini adama doğru fırlattı.

Tamamen göz açıp kapayıncaya kadar olan bir şeydi. Bir an, bok tekmelerine gömülmüştü; bir an sonra ise tamamen özgürdü - en azından iyi doktora çarpıp piç kurusunu koridorun beton duvarına kadife gibi yapıştırana kadar.

"İçeri gir ve kesmeye başla," diye homurdandı V.

İnsan güçlkle nefes alabiliyordu ama hipoksi onu cesaretlenmekten alıkoymadı. V ile tam göz göze geldi. Konuşamayınca, "Yapmayacağım" diye bağırdı. Yapmayacağım. Yapmayacağım.

"Bırak gitsin, V. Ve onu gitmesi gereken yere götürsün."

Wrath'ın sesi dramayı böldüğünde, piroteknik yapma dürtüsü neredeyse karşı konulmaz hale geldi. Sanki başka bir kibitzer'e ihtiyaçları varmış gibi? Ve komuta göre siktir et.

V, cerrahın yakasındaki çöp torbasını sıkıca kavradı. "Onu hiçbir yere götürmüyorsun-"

V'nin omzundaki el ağırdı ve Wrath'ın sesinde hançer gibi bir keskinlik vardı. "Ve burada yetkili sen değilsin. O benim sorumluluğumda, senin değil."

Yanlış bir şey söyledim. Pek çok açıdan. "O benim kanımdan," diye hırladı.

"Ve onu o yatağa yatıran da benim. Ayrıca ben senin saksocu kralınım, yani ne emredersem onu yapacaksın, Vishous."

Tam daha sonra pişman olacağı bir şey söylemek ve yapmak üzereyken Jane'in aklı ona ulaştı. "V, şu anda sorun sensin. İkizinin durumu ya da Manny'nin kararı değil. Geri adım atmalı, biraz netleşmeli ve düşünmelisin, tepki vermemelisin. Ben hep onun yanında olacağım, Butch da benimle gelecek, sen gelmeyecek misin?"

"Abso," diye cevap verdi polis. "Rhage'i de getireceğim. Bir an bile yalnız bırakılmayacak."

Ölüm sessizliği. Bu sırada V'nin mantıklı tarafı direksiyonu için savaştı... ve o insan geri adım atmayı reddetti. Kalbine saplanan bir bıçakla tabuta girmesine ramak kalmış olmasına rağmen, o orospu çocuğu ters ters bakmaya devam etti.

Tanrım, bunun için ona neredeyse saygı duyabilirsin.

Jane'in V'nin pazuları üzerindeki eli Wrath'inkine hiç benzemiyordu. Dokunuşu hafif, yatıştırıcı ve dikkatliydi. "O hastanede yıllarımı geçirdim. Tüm odalara, tüm insanlara, tüm ekipmanlara aşinayım. O tesisin avucumun içi gibi bilmediğim tek bir santimetre karesi bile yok. Manny ve ben birlikte çalışacağız ve onun hızlı bir şekilde girip çıkmasını ve korunmasını sağlayacağız. Cerrahi şefi olarak orada nihai güce sahip ve ben de her adımda onun yanında olacağım..."

Jane konuşmaya devam etti ama o başka bir şey duymadı, ani bir görüntü, dışarıdaki bir vericiden alınan bir sinyal gibi ona doğru geliyordu: Kristal netliğinde, kız kardeşini bir atın üzerinde, bir ormanın kenarında dörtnala giderken gördü. Eyer yoktu, dizgin yoktu ve saçları açılmış, ay ışığında arkasından akıyordu.

Gülüyordu. Tam ve mutlak bir sevinçle.

Özgürdü.

Hayatı boyunca hep geleceğin resimlerini görmüştü, dolayısıyla bunun onlardan biri olmadığını biliyordu. Gördükleri sadece ölümlerdi - kardeşlerinin, Wrath'ın, onların shellanlarının ve çocuklarının ölümleri. Etrafındakilerin nasıl öleceğini bilmek rezervinin ve tüm deliliğinin bir parçasıydı: Sadece araçlara vakıftı, asla zamana değil ve bu nedenle onları kurtaramazdı.

Yani şimdi gördüğü şey gelecek değildi. Bu, çok geç bulunduğu ve çok erken kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu ikizi için istediği şeydi.

V, şu anda sorun sensin.

Hiçbiriyle konuşmak için kendine güvenmediğinden, doktoru bir kuruş gibi bıraktı ve geri çekildi. İnsan nefesini tutarken V, Jane'den başka kimseye bakmadı.

Tanıklar olmasına rağmen zayıf bir sesle "Onu kaybedemem," dedi.

"Biliyorum. Her adımında yanında olacağım. Güven bana."

V gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Shellan'la ortak noktalarından biri, her ikisinin de yaptıkları işte çok ama çok iyi olmalarıydı. Kendilerini işlerine adanmışlardı, kendi yarattıkları ve odaklandıkları paralel evrenlerde var oluyorlardı: adam için savaşmak, kadın için iyileştirmek.

Yani bu, onun için birini öldüreceğine yemin etmesine eşdeğerdi.

"Tamam," diye mırıldandı. "Pekâlâ. Yine de bana onunla bir dakika ver."

Çift kapıyı iterek ikizinin yatağına yaklaştı ve bunun onunla son konuşması olabileceğinin farkındaydı: Vampirler de insanlar gibi ameliyat sırasında ölebilirdi. Öldüler.

Öncekinden daha da kötü görünüyordu, hareketsiz yatıyordu, gözleri sadece kapalı değil, sanki acı çekiyormuş gibi sıkılmıştı. Kahretsin, Shellan haklıydı. Burada yavaş olan oydu. O lanet cerrah değil.

"Payne."

Göz kapakları sanki benim kırılganlarım kadar ağırmış gibi yavaşça kalktı. "Kardeşim benim."

"Bir insan hastanesine gidiyorsun. Tamam mı?" Kız başını salladığında, teninin beyaz çarşaf renginde olmasından nefret etti. "Seni orada ameliyat edecek."

Tekrar başını salladığında dudakları aralandı ve nefes almakta zorlanıyormuş gibi nefesi kesildi. "En iyisi bu."

Tanrım... şimdi ne olacak? Onu sevdiğini söyledi mi? Söylediğini tahmin ediyordu, kendi boktan yöntemiyle.

"Dinle... kendine iyi bak," diye mırıldandı.

Ezik. Siktiğimin ezik kaltağı. Ama tek yapabildiği buydu.

"Sen de..." diye inledi.

Sağlam eli kendi iradesiyle uzandı ve yavaşça onunkine doğru kaydı. Adam elini hafifçe sıktığında kız hareket etmedi ya da karşılık vermedi ve adam ani bir paniğe kapılarak fırsatı kaçırdığını, kızın çoktan gitmiş olduğunu düşündü.

"Payne."

Göz kapakları titredi. "Evet?"

Kapı açıldı ve Jane başını içeri soktu. "Gitmemiz gerekiyor."

"Evet. Tamam." V kız kardeşinin avucunu son bir kez sıktı; sonra da aceleyle odadan çıktı.

Koridora çıktığında Rhage, Phury ve Z de gelmişti. Phury özellikle insanları hipnotize etmekte ustaydı ve bunu daha önce St. Francis'te de yapmıştı.

V, Gazap'ın yanına gitti. "Onu sen besleyeceksin, doğru. Ameliyattan çıktığında beslenmeye ihtiyacı olacak ve senin kanın elimizdeki en güçlü kan."

Talebi masaya koyarken, kraliçe Beth'in eşini bu şekilde paylaşmakla ilgili bir sorunu olabileceği umurunda olsaydı harika olurdu. Ama bencil bir piç olduğu için umursamadı.

Ancak Wrath sadece başını salladı. "Bunu ilk öneren Shellan'ımdı."

V'nin gözleri sıkıca kapandı. Kahretsin, bu tam da değerli bir kadındı. Dümdüz.

Yola çıkmadan önce Shellan'ına son bir kez baktı. Jane sağlam zemindeki bir ev kadar sağlamdı, yüzü ve gözleri güçlü ve emindi.

"Söyleyecek sözüm yok," dedi kısık sesle.

"Ve bana tam olarak ne söylediğini biliyorum."

V ondan bir metre uzakta, yere yapışmış bir halde durmuş, başka tür bir erkek olmayı diliyordu. Keşke... her şey hakkında çok şey farklı olsaydı.

"Git," diye fısıldadı. "Ben hallederim."

V son bir kez Butch'a baktı ve polis bir kez başını salladığında karar kesindi. Vishous oğluna başını salladı ve sonra eğitim merkezinden çıkıp yeraltı tüneline ve Çukura doğru ilerledi.

Fiziksel mesafenin ona hiçbir şey katmadığını hemen fark etti. Kendini hala her şeyin ortasında hissediyordu.

... ve "yardım etmek için" oraya geri dönmeyeceğine gerçekten güvenmiyordu.

Dışarı. Dışarı çıkması ve hepsinden uzaklaşması gerekiyordu.

Ağır ön kapıyı kırarak avluya girdi... ve tıpkı çeşmenin karşısında yan yana dizilmiş arabalar gibi park edip hiçbir yere gitmedi.

Bir kalas gibi dururken, garip bir titreşim sesi dikkatini çekti.

Önce ne olduğunu anlayamadı ama sonra yere baktı. Eldivenli eli titriyor ve uyluğunun üst kısmına çarpıyordu.

Kurşun kaplı derinin altından gelen parıltı gözlerini kısmasına neden olacak kadar parlaktı.

Lanet olsun. Kendini kaybetmeye o kadar yakındı ki, çoktan havaya uçmuş bile olabilirdi.

Bir lanet okuyarak maddeleştirdi ve böyle olduğunda her zaman gittiği yere yöneldi. Ne varış noktasını ne de onu gecenin içine gönderen sürücüyü istiyordu... ama Payne gibi, kaderi onun ellerinde değildi.

SEKİZ

ESKİ ÜLKE HEDİYESİ

Rüya eski bir rüyaydı. Yüzyıllar öncesinden. Yine de görüntüleri, her şeyin çok uzun zaman önce değıştiğı gece kadar taze ve netti.

Xcor uykusunun derinliklerinde, önünde öfkeli bir kadının hayalini gördü, sis beyaz cüppesinin etrafında dönüyor ve onları soğuk havaya doğru köpürtüyordu. Göründüğünde, sık ormandan neden çıktığını hemen anladı ama hedefi henüz onun varlığından ya da amacından habersizdi.

Babası atını bir insan kadının üzerine sürmekle meşguldü. Ama sonra Bloodletter hayaleti gördü.

Bundan sonra olaylar Xcor'un alnındaki çizgiler gibi sıralandı: Bir alarm çığığı attı ve aygırını mahmuzlarken, efendisi yakaladığı insan dişisini bıraktı ve ruha doğru koşmaya başladı. Xcor asla zamanında yetişemedi. Her zaman, dişinin topraktan fırlayıp babasını yere indirmesini dehşet içinde izledi.

Ve sonra ateş... dışının Bloodletter'ın bedenine işlediği ateş parlak, beyaz ve anlıktı ve Xcor'un efendisini dakikalar içinde tüketti, yanan etin kokusu-

Xcor ayağa fırladı, hançerli eli göğsünü kavırıyordu, ciğerleri pompalıyor ama hava almıyordu.

Avuçlarını battaniyelerden oluşan paletin üzerine koyarak kendini destekledi ve kendi kamarasında yalnız olduğu için çok mutluydu. Kimsenin onu bu halde görmesine gerek yoktu.

Gerçekliğe geri dönmeye çalışırken, nefesi yankılandı ve geri tepti, sesler çorak duvarlardan sekti ve çığlık gibi görünene kadar çoğaldı. Aceleyle, yerde yanı başında duran mumun yanmasını diledi. Bu yardımcı oldu. Sonra vücudunu esnetmek için ayağa kalktı, kemiklerini ve kaslarını çekip çıkarma ve onları uygun hizaya getirme süreci beynine de yardımcı oluyordu.

Yemeğe ihtiyacı vardı. Ve kana. Ve bir dövüş. O zaman tamamen kendisi olacaktı.

İyi işlenmiş deri giysilerini giydikten ve kemerine bir hançer taktıktan sonra odasından çıkıp cereyanlı koridora çıktı. Uzaktan gelen derin sesler ve kalaylı tabakların şingirtisi ona İlk Yemeğin aşağıda, büyük salonda servis edildiğini söylüyordu.

Kendisinin ve piç çetesinin yaşadığı kale, babasının öldürüldüğü gece geldiği, sanayi öncesi bir köye dönüşen ve modern zamanlarda yaklaşık elli bin insanın yaşadığı küçük bir şehre dönüşen uykulu ortaçağ mezasına bakan kaleydi.

Homo sapiens'in yaygınlığı göz önüne alındığında, bu meşe ormanındaki bir eğretili otundan başka bir şey değildi.

Kale ona mükemmel bir şekilde uyuyordu ve onu buraya ilk çeken nedenler de buydu. Sağlam taş duvarlar ve köprülÜ hendek hâlâ yerli yerindeydi ve insanları dışarıda tutmak için iyi bir işlev görüyorlardı. Bunların üzerine bir sürü kanlı kurgu ve gerçek eklenmişti.

topraklarının, evinin ve erkeklerinin üzerine fısıltılı bir gölge düşürdü. Gerçekten de, son yüz yıldır, o ve askerleri zaman zaman bölgedeki yollara "dadanarak" saçma vampir efsanelerini yaymak için görevlerini yerine getirmişlerdi.

Bir katil olduğunuzda ve istediğiniz zaman maddesizleşebildiğinizde bunu yapmak kolaydı.

Boo! hiç bu kadar etkili olmamıştı.

Yine de bazı sorunlar vardı. Eski Dünya'daki azınlık nüfusunu tek başlarına yok ettikten sonra, öldürme becerilerini keskin tutmanın yollarını bulmaları gerekiyordu. Neyse ki insanlar bu boşluğa adım atmıştı - tabii ki o ve kardeşlerinin gerçek kimliklerini gizli tutmaları gerekiyordu.

İnsanın misilleme dürtüsü devreye girer.

İnsanların övgüye değer tek bir özelliği vardı, o da aralarından gaddarlık yapanlara karşı duydukları öfkeydi. Vampirlerin sadece tecavüzcüleri, pedofilleri ve katilleri avlaması, onların "suçlarının" daha iyi tolere edilmesini sağlıyordu. Kader biliyordu ki, eğer ahlaki tiplerin peşine düşerseniz, insanlar kendi bölgelerini korumak için kovandan kaçan arılar gibi olacaktı, peki ya ihlalciler?

İncil'de göze göz derler.

Ve böylece, onun piç çetesi hedef talimi yapmış oldu.

Yirmi yıldır bu böyleydi, her zaman gerçek düşmanları olan Azalan Topluluğu'nun onlara daha uygun düşmanlar göndereceği umuduyla. Ancak hiçbiri gelmemişti ve içinde oluşan sonuç, Avrupa'da daha fazla Azalan kalmadığı ve hiçbirinin de gelmeyeceği yönündeydi. Ne de olsa o ve erkekleri insan kötülerini avlamak için her gece her yöne yüzlerce mil yol kat ediyorlardı, bu yüzden bir yerlerde, bir şekilde avcılara rastlamış olmalıydılar.

Ne yazık ki, hiç yoktu.

Ancak bu yokluk mantıklıydı. Savaş uzun zaman önce kıtaları değiştirmişti: Kara Hançer'in

Kardeşlik Yeni Dünya'ya gitmiş, Azalanlar Topluluğu da köpekler gibi onları takip etmiş, geride Xcor ve pilerinin temizlemesi için tortular bırakmıştı. Uzun bir süre boyunca, avcıların kendilerini göstermeye devam etmeleri, savaşların hızla ilerlemesi ve iyi dvşmeleri yeterli bir mücadele olmuştu. Ama o zaman geçmişti ve insanlar gerçek bir rakip değildi.

En azından küçükler eğlenceli bir meydan okuma olabilir.

Kaba yontulmuş merdiven boşluğundan inerken yoğun bir tatminsizlik duygusu iini kapladı; botları, nesiller önce değiştirilmiş olması gereken eski, yıpranmış bir yollukla arpışıyordu. Aşağıda, ortaya çıkan devasa alan taştan bir mağaraydı ve dağ kadar büyük bir ocağın önüne yerleştirilmiş muazzam bir meşe masadan başka bir şey yoktu. Bu kaleyi inşa eden insanlar kaba duvarlarını duvar halılarıyla kaplamıştı ama değerli kheylanlara binmiş savaşçıların sahneleri halılardan daha iyi yaşlanmamıştı: Parçalanmış, solmuş lifler iğnelerinden kederli bir şekilde sarkıyor, alt kenarları her geçen gün uzuyor ve yakında yer döşemesi olacakları kesinleşiyordu.

Alev alev yanan ateşin önünde, piçler etesi oyma sandalyelere oturmuş, malikânenin arazisinde avlanmış, tarlada temizlenmiş ve ocakta pişirilmış geyik, keklik ve güvercin yiyorlardı. Toprağın altındaki kök mahzenlerinde kendi demledikleri ve mayaladıkları birayı içtiler ve av bıçakları ve saplı atallarla kalaylı tabaklarda yemek yediler.

Malikânede çok az elektrik vardı, Xcor'a göre buna gerek de yoktu ama Throe'nun düşünceleri farklıydı. Erkek, bilgisayarları için bir oda olmasında ısrar etmişti ve bu da ne çok ilginç ne de çok ilgili olmayan açıklamaların sinir bozucu kablolarını gerektiriyordu. Ama modernleşmenin bir anlamı vardı. Xcor okumayı bilmese de Throe biliyordu ve insanlar sadece kan ve ahlaksızlığın sonsuz yayıcıları değil, aynı zamanda

Avrupa'da da av bu şekilde konumlandırılmıştı.

Masanın başındaki koltuk onun için açıktı ve o oturur oturmaz diğerleri yemek yemeyi bırakıp ellerini indirdiler.

Throe onun sağında, onur pozisyonundaydı ve vampirin solgun gözleri parlıyordu. "Nasılsınız?"

O rüya, o tanrının unuttuğu rüya. Gerçekte, derisinin içinde dağılmıştı ama diğerleri bunu bilmiyordu. "Yeterince iyi." Xcor çatalıyla ileri uzandı ve bir kalçayı mızrakladı. "İfadene bakılırsa bir amacın olduğunu söyleyebilirim."

"Evet." Throe, gazete makalelerinin bir derlemesi gibi görünen kalın bir çıktıyı uzattı. En üstte göze çarpan siyah-beyaz bir fotoğraf vardı ve onu işaret etti. "Onu istiyorum."

Tasvir edilen insan, kırık bir burnu ve bir maymunun alçak, ağır kaşları olan siyah saçlı sert bir yumruktu. Fotoğrafın altındaki yazı ve baskı sütunları Xcor'un gözünde bir desenden başka bir şey değildi; ancak, bu görüntüdeki kötü niyeti açıkça anlıyordu.

"Neden özellikle bu adam, Trahyner?" Bildiği halde.

"Londra'da kadınları öldürdü." "Kaç tane?"

"On bir."

"Bir düzine kare değil o zaman."

Throe'nun kaşları onaylamadığını belli ediyordu. Bu gerçekten de çok hoş bir şeydi. "Onları hayattayken parçalara ayırdı ve onları almak için ölmelerini bekledi..."

"Onları becermekten mi bahsediyorsun?" Xcor dişleriyle eti kemikten ayırdı ve cevap gelmeyince kaşlarını kaldırdı. "Onları becerdiğini mi söylüyorsun Throe?"

"Evet."

"Ah." Xcor keskin bir ifadeyle gülümsedi. "Pis küçük aptal." "On bir tane vardı. Kadınlar."

"Evet, bahsetmiştiniz. Yani oldukça azgın, küçük, sapık bir aptal."

Throe kâğıtları geri aldı ve göz gezdirerek değersiz insan kadınların yüzlerine baktı. Hiç şüphesiz şu anda Kâtip Bakire'ye dua ediyor, düşmanları olmaktan sadece bir kabul töreni uzakta olan bir ırk için kamu hizmeti yapma fırsatı verilmesini umuyordu.

Acınası.

Ve onun için tek başına seyahat etmek diye bir şey olmayacaktı -bu yüzden bu kadar kederli görünüyordu: Ne yazık ki, bu beş erkeğin Bloodletter'ın yakıldığı gece ettikleri yemin onları Xcor'a demir halatlarla bağlamıştı. Onun izni ve onayı olmadan hiçbir yere gidemezlerdi.

Gerçi Throe söz konusu olduğunda, erkek ona bundan çok daha önce bağlanmıştı, öyle değil mi?

Sessizlikte, Xcor'un rüyasının dalları zihninde yeniden canlandı; tıpkı o dişi hayaletini asla bulamadığını bilmenin yakıcılığı gibi. Bu doğru değildi. İnsan zihnindeki efsanelerin belkemiği olmaya çok istekli olmasına rağmen, hayaletlere, musallatlara, büyülere ve lanetlere inanmıyordu. Babası etten kemikten bir şey tarafından kaçırılmıştı ve içindeki avcı onu bulup öldürmek istiyordu.

"Sen ne diyorsun?" Throe talep etti.

Tıpkı onun gibi. Tam bir kahraman. "Hiçbir şey. Yoksa konuşurdum, değil mi?"

Throe'nun parmakları masanın eski lekeli tahtasına vurmaya başladı ve Xcor onun oturup davulcu çocuğu oynamasına izin vermekten memnun oldu. Diğerleri bu savaşın öyle ya da böyle sonuçlanmasını beklemekten memnun bir şekilde yemeklerini yediler. Throe'nun aksine, diğerleri hangi hedeflerin seçildiğini umursamıyordu; beslenmeleri, sulanmaları ve iyi seks yapmaları koşuluyla, kendileri için ne zaman ve nerede seçilirse seçilsin savaşmaktan memnundular.

Xcor bir et parçası daha sapladı ve devasa meşe sandalyesine geri yaslandı, gözleri yıpranmış

duvar halıları. Soluk kıvrımların içinde, onayladığı aygırlarla ve takdir edebileceği silahlarla savaşa giden insanların görüntüleri onu çok rahatsız ediyordu.

Yanlış yerde olduğu hissi omuzlarını karıncalandırdı ve onu iki numarası kadar seğirtir hale getirdi.

Yirmi yıl boyunca hiçbir lesser'ın olmaması ve yeteneklerini korumak için sadece insanları yok etmeleri ne mürettebatı ne de kendisi için uygun bir varoluştı. Yine de Eski Ülke'de kalan bazı vampirler vardı ve sadece rüyalarında gördüğü şeyi onların arasında bulma umuduyla bu kıtada oylanmıştı.

O kadın. Babasını kaçıran kadın.

Ancak tüm bu oylanma onu nereye getirmişti?

Uzun zamandır üzerinde düşündüğü karar zihninde bir kez daha kristalleşti, şekil ve yapı, açılar ve kemerler oluşturdu. Ve daha önce bu itici güç her zaman sönük kalırken, şimdi kâbus ona sadece bir fikri eyleme dönüştürecek türden bir kalıcılık gücü veriyordu.

"Londra'ya gideceğiz," dedi.

Throe'nun parmakları hemen hareketsiz kaldı. "Teşekkür ederim, efendim."

Xcor başını eğdi ve kendi kendine gülümsedi, Throe'nun o insan adamdan kurtulma şansı olabileceğini düşünüyordu. Ya da... belki de değil.

Ancak seyahat planları gerçekten de yapılıyordu.

DOKUZ

ST. FRANCIS
HASTANESİ
CALDWELL, NEW YORK

Tıp merkezi kompleksleri yapbozlar gibiydi. Parçalarının birbirine pek uymaması dışında.

Ama böyle bir gecede bu kötü bir şey değildi, diye düşündü Manny içeri girerken.

Bir yandan da her şeyin bu kadar kolay olmasına hayret ediyordu. Kendisini ve hastasını buraya getiren haydutlar St. Francis'in dış kenarındaki binlerce karanlık köşeden birine park etmiş, sonra da Manny güvenlik şefini bizzat arayarak arkada tam gizlilik gerektiren VIP bir hasta olduğunu söylemişti. Bir sonraki zil sesi hemşirelik personeline aitti ve hat aynıydı: Özel hasta geliyor. En uçtaki üçüncü kat ameliyathanesini hazırlayın ve MR teknisyenlerini hızlı bir çekim için hazırlayın. Son arama nakil içindi ve ne biliyorsunuz, hemen bir sedyeyle geldiler.

MR'ın bitiminden sonraki on beş dakika içinde hasta ameliyathane VII'de hazırlanıyordu.

"Peki kim o?"

Soru sorumlu hemşireden gelmişti ve o da bunu bekliyordu. "Olimpik bir binici. Avrupa'dan."

"Bu her şeyi açıklıyor. Bir şeyler mırıldanıyordu ve hiçbirimiz dilini anlayamadık." Kadın bazı evraklara göz gezdirdi - ki tüm bunlar bittikten sonra bu evrakları mutlaka eline geçirecekti. "Bütün bu sırlar neden?"

"O kraliyet ailesinden." Ve gerçek de bu değil miydi? Onunla birlikte ata binerken, tüm yolculuğu onun muhteşem yüz hatlarına bakarak geçirmişti.

Sap. Aptal sap.

Başhemşiresi koridora baktı, gözleri temkinliydi. "Güvenlik detaylarını açıklıyor - Tanrım, bizi banka soyguncusu sanırsınız."

Manny sert bir fırçayla tırnaklarının altını ovalarken arkasına yaslanıp baktı. Onunla birlikte gelen üç kişi koridorda yaklaşık on adım ötede duruyordu, siyah giysiler içindeki iri vücutlarında bir sürü çıkıntı vardı.

Silahlar, şüphesiz. Belki bıçaklar. Muhtemelen bir ya da iki alev makinesi, kim bilir.

Devletin sadece kâğıt iten kalem boyunlulardan ibaret olduğu fikrini bir nevi tedavi etti.

"Onay formları nerede?" diye sordu hemşire. "Sistemde hiçbir şey yok."

"Hepsi bende var," diye yalan söyledi. "Benim için MR'ınız var mı?"

"Ekranıda görünüyor ama teknik ekip hatalı olduğunu mu söylüyor?"

Gerçekten yeniden yapmak istiyor." "Önce bir bakayım."

"Tüm bunlardan sorumlu taraf olarak listelenmek istediğinize emin misiniz? Onun parası yok mu?"

"Kimliği gizli kalmalı ve bana geri ödeme yapacaklar." En azından ödeyeceklerini varsayıyordu -gerçekten umursadığından değil.

Manny ellerini ve kollarını Betadine'in kahverengi lekelerinden arındırdı ve silkeledi. Kollarını yukarıda tutarak sallanan kapıya sırtıyla vurdu ve ameliyathaneye girdi.

Odada iki hemşire ve bir anestezi uzmanı vardı; birincisi mavi cerrahi örtüler üzerine yerleştirilmiş aletlerin bulunduğu tepsileri iki kez kontrol ediyor, ikincisi ise hastasını uyutmak için kullanılacak gazları ve ekipmanı kalibre ediyordu. Hava kanamayı engellemek için serindi ve büzücü gibi kokuyordu; bilgisayar ekipmanları, tavan ışıkları ve ameliyat avizesiyle birlikte sessizce uğulduyordu.

Manny monitörlere doğru koştu ve MRI'ı görür görmez kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yavaşça ilerleyerek, daha fazla dayanamayana kadar dijital görüntüleri dikkatle inceledi.

Kanatlı kapılardaki pencerelere bakarak, odanın hemen dışında duran üç adamı yeniden ölçtü, sert yüzleri ve soğuk gözleri ona kilitlenmişti.

Onlar insan değildi.

Bakışları hastasına kaydı. Kız da öyle.

Manny MRI'a geri döndü ve sanki gördüğü tüm anormallikleri sihirli bir şekilde düzeltecekmiş gibi ekrana daha da yaklaştı.

Adamım, o da Keçi Sakallı Nefret Eden'in altı odacıklı kalbinin tuhaf olduğunu mu düşünmüştü?

Çift kapı açılıp kapanırken Manny göz kapaklarını kapattı ve derin bir nefes aldı. Sonra arkasını döndü ve odaya giren ikinci doktorla yüzleşti.

Jane, pleksi cerrahi maskenin arkasından sadece orman yeşili gözleri görülebilecek şekilde temizlenmişti ve personele hasta için özel doktor olduğunu söyleyerek varlığını gizlemişti - ki bu yalan değildi. Buradaki herkesi en az kendisi kadar iyi tanıdığını kendine saklamıştı. Kız da öyle.

Gözleri onunkilere kayarak özür dilemeden kilitlendiğinde çılglık atmak istedi ama yapması gereken lanet olası bir iş vardı. Yeniden odaklanarak, hemen işe yaramayacak şeyleri zihninden uzaklaştırdı ve yaklaşımını planlamak için omurlardaki hasarı gözden geçirdi.

Bir kırığın ardından kaynayan bölgeyi görebiliyordu: Omurgası, koyu renkli yastıklama diskleri arasına serpiştirilmiş mükemmel yerleştirilmiş kemik düğümlerinden oluşan hoş bir desendi... T6 ve T7 hariç. Bu da felci açıklıyordu.

Omuriliğin sıkışıp sıkışmadığını ya da tamamen kesilip kesilmediğini göremiyordu ve oraya girene kadar hasarın gerçek boyutunu bilemeyecekti. Ama durum iyi görünmüyordu. Omurilik sıkışmaları o hassas sinir tüneli için ölümcüldür ve birkaç dakika ya da saat içinde onarılamaz hasarlar meydana gelebilir.

Onu bulmak için bu acele niye? diye merak etti.

Jane'e baktı. "Yaralanmasının üzerinden kaç hafta geçti?"

"Dört saat önceydi," dedi o kadar sessiz söyledi ki başka kimse duymadı.

Manny geri çekildi. "Ne?"

"Dört. Saat."

"Yani daha önce bir yaralanma oldu mu?" "Hayır."

"Seninle konuşmam gerek. Özel olarak." Onu odanın köşesine çekerken anestezi uzmanına, "Bekle Max," dedi.

"Sorun değil, Dr. Manello."

Jane'i sıkı bir kucaklaşmanın içine çeken Manny, "Burada ne haltlar dönüyor?" diye tısladı.

"MRI kendini açıklıyor." "Bu insan değil. Değil mi?"

Sadece ona baktı, gözleri onunkilere sabitlenmişti ve tereddütsüzdü.

"Seni neyin içine çektiler Jane?" diye sordu nefesinin altında. "Bana ne yapıyorsun böyle?"

"Beni dikkatle dinle, Manny, ve söylediğim her kelimeye inan. Onun ve dolayısıyla benim hayatımı kurtaracaksın. O benim kocamın kız kardeşi ve eğer o ..." Sesi titriyordu. "Eğer onu kaybetmeye fırsat bulamadan

onu tanırrsa, bu onu öldürecek. Lütfen cevaplayamayacağım sorular sormayı bırakın ve en iyi yaptığınız şeyi yapın. Bunun adil olmadığını biliyorum ve bunu değiştirmek için her şeyi yaparım - onu kaybetmek dışında."

Birden aklına geçen yıl boyunca çektiği çığlık çığlığa baş ağrıları geldi; ne zaman onun araba kazasından önceki günleri düşünse. Onu gördüğü anda o lanet acı geri gelmişti... sadece hissettiği ama öne çıkaramadığı hatırlama katmanlarını kaldırıp ortaya çıkarmak için.

"Öyle bir yapacaksın ki ben hiçbir şey hatırlamayacağım," dedi. "Ve hiçbiri de hatırlamayacak. Değil mi?" Başını salladı, bunun ABD hükümetinin özel ajan casusluk işlerinden çok çok daha büyük bir şey olduğunun farkındaydı. Başka bir tür mü? İnsanlarla bir arada yaşayan?

Ama bu konuda onunla açık konuşmayacaktı, değil mi?

"Lanet olsun sana, Jane. Ciddiyim."

Adam arkasını dönmek üzereyken, kadın onun kolunu yakaladı. "Sana borçluyum."

Bunu benim için yaptın, sana borçluyum."

"Tamam. O zaman bir daha benim için gelme."

Onu köşede bıraktı ve yüzüstü yatan hastasının yanına gitti.

Yanına eğilerek, "Bu..." dedi. Nedense ona karşı ilk adını kullanmak istemişti ama diğer personeli düşününce bunu profesyonelce tuttu. "Ben Dr. Manello. Şimdi başlayacağız, tamam mı? Hiçbir şey hissetmeyeceksiniz, size söz veriyorum."

Bir süre sonra zayıf bir sesle, "Teşekkürler şifacı," dedi.

Onun sesiyle gözlerini kapattı. Tanrım, onun ağzından çıkan üç kelimenin üzerinde yarattığı etki efsaneviydi. Ama tam olarak neyden etkilenmişti? Kız neydi?

Ağabeyinin dişlerinin görüntüsü zihninden süzüldü

-Ve onu kilitlemek zorunda kaldı. Bundan sonra Vincent Price için zaman olacaktı.

Yumuşak bir küfürle onun omzunu okşadı ve anestezi uzmanına başıyla onay verdi.

Gösteri zamanı.

Sirtına hemşireler tarafından Betadine uygulanmıştı ve ilaçların işe yarayıp onu bayılttığı sırada parmaklarıyla omurgasını yokladı.

"Alerjiniz yok mu?" dedi Jane'e, zaten sormuş olmasına rağmen.

"Yok."

"Altında olduğu zaman dikkat etmemiz gereken özel bir durum var mı?"

"Hayır."

"Tüm doğru o zaman." O ulaşıldı üzerinde ve sallandı mikroskobu yerine yaklaştırdı, ama doğrudan onun üzerine değil.

 nce onu kesmesi gerekiyordu.

"Müzik ister misiniz?" diye sordu hemşire.

"Hayır. Bu davada dikkat dağıtmak yok." Hayatı buna bağlıymış gibi çalışıyordu ve bunun tek nedeni kadının kardeşinin onu tehdit etmiş olması değildi.

Hiçbir anlam ifade etmese de, onu kaybetmek... o her neyse... kelimelerle ifade edemeyeceği bir trajedi olurdu.

ON

Payne uyandığında gördüğü ilk şey bir çift erkek eliydi. Belli ki dik oturuyordu ve başını ve boynunu destekleyen bir tür askı mekanizması içindeydi. Ve söz konusu eller yatağın kenarında, onun yanındaydı. Güzel ve becerikli, tırnakları hemen kesilmiş olan bu eller kâğıtların üzerindeydi ve sessizce sayfaları çeviriyorlardı.

Ait oldukları insan erkeği kaşlarını çatmış okuyor ve ara sıra notlar almak için bir karalama aleti kullanıyordu. Sakalları son gördüğünden daha gürdü ve aradan saatler geçtiğini bu şekilde tahmin etti.

Şifacısı da en az kendisi kadar bitkin görünüyordu.

Bilinci daha da yükselirken, başının yanında hafif bir bip sesi duydu... ve sırtında donuk bir ağrı hissetti. İçinden bir ses ona hissizleştirmek için iksir verdiklerini söylüyordu ama bunu istemiyordu. Tetikte olmak en iyisiydi - bu haliyle kendini pamuk yünüyle kaplanmış hissediyordu ve bu garip bir şekilde dehşet vericiydi.

Henüz konuşmadan etrafına bakındı. O ve insan erkek yalnızdı ve burası daha önce içinde tutulduğu oda değildi. Dışarıda, o tuhaf insan aksanıyla çeşitli sesler, sürekli bir ayak sesi akışına karşı öne çıkmak için yarışıyordu.

Jane neredeydi? Kardeşlik-"

Yardım ... me...."

Şifacısı dikkat kesildi ve elindeki sayfaları bir masanın üzerine fırlattı. Ayağa kalkarak ona doğru eğildi, kokusu burnunda muhteşem bir ürperti yarattı.

"Hey," dedi.

"Kendimi... hiçbir şey hissetmiyorum...."

Adam onun elini tuttu ve kadın ne sıcaklık ne de dokunuş hissedebildiğinde düpedüz çılgına döndü. Ama adam onun yanındaydı: "Şşş... hayır, hayır, iyisin. Sadece ağrı kesiciler. Sen iyisin ve ben buradayım. Şşş..."

Sesi onu, okşayan bir avuç içi kadar rahatlattı.

"Anlat bana," diye sordu, sesi kısıktı. "Ne... oldu?"

"Ameliyathanede her şey yolunda gitti," dedi yavaşça. "Omurları sıfırladım ve omurilik tamamen tehlikeye girmede."

Payne omuzlarını dikleştirdi ve ağırlaşan, ağrıyan başını düzeltmeye çalıştı, ama etrafındaki mekanizma onu olduğu yerde tuttu. "Ses tonunuz... kelimelerinizden daha çok şey anlatıyor."

Buna hemen bir cevap alamadı. Sadece hissedemediği elleriyle onu yatıştırmaya devam etti. Ancak gözleri onunkilerle konuşuyordu ve haberler iyi değildi.

"Söyle. Bana," diye ısırdı. "Başka hiçbir şeyi hak etmiyorum."

"Bu bir başarısızlık değildi, ama sonunun nereye varacağını bilmiyorum.

Zaman bize her şeyden daha fazlasını gösterecek."

Bir an için gözlerini kapattı ama karanlık onu dehşete düşürdü. Göz kapaklarını açarak şifacısının görüntüsüne sarıldı... ve onun yakışıklı, acımasız yüzündeki kendini suçlama ifadesinden nefret etti.

"Bu senin hatan değil," dedi kabaca. "Olması gereken buydu."

En azından bundan emindi. Onu kurtarmaya çalışmış ve elinden gelenin en iyisini yapmıştı - kendisiyle ilgili hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki

çok açık.

"Adın ne senin?" dedi. "Adını bilmiyorum." "Payne. Ben Payne."

Adam tekrar kaşlarını çatığında, bu isimlendirmenin onu memnun etmediğinden emindi ve kendini başka hecelerle doğmuş olmayı dilerken buldu. Ama hoşnutsuzluğunun başka bir nedeni daha vardı, değil mi? Onu içeriden görmüştü ve kendisinden farklı olduğunu biliyor olmalıydı.

Onun bir "öteki" olduğunu bilmeliydi.

"Doğru olduğunu düşündüğün şey," diye mırıldandı, "yanlış değil." Şifacısı geniş bir nefes aldı ve sanki bir gün boyunca tuttu. "Aklından neler geçiyor? Konuş benimle."

Biraz gülümsedi ve ah, bu ne kadar hoştu. Çok hoş. Ancak bunun mizahtan kaynaklanmaması ne yazıktı.

"Şu anda..." Bir elini kalın, siyah saçlarının arasından geçirdi. "Her şeyi oluruna bırakıp ne olup bittiğini bilmiyormuş gibi aptal rolü mü yapsam diye düşünüyorum. Ya da gerçekçi olayım."

"Gerçek," dedi. "Bir an bile sahtelik yapma lüksüne sahip değilim."

"Yeterince adil." Gözleri ona kilitlendi. "Bence sen-" Odanın kapısı biraz açıldı ve tamamen örtülü bir figür içeriye baktı. Narin, hoş kokuya bakılırsa, Mavi cüppesi ve maskesinin altında gizlenen Jane'di.

"Vakit neredeyse geldi," dedi.

Payne'in şifacısının yüzü volkanik bir hal aldı. "Buna katılmıyorum."

Jane içeri girdi ve hepsini içeri kapattı. "Payne, uyanmışsın."

"Gerçekten." Gülümsemeye çalıştı ve dudaklarının kıpırdadığını umdu. "Öyleyim."

Şifacısı sanki onu korumaya çalışıyormuş gibi bedenini ikisinin arasına koydu. "Onu hareket ettiremezsiniz. Bunun için yaklaşık bir hafta çok erken."

Payne tavandan yere kadar sarkan perdelere baktı. Soluk kumaş parçalarının diğer tarafında cam pencereler olduğundan neredeyse emindi ve eğer durum böyleyse, şafak söktüğünde güneş ışınlarının her birinin içeri gireceğinden çok emindi.

Şimdi kalbi çarpıyordu ve bunu kaburgalarının arkasında hissediyordu. "Gitmeliyim. Ne kadar sürecek?"

Jane bileğindeki saati kontrol etti. "Yaklaşık bir saat. Ve Wrath buraya doğru geliyor. Bu da yardımcı olacaktır."

Belki de bu yüzden kendini bu kadar güçsüz hissediyordu. Beslenmeye ihtiyacı vardı.

Şifacısı konuşmanın eşiğindeymiş gibi görünürken, ikizinin shellan'ına hitap etmek için onun sözünü kesti. "Bunu burada ben halledeceğim. Lütfen bizi yalnız bırakın."

Jane başıyla onayladı ve kapıdan çıktı. Ama şüphesiz yakınlarda kaldı.

Payne'in insanı, sanki bunu yapmanın algısını değiştireceğini umuyormuş gibi gözlerini ovuşturdu... ya da belki de içinde sıkışıp kaldıkları bu gerçekliği.

"Hangi isme sahip olmamı istersin?" diye sordu sessizce.

Ellerini indirdi ve bir süre onu düşündü. "İsim meselesini boş ver. Bana karşı dürüst olabilir misin?"

Doğrusu, bunun ona verebileceği bir söz olduğundan şüpheliydi. Anıları gömme tekniği yeterince kolay olsa da, bunu yapmanın sonuçlarına pek aşina değildi ve endişesi, ne kadar çok şey bilirse, saklayacak o kadar çok şey olması ve ona o kadar çok zarar verebilecek olmasıydı.

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Nesin sen."

Gözleri kapalı perdelere geri döndü. Her ne kadar korunaklı olsa da, insan ırkının kendi türü etrafında oluşturduğu efsanelerin farkındaydı. Ölümsüzler. Masumların katilleri. Ruhsuz ve ahlaksız.

Övünülecek bir şey değil. Ya da son birkaç değerli anlarını harcamak için.

"Güneş ışığına maruz kalamam." Bakışları tekrar ona kaydı. "Senden çok ama çok daha hızlı iyileşirim. Ve hareket ettirilmeden önce beslenmem gerekiyor - beslendikten sonra seyahat edebilecek kadar dengeli olacağım."

Ellerine bakarken, onu ameliyat etmemiş olmayı dileyip dilemediğini merak etti.

Ve aralarında uzanan sessizlik bir savaş alanı kadar hain ve geçilmesi bir o kadar tehlikeli hale geldi. Yine de kendi kendine, "Olduğum şeyin bir adı var," dediğini duydu.

"Evet. Ve bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum."

Göğsünde tuhaf bir ağrı başladı ve büyük bir çabayla ön kolunu avucu ağrının üzerine gelene kadar yukarı doğru sürükledi. Tüm vücudunun uyuşmuş olması garipti ama bunu hissedebiliyordu....

Aniden, onun görüntüsü dalgalı bir hal aldı.

Yüz ifadesi hemen yumuşadı ve uzanıp yanağını okşadı. "Neden ağlıyorsun?"

"Öyle miyim?"

Başını salladı ve kızın görebilmesi için işaret parmağını kaldırdı. Pedin üzerinde tek bir kristal damla parlıyordu. "Acıyor mu?"

"Evet." Gözlerini hızlıca kırıştıtarak adamın dikkatini çekmeye çalıştı ama başaramadı. "Bu gözyaşları oldukça rahatsız edici."

Gülüşünün sesi ve beyaz, düzgün dişlerinin görüntüsü, yatağın üzerinde kalsa bile onu kaldırdı. "Ağlayacak biri değilsin demek," diye mırıldandı.

"Asla."

Yan tarafa eğildi ve yüzüne akan yaşları silmek için kullandığı kare bir mendil çıkardı. "Neden gözyaşları."

Bunu söylemesi biraz zaman aldı. Ve sonra söylemek zorunda kaldı: "Vampir."

Tekrar onun yanındaki sandalyeye oturdu ve kareyi özenle katladıktan sonra içine attı.

bir çömelme kutusu.

"Sanırım Jane bu yüzden bir yıl önce ortadan kayboldu, ha?" dedi.

"Şok olmuş gibi görünmüyorsunuz."

"Büyük bir şey olduğunu biliyordum." Omuz silkti. "MR'ını gördüm. Senin içindeydin."

Nedense bu ifade onu kızdırmıştı. "Evet. Sen yaptın."

"Yine de yeterince benziyorsunuz. Omurganız ne yaptığımı bilmememi gerektirecek kadar farklı değildi. Şanslıydık."

Doğrusunu söylemek gerekirse, o bu görüşü paylaşmıyordu: Yıllarca erkekleri hiç umursamadıktan sonra, buna karşı mistik bir çekim hissetti ve bu, bulundukları yerde olmasalardı keşfetmek isteyeceği türden bir şeydi.

Ama uzun zaman önce öğrendiği gibi, kader nadiren onun ne istediğiyle ilgileniyordu.

"Yani," dedi, "beni idare edeceksin, değil mi? Bütün bunları ortadan kaldıracaksın." Kolunu belirsiz bir şekilde salladı. "Bunu hiç hatırlamayacağım. Tıpkı bir yıl önce kardeşinin buraya geldiği zamanki gibi."

"Belki rüyalar görürsün. Başka bir şey değil."

"Senin türün böyle mi saklandı?"

"Evet."

Başını salladı ve etrafına bakındı. "Şimdi mi yapacaksın?"

Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu ama Gazap'tan beslendiğini görmesi için hiçbir neden yoktu. "Çok yakında."

Tekrar kapıya baktı ve sonra kızın gözlerinin içine baktı. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ama elbette. Size hizmet etmek benim için bir zevktir."

Adamın kaşlarından biri oynadı ve kız, adamın vücudundan o nefis kokunun daha fazla yayıldığına yemin edebilirdi. Ama sonra tamamen ciddileşti. "Jane'e söyle... Anlıyorum. Yaptığı şeyi neden yaptığını anlıyorum."

"O benim kardeşime aşık."

"Evet, onu gördüm. Her neredeysek. Ona sorun olmadığını söyle. Onunla benim aramda. Ne de olsa kime aşık olacağını bilemezsin."

Evet, diye düşündü Payne. Evet, bu çok doğrudu. "Hiç aşık oldun mu?" diye sordu.

İnsanlar zihin okumadığı için yüksek sesle konuştuğunu fark etti. "Ah... hayır. Ben... hayır. Söylemedim."

Yine de şifacısıyla geçirdiği bu kısa süre bile bilgi vericiydi. Hareket edişinden beyaz önlüğünü ve mavi sargılarını nasıl doldurduğuna, kokusuna ve sesine kadar onu büyülüyordu.

"Çiftleştiniz mi?" diye sordu, onun cevabından korkarak. Adam sert bir kahkaha attı. "Tabii ki hayır."

Durumunun bu kadar önemli olduğunu düşünmek garip olsa da, nefesi rahatlamış bir iç çekişle onu terk etti. Ve sonra sessizlikten başka bir şey yoktu.

Ah, geçen zaman. Ne kadar üzücüydü. Peki, kalan son dakikalarında ona ne söylemeliydi? "Teşekkür ederim. Benimle ilgilendiğin için."

"Benim için bir zevk. Umarım iyileşirsiniz." Adam sanki onu ezberlemeye çalışıyormuş gibi ona bakıyordu ve kadın ona denemeyi bırakmasını söylemek istedi. "Senin için her zaman buradayım, tamam mı? Eğer yardıma ihtiyacın olursa... gel ve beni bul." Şifacısı küçük, sert bir kart çıkardı ve üzerine bir şeyler yazdı. "Bu benim cep telefonum. Beni ara."

Öne doğru uzandı ve o şeyi kalbinin üzerinde duran zayıf eline yerleştirdi. Ona verdiği şeyi kavrarırken, tüm sonuçlarını düşündü. Ve sonuçlarını.

Ve komplikasyonlar.

Homurdanarak kendini kaydırmaya çalıştı.

Şifacı anında ayağa kalktı. "Yeniden konumlandırılmaya ihtiyacın var mı?"

"Saçım."

"Çekiyor mu?"

"Hayır... lütfen saçımı çözün."

Manny dondu kaldı ve gözlerini hastasının yüzüne dikti. Nedense, o kalın ipi çözme fikri onu soymaya oldukça yakın görünüyordu ve ne biliyorsunuz, cinsel dürtüsü her şeyin üzerindeydi.

Tanrım... Adamın aleti kalkmıştı. Ameliyat önlüğünün altında.

İşte, diye düşündü, bu öngörülemeyen çekim yasası iş başındaydı, tam burada, şu anda: Candace Hanson ona sakso çekmeyi teklif etmişti ve o da bir elbise giymek kadar ilgisini çekmişti. Ama bu ... kadın mı? Kadın mı? ... ondan saçlarını açmasını istemişti ve adam nefes nefese kalmıştı.

Vampir.

Kafasının içinde, onun sesiyle ve aksanıyla söylenen kelimeyi duydu... ve onu en çok şok eden şey, flaş habere tepki vermemesiydi. Evet, sonuçlarını düşününce anakartı kıvılcımlanıp fokurdamaya başladı: Dişler artık sadece Cadılar Bayramı ve korku filmleri için değil miydi?

Ve yine de tuhaf olan, tuhaf olmayan şeydi.

Bir de şu cinsel çekiciliği vardı. "Saçım mı?" dedi.

"Evet..." diye fısıldadı. "Ben icabına bakarım."

Elleri hafifçe bile titremedi. Hayır, titremedi. Titremedi.

Orospu çocuğu gibi sallandılar.

Örgünün ucu şimdiye kadar hissettiği en yumuşak kumaşla bağlanmıştı. Pamuk değildi; ipek de değildi.... daha önce hiç görmediği bir şeydi ve keskin cerrah parmakları düğümü atarken kumaşın üzerinde özensiz ve fazla sert görünüyordu. Ve sonra saçları... Tanrım, dalgalı siyah saçları bu kumaşın yanında ısırğan otu gibi kalıyordu.

Dalgaların hem kaygan hem de yapışkan olduğu üç parçalı örgüyü santim santim ayırdı. Ve bir piç olduğu için tek düşünebildiği çıplak göğsüne düşen boktu

... karın kasları ... siki-"

Bu kadarı yeterli," dedi.

Kesinlikle öyleydi. İçindeki erkek fahişeyi kibar konuşmalar diyarına geri çekerek ellerini durmaya zorladı. Yarı yarıya çözöldüğünde bile ortaya çıkan manzara hayret vericiydi. Bağlıyken bile güzel olan kadın, beline dolanan dalgalarla tamamen göz kamaştırıcıydı.

"Örön lütfen," dedi, gevşek eliyle kartını uzatarak. "Bu şekilde kimse bulamaz."

Gözlerini kırıştırdı ve "Tabii ya" diye düşündü. Keçi Sakallı Nefret Eden'in kız kardeşinin uzanıp cerrahına dokunmasını hoş karşılamasına imkân yoktu-

Dokunmak değil, diye düzelitti kendini.

Şey, belki biraz dokunaklı. Sanki onu becerebilirmiş gibi. Er

.. ona dokun.

Kapa çeneni Manello, yüksek sesle konuşmasan bile.

"Çok zekisin," dedi. "Tamamen zekisin."

Bu onun gülümsemesine neden oldu ve bunu Kutsal Bok'un altına dosyaladı. Kesici dişleri keskin, beyaz ve uzundu... ve evrimsel olarak boğaza saldırmak için tasarlanmışlardı.

Uyarılmasının ucunda bir orgazm karıncalandı-

Ve o anda kaşları çatıldı. Oh, adamımnnnn. "Ah... zihinleri okuyabiliyor musun?"

"Daha güçlü olduğumda, evet. Ama kokun daha da yoğunlaştı."

Yani onu terletiyordu ve bir şekilde bunu biliyordu. Ancak... nedenini bilmediği hissine kapıldı ve bu da onun geri kalanı kadar kışkırtıcı değil miydi? Ona bakarken tamamen kurnazdı.

Yine de onu cinsel açıdan düşünmeyebilirdi çünkü o bir insandı. Ve merhaba, ameliyathaneden yeni çıkmıştı, yani Myrtle Plajı'nda bahar tatilinde değildi.

Manny ikinci iç konuşmasını yarıda kesti ve kartvizitini ikiye katladı. Tüm saçları hakkında iyi haber, örgüdeki bilgilerini kamufle etmenin bir anlık bir iş olmasıydı. İşi bittiğinde bezi tekrar sardı ve

bir fiyonk bağladı; sonra uzunluğu dikkatlice yatağın üzerinde onun yanına koydu.

"Umarım kullanırsın," dedi. "Gerçekten isterim."

Gölümsemesi o kadar hüzünlüydü ki, ona şansının o kadar da yüksek olmadığını söylüyordu, ama hadi. İki tür arasındaki temas belli ki onların ölüm listesinde değildi, yoksa kan bankası terimi tamamen farklı çağrışımlara sahip olurdu.

Ama en azından onun bilgisine sahipti.

"Sence ne olacak?" diye sordu başını bacaklarına doğru sallayarak.

Gözleri onu takip etti. "Bilmiyorum. Belli ki seninle kurallar farklı... yani her şey mümkün."

"Bana bak," dedi. "Lütfen."

Gölümsedi. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim... ama istemiyorum." Kendini hazırladı ama henüz onun yüzüne doğru kaymayı başaramadı. "Sadece bana bir söz ver."

"Size ne verebilirim?"

"Mümkünse beni ara."

"Yapacağım."

Ancak bunu kastetmemişti. Bunu nasıl bildiğinden emin değildi ama kesinlikle emindi. Yine de kartı neden saklıyordu? Bir ipucu yoktu.

Kapıya baktı ve Jane'i düşündü. Kahretsin, tüm bunlar hakkında küçük bir sürük gibi davrandığı için yüz yüze özür dilemeliydi. "Bunu yapmadan önce, gitmem gerek-"

"Keşke arkamda kendimden bir şeyler bırakabilseydim. Seninle birlikte."

Manny geri döndü ve gözlerini ona kilitledi. "Ne istersen. Bana verebileceğin her şeyi istiyorum."

Kelimeler karanlık bir hırıltıydı ve cinsel olarak konuştuğunun çok farkındaydı - ve bu onu ne kadar domuz yapıyordu?

"Somut bir şey dışında..." Başını iki yana salladı. "Bunun sana bir zararı olmaz."

Onun güçlü, güzel yüzüne baktı... ve dudaklarında oyalandı. "Bir fikrim var."

"Ne istersin?" Bakışlarındaki masumiyet onu duraksattı. Ve libidosunu bir şenlik ateşi gibi yaktı.

Yardıma ihtiyacı yokmuş gibi.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu aniden. Bir serseri olabilirdi ama reşit olmayanlara bir şey yapmazdı. Bir yetişkin gibi yapılı olduğu kesindi, ama olgunluk oranlarının ne olduğunu kim bilebilirdi ki-

Üç yüz beş yaşındayım."

Göz kırp. Göz kırp. Ve iyi bir önlem için bir tane daha. Yaşının tuttuğundan eminim, diye düşündü. "Yani evlenebilir misin?"

"Öyleyim. Ancak bir erkekle birlikte değilim."

Yani bir Tanrı vardı. "O zaman ne istediğimi biliyorum." Onu.

Çırlıçıplak. Her yerinde. Ama çok daha azına razı olurdu.

"Ne?"

"Bir öpücük." Ellerini havaya kaldırdı. "Öyle ateşli ve ağır olmasına gerek yok. Sadece... bir öpücük."

Kadın cevap vermeyince, kendi kıcını tekmelemek istedi. Ve hak ettiği dayağı yemesi için kardeşine teslim olmayı ciddi ciddi düşündü.

"Bana nasıl göstereceksin?" diye fısıldadı.

"Senin türün... öpüşmez mi?" Ne yaptıklarını sadece Tanrı bilirdi. Ama efsanenin herhangi bir kısmı doğruysa, seks repertuarda büyük bir yer tutuyordu.

"Var. Sadece daha önce hiç olmamıştı- Hasta mısın?" Elini uzattı. "Şifacı mı?"

Gözlerini açtı... belli ki gözleri kapanmıştı. "Sana bir şey sorayım. Hiç bir erkekle birlikte oldun mu?"

"Asla bir insanla değil. Ve ... bir erkekle de asla."

Manny'nin siki neredeyse patlayacaktı. Bu çılgıncaydı. Daha önce bir kadının biriyle birlikte olup olmaması onun için hiç önemli olmamıştı. Aslında, genellikle peşinden koştuğu kızlar bekâretlerini ilk gençliklerinde kaybetmişlerdi ve bir daha da arkalarına bakmamışlardı.

Payne'in berrak, solgun gözleri ona bakıyordu. "Kokun daha da güçlü."

Muhtemelen orgazm olmamaya çalışırken ter içinde kaldığı içindir.

"Hoşuma gitti," diye ekledi daha kalın bir sesle.

Aralarında elektrikli bir an vardı, herhangi bir zihin-üstü-gri-madde salon numarasıyla silineceğine inanamayacağı bir an. Ve sonra dudakları ayrıldı ve pembe dili ağzını ıslatmak için dışarı çıktı... sanki onu susatan bir şey hayal ediyormuş gibi.

"Sanırım seni tatmak istiyorum," dedi.

Doğru. Siktir et öpüşmeyi. Eğer onu çiğ çiğ yemek istiyorsa buna hazırdı. Ve bu, beyaz dişlerinin uçlarının üst çenesinden daha da uzağa düştüğünü izlemeden önceydi.

Manny nefes nefese kaldığını hissediyordu ama kan kulaklarında uğuldarken hiçbir şey duyamıyordu. Lanet olsun, kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi ve bu mecazi anlamda değildi. Kelimenin tam anlamıyla, battaniyeleri kadının üzerinden sıyrıp üzerine çıkmasına bir kalp atışı kalmıştı. Çekiş halinde olmasına rağmen. Ve daha önce hiç kimseyle birlikte olmamıştı. Ve onun türünden değildi.

Ayağa kalkıp geri adım atmak için tüm gücünü kullanması gerekti.

Manny boğazını temizledi. İki kez. "Sanırım başka bir sefere ertelesen iyi olacak."

"Sonra mı?"

"Daha sonra."

Bir anda yüzü değişti, güzel çizgileri sıkılaştı ve yüz hatlarına yayılan kırılğan tutkuyu gizledi. "Ama... tabii ki. Gerçekten."

Onu incitmekten nefret ediyordu ama pornografik hale getirmeden onu ne kadar çok istediğini açıklamanın bir yolu yoktu. Ve o bir bakireydi, Tanrı aşkına. Ondan daha iyisini hak ediyordu.

Ona son bir kez daha baktı ve beynine bunu hatırlamasını söyledi. Bir şekilde onu kaybetmemesi gerekiyordu. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Şimdi."

Gözleri adamın boylu boyunca aşağıya kayd ı ve kalçalarında oyalandı. Kad ının, hazır olda bekleyen seksine baktığını fark ettiğinde, önlüğünün altında olup bitenleri elleriyle gizlice sakladı.

Sesi boğuklaşt ı. "Beni burada öldürüyorsun. Şu anda sana güvenemem. O yüzden bunu yapmalıs ın. Lütfen yap. Tanrım, sadece yap-"

ON BİR

Ravasz. Sbarduno. Grilletto. Trekker.

Tetik kelimesi V'nin kafatasında onu sokabileceği tüm dillere çarptı, beyni kelime dağarcığını şaka ve kıkırdama için geliştirdi - çünkü ya bu olacaktı ya da o şey kendini yamyamlaştıracaktı.

Google Translate'ini sallarken, ayakları onu Commodore'daki çatı katında tekrar tekrar gezdirdi, durmak bilmeyen adımları mekânı milyonlarca dolarlık bir hamster tekerleğine dönüştürdü.

Siyah duvarlar. Siyah tavan. Siyah zemin. Caldwell'in gece manzarası. Buraya gelme sebebi bu değildi.

Mutfaktan, oturma odasından, yatak odasından ve arkadan.

Tekrar. Ve tekrar.

Siyah mumların ışığında.

Daireyi yaklaşık beş yıl önce, bina henüz inşaat halindeyken satın almıştı. İskelet nehrin aşağısında yükselir yükselmez, gökdelenin tepesinin yarısına sahip olmaya karar vermişti. Ama bir tür ev olarak değil, her zaman uyuduğu yerden uzakta bir yere sahip olmuştu. Wrath Kardeşliği Darius'un eski malikânesinde birleştirmeden önce bile, V'nin yattığı ve silahlarını sakladığı yeri diğer faaliyetlerinden ayrı tutma alışkanlığı vardı.

Bu gece, böyle hissederken, buraya gelmiş olması hem mantıklı hem de gülünçtü.

On yıllar ve yüzyıllar boyunca, sadece ırk içinde bir itibar değil, aynı zamanda vermek zorunda olduğu şeylere ihtiyaç duyan erkek ve kadınlardan oluşan bir ahır da geliştirmişti. Ve bu birimi ele geçirir geçirmez, onları çok özel bir seks türü için bu kara deliğe getirdi.

Burada, onların kanını döktü.

Ve onları çığlık atmaya ve ağlamaya zorladı. Ve onları becerdi ya da becerdi.

V çalışma masasının yanında durakladı, eski ahşap sadece zanaatının aletlerinden değil, kan, orgazm ve balmumundan da yıpranmış ve işaretlenmişti.

Tanrım, bazen ne kadar ilerlediğinizi anlamamanın tek yolu bir zamanlar bulunduğunuz yere geri dönmektir.

Eldivenli eliyle öne uzanarak, denizaltılarını istediği yerde tutmak için kullandığı kalın deri bağları tuttu.

Kullanmıştım, diye düzeltti kendini. Geçmiş zaman gibi. Jane'e sahip olduğu için artık böyle şeyler yapmıyordu, böyle bir dürtüsü yoktu.

Duvara bakarak oyuncak koleksiyonunu ölçtü: Kırbaçlar, zincirler ve dikenli teller. Kelepçeler, ağızlıklar ve jiletler. Kırbaçlar. Uzun zincirler.

Oynadığı -oynadığı- oyunlar kalbi zayıf olanlara, yeni başlayanlara ya da gelişigüzel meraklılara göre değildi. Sert çekirdekli denizaltılar için, cinsel rahatlama ile ölüm arasında çok ince bir çizgi vardı - ikisi de sizi boşaltırdı, ancak ikincisi son şansınızdı. Kelimenin tam anlamıyla. Ve o, başkalarını gitmeleri gereken yere götürebilen nihai ustaydı ... ve bunun bir santim ötesine.

Bu yüzden hepsi onun için gelmişti.

Onun için gelmişti.

Ona, diye düzeltti.

Hay sikeyim.

İşte bu yüzden Jane ile olan ilişkisi bir keşif olmuştu. O hayatındayken, bunların hiçbirine yakıcı bir ihtiyaç duymamıştı. Göreceli anonimlik için değil, kendisine tabi olanlar üzerinde uyguladığı kontrol için değil, kendisine çektirmekten zevk aldığı acı için değil, o güç duygusu ya da vurucu salıvermeler için değil.

Bunca zaman sonra, dönüştüğünü düşünmüştü. Yanlış.

O iç şalter hâlâ yanındaydı ve "açık" konuma getirilmişti.

Öte yandan, anne katili olma dürtüsü, harekete geçemediğinizde bok gibi stresliydi.

V eğildi ve uçlarına paslanmaz çelik toplar bağlanmış deri bir kamçıyı parmakladı. Eldivensiz elinin parmakları arasından süzülürken, kusmak istedi... çünkü burada dururken, daha önce sahip olduklarının bir dilimi için her şeyini verebilirdi-

Hayır, bekle. Masasına bakarken bunu gözden geçirdi. Bir zamanlar sahip olduğu şey olmak istiyordu. Jane'den önce, bir Dom olarak seks yapmıştı çünkü eylemin üstesinden gelebilecek kadar güvende hissettiği tek yol buydu ve bir parçası her zaman merak etmişti, özellikle de tabiri caizse kırbacı şaklatırken, itaatkârlarının neden onlara verdiği şeyi istediğini.

Şimdi oldukça iyi bir fikri vardı: İç derisine çarpan şey o kadar zehirli ve şiddetliydi ki.... kendi kumaşından kesilmiş bir tahliye vanasına ihtiyacı vardı.

Siyah mumlarından birine doğru yürüdü, boktan tekmelerinin yerden geçtiğinin farkında değildi.

Ve sonra o şey, onu kavradığını bile anlamadan avucunun içindeydi.

Arzusu alevi yukarı doğru yükseltti... ve sonra yanan ucu göğsüne doğru eğdi, sıcak siyah balmumu köprücük kemiğine çarptı ve kaslı gömleğinin altına doğru aktı.

Gözlerini kapatarak, dişlerinin arasından tıslama sesi gelirken başını geriye doğru eğdi.

Çıplak teninde daha fazla balmumu. Daha fazla acı.

Sertleştikçe bir yarısı ona katılıyor, diğer yarısı ise kendini tam bir sersem gibi hissediyordu. Ancak eldivenli elinin kişilik bölünmesiyle bir sorunu yoktu. Derisinin düğmeli fermuarına gitti ve sikini kaldırdı.

Mum ışığında, mumu aşağı indirip ereksiyonunun üzerinde tutuşunu izledi... ve sonra yanan fitili yere doğru eğdi.

Siyah bir gözyaşı ısı kaynağından kurtuldu ve serbest düşüşe geçti-

"Siktir..."

Göz kapakları açabileceği kadar gevşediğinde, başının kenarındaki sertleşmiş balmumunu görmek için aşağı baktı, küçük çizgisi düştüğü yere kadar uzanıyordu.

Bu kez mumun ucunu indirirken boğazının derinliklerinde inledi - çünkü başına gelecekleri biliyordu.

Daha fazla inleme. Daha fazla balmumu. Yüksek sesli bir küfür ve ardından bir tıslama daha.

Pnömatik olmaya gerek yoktu. Acı yeterliydi, sikinin üzerindeki ritmik düşüş taşaklarına, kalçalarının ve kıcının kaslarına elektrik şokları gönderiyordu. Periyodik olarak, taze ete temiz atışlar yapmak için alevi şaftında yukarı ve aşağı hareket ettirdi, her vurulduğunda uyarılması sıçradı ... yeterince ön sevişme olana kadar.

Boşta kalan elini kesesinin altına sokarak cinsel organını dikletirdi.

Balmumu tam tatlı noktaya isabet etti ve keskin acı o kadar yoğunlu ki neredeyse yere düşüyordu - ama orgazm bacaklarının gevşemesini önleyen şeydi, sert bir şekilde boşalırken serbest bırakmanın gücü onu baştan ayağa sertletirdi.

Her yerde siyah balmumu var.

Ellerine ve kıyafetlerine bulaştı.

Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi... Bir şey dışında: Gerçekten içi boştu. Oh, bekle. Bu da eski güzel günlerin

Tanrı da öyle. Aradaki fark, o zamanlar dışarıda başka bir şey olduğunu bilmemesiydi. Jane gibi bir şey-

Telefonunun zil sesi kafasından vurulmuş gibi hissetmesine neden oldu ve yüksek sesli olmasa da, sessizlik bir ayna gibi paramparça oldu, parçaları ona görmek istemediği bir yansımasını gösterdi: Mutlu bir şekilde çiftleşmişti ama yine de burada, sapkınlık odasında kendini tatmin ediyordu.

Geri çekildi ve Curt Schilling mumu odanın diğer ucuna fırlattı, alev uçuşun ortasında söndü - ki bu da tüm o lanet yerin yanmamasının tek sebebiydi.

Ve bu, aramanın kimden geldiğini görmeden önceydi.

Onun Jane'i. Şüphesiz insan hastanesinden gelen bir raporla. Tanrı aşkına, değerli bir erkek ameliyathanenin dışında kız kardeşinin gelmesini bekler, eşine destek olurdu. Bunun yerine, kontrolden çıktığı için sürgün edilmiş ve buraya siyah balmumu ve ereksiyonuyla kaliteli zaman geçirmek için gelmişti.

Hâlâ sert olan sikini derisinin içine geri sokarken gönder tuşuna bastı. "Evet."

Duraklama. Bu sırada kendine onun zihin okuyamadığını hatırlatmak ve bunun için şükretmek zorunda kaldı. Tanrım, az önce ne yapmıştı?

"İyi misin?" dedi.

Hiç de değil. "Evet. Payne nasıl?" Lütfen bu kötü haber olmasın.

"Ah... o başardı. Yerleşkeye geri dönüyoruz. İyi iş çıkardı ve Wrath onu besledi. Hayati değerleri stabil ve nispeten rahat görünüyor, ancak uzun vadeli sonucun ne olacağını söylemek mümkün değil."

Vishous gözlerini kapattı. "En azından hâlâ hayatta."

Ve sonra, sadece içinde seyahat ettiği aracın sessiz vızıltısıyla bozulan bir sürü sessizlik oldu.

Sonunda Jane, "En azından ilk engeli aştık ve operasyon olabildiğince sorunsuz geçti-Manny harikaydı" dedi.

V bu yorumu mantıklı bir şekilde görmezden geldi. "Hastane personeli ile herhangi bir sorun yaşadınız mı?"

"Yok. Phury sihrini konuşturdu. Ancak gözden kaçırdığımız biri ya da bir şey olması ihtimaline karşı, kayıt sistemlerini bir süre izlemek iyi bir fikir olabilir."

"Ben hallederim."

"Eve ne zaman geliyorsun?"

Vishous fermuarının düğmelerini iliklerken dişlerini sıkarak zorunda kaldı. Yaklaşık yarım saat içinde, U of K hayranı olacak kadar mavi bir topa sahip olacaktı: Bir kere yapmak ona asla yetmiyordu. Sıradan bir gecede ihtiyacı olan şeyi elde etmesi için beş ya da altı kez yapması gerekiyordu ve şu anda sıradana yakın bir şey bile yoktu.

"Çatı katında mısın?" Jane sessizce söyledi. "Evet."

Gergin bir duraklama oldu. "Yalnız mı?"

Mum cansız bir nesneydi. "Evet."

"Sorun değil, V," diye mırıldandı. "Şu anda olduğun gibi düşünmeye hakkın var."

"Aklımda ne olduğunu nereden biliyorsun?" "Neden başka bir şey olsun ki?"

Tanrım... ne kadar değerli bir kadın. "Seni seviyorum."

"Biliyorum. Ben de sana." Duraklama. "Keşke... orada başka biriyle olsaydım diyor musun?"

Kadının sesindeki acı neredeyse soğukkanlılıkla gölgeleniyordu ama adam için duygu çok netti. "O geçmişte kaldı, Jane. Güven bana."

"Var. Zımnen. Önce sağlam elini keseceksin."

O zaman neden sordun, diye düşündü gözlerini kapatıp başını eğerken. Öyle ya. Onu çok iyi tanıyordu. "Tanrım... Seni hak etmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Eve gel. Kız kardeşini gör-"

"Bana gitmemi söylemekte haklıydın. Pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

"Olabilirsin. Bu stresli bir şey-" "Jane?"

"Evet?"

Kelimeler oluşturmaya çalıştı ve başarısız oldu, sessizlik bir kez daha aralarında uzadı. Lanet olsun, ne kadar cümle kurmaya çalışırsa çalışsın, içinde olanları düzgün bir şekilde ifade edecek sihirli bir hece kombinasyonu olmadığını fark etti.

Belki de bu kelime dağarcığından ziyade az önce kendine yaptıklarından kaynaklanıyordu: Ona itiraf etmesi gereken bir şey varmış gibi hissediyordu ve bunu tam olarak yapamıyordu.

"Eve gel," diye araya girdi Jane. "Gel onu gör ve eğer klinikte değilsem beni bul."

"Pekala. Yapacağım."

"Her şey yoluna girecek, Vishous. Ve bir şeyi hatırlaman gerekiyor."

"O da ne?"

"Ne ile evlendiğimi biliyorum. Senin kim olduğunu biliyorum. Beni şok edecek hiçbir şey yok-şimdi telefonu kapat ve eve git."

Ona hoşça kal deyip bitir tuşuna bastığında, noshock olayından emin değildi. Bu gece kendini şaşırtmıştı, hem de iyi anlamda değil.

Telefonunu bir kenara bırakarak bir sigara sardı ve Bic POS'unu eğitim merkezinde attığını hatırlamadan önce çakmak için ceplerini yokladı.

Başını çevirdi ve o lanet olası siyah mumlardan birine baktı. Başka seçeneği olmadığı için yanına gitti ve elindeki sigarayı yakmak için eğildi.

Yerleşkeye geri dönme fikri doğru bir fikirdi. İyi, sağlam bir plan.

Sesini kaybedene kadar çılgılık atmak istemesi çok kötü.

Sigarasını bitirdikten sonra mumları söndürüp doğruca eve gitmek istedi. Gerçekten de öyle yaptı. Ama başaramadı.

Manny rüya görüyordu. Öyle olmalıydı.

Ofisinde olduğunun belli belirsiz farkındaydı, REM sohbetleri için düzenli olarak uzandığı deri koltuğa yüzüstü uzanmıştı. Her zaman olduğu gibi, başının altında yastık niyetine bir dizi ameliyat önlüğü vardı ve Nike ayakkabılarını çıkarmıştı.

Tüm bunlar normaldi, her zamanki gibi işti.

Ama sonra küçük uykusu ona çarptı... ve aniden yalnız değildi. Bir kadının üstündeydi-

Adam şaşkınlıkla geri çekilirken, kadın alev alev yanan buz gibi gözlerle ona baktı.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu kısık sesle.

"Ben senin zihnindeyim." Aksanı yabancı ve çok seksiydi. "Ben senin içindeyim."

Ve sonra vücudunun altında çok çıplak ve sıcak olduğunu fark etti ve kutsal İsa, kafası karışık olsa bile onu istiyordu.

Mantıklı olan tek şey buydu.

"Öğret bana," dedi karanlık bir sesle, dudakları aralandı, kalçaları onunkilerin altında yuvarlandı. "Al beni."

Eli ikisinin arasında hareket etti ve adamın ereksiyonunu buldu, ona sürtünerek inlemesine neden oldu.

"Sensiz bomboşum," dedi. "Doldur beni. Şimdi."

Böyle bir davet karşısında başka hiçbir şeyi ikinci kez düşünmedi. El yordamıyla önlüğünü kalçasından aşağı itti ve sonra...

"Oh, kahretsin," diye inledi sert horozu kaygan çekirdeğine doğru kayarken.

Bir adım daha atsa derinlere gömülecekti ama kendini onun cinsel organına girmemek için zorladı. Öpecekti

ve daha da önemlisi, bunu doğru yapacaktı çünkü ... daha önce hiç öpülmemiştii-

Bunu neden biliyordu
ki? Kimin

umurundaydı ki?

Ve dudaklarıyla gideceği tek yer onun ağzı değildi.

Biraz uzaklaşarak gözlerini kızın uzun boynundan köprücük kemiğine kadar indirdi... ve daha da aşağıya indi - ya da en azından inmeye çalıştı.

Bu da bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucuydu. Güçlü, güzel yüzünün ve uzun, örgülü siyah saçlarının her ayrıntısını görebilmesine rağmen, göğüslerinin görüntüsü bulanıktı ve öyle kalmaya devam ediyordu: Kaşlarını ne kadar çatarsa çatısın, netlik gelmiyordu. Ama her neyse, kız nasıl görünürse görünsün onun için mükemmeldi.

Tam ona göre.

"Öp beni," diye nefes aldı.

Kadının sesiyle kalçaları sarsıldı ve ereksiyonu kadının tam kalbine doğru kayarken, sürtünme onu inletti. Tanrım, onun kendisine sıkıca bastırılmış hissi, sikiinin başının onu ayırması ve içine gömülmesi, o en tatlı noktayı araması....

"şifacı," diye homurdanarak arkasına yaslandı, dili dışarı çıktı ve alt dudağının üzerinde gezindi-

Dişler.

O iki beyaz uç sivri dişlerdi ve donakaldı: Altında duran ve onu bekleyen şey insan değildi.

"Öğret bana... al beni..."

Vampir.

şok olmuş ve dehşete düşmüş olmalıydı. Ama korkmadı. Olsa olsa, kadının ne olduğu onu ter içinde bırakan bir çaresizlikle onun içine girmek istemesine neden olmuştu. Ve başka bir şey daha vardı... onu işaretlemek istemesine neden oluyordu.

Bu ne anlama geliyorsa artık. "Öp beni şifacı... ve sakın durma."

"Durmayacağım," diye inledi. "Asla durmayacağım."

Dudaklarını onunkilere deşdirmek için başını eğdiğinde, aleti bir patlamayla infilak etti, orgazm ondan fışkırdı ve kadının her tarafına yayıldı-

Manny ölüleri bile uyandıracak kadar yüksek bir soluk sesiyle uyandı.

Ve oh, kahretsin, sert bir şekilde boşalıyordu, kalçaları kanepeye srtnrken, bakire sevgilisinin lezzetli, puslu anıları, elleri teninin her yerindeymiş gibi hissetmesine neden oldu. Lanet olsun; rüya açıkça sona ermiş olmasına rağmen, orgazm dişlerini kilitlemek ve dizlerinden birini sıkıca kaldırmak zorunda kalana kadar gelmeye devam etti, horozunun sarsıntılı pompaları uyluklarının ve göğsünün ağır kaslarını nefes alamayana kadar yumrukladı.

Her şey bittiğinde, yüzüstü minderlere çöktü ve biraz oksijen almak için elinden geleni yaptı, çünkü ikinci raundun yakında başlayacağına dair bir his vardı. Rüyanın dalları onu kışkırttı ve var olmayan ama şu anda sahip olduğu bilinç kadar gerçek hissettiği o ana geri dönmek istemesine neden oldu. Hafıza bankalarına uzanarak, bulunduğu yerin iplikiklerinden çekiştirdi ve dişiye geri getir-

şakaklarına saplanan baş ağrısı onu neredeyse bayıltacaktı - zaten yatay durumda olmasaydı, lanet olası yere düşeceğinden emindi.

"Fuuuuck ..."

Acı hayret vericiydi, sanki biri kafatasına kurşun bir boruyla vurmuş gibiydi ve kendini sırt üstü itip oturmaya çalışacak gücü bulması için bir süre geçmesi gerekti. İlk dik durma denemesi iyi gitmedi. İkincisinde başarılı oldu çünkü kollarını gövdesinin iki yanına dayayarak tekrar aşağı inip çıkmasını engelledi. Başı omuzlarından sönmüş bir balon gibi sarkarken, Doğu halısına baktı ve banyoya gidip biraz ateş edebileceğini hissedene kadar bekledi.

Motrin.

Bu baş ağrılarını çok çekmişti. Jane ölmeden hemen önce- Eski travma şefini düşünmek, yeni bir "biri lütfen beni gözümün ortasından vursun" dalgasına yol açtı.

Siğ nefes almak ve bilerek kesinlikle, kesinlikle, hiçbir şey düşünmemek bir şekilde saldırıyı atlatmasını sağladı. Acı büyük ölçüde geçtiğinde, deneysel olarak başını kaldırdı... irtifadaki küçük bir değişikliğin başka bir vuruş getirme ihtimaline karşı.

Masasının arkasındaki antika saat on altıda dördü gösteriyordu.

Sabahın dördü mü? At hastanesinden ayrıldığından beri bütün gece ne halt etmişti?

Geçmişini düşündüğünde, Glory geldikten sonra Queens'ten çıktığını ve niyetinin eve gitmek olduğunu hatırladı. Belli ki böyle bir şey olmamıştı ve ofisinde ne kadar uyuduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Önlüğüne baktığında, orada burada kan damlaları vardı... ve tekmelenmiş Nike'ları her zaman ameliyata girdiği mavi botların içindeydi. Görünüşe göre, bir hasta üzerinde çalışmış-

Zihninde yeni bir acı patlaması oldu ve vücudundaki her kası gererek kontrol için savaşımasına neden oldu. Biofeedback'in tek dostu olduğunu bildiğinden, yavaş ve dengeli bir şekilde nefes alırken tüm bilişsel süreçlerin gevşemesine izin verdi.

Saate odaklanarak akrep ve yelkovanın on yediyi göstermesini izledi... sonra on sekiz... sonra on dokuz....

Yirmi dakika sonra nihayet ayağa kalkabildi ve banyoya doğru ilerledi. İçerideki özel oda, kaleye layık olacak kadar mermer, kristal ve pirinçle -ya da bu geceki durumda, tüm parlak ışıklara lanet etmesine neden olacak kadar- muhteşem bir Ali Baba'ydı.

Duşun cam kapısından içeri uzanarak muslukları açtı ve ardından aynayı açıp Motrin şişesini almak için lavaboya yöneldi. Tek seferde beş tablet, önerilen dozdan daha fazlaydı,

Ama o bir doktordu, lanet olsun ve kendisine iki taneden fazlasını almasını tavsiye ediyordu.

Sıcak su bir lütuftu, sadece o inanılmaz salıverilmenin kalıntılarını değil, aynı zamanda son on iki saatin gerginliğini de duruladı. Tanrım... Glory. Kızın iyi olduğunu umuyordu. Ve ameliyat ettiği o kadın-

Bir iğnenin daha geldiğini hissettiğinde, zehir gibi kök salmak üzere olan her türlü düşünceyi bir kenara bıraktı ve sadece spreyn ensesine çarpıp omuzlarından ayrılarak sırtından göğsüne düşüşüne odaklandı.

Aleti hâlâ sertti. Kaya
gibi sert.

Diğer kafasının tamamen karışmış olmasına rağmen lanet olası şeyin uyanık kalması ironisi hiç de gülünecek bir şey değildi. Canının istediği son şey daha fazla avuç içi aeroibiği yapmaktı, ancak sallanmakta olan bu uyarılmanın çim heykeli gibi olacağını hissediyordu: onunla ilgilenmediği sürece orada kalacaktı.

Sabun pirinç tutucudan kayarak bir örs gibi ayağının üzerine düştüğünde küfredip hopladı... sonra eğilip sabunu aldı.

Kaygan. Oh, çok kaygan.

Kadranı ait olduğu yere geri koyduktan sonra, elinin güneğe inip aletini kavramasına izin verdi. Avucunu yukarı ve geriye doğru çekerken, ılık su ve kaygan, sabunlu rutin etkiliydi, ama yine de o kadına karşı olmanın nasıl bir his olduğunun yerini tutamazdı-

Keskin. Tetikçi. Tam ön lobundan.

Tanrım, onunla ilgili her türlü düşüncenin etrafında silahlı muhafızlar var gibiydi.

Bir lanetle beynini kapattı çünkü başladığı işi bitirmesi gerektiğini biliyordu. Bir kolunu mermer duvara dayayarak kendini pompalarken başını öne eğdi. Her zaman muazzam bir seks dürtüsü vardı ama bu tamamen başka bir şeydi, her şeyi delip geçen bir açıklık.

Kibarlık cilası ve derinlerde bir yerde bir haber flaşı olan bir çekirdeğe koştı.

"Kahretsin..." Orgazm vurduğunda dişlerini sıktı ve düşün kızarmış duvarlarına karşı kendini bıraktı. Boşalması kanepede olduğu kadar güçlüydü, kontrolsüzce seğiren tek şey siki olmayana kadar vücudunu sardı: Sahip olduğu her kas serbest bırakmaya dahil olmuş gibi görünüyordu ve bağdırmamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı.

Sonunda taştan, çoraptan yüzeye çıktığında yüzü mermere yapışmıştı ve Caldwell'in bir ucundan diğer ucuna koşmuş gibi nefes alıyordu.

Ya da belki Kanada'ya kadar.

Spreye doğru dönerek tekrar durulandı ve bir havlu kaparak dışarı çıktı ve ...

Manny kalçalarına baktı. "Sen. Sen. Şaka mı yapıyorsun?"

Aleti ilk seferinde olduğu kadar dikti: Yılmamıştı. Sadece aptal bir sapın olabileceği kadar gururlu ve güçlüydü.

Her neyse. Ona hizmet etmeyi bitirmişti.

Daha da kötüsü, o lanet şeyi pantolonunun içinde yok edebilirdi. Belli ki "rahatlama" yöntemi işe yaramıyordu ve enerjisi tükenmişti. Belki de grip falan oluyordu? Tanrı biliyor ya, bir hastanede çalışırken pek çok şey yapabilirdiniz.

Belli ki hafıza kaybı da buna dahil.

Manny etrafına bir havlu sardı ve ofisine doğru yürümeye başladı ama bir anda durdu. Havada garip bir koku vardı... koyu baharat gibi bir şey mi?

Onun parfümü olmadığı kesindi.

Çıplak ayaklarıyla Doğu'ya doğru ilerleyerek kapısını açtı ve dışarı eğildi. İdari ofisler karanlık ve boştu ve koku hiçbir yerde yoktu.

Kaşlarını çatarak koltuğuna geri döndü. Ama az önce olanları düşünmesine izin vermekten daha iyisini biliyordu

üzerinde oldu.

On dakika sonra yeni önlüklerini giymiş ve tıraş olmuştu. Hâlâ Washington Anıtı'na benzeyen Bay Mutlu'nun saçları beline sokulmuş ve bir hayvan gibi bağlanmıştı. Evrak çantasını ve pistte giydiği takım elbiseyi eline aldığı anda, rüyayı, baş ağrısını ve tüm o lanet geceyi geride bırakmaya hazırıldı.

Cerrahi bölümünün ofislerinden geçerek asansöre bindi ve ameliyathanelerin bulunduğu üçüncü kata indi. Ekibinin üyeleri işlerini yapıyor, acil vakaları ameliyat ediyor, hasta hazırlığı ya da nakliyle uğraşıyor, temizlik yapıyor, hazırlık yapıyorlardı. İnsanlara başını salladı ama fazla bir şey söylemedi; yani bildikleri kadarıyla her zamanki gibi iş başındaydı. Bu da rahatlatıcı bir şeydi.

Ve neredeyse kaybetmeden otoparka varmayı başarmıştı.

Ancak çıkış stratejisi, iyileşme süitlerine geldiğinde çığlık atarak durdu. Onların yanından geçip gitmek istiyordu ama ayakları durdu, zihni çalkalandı ve aniden odalardan birine girme zorunluluğu hissetti. Bu dürtüyü takip ettiğinde, baş ağrısı yeniden canlanmaya başlamıştı, ama o, her şeyi bir kenara bırakıp, hemen yanındaki izole bölmeye doğru ilerledi.

Yangın çıkışı.

Duvara dayalı yatak bir toplu iğne kadar düzgündü, çarşaf o kadar sıkı sıkıştırılmıştı ki şilte boyunca düz bir şekilde ütülenmişti. Kuru silgili tahtada hiçbir personel notu yoktu; makinelerin bip sesi duyulmuyordu ve bilgisayarda oturum açılmamıştı.

Ama Lysol kokusu havada asılı kalmıştı. Ve bir çeşit parfüm de öyle... ?

Burada biri vardı. Ameliyat ettiği biri.

Bu gece.

Ve o-

Acı onu boğdu ve Manny bir kez daha sarkıp kapıyı tuttu, kapının pervazına yapıştı ve eğilerek

Ayakta duruyordu. Migreni ya da her neyse, kötüleştikçe e ilmek zorunda kalıyordu-

O da böyle görüyordu.

Acıya karşı kaşlarını çatarak komodine doğru sendeledi ve kalçalarının üzerine çöktü. Altına uzanarak katlanmış, sert kartı bulana kadar etrafı yokladı.

O şeye bakmadan önce ne olduğunu biliyordu. Ve nedense onu avucunun içinde tutarken kalbi ikiye bölündü.

Kırı ıklı ı d zle tirerek, adının ve unvanının, hastanenin adresinin, telefonunun ve faksının yazılı olduğu kabartmaya baktı. Kendi el yazısıyla, St. Francis logosunun sa ındaki beyaz bo lu a cep telefonu numarasını yazmıştı.

Sa . Koyu renk sa   rg s . Elleri   z l yor-"

Anasını ... sikti im." Yere bir avuç attı ama yine de yere d  t , sırt üstü yuvarlanmadan önce sertçe mu ambaya çarptı. Başını kucaklayıp acıya karşı kendini zorlarken, göz kapaklarının açık olduğunu biliyordu ama bir şey görebiliyorsa lanet olsun.

" ef?"

Goldberg'in sesini duyunca  akaklarındaki keskin ni ancı biraz sustu, sanki beyni işitsel cankurtarana uzanmı  ve k pekbalıklarından uzakla mı tı. En azından geçici olarak.

"Hey," diye inledi.

" yi misin?" "Evet."

"Ba  ağrısı

mı?" "Hiç de

değil."

Goldberg kısa bir süre güldü. "Bak, etrafta bir şeyler dönüyor. Tıpkı sizin gibi dört hemşire ve iki yönetici kata  ıktı. Ekstra personel  a ırdım ve diğerlerini evlerine yatmaya gönderdim."

" ok akıllıca."

"Tahmin et ne

oldu."

"Sakın söyleme. Gidiyorum, gidiyorum." Manny kendini oturmaya zorladı ve hazır olduğunda hastane yatağının korkuluklarını kullanarak zavallı kışını yerden kaldırdı.

"Bu hafta sonu gitmiş olmanız gerekiyordu, Şef."

"Geri geldim." Neyse ki Goldberg at yarışı sonuçlarını sormadı. Yine de paylaşılacak bir şey olduğunu bilmiyordu. Kimsenin Manny'nin hastane dışında ne yaptığı hakkında bir fikri yoktu, çünkü burada yaptıkları işle kıyaslandığında bunun yeterince önemli olduğunu hiç düşünmemişti.

Neden hayatı birdenbire bu kadar boş gelmeye başlamıştı? "Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu travma şefi. Tanrım, Jane'i özlemişti.

"Ah..." Soru neydi? Ah, doğru ya. "Biraz Motrin aldım, iyi olacağım. Bana ihtiyacın olursa çağrı bırak." Çıkarken Goldberg'in omzuna vurdu. "Yarın sabah yediye kadar yetki sende."

Goldberg'in yanıtı kayda geçmedi.

Bunun bir tema olduğu ortaya çıktı. Manny kuzeydeki asansörleri bulup birinden otoparka inerken hiç de iz sürmüyordu; sanki o son bayılma nöbeti beyin sapı hariç her şeyi nakavt etmişti. Dışarı adımını attığında, kendisine ayrılan yere gelene kadar bir ayağını diğerinin önüne attı....

Arabası hangi cehennemdeydi?

Etrafına bakındı. Servis şeflerinin hepsine park yeri tahsis edilmişti ve Porsche'si park yerinde değildi.

Anahtarları da takım elbisesinin cebinde değildi.

Tek iyi haber ise, adam iyice öfkelenmeye başladığında baş ağrısının tamamen geçmesiydi - gerçi bunun Motrin'in bir sonucu olduğu açıktı.

Nerede? Cehennemde. Cehennem. Neredeydi. Onun. Lanet olası arabası.

Tanrı aşkına, camı kırıp debriyajla çalıştırıp yola çıkamazdınız. Onun sakladığı geçiş kartına ihtiyacın vardı- Cüzdan da gitmişti.

Harika. Tam da ihtiyaçı olan şey: çalıntı bir cüzdan, yasadışı bir parçalama dükkanına giden bir Porsche ve polislerle bir tur.

Güvenlik ofisi garajdan çıkış yaptığınız yerin aşağısındaydı, bu yüzden aramak yerine yürüyerek gitti çünkü cep telefonu da çalınmıştı.

-

Yavaşladı. Sonra durdu. Çıkışa giden yolun yarısında, hastaların ve ailelerin park ettiğı sırada gri bir Porsche 911 Turbo vardı. Onunkıyle aynı yıl. Arka camında aynı NYRA etiketi vardı.

Aynı plaka.

Aracın altına bantlanmış bir bomba varmış gibi yaklaştı. Kapılar kilitli değildi ve sürücü tarafını açarken dikkatliydi.

Cüzdanı, anahtarları ve cep telefonu ön koltuğun altındaydı.

"Doktor? İyi misiniz?"

Okaaay. Görünüşe göre, gecenin iki tema şarkısı vardı: anı yok ve insanlar ona doğru cevap vermeyeceğı garanti olan tek soruyu soruyor.

Başını kaldırıp güvenlik görevlisine tam olarak ne söyleyebileceğini merak etti: Hey, biri misketlerimi Kayıp Eşya Bürosu'na mı teslim etti?

"Buraya park etmiş ne yapıyorsun?" diye sordu mavi üniformalı adam.

Hiçbir fikrim yok. "Birisi benim yerimdeydi."

"Kahretsin, aramalıydın dostum. Bunu hemen hallederdik."

"Sen en iyisisin." En azından bu yalan değildi.

"Kendine iyi bak ve biraz dinlen. Çok ateşli görünmüyorsun."

"Mükemmel bir tavsiye."

"Doktor olmalıydım." Gardiyan el fenerini sallayarak kaldırdı. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Manny hayali Porsche'sine bindi, motoru çalıştırdı ve geri vitesine taktı. Garajın çıkışına doğru ilerlerken kartını çıkardı ve sorunsuz bir şekilde kullanarak kapıyı açtı. Sonra St. Francis Caddesi'nde bir louie astı ve Commodore'a gitmek üzere şehir merkezine yöneldi.

Yolda giderken tek bir şeyden emindi.

Aklını kaçırmak üzereydi.

ON İKİ

Butch, Çukur'da boşluğa bakarken, V'nin şimdiye kadar eve dönmüş olması gerektiğini düşündü.

"Burada olmalıydı," dedi Jane arkasından. "Onunla neredeyse bir saat önce konuştum."

Butch saatini kontrol ederken, "Büyük akıllar, büyük akıllar," diye mırıldandı. Tekrar.

Deri koltuktan kalkıp sehpanın etrafından dolaşarak en iyi arkadaşının bilgisayarının yanına gitti. Dört Oyuncak, bu yüksek teknolojili piçlere verilen adla, elli bin dolar değerindeydi ve Butch'un onlar hakkında bildiği tek şey buydu.

Bir de V'nin telefonundaki GPS çipini bulmak için fareyi nasıl kullanacağımızı.

Sıfırlamak için bir neden yok. Adres ona bilmesi gereken her şeyi söylemişti... ve aynı zamanda içgüdülerini de harekete geçirmişti. "Hâlâ Commodore'da."

Jane bir şey söylemeyince monitörlerin üzerinden yukarı baktı. Vishous'un shellan'ı langırt masasının yanında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, vücudu ve profili yarı saydamdı, böylece uzak tarafındaki mutfakı görebiliyordu. Bir yıl sonra, onun çeşitli formlarına alışmıştı ve bu genellikle onun bir şey hakkında çok düşündüğü, konsantrasyonunu kendini bedensel hale getirmekten başka şeylere harcadığı anlamına geliyordu.

Butch aynı şeyi düşündüklerine bahse girmeye hazırdı: V'nin, kız kardeşinin ameliyat edildiğini ve burada güvenle yerleşkede olduğunu bildiği halde Commodore'da geç saatlere kadar kalması, özellikle de erkek kardeşinin ruh hali düşünüldüğünde, kuşkuluydu.

Ve onun aşırılıkları.

Butch dolaba gitti ve süet ceketini çıkardı. "Yapabileceğin bir şey var mı-" Jane durdu ve güldü biraz. "Aklımı okudun."

"Onu geri getireceğim. Bunun için endişelenme."

"Tamam. Pekâlâ. Sanırım gidip Payne ile kalacağım."

"İyi fikir." Verdiği hızlı yanıt, V'nin kız kardeşinin doktorunun yerinde kalmasının klinik faydalarından çok daha fazlasıydı

-Jane'in bunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Yine de aptal değildi.

Ve V'nin evinde ne bulacağını sadece Tanrı biliyordu. Adamın bir fahişeyle aldattığını düşünmek istemezdi ama insanlar hata yapabiliirdi, özellikle de stresten patladıklarında. Ve Jane'den başka birinin ne yapıyor olabileceğini görmesi daha iyiydi.

Çıkarken ona hızlıca sarıldı, o da hemen karşılık verdi, kendini toparladı ve onu sıktı.

"Umarım..." Cümlesini bitirmedi.

"Merak etme," dedi ona, dişlerinin arasından yalan söyleyerek.

Bir buçuk dakika sonra Escalade'in direksiyonundaydı ve cehennemden çıkmış bir yarasa gibi sürüyordu. Vampirler beden değiştirebilse de, bir melez olarak bu kullanışlı I Dream of Jeannie numarası onun repertuarında yoktu.

İyi ki hız sınırını aşmakla ilgili bir sorunu yokmuş.

Parçalara.

Oraya vardığında Caldwell şehir merkezi hâlâ uyku modundaydı ve teslimat kamyonlarının ve erken saatlerde işe gidenlerin gün doğmadan önce gelmeye başladığı hafta içi günlerin aksine, burası hayalet bir kasaba olarak kalacaktı. Pazar günü

ne kadar çok çalıştığınıza bağlı olarak bir dinlenme ya da çöküş günüydü. Ya da içtiğinize.

Caldwell Polisi'nde cinayet masası dedektifiyken, bu sokak ve bina labirentinin günlük ve gecelik ritmine çok aşinaydı. Cesetlerin atıldığı ya da saklandığı yerleri biliyordu. Ve insanları öldürmeyi meslek ya da eğlence haline getiren suç unsurlarını da.

Kasabaya bunun gibi pek çok yolculuk yapmıştı, koşar adım, neye bulaştığına dair hiçbir fikri olmadan. Gerçi... böyle söyleyince, Kardeşlik'teki yeni işi azınlıkları teneffüs etmek miydi? Adrenalin patlaması ve ölümün onu beklediğini bilmenin acımasızlığı söz konusu olduğunda eski bir şapka.

Bu arada Commodore'a sadece iki blok kalmıştı ki, yaklaşmakta olan her neyse hissi daha da keskinleşti... daha az.

Düşman yakınlardaydı. Ve onlardan çok sayıda vardı.

Bu içgüdü değildi. Bu bir bilgiydi. Omega onunla işini bitirdiğinden beri, düşman için bir kehanet çubuğu olmuştu ve içindeki kötülükten nefret etmesine ve bilerek o kemiği çok sık öğütmemesine rağmen, bu savaşta çok önemli bir avantajdı.

O, Dhestroyer kehanetinin tezahür etmiş haliydi.

Ensesindeki tüyler diken diken olurken, iki kutup arasında kelepçelenmişti: savaş ve kardeşi. Küçülme Topluluğu'nun sakinleştiği uzun bir sürenin ardından, şehrin her yerinde avcılar ortaya çıkmaya başlamıştı; düşman bir Lazarus gibi davranmış ve yeni üyelerle kendini yeniden canlandırmıştı. Bu yüzden kardeşlerinden bazılarının düşmanla gece sonu özel bir anlaşma yapıyor olması tamamen olasıydı - bu durumda muhtemelen yakında gelip işini yapması için çağrılacaktı.

Belki de V'ydi? Bu da geç rutini açıklıyor.

Kahretsin, belki de durum düşündükleri kadar vahim değildi. Commodore'a GPS ölçümünü haklı çıkaracak kadar yakın olduğu kesindi ve göğüs göğüse çarpışırken, bir duraklatma düğmesine basıp tahmini varış sürenizi mesajla bildiremezsiniz.

Butch köşeyi döndüğünde, Escalade'in farları, kolonun şehirdeki eşdeğeri olan uzun, dar bir ara sokağa saptı: Duvarlarını oluşturan tuğla binalar pis ve terliydi ve asfalt yol pis su birikintileriyle doluydu-"

Bu da ne... lanet olsun?" diye nefes aldı. Ayağını gaz pedalından çekerek direksiyona doğru eğildi... sanki bu gördüklerini değiştirecekmiş gibi.

Uzak uçta bir dövüş devam ediyordu, üç küçük tek bir rakiple teke tek dövüşüyordu.

Kim karşılık vermiyordu.

Butch cipi park etti ve şoför mahallinden fırlayarak koşar adımlarla kaldırıma çıktı. Avcılar Vishous'u üçgene almışlardı ve lanet olası salak yavaşça çemberin içinde dönüyordu ama kış tekmelemek ya da kendi arkasını kollamak için değil. Her birinin ona saldırmasına izin veriyordu... ve zincirleri vardı.

Şehrin permaglow'unda, V'nin devasa vücudu etrafında uçuşan zincirlerin yalama darbelerini emerken, siyah deri üzerinde kırmızı kan akıyordu. Eğer isteseydi, zincirlerin ucundan tutup avcılarını kendine çekebilir ve saldırganlara hükmedebilirdi - onlar hâlâ kendi saç ve göz renklerine sahip yeni askerlerden, bir saat on dakika önce işe alınmış sokak farelerinden başka bir şey değildi.

Tanrım, V'nin kendini kontrol etmesi göz önüne alındığında, isteseydi kendini odaklayabilir ve ringin dışına çıkabilirdi. Onun yerine, o oldu ayakta ile onun kollar dışarı at Böylece darbeler ve çarpışmalar arasında bir engel kalmıyordu. Gövdesini.

Orospu çocuğu böyle devam ederse araba kazası kurbanı gibi görünecekti. Ya da daha kötüsü.

Kıçına tekmeyi yiyen Butch koşup zıplayarak en yakındaki avcının üzerine atladı. İkisi de kaldırıma çarptığında, siyah saçlarından bir yumruğu yakaladı, geriye çekti ve boğazına derin bir kesik attı. Avcının şahdamarından siyah kan fışkırdı ve avcı sağa sola savruldu ama avcıyı ters çevirip özünü ciğerlerine çekecek zamanı yoktu.

Daha sonra temizlik zamanı.

Butch ayağa fırladı ve uçan zincirin ucunu yakaladı. İyice çektikten sonra arkasına yaslandı ve kendi etrafında bir dönüş yaparak zinciri V'nin kırbaçlama bölgesinden çıkarıp Tazmanya usulü bir çöplüğe fırlattı.

Yaşayan ölümler yıldızları görüp gelecekteki çöp yığınları için bir karşılama paspası oluştururken, Butch dönüp bu işi bitirmeye hazırdı; ancak sürpriz, sürpriz, V uyanıp bizle ilgilenmeye karar vermişti. Kardeşi açıkça yaralanmış olsa da, bir tekme savurup ardından dişlerini göstererek saldırdığında hesaba katılması gereken bir güçtü. Kesici dişleriyle aradaki mesafeyi kapatarak daha küçük olanın omzunu ısırdı ve bir buldog gibi kilitlendi; sonra da herifin karnına bir yumruk indirdi.

O şeyin bağırsakları dağınık bir şekilde kaldırıma çarparken, V Colgate'in tutuşunu kesti ve avcının yığılıp kalmasına izin verdi.

Ve sonra çiğ nefes almaktan başka bir şey yoktu.

"Ne halt ediyordun... ne yapıyordun?" Butch ısırdı.

V belinden eğildi ve avuçlarını dizlerine dayadı, ama belli ki bu içinde bulunduğu acıyı dindirmeye yetmemişti: Butch'un bildiği bir sonraki şey, kardeşinin, karnını deştiği avcının yanında dizlerinin üzerine çöktüğü ve sadece... nefes aldığıydı.

"Cevap ver bana, pislik." Butch o kadar sinirlenmişti ki, o pisliğin kafasını tekmelemeyi bile düşünüyordu. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Soğuk yağmur yağmaya başladığında, V'nin ağzından kırmızı kan damladı ve birkaç kez öksürdü. İşte bu kadar.

Butch bir elini ıslanan saçlarında gezdirdi ve yüzünü gökyüzüne çevirdi. Alnına ve yanaklarına çarpan damlaların serinletici etkisi onu biraz sakinleştirdi. Ama midesindeki çukuru rahatlatmak için kesinlikle hiçbir şey yapmadı.

"Ne kadar ileri gitmesine izin verecektin, V?"

Cevap vermek istemedi. En iyi arkadaşıyla bile konuşmuyordu. Sadece gece gökyüzüne bakıyordu, sönmüş yıldızları ve uçsuz bucaksız, cevapsız genişliğiyle biraz güç umuyordu. Ve sonra kafasına dank etti. Yukarıdaki zayıf parıltılar sadece şehrin ortam ışığından kaynaklanmıyordu; güneş parlak pazularını esnetmek ve dünyanın bu bölgesini Lite-Brite yapmak üzereydi.

Hızlı hareket etmek zorundaydı.

Vishous asfalta bir plazma daha tükürürken Butch dikkatini topladı ve hançerini eline aldı. Avcıları solumak için zamanı yoktu ama bu konunun dışında bir şeydi: Dhestroyer saçmalığını bitirdikten sonra V tarafından iyileştirilmesi gerekiyordu yoksa Omega'nın isli kalıntıları onu tüketirken kuru balgamlar diyarında debelenip duracaktı. Şu anda mı? Eve dönüş yolculuğunda kardeşinin yanında oturmak için kendine zar zor güveniyordu.

Tanrı aşkına, V iyi bir dayak mı istedi?

Ona bir tane vermek için tam bir piç gibi hissediyordu.

Butch, bağırsak sızıntısı olan daha küçük olanı Omega'ya geri saplarken, Vishous yanı başında patlayan patlamaya ve parıltıya gözünü kırpmadı. Butch boynu kesilmiş olanın yanına gidip onu ortadan kaldırırken de onu takip etmiyor gibiydi.

Geriye kalan son avcı, kendini araba büyüklüğündeki çöp kutusuna doğru çekecek ve bir zombi gibi kenardan sarkacak kadar gücü olan Çöp Çocuk'tu.

Koşarak yanına gelen Butch, hançerinin kabzasını omzunun üzerine kaldırdı, bunu yapmaya o kadar hazırdı ki-

Tam saldırmak üzereyken burnuna bir koku geldi, sadece düşman kokusu değil... başka bir şeydi. Çok aşına olduğu bir şey.

Butch bıçak darbesini takip etti ve işaret fişegi sönerken çöp kutusunun tepesine baktı. Kapağın yarısı kapalıydı. Diğer kısmı, sanki yoldan geçen bir kamyon tarafından soyulmuş gibi yana doğru sarkıyordu ve içeriye vuran loş ışık onu aydınlatmaya yetiyordu. Görünüşe göre, çöp kutusunun hizmet verdiği binada bir tür metal işleme işi yapılıyordu, çünkü içinde sayısız ince metal kıvrımları vardı, tıpkı çılgın Cadılar Bayramı perukları gibi-

İçlerinde ve aralarında, küçük, ince parmakları olan kirli, solgun bir el vardı ...

"Şiiiiiiit," diye fısıldadı.

Yılların verdiği eğitim ve tecrübe onu hemen dedektif moduna sokmuştu ama bu ara sokakta ona zaman kalmadığını kendine hatırlatmak zorundaydı. Şafak sökmek üzereydi ve eğer kendini toparlayıp yerleşkeye geri dönmezse, duman olup uçacaktı.

Ayrıca, polislik günleri çoktan geçmişti. Bu insan işiydi. Artık onun değil.

Kesinlikle kötü bir ruh hali içinde SUV'a doğru koştu, lanet olası motoru vitesine taktı ve sadece yirmi metre gitmesi gerekmesine rağmen gaza bastı. Frene bastığında Escalade gıcırdayarak nemli kaldırımda savruldu ve V'nin eğilmiş halinden sadece bir adım ötede durdu.

Aracın otomatik silecekleri ileri geri hareket ederken Butch yolcu tarafındaki camı yumruklayarak indirdi.

"Arabaya bin," diye emretti, gözlerini dikmiş önüne bakarken. Yanıt gelmedi.

"Bin şu lanet arabaya."

Kardeşliğin iyileştirme merkezine geri d6ndüğünde, Payne yola çıktığı odadan başka bir odadaydı ama yine de her şey aynı görünüyordu: Kendisine ait olmayan bir yatakta, iktidarsız bir tedirginlik içinde hareketsiz yatıyordu.

Tek fark saçlarının artık açık olmasıydı.

Şifacısıyla geçirdiğı son anlara dair düşünceler zihnine hücum ettiğinde, bu dalgalanmayla mücadele edemeyecek kadar yorgun bir halde düşüncelerin akıp gitmesine izin verdi. Onu nasıl bir durumda bırakmıştı? Anılarını örtbas etmek bir soygun eylemi gibi gelmişti ve sonrasında onun boş bakışları onu dehşete düşürmüştü. Ya ona zarar veriyse...

Bu olayda tamamen masumdu - onu kullanıyorlar ve sonra da bir kenara atıyorlardı ve o çok daha iyisini hak ediyordu. Onu iyileştirememiş olsa bile, elinden gelenin en iyisini yapmıştı, bundan emindi.

Onu gecenin o saatinde gitmesi en muhtemel yere gönderdikten sonra pişmanlık içinde kıvranıyordu -Ve onunla nasıl iletişime geçeceğı konusunda kendisine güvenilemeyeceğinin de farkındaydı. Aralarındaki o elektrikli anlar geri çevrilemeyecek kadar cazipti ve istediğı son şey ondan daha fazla anı almak zorunda kalmaktı.

Korkudan gelen bir güçle, adamın kendisi için ördüğü örgüyü çözdü... ta ki küçük kartı yere düşene kadar.

Ve şimdi o buradaydı.

İkisi için de tek yol iletişimi kesmektir. Eğer hayatta kalırsa... eğer gerçekten de onun tarafından bir bütün haline getirilmişse... onu arayacaktı... ve ne amaçla?

Kimi kandırıyordu ki? Hiç gerçekleşmemiş bir öpücük. Bu yüzden onu arayıp bulacaktı. Ve orada durmayacaklardı.

Seçilmiş Layla'nın düşünceleri aklına geldi ve kendini, ikisinin sadece birkaç gün önce yansıtma havuzunda yaptıkları konuşmaya geri dönebilmeyi dilerken buldu.

Layla çiftleşmek istediği bir erkek bulmuştu ve Payne onun kafayı sıyırdığını düşünmüştü; cehaletle yoğrulmuş bir duruş olduğu ortaya çıkmıştı. İnsan şifacısı ona bir öğün yemekten daha kısa bir sürede karşı cinsi hissedebileceğini öğretmişti.

Kader, yatağının üzerinde dikilen, vücudu tahrik olmuş ve onunkini almaya hazır olan adamın neye benzediğini asla unutamayacaktı. Erkekler böyle muhteşemdi ve böyle bir şeyi öğrenmek ne büyük bir sürprizdi.

Şifacısı muhteşemdi. Başka biri olsaydı aynı şekilde hissedeceğini düşünmüyordu. Ve onun ağzının kendi ağzının üzerinde olmasının nasıl bir his olduğunu merak etti. Vücudu onunkinin içinde-

Ah, insan yalnızken ve morali bozukken ne fanteziler kurabilirdi.

Doğrusu, nasıl bir gelecekleri olabilirdi ki? O hiçbir yere uyum sağlayamayan bir dişiydi, bir Seçilmiş'in bedeninin ılık derisine sıkışmış bir savaşçıydı - felç probleminden bahsetmiyorum bile. Bu arada, adam onunkinden farklı bir türün canlı, cinsel bir erkeğiydi.

Kader onları bir araya getirmeyi asla uygun görmeyecekti ve belki de bu iyi bir şeydi. İkisi için de çok zalimce olurdu, çünkü ne törensel ne de fiziksel bir çiftleşme asla olamazdı: O burada Kardeşlik'in gizli bölgesindeydi ve kralın protokolü onları ayrı tutmadıysa, kardeşinin şiddet eğilimi kesinlikle tutacaktı.

Olmayacaklardı.

Kapı açılıp Jane içeri girdiğinde, bir şeye, başka bir şeye odaklanmak rahatlatıcıydı ve Payne ikizinin hayalet eşine gülümsemeye çalıştı.

Jane yanına gelerek, "Uyanmışsın," dedi.

Payne kadının gergin ifadesine kaşlarını çattı. "Nasılsınız?"

"Daha da önemlisi, sen nasılsın?" Jane yatağın üzerine bir kalça koydu, gözleri her şeyi izleyen mekaniklerin üzerinde geziniyordu.

Kan pompalanır ve akciğer çekilir. "Rahatça dinleniyor musun?"

Hiç de değil. "Gerçekten. Benim adıma yaptığınız her şey için size teşekkür ederim. Yine de söyle bana, kardeşim nerede?"

"O... henüz evde değil. Ama yakında gelecek. Seni görmek isteyecektir."

"Ve ben o."

V'nin Shellan'ının o noktada söyleyecek sözü kalmamış gibiydi. Ve sessizlik çok şey anlatıyordu.

"Nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" diye mırıldandı Payne. "Oh... orayı biliyorum. Hem de çok iyi."

"Demek onun eğilimleri konusunda endişelisiniz." Payne biraz yüzünü buruşturdu. "Bağışlayın beni. Her zaman çok açık sözlü oluyorum."

"Sorun değil. Aslında kibar olmaktansa künt olmayı tercih ederim." Jane'in gözleri kısa süreliğine kapandı. "Yani... onun hakkında bir şeyler biliyorsun?"

"Her şeyi. Her şeyi. Ve onunla tanışmadan önce de onu seviyordum."

"Nasıl... yaptın-"

"Biliyor musun? Bu, Seçilmiş olduğunuz bir anın eseridir. Görme çanakları onu hayatının tüm dönemlerinde izlememe izin verdi. Ve diyebilirim ki, seninle geçirdiğim bu zaman, açık ara en iyisi."

Jane kayıtsız bir ses çıkardı. "Bundan sonra ne olacağını biliyor musun?"

Ah, hep aynı soru ve Payne bacaklarını düşündükçe kendini benzer şeyleri merak ederken buldu. "Ne yazık ki söyleyemem, çünkü gösterilen sadece geçmiş ya da şimdiki zamanın en yakın anı."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Jane şöyle dedi: "Bazen Vishous'a ulaşmakta çok zorlanıyorum. Tam önümde duruyor... ama ona ulaşamıyorum." Koyu yeşil gözleri parladı. "Duygulardan nefret eder. Ve çok bağımsızdır. Ben de öyleyim. Ne yazık ki, bu gibi durumlarda, ikimizin birlikte değil de yan yana olduğumuzu hissediyorum, eğer öyleyse

mantıklı mı? Tanrım, beni dinle. Saçmalıyorum... ve sanki onunla sorunlarım varmış gibi konuşuyorum."

"Tam tersine, onu ne kadar sevdiğinizi biliyorum. Ve onun doğası hakkında hiç de bilgisiz değilim." Payne ikizine yapılan kötü muameleyi düşündü. "Babamız hakkında hiç konuştu mu?"

"Pek sayılmaz."

"Şaşırmadım."

Jane'in gözleri onunkileri tuttu. "Bloodletter nasıl biriydi?"

Buna ne cevap vermeli? "Sadece şunu söyleyelim... Onu kardeşime yaptığı şey yüzünden öldürdüm ve bu konuyu burada kapatalım."

"Tanrım..."

"İnsan geleneklerini uygularsanız, daha çok şeytan gibi."

Jane'in kaşları alnını kırıştıracak kadar derin çatılmıştı. "V asla geçmiş hakkında konuşmaz. Asla. Ve sadece bir kez ona ne olduğundan bahsetti-" Orada durdu. Aslında devam etmesi için bir neden yoktu çünkü Payne kadının bahsettiği şeyi çok iyi biliyordu. "Belki de onu sıkıştırmalıydım ama yapmadım. Derin konular hakkında konuşmak onu üzüyor, bu yüzden bu konuyu kendi haline bıraktım."

"Onu iyi tanıyorsun."

"Evet, öyle. Ve bildiğim için de bu gece yaptıkları beni endişelendiriyor."

Ah, evet. Sevdiği kanlı aşıklar.

Payne uzanıp şifacının yarı saydam koluna dokundu ve dokunduğu yerin cisimlendiğini görünce şaşırdı. Jane söze başlarken özür diledi ama ikizinin eşi başını salladı.

"Lütfen yapma. Ve bu çok komik... Bunu benimle sadece V yapabilir. Diğer herkes sadece geçip gidiyor."

Ve bunda bir metafor yok muydu?

Payne net konuştu: "Sen benim ikizim için doğru shellan'sın. Ve o sadece seni seviyor."

Jane'in sesi çatallaştı. "Ama ya ona ihtiyacı olanı veremezsem."

Payne'in buna verecek kolay bir cevabı yoktu. Ve o daha bir yanıt oluşturmamadan Jane, "Seninle bu şekilde konuşmamalıyım. Onun ve benim için endişelenmeni ya da kendini zor bir duruma sokmanı istemiyorum."

"İkimiz de onu seviyoruz ve kim olduğunu biliyoruz, dolayısıyla ortada garip bir durum yok. Ve sen sormadan söyleyeyim, ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Onunla çiftleştğin anda tek bir kandan kardeş olduk ve senin güvenini her zaman kalbime yakın tutacağım."

Jane kısık bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Milyonlarca kez teşekkür ederim."

O anda aralarında bir anlaşmaya varıldı; ister doğuştan ister koşullardan dolayı birleşmiş olsunlar, tüm ailelerin gücü ve temeli olan sözsüz bir bağ.

Payne, ne kadar güçlü ve değerli bir kadın, diye düşündü.

Bu da ona şunu hatırlattı. "Şifacım. Ona ne diyorsunuz?"

"Cerrahın mı? Manny-Dr. Manello'yu mu kastediyorsun?"

"Ah, evet. Bana senin için bir mesaj verdi." Jane kaskatı kesilmiş gibiydi. "Seni affettiğini söyledi. Her şey için. Bahsettiği şeyi bildiğini tahmin edebiliyorum."

Vishous'un eşi nefes verdi, omuzları gevşedi. "Tanrım... Manny." Başını iki yana salladı. "Evet, evet, biliyorum. Umarım bundan sağ salım çıkar. Kafasından bir sürü anı silinmiş."

Payne daha fazla aynı fikirde olamazdı. "Sorabilir miyim... onu nasıl tanıyorsunuz?"

"Manny mi? Yıllarca benim patronumdu. Birlikte çalıştığım en iyi cerrahtı."

"Çiftleşt mi?" Payne sıradan olduğunu umduğu bir sesle sordu.

Jane güldü. "Hiç de değil, gerçi Tanrı biliyor ya, onun etrafında her zaman kadınlar var."

Belli belirsiz bir hırıltı havaya yayılırken, iyi kalpli doktor şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve Payne hemen susturdu

Hissetmeye hakkı olmayan bir sahiplenme duygusu. "Ne... ne tür bir kadını tercih ediyor?"

Jane gözlerini devirdi. "Sarışın, uzun bacaklı ve iri memeli. Barbie'yi bilir misiniz bilmem ama onun tipi hep böyleydi."

Payne kaşlarını çatı. Ne sarışındı ne de özellikle iri göğüslüydü... ama uzun bacaklı mıydı? Bacaklı olabilirdi-

Neden böyle düşünüyordu ki?

Gözlerini kapatarak, erkeğin Seçilmiş Layla'yla hiç ama hiç karşılaşmaması için dua ederken buldu kendini. Ama bu ne kadar saçmaydı-

İkizinin eşi nazikçe kolunu okşadı. "Yorgun olduğunu biliyorum, bu yüzden dinlenmene izin vereceğim. Bana ihtiyacın olursa küpeştedeki kırmızı düğmeye bas, hemen yanına gelirim."

Payne göz kapaklarını zorla kaldırdı. "Teşekkür ederim şifacı. Ve ikizim için endişelenme. Şafak sökmeden önce sana geri dönecek."

"Umarım öyledir," dedi Jane. "Gerçekten umuyorum.... Dinle, sen dinlen ve bu öğleden sonra senin üzerinde biraz PT'ye başlayacağız."

Payne kadına iyi günler diledi ve gözlerini bir kez daha kapattı.

Tek başına kaldığında, kadının Vishous'un bir başkasıyla birlikte olması fikri hakkında neler hissettiğini anlamaya başladı. Şifacısının Seçilmiş Layla gibilerle birlikte olduğu görüntüler midelerini bulandırıyor - hazımsızlık için bir neden olmasa da.

Nasıl bir karmaşanın içindeydi. Bu hastane yatağında sıkışıp kalmış, zihni pek çok açıdan hakkı olmayan bir erkeğin düşünceleriyle karışmıştı...

Ve yine de onun bu cinsel enerjiyi kendisinden başka biriyle paylaşma fikri onu düpedüz vahşileştirdi. Şifacısının etrafında, ona vermeye hazır görüldüğü şeyi arayan, kalçalarındaki o gergin uzunluğu ve dudaklarının ağızlarına yaptığı baskıyı isteyen başka kadınlar olduğunu düşünmek-

Tekrar homurdandığında, bilgilerinin yazılı olduğu kartı bırakmasının en iyisi olduğunu biliyordu. Yoksa onun aşıklarının üzerine katliam gibi çökebilirdi.

Ne de olsa öldürmekle ilgili bir sorunu yoktu. Tarihin de kanıtladığı gibi.

ON ÜÇ

Qhuinn malikaneye giriş kapısından girdi. Ki bu bir hataydı.

Malikâneye garajdan girmeliydi, ama gerçek şu ki, köşeye yığılmış tabutlar onu korkutuyordu. Her zaman kapaklarının açılmasını ve bir tür Yaşayan Ölüler Gecesi'nin onu can evinden vurmasını bekliyordu.

Yine de bir korkak olmaktan kurtulması gerekiyordu.

Nancys vakası sayesinde, fuayeye doğru ilerlediği anda, büyük merdivenlerden inen Blaylock ve Saxton'ı net bir şekilde görebiliyordu, ikisi de Son Yemek için şık giyinmişlerdi. Her ikisi de kot değil pantolon, sweatshirt değil kazak, boktan ayakkabı değil mokasen ayakkabı giymişti. Temiz traşlı, kolonyalı ve bakımlıydılar ama en ufak bir şekilde dişi erkek değillerdi.

Açıkçası, bu işleri çok daha kolaylaştırırdı.

Tanrı aşkına, SOB'lardan birinin RuPaul yapmasını ve tüylü boa ve tırnak cilası yapmasını diledi. Ama hayır. Onlar Saks'ta paralarını nasıl harcayacaklarını bilen iki seksi erkek gibi görünmeye devam ediyorlardı... o ise derileri ve kaslı tişörtleriyle çıırçıplak soyunuyordu ve bu geceki durumda, kaba seksle şekillendirilmiş saçlar ve aynı sürtük bakım ürünleri serisinden kolonya kullanıyordu.

Yine de, onları içinde bulunduğu durumdan ayıran tek şeyin sıcak, sabunlu bir duş ve eski dolabı ziyaret etmek olduğuna bahse girmeye hazırdı: Bütün gece sarmaş dolaş olduklarına bahse girerdi. Açlıktan ölmek üzere olduklarına şüphe olmayan bir yemeğe doğru ilerlerken fazlasıyla tatmin olmuş görünüyorlardı.

Tam çiçek açmış bir elma ağacının mozaik tasvirine geldiklerinde, Blay'in mavileri yana kaydı ve Qhuinn'e bir kafa topuğu çekti. Adamın yüzünde herhangi bir tepki yoktu. Artık göstermiyordu.

O eski acı parıltısı görünürde yoktu ve bu Qhuinn'in yeniden yaratımlarının mükemmel olmadığı için değildi.

Saxton bir şey söyledi ve Blay başını çevirdi... ve işte oradaydı. Mavi gözler gri gözlerle buluşurken o güzel soluk tende bir kızarıklık.

Bunu yapamam, diye düşündü Qhuinn. Bu gece olmaz.

Tüm yemek odası sahnesinden kaçınarak merdivenlerin altındaki kapıya yöneldi ve bu şeyi iyi bir şekilde kullandı. Kapı arkasından kapandığı anda, konuşan insanların gevezelikleri kesildi ve sessiz karanlık onu selamlamak için yukarı fırladı. Daha doğrusu öyle oldu.

Sığ merdivenlerden aşağı. Başka bir şifreli kapıdan. Ana evden eğitim merkezine uzanan yeraltı tüneline. Ve artık yalnız olduğu için benzini bitmiş, bacakları çalışmayı durdurmadan ve pürüzsüz duvara yaslanmak zorunda kalmadan önce sadece iki adım kadar ilerleyebilmişti. Başını geriye atarak gözlerini kapattı... ve şakağına bir silah dayamak istedi.

Demir Maske'de o kızıl saçlıya sahip olmuştu.

O heteroyu iyi ve sert bir şekilde elde etmişti.

Ve her şey tam da tahmin ettiği gibi olmuş, ikisinin barda çene çalıp kızlara bakmasıyla başlamıştı. Kısa bir süre sonra, siyah platform çizmeleriyle bir çift çift D'ler trollemeye başlamıştı. Onunla konuştular. Onunla ve arkadaşıyla içti. Bir saat sonra mı? Dördü bir tuvaletteydi, sıkışık bir haldeydiler.

Bu da planın ikinci kısmıydı. Sıkışık alanlarda eller eldi ve çok fazla hareket ve mıncıklama olduğunda, size kimin dokunduğundan asla emin olamazdınız. Sizi okşayan. Hissettiğinden.

Chippie'lerle birlikte oldukları süre boyunca Qhuinn dişilerden nasıl kurtulacağına dair strateji geliştirmişti ve bu, istediğinden çok daha uzun sürmüştü. Seksten sonra kızlar biraz daha takılmak istemişlerdi - numara takası, laflama, bir şeyler atıştırmak isteyip istemediklerini sorma.

Evet, doğru. Rakamlara ihtiyacı yoktu, çünkü onları asla aramayacaktı; sevdiği insanlarla bile geyik yapmayı sevmezdi; ve onlara sunabileceği ısırikların yağlı lokanta yemekleriyle hiçbir ilgisi yoktu.

Talepleri kafasında Orospu, Lütfen başlığıyla dosyaladıktan sonra, gitmeleri için beyinlerini yıkamak zorunda kalmıştı - bu da onu, bu lükse sahip olmayan insan erkeklere nadiren acımasına neden olmuştu.

Sonra o ve avı baş başa kaldılar; erkek insan lavaboya yaslanmış, Qhuinn de kapıya yaslanmış gibi yapıyordu. Sonunda göz göze geldiler, insan tarafında rahat, Qhuinn'de ise çok ciddi bir temas vardı.

"Ne?" diye sormuştu adam. Ama o biliyordu... çünkü göz kapakları ağırlaşmıştı.

Qhuinn arkasına uzandı ve rahatsız edilmemeleri için kilidi çevirdi. "Ben hâlâ açım."

Kızıl saçlı adam sanki gitmek istiyormuş gibi aniden kapıya baktı... ama aleti farklı bir hikâye anlatıyordu. Kot pantolonun fermuarının arkasında... sertleşmişti.

"Kimse bilmeyecek," demişti Qhuinn karanlık bir sesle. Kahretsin, kızıl saçlı adamın hatırlamamasını sağlayabilirdi - gerçi adam vampir olayına girmediği sürece, kafatası temizleyicisini çıkarıp ortalığı temizlemek için bir neden yoktu.

"Gay olmadığınızı söylediğinizi sanıyordum...." Ses tonu ağlamaklıydı, sanki adam tam olarak hissetmemiş gibi

Vücudunun istediği şey konusunda rahattı.

Qhuinn aralarındaki mesafeyi kapatarak göğsünü kızıl saçlı adamın göğsüne dayadı. Sonra da adamın ensesinden tutup onu ağzına doğru çekmişti. Öpücük, yapmak için tasarlandığı şeyi yapmıştı: tüm o düşünceyi banyodan çıkarmış ve geride hislerden başka bir şey bırakmamıştı.

Bok oradan gitti. İki kere.

İş bittiğinde, adam numarasını vermemişti. Olağanüstü bir şekilde kurtulmuştu, ama bunun onun için ilk ve tek deneysel bir şey olduğu açıktı - ki bu Qhuinn için gayet iyiydi. Tek kelime etmeden ayrıldılar, her biri kendi hayatına devam etti, kızıl saçlı bara geri döndü... ve Qhuinn Caldwell sokaklarında tek başına dolaşmak için ayrıldı.

Sadece şafağın yaklaşması onu buraya döndürmüştü.

"Lanet olsun..." dedi kendi kendine.

Bütün gece zehirli sarmaşıkları kaşıma dersi gibiydi - evet, hayatta vekâletlerin işe yaradığı zamanlar vardı: örneğin bir konsey toplantısında oyunuzu vermesi için başka birini gönderdiğinizde. Ya da bir süpermarketten bir şeye ihtiyacınız olduğunda listenizi bir köpeğe verdiğinizde. Ya da bilardo oynayacağınıza söz verdiğinizde ama sopanızı tutamayacak kadar sarhoş olduğunuzda, toplarınızı bir başkasına attırdınız.

Ne yazık ki, vekalet teorisi, birinin bekaretini alan kişi olmayı dilediğinizde kesinlikle işe yaramadı, ancak yapmadınız ve en iyi takip fikriniz bir kulübe gitmek, benzer bir fiziksel özelliğe sahip birini bulmak, örneğin ... oh, diyelim ki ... saç rengi ... ve onun yerine onu becermektir.

Bu vekalet durumunda, kendinizi boşlukta hissedersiniz ve bunun nedeni beyninizi boşaltmış olmanız ve seks sonrası küçük bir ahhhhh, evet bulutunda yüzüyor olmanız değildir.

Bu tünelde tek başına duran Qhuinn, kendi derisinin içinde tamamen boştu. İçten dışa hayalete dönüşmüştü.

Ne yazık ki libidosu parlak fikirlerden çok uzaktı. Sessiz yalnızlık içinde, akşam yemeği için Blay'le birlikte gelen kuzeni yerine kendisi olsaydı nasıl olurdu diye hayal etmeye başladı. Adamla sadece bir yatağı değil, bir yatak odasını da paylaşan o olsaydı. Herkesin karşısına çıkıp, "Hey, bu benim arkadaşım" dese idi.

Bu küçük şarkının ardından gelen zihinsel kilitlenme o kadar tamdı ki, kafasına yumruk yemiş gibi hissetti.

Sorun da buydu, değil mi?

Uyumsuz gözlerini ovuştururken, ailesinin kendisinden ne kadar nefret ettiğini düşündü: Bir mavi ve bir yeşil irise sahip olma genetik kusurunun anormal bir ucube olduğu anlamına geldiğine inandırılarak yetiştirilmişti ve ona soyları için bir utanç kaynağı olarak davranmışlardı.

Aslında bundan daha kötüsü de olmuştu. Sonunda onu evden kovmuşlar ve ona bir ders vermesi için bir onur muhafızı göndermişlerdi. Bu şekilde bir wahlker olmuştu.

İçinde barındırdığı diğer "anormallikleri" hiç bilmediklerini düşünmek.

En iyi arkadaşıyla birlikte olmak istemek gibi.

Tanrım, ne kadar korkak ve sahtekâr olduğunu görmek için aynaya ihtiyacı yoktu... ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Anahtarı olmayan bir kafese kapatılmıştı, ailesinin yıllarca süren alayları onu sıkıştırıyor ve sıkıyordu: Vahşi tarafının ardındaki gerçek, onun tam bir korkak olmasıydı. Öte yandan Blay, güçlü olandı. Beklemekten bıkmış, kim olduğunu açıklamış ve birlikte olacağı birini bulmuştu.

Lanet olsun, bu acıttı ...

Bir lanetle adet öncesi monologunu kesti ve kendini yürümeye zorladı. Her adımda kendini daha da sıkıyor, dağınık iç işleyişini birbirine bantlıyor ve sızdıran borularını güçlendiriyordu.

Hayat değişimden ibaretti. Blay değişmişti. John değişmişti.

Görünüşe göre listede sıradaki oydu, çünkü bu şekilde devam edemezdi.

Ofisin arka tarafından eğitim merkezine girerken, Blay yeni bir sayfa açabiliyorsa kendisinin de açabileceğine karar verdi. Hayat senin belirlediğin şeydi; kader seni nereye koyarsa koysun, mantık ve özgür irade, lahana tarlanı istediğin her şeye dönüştürebileceğin anlamına geliyordu.

Ve bulunduğu yeri istemiyordu: İsimsiz seksi değil. Çaresiz aptallığı değil. Onu hiçbir yere götürmeyen yakıcı kıskançlık ve dırdırcı pişmanlıklar değil.

Herhangi bir antrenman dersi olmadığı için soyunma odası boştu ve tek başına soyunup siyah koşu şortu ve bir çift siyah Nike giyerek üzerini değiştirdi. Antrenman odası da aynı şekilde bir yankı odasıydı ve bu da gayet iyiydi.

Ses sistemini çalıştırıp uzaktan kumandayla her şeyi karıştırdı. Gorillaz'ın "Clint Eastwood" şarkısı çaldığında koşu bandının yanına gitti ve bindi. Egzersiz yapmaktan nefret ederdi... tüm bu akılsız gerbil doğasından tiksiniyordu. Düzüşmek ya da dövüşmek daha iyidir, derdi hep.

Bununla birlikte, şafak nedeniyle içeride mahsur kaldığınızda ve bekârlığı denemeye kararlıysanız, hiçbir yere varmak için koşmak, enerji emmek için oldukça uygun görünüyordu.

Makineyi çalıştırarak zıpladı ve şarkı söyledi.

Yolun karşısındaki beyaz boyalı betona odaklanarak, tekrarlayan ayak sesleri, kalbinin atışı ve çıplak göğsünde, karnında ve sırtında oluşan ter dışında zihninde ya da bedeninde hiçbir şey kalmayınca kadar bir ayağını diğerine vurdu, tekrar, tekrar ve tekrar.

Hayatında bir kez olsun son sürat gitmedi: Hızı, saatlerce sürdürebileceği türden sabit bir çalkantı olacak şekilde ayarlanmıştı.

Kendinizden uzaklaşmaya çalıştığınızda, gürültülü ve iğrenç olana, aşırılıklara ve

Çünkü sizi kendi icadınız olan uçurumlara tırnaklarınızla tutunmaya ve çırpınmaya zorluyordu.

Blay nasıl biriyse, Qhuinn de öyleydi: Dışarıda, sevdiği erkekle birlikte olmayı dilese de kendini oraya götüremiyordu.

Ama Tanrı adına, korkaklığından kaçmayı bırakacaktı. Kendisinden nefret etmesine neden olsa bile, bu pisliğe sahip çıkmak zorundaydı. Çünkü belki de bunu yaparsa, seks ve içkiyle dikkatini dağıtmaya çalışmayı bırakacak ve ne istediğini anlayacaktı.

Blay dışında.

ON DÖRT

Escalade'de Butch'un yanında oturan V, 1.80 boyunda, iki yüz elli kiloluk bir çürüktü.

Yerleşkeye geri dönerlerken, her santimi çarpıyordu, acı, içindeki çığlığı sakinleştiren bir pus oluşturuyordu.

Yani ihtiyacı olan bir şeyi elde etmişti.

Sorun şu ki, rahatlama hissi azalmaya başlamıştı ve bu durum direksiyon başındaki iyiliksever adama kızmasına neden olmamıştı. Polisin umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Cep telefonunu çeviriyor, kapatıyor, tekrar çeviriyor ve kapatıyordu, sanki sağ elinin parmakları Tourette hastasıymış gibi.

Muhtemelen Jane'i arıyordu ve daha iyisini düşünüyordu.

Şükürler olsun.

Evet, bir ceset ihbarında bulunmak istiyorum," dediğini duydu. "Hayır, ismimi vermeyeceğim. Commodore'dan iki blok ötede, Onuncu Cadde'nin ara sokağındaki bir çöp konteynerinde. Kafkasyalı bir kadına benziyor, onlu yaşların sonunda, yirmili yaşların başında.

... Hayır, adımı vermeyeceğim.... Hey, adresi bırakıp benim için endişelenmeyi bırakmaya ne dersin...."

Butch operatörle tartışmaya girdiğinde, V koltukta kıcını kaydıldı ve sağ tarafındaki kırık kaburgaların inlediğini hissetti. Fena değildi. Onu sakinleştirmek için bir vuruşa daha ihtiyacı varsa, birkaç mekik çekebilir ve acı çekme turuna geri dönebilirdi-

Butch cep telefonunu arabanın ön koltuğuna fırlattı. Lanetlendi. Yine lanetlendi.

Sonra da serveti paylaşmaya karar verdi: "Ne kadar ileri gitmesine izin verecektin, V? Seni bıçaklayana kadar mı? Seni güneşe mi bırakacaklardı? Ne yeterince uzak olacaktı?"

V şişmiş dudağının etrafından konuştu. "Önden gitme, doğru."

"Ön taraf mı?" Butch başını çevirdi, gözleri şiddetle parlıyordu. "Affedersiniz?"

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyormuş gibi davranma. Seni alem yaparken gördüm.... gördüm-" Öksürdü. "Seni iki elinde kadehle ayakta sarhoş gördüm. O yüzden bana kutsallık taslama."

Butch yeniden yola odaklandı. "Sen sefil bir orospu çocuğusun."

"Her neyse."

Evet, konuşmamız bu kadardı.

Butch malikânenin önüne geldiğinde, ikisi de Mace'le vurulmuş gibi yüzlerini buruşturuyor ve gözlerini kırıştırıyorlardı: Güneş hâlâ ufkun uzak tarafında gömülüydü ama gökyüzünde bir vampir için ölümcül olmaktan sadece birkaç megawatt güneyde olan bir kızarıklık yaratacak kadar yakındı.

Büyük eve girmediler. Hayatta olmaz. Son Yemek bıçak ve çatalını takmak üzereydi ve her ikisinin de ruh hali göz önüne alındığında, dedikodu değirmenini beslemek için bir neden yoktu.

V başka bir şey söylemeden çukura girdi ve yatak odasına doğru ilerledi. Jane'i ya da kız kardeşini gerçekten bu halde görmek mümkün değildi. Suratının aldığı şekle bakılırsa, duştan sonra bile onları görmek mümkün olmayabilirdi.

Banyoda suyu başlattı ve karanlıkta silahsızlandı - ki bu da tek hançerini belindeki kemer kılıfından çıkarıp tezgahın üzerine koymaktan ibaretti. Giysileri kirliydi, kan, balmumu ve diğer pisliklerle kaplıydı ve onlarla ne yapacağından emin olamayarak yere düşmelerine izin verdi.

Sonra daha su ısınmadan spreyin altına girdi. Soğuk su yüzüne ve göğüs kaslarına çarptığında tısladı, şok aleti içine doğru fırladı ve onu sertleştirdi - ereksiyonla ilgili bir şey yapmak için herhangi bir ilgi duyduğundan değil. Kendi kanı ve düşmanının kanı vücudundan süzülüp kanalizasyona karışırken gözlerini kapadı.

Adamım, üstünü başını yıkadıktan sonra boğazlı kazak giyecekti. Yüzü berbat haldeydi ama belki de bu düşmanla savaşmış olmasıyla açıklanabilirdi. Kendini tepeden tırnağa siyah-mavi bir tuvale mi dönüştürmüştü?

O kadar da değil.

Başını eğip suyun burnundan ve çenesinden akmasına izin vererek umutsuzca arabadaki uyuşuk yüzüşüne geri dönmeye çalıştı ama acının azalmasıyla birlikte seçtiği uyuşturucu üzerindeki etkisini kaybediyor ve dünya yeniden çok netleşiyordu.

Tanrım, kontrolden çıkmış ve sinirlenmiş olma duygusu, sanki boğazına sarılmış bir el varmış gibi onu boğuyordu.

Lanet Butch. İyiliksever, meraklı, her şeye burnunu sokan orospu çocuğu.

On dakika sonra dışarı çıktı, siyah bir havlu aldı ve yatak odasına girerken havlu kumaşı sapından sıyırdı. Dolabını açarak siyah bir mum yaktı ve... gözleri eş kazaklarına takıldı. Ve deriler. Yaşamak için savaştığınızda ve çıplak uyuduğunuzda gardırobunuza olan şey buydu.

Görünürde balıkçı yaka yok.

Belki de hasar o kadar da kötü değildi-

Kapının arkasındaki aynaya doğru hızlı bir dönüş yaptı ve o bile duraklamak zorunda kaldı. Rhage'in canavarı tarafından pençelenmiş gibi görünüyordu, gövdesini saran, omuzlarına ve göğüs kaslarına dökülen kızgın kırmızı yaralardan oluşan büyük çizgiler. Yüzü tam bir şaka gibiydi, bir gözü o kadar şişmişti ki kapağı neredeyse çalışamaz durumdaydı... alt dudağı derin bir şekilde yarılmıştı... çenesi fındık saklayan bir sincap gibi görünüyordu.

Harikaydı. Dana White'ın adamlarından biri gibiydi.

Kirli kıyafetlerini alıp dolabın arkasına tikiştirdikten sonra şişmiş balon kafasını koridora uzattı ve dinlemeye koyuldu. ESPN sol tarafta gevezelik ediyordu. Sağ tarafta sıvı bir şey akıyordu.

Butch ve Marissa'nın odasına çırılçıplak gitti. Morlukları Butch'tan saklamak için bir neden yoktu, Butch olanları görmüştü.

Kapıdan içeri girdiğinde, polisi yatağının ucunda oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, avuçlarında Lag bardağı, mokasenlerinin arasında bir şişe buldu.

"Şu anda ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi adam başını kaldırmadan.

V bunun çok kabarık bir liste olduğunu tahmin edebiliyordu. "Anlat bana."

"Commodore'da kendini balkondan aşağı atmanı izlediğim gece. Öldüğünü sandığım gece." Butch bardağından bir yudum aldı. "Bunu aştığımı sanıyordum."

"Teselli olacaksa... ben de öyle yaptım."

"Neden anneni görmeye gitmiyorsun? Bu konuyu onunla konuş."

Sanki bu noktada bir kadının söyleyebileceği bir şey varmış gibi? "Onu öldürürdüm, polis. Nasıl yapacağımı bilmiyorum... ama bunun için o kaltağı öldürürdüm. Beni o sosyopat babanın eline bırakıyor, çünkü onun neye benzediğini çok iyi biliyor, her şeyi görüyor. Sonra kendini benden üç yüz yıl boyunca saklıyor, sonra da doğum günümde ortaya çıkıp beni aptal dini için damızlık olarak kullanmak istiyor. Ama bu saçmalıktan vazgeçebilirdim, değil mi? Ama kız kardeşim, ikizim? Payne'i hapse attı, polis. Onu zorla tuttu. Yüzyıllar boyunca. Ve bana bir kardeşim olduğunu bile söylemedi mi? Bu kadarı da fazla. Benden bu kadar." V, Lag'a baktı. "Biraz enerjin var mı?"

Butch şişeyi kapattı ve fırlattı. V şişeyi avucunun içinde yakalarken polis şöyle dedi: "Ölü olarak uyanmak çözüm değil. Kışının böyle tekmelenmesi de öyle."

"Bunu benim için yapmaya gönüllü müsün? Çünkü delirmek üzereyim ve dışarı çıkmam gerek Butch. Gerçekten. Burada tehlikeliyim...." V içkiden bir yudum aldı ve dudağındaki yarık sanki elle sarılmış bir sigaranın ters ucunu emmiş gibi hissettirince küfretti. "Ve bunu içimden atmanın bir yolunu bulamıyorum - çünkü eski alışkanlıklarına dönmeyeceğimden eminim."

"Hiç cazip değil mi?"

V kendini hazırladı ve sonra bir içki daha almaya gitti. Yüzünü buruşturarak şöyle dedi: "Serbest kalmak istiyorum ama Jane dışında kimseyle birlikte olmayacağım. Çiftleştığımız yatağa, sikimin her yerinde bir sürtüğün kokusuyla dönmemin imkanı yok; bu sadece onun için değil, benim için de her şeyi mahveder. Ayrıca, şu anda ihtiyacım olan şey bir Dom, bir alt- değil ve güvenilebileceğim kimse yok." Belki Butch hariç, ama o da çok fazla çizgiyi aşardı. "Yani yakalandım. Kafamda çılgılık atan bir harpy var ve onunla gidecek hiçbir yerim yok... ve bu beni delirtiyor."

Tanrım... söylemişti.

Hepsini. Git, o.

Ödül olarak da biberonu bir kez daha emdi. "Kahretsin, dudağım acıyor."

"Alınma ama iyi, bunu hak ediyorsun." Butch'un ela gözleri kalktı ve bir süre sonra biraz gülümseyerek ön dişinin üzerindeki kapağı ve azı dişlerini gösterdi. "Biliyor musun, bir an için senden nefret etmeye başlamıştım, gerçekten. Ve sen sormadan söyleyeyim, boğazlı kazaklar şu rafın en ucunda. Biraz da eşofman altı al. Bacakların pençeyle vurulmuş gibi görünüyor ve o topun patlamak üzere."

"Sağ ol dostum." V, ince sedir askılarda asılı duran giysi sırasına doğru yürüdü. Butch hakkında söylenebilecek tek şey, gardırobunun seçeneklerle dolu olduğuydu. "Senin bir giysi fahişesi olmandan memnun olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Sanırım terim keskin giyimli."

Boston aksanıyla kelimeler shahhp dressah diye çıkıyordu ve V kendini, kulağında Güneyli tınısını duymadığı bir zaman olup olmadığını merak ederken buldu.

"Jane konusunda ne yapacaksın?"

V şişeyi yere bıraktı, kaşmir boğazlı kazağını başına geçirdi ve göbeğini ancak örttüğünü görünce sinirlendi. "Onun yeterince derdi var. Hiçbir shellan erkeğinin iyi bir dayak için dışarı çıktığını duymak istemez.

-Ve ona söylemeni istemiyorum."

"Kedini nasıl açıklayacaksın, ukala herif?" "Şişlik inecek."

"Yeterince hızlı değil - Payne'i böyle görmeye gidiyorsun-"

"Onun da seyir zevkine ihtiyacı yok. Ben sadece bir günlüğüne ortalıkta görünmeyeceğim. Payne iyileşiyor ve durumu stabil - en azından Jane bana öyle söyledi, ben de demirhaneme gideceğim."

Butch bardağını uzattı. "Sakıncası yoksa?"

"Anlaşıldı." V oğlu için biraz doldurdu, kendisi için bir içki daha aldı ve sonra birkaç külot çekti. Kollarını uzatarak bir dönüş yaptı. "Daha iyi misin?"

"Tek gördüğüm ayak bilekleri ve el bilekleri ve bilgin olsun, o göbek ışığıyla Mileyfrickin'-Cyrus taklidi yapıyorsun. Hiç çekici değil."

"Siktir git." V şişeden bir yudum daha alırken, sarhoş olmanın yeni planı olduğuna karar verdi. "Lanet olası bir cüce olmana engel olamıyorum."

Butch bir kahkaha attı ve sonra tekrar ciddileşti. "Eğer bu boku bir daha yaparsan..."

"Benden kıyafetlerini almamı istedin." "Bahsettiğim şey bu değil."

V boğazlı kazağın kollarını çekiştirdi ve hiçbir yere varamadı. "Sen müdahale etmek zorunda kalmayacaksın polis, ben de kendimi öldürtmeyeceğim. Mesele bu değil. Sınırın nerede olduğunu biliyorum."

Butch küfretti, yüzü asıldı. "Böyle söylüyorsun ve bunun doğru olduğunu düşündüğüne inanıyorum. Ama durumlar sarmal hale gelebilir-

Özellikle de bu türden. İhtiyacınız olan her neyse... o dalgaya kapılıp gidebilirsiniz... ve akıntı size karşı dönebilir."

V eldivenli elini büktü. "Mümkün değil. Bununla değil- ve kız arkadaşım bu konuda konuşmanı gerçekten istemiyorum, doğru. Bana söz ver. Bu işin dışında kalmalısın."

"O zaman onunla konuşmalısın."

"Ona nasıl söyleyebilirim..." Sesi kesildi ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Bunu ona nasıl açıklayabilirim ki?"

"Nasıl yapamazsın. O seni seviyor."

V sadece başını salladı. Shellan'ına fiziksel olarak incinmek istediğini söylemeyi hayal bile edemiyordu. Bu onu öldürürdü. Ve onun kendisini bu şekilde görmesini kesinlikle istemiyordu. "Bak, bunu kendim halledeceğim. Hepsini."

"Ben de bundan korkuyorum, V." Butch viskisinin kalanını bir dikişte yuttu. "Bu... bizim en büyük sorunumuz."

Jane hastasının uyumasını izlerken cebindeki cep telefonu çaldı. Bu bir arama değil, V'den gelen bir mesajdı: Evdeyim ve işe gidiyorum. Nasılsın?

Nefes verışı rahatlamayla ilgili değildi. Gün doğmadan yaklaşık on dakika önce geri dönmüştü ve ne onu ne de kız kardeşini görüyordu.

Ayağa kalkıp nekahet odasından çıkarken, "Siktir et bunu," diye düşündü.

Jane, kliniğin muayene odasında Kardeşlerin dosyalarını güncellemekte olan Ehlena'ya işi devrettikten sonra koridorda ilerledi, sola dönerek ofise girdi ve malzeme dolabının arkasından çıktı. Kilit kodlarıyla uğraşmaya gerek yoktu; sadece içeri girdi-

Ve işte oradaydı, tünelin yaklaşık yirmi metre aşağısında, ondan uzaklaşıyordu... dağın daha da derinlerine inmek için eğitim merkezini geçmişti.

Floresan tavan ışıkları onu başının üstünden aydınlatıyor, kocaman omuzlarına ve ağır alt bedenine vuruyordu. Parlatıcıya bakılırsa saçları ıslak görünüyordu ve her zaman kullandığı sabunun kalıcı kokusu yeni duş aldığını doğruluyordu.

"Vishous."

Adını bir kez söyledi ama tünel, heceleri ileri geri savurup çoğaltan bir yankı odasıydı.

Durdu.

Aldığı tek yanıt buydu.

Onun bir şey söylemesini, arkasını dönmesini... onu tanımasını bekledikten sonra, hayalet haliyle ilgili yeni bir şey keşfetti: Teknik olarak hayatta olmasa da ciğerleri boğuluyormuş gibi yanmaya devam ediyordu.

"Bu gece nereye gittin?" diye sordu, bir cevap beklemeden.

Ve bir tane bile alamadı. Ama bir tavan armatürünün altında durmuştu, bu yüzden uzaktan bile omuzlarının gerildiğini görebiliyordu.

"Neden arkanı dönmüyorsun, Vishous?"

Yüce Tanrım... Commodore'da ne yapmıştı? Oh, Tanrım ...

Tuhaf, insanların birlikte hayatlar "inşa etmelerinin" bir nedeni vardı. Karı koca olarak yaptığınız seçimler tuğla, zaman da harç olmasa da, yine de elle tutulur ve gerçek bir şey inşa ediyordunuz. Ve şu anda, cehennem zebanisi ona yaklaşmayı reddederken -hatta yüzünü bile göstermezken- sağlam olduğunu düşündüğü zeminin altında bir deprem gürlüyordu.

"Bu gece ne yaptın," diye boğuk bir sesle konuştu.

Bunun üzerine topuğunun üzerinde döndü ve ona doğru iki uzun adım attı. Ama bu yaklaşmak için değildi. Doğrudan ışıktan uzaklaşmak içindi. Yine de...

"Yüzün," diye nefes nefese kaldı.

"Bazı küçüklerle kavga ettim." Kadın ilerlemek üzereyken, adam avucunu kaldırdı. "Ben iyiyim. Şu anda sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Bu işte bir terslik var, diye düşündü. Ve aklına gelen sorudan nefret ediyordu, öyle ki bu soruyu dışarı atmayı reddediyordu.

Ancak o zaman sadece sessizlik vardı. "Kız kardeşim nasıl?" dedi aniden.

İçinden a kapalı Boğaz, o cevap verdi, "O Hala rahatça dinleniyor. Ehlena onun yanında."

"Biraz izin alıp dinlenmelisin."

"Yapacağım." Doğru. Aralarında böyle şeyler varken, bir daha asla uyuyamayacaktı.

V eldivenli elini saçlarının arasında gezdirdi. "Şu anda ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Başka biriyle mi birlikteydin?"

Tereddüt bile etmedi: "Hayır."

Jane ona baktı... ve sonra yavaşça nefes verdi. Cehennem zebanisi hakkında doğru olan tek şey, her zaman bankaya götürebileceğiniz tek şey, Vishous'un yalan söylemediği idi. Sahip olduğu tüm hatalara rağmen, bu onlardan biri değildi.

"Pekâlâ," dedi. "Beni nerede bulacağını biliyorsun. Yatağımızda olacağım."

Arkasını dönen ve ters yönde yürümeye başlayan oydu. Aralarındaki mesafe kalbini kırsa da, onu yapamayacağı bir şey için zorlamayacaktı ve eğer boşluğa ihtiyacı varsa... bunu ona verecekti.

Ama sonsuza kadar değil, bu kesindi.

Er ya da geç, o erkek onunla konuşacaktı. Konuşmak zorundaydı ya da konuşacaktı... Tanrım, ne yapacağını bilmiyordu.

Yine de aşkı bu boşlukta sonsuza dek yaşayamazdı. Yaşayamazdı.

ON BEŞ

José de la Cruz'un Caldwell şehir merkezine giderken bir Dunkin' Donuts arabasına çarpması tam bir klişeydi. Ortak akıl tüm cinayet masası dedektiflerinin kahve içip çörek yediğini söylüyordu ama bu her zaman doğru değildi.

Bazen durmak için zaman yoktu.

Ve dostum, televizyon programlarını ve dedektif romanlarını boş ver, gerçek şu ki, kafeinle ve kan dolaşımında biraz şekerle daha iyi çalışıyordu.

Ayrıca ballı soslar için yaşırdı. Yani dava et onu.

Kendisini ve karısını uyandıran telefon sabah altıya yakın bir saatte gelmişti ki, gece gelen telefonların sayısı düşünöldüğünde bu neredeyse medeni bir durumdu: Ölü bedenler, tıpkı tıbbi sorunları olan canlı bedenler gibi, dokuzdan beşe kurallarına göre oynamazlardı; bu yüzden neredeyse makul olan bu saat yeni bir lütuftu.

Ve yolunda giden tek şey bu değildi. Pazar sabahı olduğu için yollar ve otoyol bomboştı ve plakasız aracı banliyölerden mükemmel bir zamanlamayla gelmişti; bu yüzden depo bölgesine doğru ilerlerken ve kırmızı ışıklarda dur kalk yaparken kahvesi hâlâ sıcaktı.

Ekip arabalarının dizilişı, cesedin bulunduğı yeri, her yere sarılmış olan sarı uyarı şeridinden bile daha iyi duyuruyordu.

Berbat bir Noel hediyesinin kurdelesini. Bir küfür savurarak arabasını sokağın tuğla duvarına paralel bir şekilde park etti ve arabadan inerek bir yudum içti ve korkunç görünümlü mavi üniformalıların olduğu yere doğru yürüdü.

"Hey, Dedektif."

"S'up, Detective."

"Yo, Dedektif."

Çocuklara başıyla selam verdi. "Hepinize günaydın. Nasılız bakalım?"

"Ona dokunmadık." Rodriguez başıyla çöp kutusunu işaret etti. "İçeride ve Jones tarafından ilk fotoğrafları çekildi. Adli tabip ve olay yeri inceleme ekipleri yolda. Adam-sogonist de öyle."

Ah, evet, sadık fotoğrafçıları.

"Teşekkürler." "Yeni ortağın nerede?"

"Geliyorum."

"Buna hazır mı?"

"Göreceğiz bakalım." Hiç şüphe yok ki bu pis sokak, kurabiyelerini fırlatan insanlara oldukça aşinaydı. Eğer acemi adam meşhur öğle yemeğini kaybettiye, sorun yoktu.

José bandın altına eğildi ve çöp kutusuna doğru yürüdü. Bir cesede yaklaştığında her zaman olduğu gibi işitme duyusunun neredeyse dayanılmaz derecede keskinleştiğini fark etti: Arkasındaki adamların yumuşak konuşmaları, ayakkabılarının tabanlarının asfaltta çıkardığı ses, nehirden gelen ısıklık gibi esinti... her şey çok gürültülüydü, sanki tüm lanet dünyanın sesi kırmızı bölgeye yükseltilmiş gibiydi.

Ve tabii ki ironik olan, bu sabah burada, bu sokakta bulunmasının amacının ... tüm arabaların, adamların ve kasetin amacının ... tamamen sessizlik olmasıydı.

José elindeki strafor bardağı kavrayarak çöp kutusunun paslı ağzından baktı. Gördüğü ilk şey kadının eliydi; tırnakları yarılmış ve altlarında kahverengi bir şey olan soluk bir parmak dizisiydi.

Her kim olursa olsun bir savaşçıydı.

Bir başka ölü kızın başında dururken, işinin durgun bir ay ya da hafta geçirmesini cehennem gibi diledi... ya da

Tanrı aşkına, bir gece bile. Asıl istediği kariyerinde bir düşüş yaşamaktı: Onun iş kolundaysanız, yaptığınız işten tatmin olmak çok zordu. Bir davayı çözmüş olsanız bile, birileri hâlâ sevdiklerini gömüyordu.

Yanındaki polisin sesi megafonla konuşuyormuş gibi geliyordu: "Diğer yarısını da açmamı ister misin?"

José neredeyse adama sesini kesmesini söyleyecekti ama kütüphanedeymiş gibi konuşuyor olma ihtimali yüksekti. "Evet. Teşekkürler."

Memur copunu kullanarak kapağı ışığın içeri girmesine yetecek kadar yukarı itti ama adam içeri bakmadı. Buckingham Sarayı'nın önündeki cesetler gibi orada öylece durdu, hiçbir şeye odaklanmadan sokağa baktı.

José ayaklarının üzerine kalkıp bir göz attığında, suskunluğu için üniversiteyi suçlamadı.

Metal buklelerden oluşan bir yatakta yatan kadın çıplaktı, gri, benekli teni şafağın dağınık ışığında garip bir şekilde parlıyordu. Yüzüne ve vücuduna bakılırsa onlu yaşlarının sonunda, yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Beyaz tenli. Saçları köklerinden kesilmişti, yer yer o kadar yakındı ki kafa derisi yırtılmıştı. Gözler... yuvalarından çıkarılmıştı.

José cebinden bir kalem çıkardı, aşağı doğru uzandı ve sert dudaklarını dikkatlice araladı. Dişleri yoktu, yırtık diş etlerinde bir tane bile kalmamıştı.

Sağa doğru hareket ederek, parmak uçlarının alt tarafını görebilmek için ellerinden birini kaldırdı. Tamamen kopmuş.

Ve tahrifat baş ve ellerle bitmiyordu.... Etinde oyuklar vardı, biri uyluğunun tepesinde, diğeri kolunun üst kısmında ve ikisi de bileklerinin iç kısımlarındaydı.

İçinden küfrederek, buraya atıldığından emin olduğunu söyledi. Bu tür bir işi yapmak için yeterli mahremiyet yoktu - bu bok zaman ve alet gerektiriyordu ... ve onu tutmak için kısıtlamalar.

"Elimizde ne var, Dedektif?" dedi yeni ortağı arkasından.

José omzunun üzerinden Thomas DelVecchio Jr.a baktı.
"Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır."

"Güzel."

Veck'in bakabilmesi için geri adım attı. Adam neredeyse on beş santim daha uzun olduğu için içeriği görmek için eğilmesine gerek yoktu; tek yaptığı kalçalarını eğmekti. Ve sonra sadece baktı. Duvara yaslanıp kusmak yok. Nefes nefese kalmadı. İfadesinde de gerçek bir değişiklik olmadı.

"Ceset buraya atılmış," dedi Veck. "Öyle olmalı." "O."

Veck başını çevirdi, koyu mavi gözleri zeki ve şaşırمامıştı. "Pardon?"

"Buraya atılmış. Bu bir insan. Bir şey değil, DelVecchio."

"Doğru. Özür dilerim. O." Adam tekrar eğildi. "Sanırım kendimize bir ödöl bekçisi bulduk."

"Belki."

Kara kaşları havaya kalktı. "Onun hakkında çok şey eksik..." "Son zamanlarda CNN izliyor musun?" José kalemini bir mendile sildi. "Televizyon için vaktim yok."

"Geçtiğimiz yıl 11 kadın bu şekilde bulundu. Chicago, Cleveland ve Philly."

"Shiiiiit." Veck ağzına bir parça sakız attı ve sertçe çiğnedi. "Yani bunun bizim için bir başlangıç olup olmadığını mı merak ediyorsun?"

Adam azı dişlerini gıcırdatırken José gözlerinden fışkıran anılara karşı gözlerini ovuşturdu. "Ne zaman bıraktın?"

Veck boğazını temizledi. "Sigara mı içiyorsun? Yaklaşık bir ay önce." "Nasıl gidiyor?"

"Berbat."

"Bahse girerim."

José ellerini kalçalarına koydu ve yeniden odaklandı. Bu kızın kim olduğunu nasıl bulacaklardı? New York eyaletinde sayısız kayıp genç kadın vardı ve bu, katilin bunu yapmadığını varsayıyordu

Vermont, Massachusetts ya da Connecticut'a gidip onu buraya getirdim.

Kesin olan bir şey vardı: Orospu çocuğunun biri Caldie'nin kızlarını seçmeye başlarsa lanetlenenecekti. Onun gözetiminde olmayacaktı.

Arkasını dönerken ortağının omzuna vurdu. "Sana on gün veriyorum, dostum."

"Neye kadar?"

"Marlboro Man'in yanına dönene kadar." "İrade gücümü hafife almayın, Dedektif."

"Bu gece eve gidip uyumaya çalıştığında nasıl hissedeceğini hafife alma."

"Zaten pek uyuyamıyorum."

"Bu iş yardımcı olmayacak."

O anda, fotoğrafçı tık-tık, flaş-flaş ve kötü tavırla geldi.

José başıyla ters yönü işaret etti. "Geri çekilelim ve işini yapmasına izin verelim."

Veck şöyle bir baktı ve kendisine ters ters bakılınca gözleri faltaşı gibi açıldı. Siktir git resepsiyonu hiç şüphesiz adam için flaş bir haberdi -Veck, son iki haftanın kanıtladığı gibi, kadınların ilgi duyduğu tiplerden biriydi: Karargâhtaki kadınlar onun peşindeydi.

"Hadi, DelVecchio, şu mekanı araştırmaya başlayalım." "Anlaşıldı, Dedektif."

Normalde José adamın kendisine de la Cruz demesini sağlayabilirdi ama "yeni" ortaklarının hiçbiri bir aydan fazla dayanmamıştı, ne anlamı vardı ki? "José" diye hitap etmesi söz konusu bile olamazdı elbette, sadece bir kişi ona bu şekilde hitap etmişti ve o da üç yıl önce ortadan kaybolmuştu.

Onun ve Veck'in etrafı araştırması ve hiçbir şey öğrenememesi yaklaşık bir saat sürdü. Binaların dış cephelerinde güvenlik kamerası yoktu ve ortaya çıkan bir tanık da yoktu, ama CSI elemanları başlıkları ve küçük şapkalarıyla her yerde gezineceklerdi.

plastik poşetler ve cımbızları. Belki bir şeyler çıkar.

Adli tabip saat dokuzda gelip işini yaptı ve ceset bir saat kadar sonra kaldırılmak üzere serbest bırakıldı. İnsanlar cesedi taşımak için yardıma ihtiyaç duyduklarında José, Veck'in bir çift lateks özel kıyafet giydiğini ve hemen çöp kutusuna atladığını görünce şaşırdı.

Adli tabip onunla birlikte yola çıkmadan hemen önce José ölüm saatini sormuş ve kendisine bir gün önce öğle vakti olduğu söylenmiş.

Arabalar ve minibüsler çekilmeye başlarken, "Harika," diye düşündü. Onu bulana kadar neredeyse yirmi dört saat geçmişti. Eyalet dışından getirilmiş olabilir.

"Veritabanı zamanı," dedi Veck'e.

"Hallediyorum."

Adam arkasını dönüp motosikletine yöneldiğinde José, "Sakız bir besin grubu değildir" diye seslendi.

Veck durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Benden kahvaltı mı istiyorsunuz, Dedektif?"

"Sadece iş başında bayılmanı istemiyorum. Bu seni utandırır ve bana çiğneyebileceğim bir ceset daha verir."

"Tüm kalbinizle, Dedektif."

Belki eskiden öyleydi. Şimdi sadece kendisi acıkmıştı ve tek başına yemek yemek istemiyordu. "Beş dakika sonra yirmi dörtte buluşuruz."

"Yirmi dört mü?"

Doğru; buralı değildi. "Sekizinci Cadde'deki Riverside Lokantası. Günde yirmi dört saat açık."

"Anladım." Adam siyah bir kask taktı ve çoğunlukla motor olan bir tür mekanizmanın üzerinde bir bacağını salladı.

"Ben alıyorum."

"Sen bilirsin."

Veck marşa bastı ve motoru çalıştırdı. "Her zaman yaparım, Dedektif. Her zaman."

Yola koyulduğunda, sokakta testosterondan bir iz bıraktı ve José kıyaslandığında orta yaşlı bir minivanner gibi hissetti

yulaf ezmesi rengindeki plakasız arabasına doğru ilerledi. Direksiyona geçerek neredeyse boş ve tamamen soğuk Dunkin' Donuts bardağını bardak tutucusuna yerleştirdi ve bandın arkasından çöplüğe doğru baktı.

Ceketinin cebinden cep telefonunu çıkararak merkezi aradı. "Hey, ben de la Cruz. Beni Mary Ellen'a bağlayabilir misin?" Bekleme süresi bir dakikadan azdı. "M.E., nasılsın? İyiyim... iyiyim. Dinle, Komodor'un yanındaki cesetle ilgili gelen çağrıyı duymak istiyorum. Evet. Tabii.

-Sadece geri oynat. Teşekkürler ve acele etmeyin."

José anahtarı direksiyondaki yuvaya soktu. "Harika, teşekkürler, M.E."

Derin bir nefes aldı ve motoru çalıştırdı-

Evet, ölü bir bahdy'i rahport etmek isterdim. Hayır, ismimi vermeyeceğim. Commahdore'dan iki blok ötede, Onuncu Cadde'nin ara sokağındaki bir çöplükte. Kafkasyalı bir kadına benziyor, onlu yaşların sonunda, yirmili yaşların başında... Hayır, ismimi vermiyorum.... Hey, adresi bulup benim için endişelenmeyi bırakmaya ne dersin....

José telefonunu kavradı ve her tarafı titremeye başladı.

Güney Boston aksanı o kadar net ve tanıdıktı ki, sanki zaman bir araba kazası geçirmiş ve geriye doğru kırbaçlanmış gibiydi.

"Dedektif? Tekrar duymak ister misin?" Mary Ellen'ın kulağına söylediğini duydu.

Gözlerini kapatarak, "Evet, lütfen..." diye mırıldandı.

Kayıt bittiğinde, Mary Ellen'a teşekkür ederken kendisini dinledi ve başparmağının aramayı sonlandırmak için bitiş düğmesine bastığını hissetti.

Lavabo giderinden akan su kadar emin bir şekilde, yaklaşık iki yıl önceki bir kâbusun içine çekildi... boş Lagavulin şişeleri ve pizza kutularıyla dolu boktan, yıkık dökük bir daireye girdiği zaman. Elini kapalı bir banyo kapısına uzattığını hatırlıyordu, lanet şey avucundan parmak uçlarına kadar titriyordu.

Diğer tarafta bir ceset bulacağına ikna olmuştu. Duş başlığından bir kemerle sarkan... ya da küvette köpük banyosu yerine kan içinde yatan.

Butch O'Neal, cinayet masasındaki işi kadar zor yaşamayı da profesyonel bir uğraş haline getirmişti. Gece geç saatlere kadar içen biriydi ve sadece bir ilişki fobisi değil, aynı zamanda bağ kurmaktan da tamamen acizdi.

José ile sıkı fıkı olmaları dışında. Butch'un herhangi biriyle olabileceği kadar sıkı.

İntihar yok ama. Ceset yok. Hiçbir şey yok. Bir gece buralardaydı; ertesi gece... gitmişti.

José ilk bir iki ay boyunca bir şeyler duymayı bekledi - ya adamın kendisinden ya da burnu kırılmış ve ön dişi kötü bir şekilde kapanmış bir cesedin bir yerlerde ortaya çıkmasından dolayı.

Ancak günler haftalara, haftalar da yılın mevsimlerine dönüşmüştü. Ve ölümcül bir hastalığa yakalanmış bir doktor gibi olduğunu düşündü: Sonunda kayıp kişilerin ailelerinin nasıl hissettiğini ilk elden öğrenmişti. Ve Tanrım, o korkunç, soğuk Bilinmezlik'te dolaşmayı hiç beklemediği bir şeydi... ama eski ortağının ortadan kaybolmasıyla, sadece yürümekle kalmadı; bir arsa satın aldı, bir ev inşa etti ve içine taşındı.

Ama şimdi, tüm umudunu yitirdikten sonra, artık gecenin bir yarısı o harikalarla uyanmadıktan sonra ... şimdi de bu kayıt.

Elbette, milyonlarca insanın Güneyli aksanı vardı. Ama O'Neal'ın sesinde taklit edilemeyecek bir ses kısıklığı vardı.

Birden José'nin canı 24'e gitmek istemedi ve canı bir şey yemek istemedi. Ama plakasız arabasını vitesse taktı ve gaza bastı.

Çöplüğe bakıp o kayıp gözleri ve o dış işini gördüğü an, ne yapacağını biliyordu.

bir seri katili aramaya gidiyordu. Ama başka bir arayış içinde olacağını tahmin edemezdi.

Butch O'Neal'ı bulma
zamanı. Eğer
yapabilseydi.

ON ALTI

Bir hafta sonra Manny kendi yatağında akşamdan kalma bir baş ağrısıyla uyandı. İyi haber, en azından bu baş ağrısının açıklanabilir olmasıydı: Eve geldiğinde, Lag'a bir kum torbası gibi vurmuş ve o da işini yapmış, onu tokatlayarak kışının üstüne devirmişti.

Yaptığı ilk şey uzanıp telefonunu almak oldu. Bulanık gözlerle veterinerin cep telefonunu aradı. İkisinin küçük bir sabah ritüeli vardı ve adam da uykusuzluk çektiği için Tanrı'ya şükretti.

Veteriner ikinci zil sesinde cevap verdi. "Alo?"

"Kızım nasıl?" Duraksama ona bilmesi gereken her şeyi anlattı. "O kadar kötü mü?"

"Hayati değerleri iyi durumda ve askıya alındığında olabildiğince rahat, ancak temel atma konusunda endişeliyim. Göreceğiz."

"Beni haberdar et." "Her zaman."

O noktada yapabileceği tek şey telefonu kapatmaktı. Konuşma sona ermişti ve o da öyle vur patlasın çal oynasın bir adam değildi -gerçi öyle olsaydı bile, gevezelik etmek ona istediğini, yani sağlıklı bir atı getirmeyecekti.

Saat altı buçukta alarmı çalmadan ve kafasına sıkma rutinine son vermeden önce, radyosunun saatini tokatladı

perma-sessizliğe ve düşünceye, Egzersiz. Kahve. Hastaneye geri dön.

Bekle. Kahve, egzersiz, hastane.

Önce kesinlikle kafeine ihtiyacı vardı. Bu durumda koşmaya ya da ağırlık kaldırmaya uygun değildi ve asansör gibi ağır makineleri de kullanmamalıydı.

Ayaklarını yere doğru kaydırıp dikleşirken, kafasının kendi kalbi atıyordu ama belki de, sadece belki de, acının likörle ilgili olmadığı fikrine isyan etti: Hasta değildi ve bir beyin tümörü pişirmiyordu - öyle olsaydı bile, yine de St. Bu onun doğasında vardı. Gençken de hastayken okula gitmek için mücadele etmişti - su çiçeği geçirdiğinde ve nokta birleştiren bir tuval gibi görüldüğünde bile otobüse binmekte ısrar etmişti.

Bunu annesi kazanmıştı. Ve tıpkı babası gibi olduğundan yakınmıştı.

Bu bir iltifat değildi ve hayatı boyunca duyduğu bir şeydi, ayrıca adamlarla hiç tanışmadığı için hiçbir şey ifade etmiyordu. Elindeki tek şey, çerçeveye koyduğu tek şey olan soluk bir fotoğraftı.

Bu sabah neden bunu düşünüyordu ki?

Kahve Starbucks Kahvaltı Karışımıydı. Demlenirken egzersiz kıyafetlerini giydi ve şafağın loş ışığında Northway'in virajlarında yılan gibi kıvrılan trafiği izlerken lavabonun üzerinde iki fincan içti. Yaptığı son şey iPod'unu alıp kulaklarına takmak oldu. Baştan beri geveze biri değildi ama Tanrı bugün ağzı bozuk, neşeli bir hatuna yardım etsin.

Alt kattaki egzersiz odası oldukça boştu, bu büyük bir rahatlamaydı ama uzun süre devam edecek bir şey değildi. Kapıya en yakın koşu bandına atladı, tepedeki televizyonda CNBC haber bültenini kapattı ve oflayıp puflamaya başladı.

Judas Priest ayaklarını taşıdı, zihninin fişi çekildi ve kaskatı kesilmiş, ağrıyan bedeni ihtiyacı olanı aldı. Her şey

Bir önceki hafta sonuna göre daha iyi olduğu düşünülüyordu. Baş ağrıları hâlâ devam ediyordu ama işine ve hasta yüküne ayak uyduruyor ve gayet iyi çalışıyordu.

Yine de bu onu meraklandırırdı. Jane ağaca çarpmadan hemen önce, onun da baş ağrıları vardı. Cesede otopsi yapabilselerdi, bir anevrizma bulabilirler miydi? O zaman ikisinin de içinde bir anevrizma olma ihtimali neydi-

Bunu neden yaptın, Jane? Neden sahte ölümünü?

Şimdi açıklayacak vaktim yok. Lütfen. Çok şey istediğimi biliyorum. Ama sana ihtiyacı olan bir hasta var, umutsuzca, ve bir saatten fazladır seni arıyorum, yani zamanım yok-

"Kahretsin-" Manny ayaklarını hızla yan korkulukların üzerine attı ve acıya karşı dişlerini sıktı. Vücudunun üst kısmını makinenin gösterge panelinin üzerine koyarak yavaş ve sabit nefes aldı - ya da altı dakikalık bir mil hızında koşan birinin alabileceği kadar.

Son yedi gün boyunca, deneme yanılma yoluyla, ağrı başladığında en iyi yöntemin zihnini boşaltmak ve hiçbir şeye odaklanmamak olduğunu öğrenmişti. Ve bu basit bilişsel numaranın işe yaraması, anevrizma konusunda güven vericiydi: Eğer bir şey serebral arterin duvarında bir delik açacaksa, yoga-iki parçalı nefes saçmalığı bir fark yaratmayacaktı.

Ancak bir düzen vardı. Başlangıcı ya Jane'le ilgili düşünceleri ya da sürekli gördüğü o ıslak rüyayı takip ediyor gibiydi.

Lanet olsun, uykusunda libidosunu bile dumura uğratacak kadar orgazm olmuştu. Ve hasta ruhlu bir piç olduğu için, fantezilerindeki o kadınla tekrar birlikte olmanın neredeyse garanti olması, hayatında ilk kez yastığa başını koymak için sabırsızlanmasına neden oluyordu.

Belirli bilişlerin neden baş ağrısına yol açtığını açıklayamasa da, iyi haber şuydu ki

iyiye gidiyordu. Hafta sonunun o tuhaf kara deliğinden sonraki her gün biraz daha kendisi gibi hissediyordu.

Kör bir ağrıdan başka bir şey kalmadığında Manny koşu bandına geri döndü ve egzersizini bitirdi. Çıkışa doğru giderken, sabahın erken saatlerinde gelenlere başıyla selam verdi, ama kimse onu mola verirken görüp görmediklerini soramadan oradan ayrıldı.

Evinde duş aldı, temiz önlüklerini ve beyaz ceketini giydi, sonra da çantasını kaptığı gibi asansörlere yöneldi. Trafiğe yakalanmamak için şehrin içinden geçen yüzeysel yolları kullandı. Northway günün bu saatinde her zaman tıkanırdı ve eski tarz My Chemical Romance dinlerken harika zaman geçirdi.

"I'm Not Okay" nedense dinlemeye doyamadığı bir melodiydi.

Francis Hastanesi kompleksine döndüğünde, şafağın ilk ışıkları henüz tam olarak kırılmamıştı, bu da bulutların olacağını gösteriyordu. Bu onun için önemli değildi. Canavarın karnına girdikten sonra, Caldwell'de hiç yaşanmamış bir kasırga dışında, hava durumu onu en ufak bir şekilde etkilemiyordu. Çoğu gün işe karanlıkta gelir ve karanlıkta çıkardı ama hiçbir zaman sırf güneş görmedim, yağmur gördüm.... diye hayatı kaçırmış gibi hissetmedi.

Komikti. Yine de şimdi kendini döngünün dışında hissediyordu.

Cerrahi ihtisasından sonra Yale Tıp Fakültesi'nden buraya gelmişti ve Boston'a, Manhattan'a ya da Chicago'ya gitmeyi planlıyordu. Bunun yerine burada iz bırakmıştı ve şimdi on yıldan fazla bir süre geçmişti ve hala başladığı yerdeydi. Deyim yerindeyse, en tepedeydi ve hayatlar kurtarmış, iyileştirmiş ve yeni nesil cerrahlara eğitim vermişti.

Sorun şu ki, rampadan otoparka indiğinde, tüm bunlar bir şekilde boş görünüyordu.

Kırk beş yaşındaydı, faydalı ömrünün en az yarısı çöp kutusundaydı ve bunun için gösterecek neyi vardı? Nike'ın boklarıyla dolu bir apartman dairesi ve tüm köşe bucağını ele geçirmiş bir iş. Karısı yoktu. Çocukları yoktu. Noeller, Yeni Yıllar ve Dört Temmuzlar hastanede geçiyordu; annesi tatiller için kendi yolunu buluyor ve hiç şüphesiz nefesini tutmasa iyi edeceği torunlarının özlemini çekiyordu.

Tanrım, yıllar boyunca kaç tane rastgele kadını becermişti? Yüzlerce. Öyle olmalı.

Annesinin sesi kafasının içinden geçti: Tıpkı baban gibisin.

Çok doğru. Babası da bir cerrahtı. Gezgin bir çizgisi vardı.

Aslında Manny'nin Caldwell'i seçmesinin nedeni de buydu. Annesi burada, St. Francis'te yoğun bakım hemşiresi olarak çalışmış, onu yıllar süren eğitiminden geçirmek için uğraşmıştı. Peki ya tıp fakültesinden mezun olduğunda? Yüzünde gurur yerine mesafe ve çekingenlik vardı.... Babasının olduğu şeye ne kadar yaklaşırsa, gözlerindeki o uzak bakış da o kadar sıklaşıyordu. Onun düşüncesi, aynı şehirde olurlarsa ilişki kurmaya başlayacaklarıydı. Ama öyle olmamıştı.

Ama o iyiydi. Şu anda Florida'da, golf sahasında parasını onun ödediği bir evde, kendi yaşındaki kadınlarla scramble oynuyor, briç takımıyla akşam yemeği yiyor ve parti ortamında kimin kimi küçümsediğini tartışıyordu. Ona destek olmaktan çok mutluydu ve ilişkileri bu kadardı.

Babam Pine Grove Mezarlığı'nda bir mezardaydı. 1983'te bir araba kazasında ölmüştü.

Tehlikeli şeyler, arabalar.

Porsche'yi park ettikten sonra araçtan indi ve egzersiz için asansör yerine merdivenleri kullandı; ardından üçüncü kattaki hastaneye girmek için yaya geçidini kullandı.

Doktorların, hemşirelerin ve personelin yanından geçerken onlara sadece başını salladı ve yoluna devam etti. Genellikle önce ofisine giderdi, ama ayaklarına ne yapmasını söylerse söylesin, bugün oraya gitmedi.

İyileşme odalarına doğru gidiyordu.

Kendine hastaları kontrol etmek için olduğunu söyledi ama bu bir yalandı. Kafası gittikçe bulanıklaşırken, sisi özenle görmezden geldi. Lanet olsun, bu acıdan daha iyiydi. -Muhtemelen spor yaptığı ve sonrasında bir şey yemediği için hipoglisemikti.

Hasta... Hastasını arıyordu.... Adı yoktu. Adı yoktu ama odayı biliyordu.

Koridorun sonundaki yangın merdivenine en yakın site geldiğinde, vücudunda bir kızarma oldu ve kendini beyaz ceketinin omuzlarından düzgün bir şekilde sarktığından emin olurken ve ardından saçlarını düzeltmek için eliyle bir geçiş yaparken buldu.

Boğazını temizleyerek kendini hazırladı, içeri adım attı ve-

Yatakta yatan seksen yaşındaki adam uyuyordu ama dinlenmiyordu, tüpler sanki çalıştırılan bir araba gibi içine girip çıkıyordu.

Orada durup adama bakarken Manny'nin kafasında donuk bir acı belirdi.

"Dr. Manello?"

Goldberg'in arkasından gelen sesi onu rahatlatmıştı çünkü ona tutunabileceği somut bir şey vermişti... tabiri caizse havuzun kenarını.

Arkasını döndü. "Hey. Günaydın."

Adamın kaşları çatıldı ve sonra kaşlarını çattı. "Ah... burada ne yapıyorsun?"

"Ne düşünüyorsun? Bir hastayı kontrol ediyorum." Tanrım, belki de herkes aklını kaçırıyordu.

"Bir hafta izin alacağını sanıyordum."

"Pardon?"

"Bu ... ah ... bu sabah ayrılırken bana söylediğin şey buydu. Biz... seni burada bulduktan sonra."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ama sonra Manny elini sallayarak kovdu. "Dinle, önce biraz kahvaltı edeyim-"

"Akşam yemeği vakti, Dr. Manello. Gece saat altıda mı? Sen gittin

on iki saat önce burada."

Onu ısıtan kızarıklık girdap gibi içinden çıkıp gitti ve anında yerini hiç ama hiç hissetmediği bir şeyin soğuk yıkamasına bıraktı.

Buzlu korku onu devirdi ve iğnelerini döndürdü.

Bunu takip eden garip sessizlik koridordaki koşuşturmayla bozuldu; insanlar yumuşak tabanlı ayakkabılarıyla acele ediyor, hastalara koşturuyor, çamaşır kutularını taşıyor ya da odadan odaya yemek götürüyorlardı.

"Ben... şimdi eve gidiyorum," dedi Manny.

Sesi hâlâ her zamanki gibi güçlüydü ama meslektaşının yüzündeki ifade içindeki ve çevresindeki gerçeği ortaya koyuyordu: Kendini daha iyi hissettiğine dair kendine ne söylerse söylesin, bir zamanlar olduğu gibi değildi. Aynı görünüyordu. Sesi aynı geliyordu. Aynı şekilde yürüyordu.

Kendisini bile aynı olduğuna ikna etmeye çalıştı.

Ama o hafta sonu bir şeyler değişmişti ve bundan geri dönüş olmayacağından korkuyordu.

"Birinin sizi götürmesini ister misiniz?" Goldberg çekingen bir tavırla sordu.

"Hayır. Ben iyiyim."

Gitmek için döndüğünde koşmaya başlamak için tüm gururunu kullanması gerekti: İrade gücüyle başını geriye attı, omurgasını dikleştirdi ve bir ayağını sakince diğerinin önüne koydu.

Garip bir şekilde, girdiği yoldan çıkarken, eski cerrahi profesörünü düşündü... yetmiş yaşına geldiğinde okul yönetimi tarafından "emekli edilen" profesör. Manny o zamanlar ikinci sınıf tıp öğrencisiydi.

Dr. Theodore Benedict Stanford III.

Adam sınıfta tam bir hıyardı, öğrencilerin yanlış cevap vermesinden en çok hoşlanan türden bir herifti, çünkü bu ona insanları aşağılama fırsatı veriyordu. Yıl sonunda okuldan ayrılacağını açıkladığında, Manny ve sınıf arkadaşları bu zavallı piç için bir veda partisi düzenlemiş, onun saçmalıklarına maruz kalacak son nesil olmalarını kutlamak için hepsi sarhoş olmuştu.

Manny o yaz para kazanmak için okulda hademe olarak çalışıyordu ve son nakliyeciler Standford'un ofisinden son kutuları aldıklarında koridoru paspaslıyordu... ve sonra yaşlı adamın kendisi köşeyi döndü ve son kez kanat çırpı.

Başı dik bir şekilde mermer merdivenlerden inmiş ve görkemli ön girişten çenesi dik bir şekilde çıkmıştı.

Manny adamın kibrine gülmüştü, yaşı ve eskimişliği karşısında bile kibirden vazgeçmemişti.

Şimdi aynı yolda yürürken, bunun doğru olup olmadığını merak ediyordu.

Büyük olasılıkla Standford da Manny gibi hissetmişti. Atılmış.

YEDİ

Jane yırtılma sesini eğitim merkezinin ofisinde ta aşığılardan duydu. Yırtılma onu uyandırdı, başını kollarının yastığından çekti ve omurgasını masanın üzerindeki kıvrımından düz bir şekilde kopardı.

Yırtılıyor... ve çırpınıyor...

İlk başta bunun bir rüzgâr olduğunu düşündü ama sonra beyni devreye girdi. Yeraltında pencere yoktu. Ve bu kadar büyük bir rahatsızlık yaratmak için lanet bir fırtına gerekirdi.

Sandalyeden fırlayıp masanın etrafından dolanarak Payne'in odasına doğru koşar adımlarla dışarıdaki koridora çıktı. Tüm kapılar tam da bu nedenle açıldı: Sadece bir hastası vardı ve Payne çoğunlukla sessiz olmasına rağmen, eğer bir şey olursa-

Bu gürültü de neydi böyle? Homurdanmalar da vardı.

-

Jane nekahet odasının kapı pervazının etrafından dolandı. ve neredeyse çılgık atacaktım. Tanrım... kan.

"Payne!" Yatağa doğru koştu.

V'nin ikizi çılgına dönmüştü; kollarını sağa sola sallıyor, parmaklarıyla çarşafı ve kendisini tırmalıyor, keskin tırnaklarıyla kollarının üst kısmını, omuzlarını ve köprücük kemiklerini ısıırıyordu.

"Hissedemiyorum!" diye bağırdı dişi, dişleri parlıyordu, gözleri o kadar genişti ki etrafları bembeyazdı. "Hissedemiyorum"

her şey!"

Jane ileri atılıp kollardan birini yakaladı ama temas ettiği anda tutuşu kaydı ve tüm o kaygan çizikleri kopardı. "Payne! Kes şunu!"

Jane hastasını sakinleştirmek için mücadele ederken, parlak kırmızı kan yüzüne ve beyaz önlüğüne bulaştı.

"Payne!" Böyle devam ederse yaralar kemikleri gösterecek kadar derinleşecekti. "Dur-"

"Hissedemiyorum!"

Bic kalem Payne'in elinde birdenbire belirdi -ama hayır, sihirli değildi.... Jane'in kalemiydi, beyaz ceketinin yan cebinde sakladığı kalem. Onu gördüğü anda, Payne'in eli havaya kalkarken tüm o öfkeli çırpınışlar gerçeküstü bir ağır çekime dönüştü.

Bıçak gibi saplanan darbesi o kadar güçlü ve emindi ki onu durdurmak mümkün değildi.

Keskin uç kadının kalbini tam ortasından deldi ve gövdesi yukarı doğru sarsıldı, açık ağzından ölümcül bir nefes çıktı.

Jane çığlık attı, "Hayııırrr"

"Jane, uyan!"

Vishous'un sesi hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ancak o zaman gözlerini açtı... tamamen karanlığa. Klinik, kan ve Payne'in boğuk nefes alışının yerini siyah bir görsel örtü almıştı-

Mumlar alevlendi ve doğru düzgün gördüğü ilk şey Vishous'un sert yüzüydü. Aynı anda yatmamış olsalar da Vishous hemen yanındaydı.

"Jane, bu sadece bir rüyaydı...."

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Ben..."

Kendini kollarına dayayıp nefes nefese kalırken, neyin rüya neyin gerçek olduğundan emin değildi. Özellikle de Vishous'un yanında olduğu düşünülduğünde. Sadece yatağa birlikte girmiyorlardı, aynı zamanda

Birlikte uyanmak da. Onun demir ocağında uyuduğunu sanıyordu ama belki de durum böyle değildi.

Öyle olmamasını umuyordu. "Jane..."

Loş sessizlikte, V'nin başka bir durumda asla dile getirmeyeceği tüm hüznü kelimelerin içinde duydu. O da aynı şekilde hissediyordu. Fazla konuşmadıkları günler, Payne'in iyileşmesinin yarattığı stres, mesafe... kahrolası mesafe... çok üzücüydü.

Yine de burada, mum ışığında, çiftleştikleri yatakta, tüm bunlar biraz soldu.

Bir iç çekişle onun sıcak, ağır bedenine döndü ve temas onu değiştirdi: Kendini katı hale getirmek zorunda kalmadan cisimleşti, aralarında akan ısı onu da onun kadar büyüttü ve gerçek yaptı. Başını kaldırıp, şakağındaki dövmeyle, her zaman geriye ittiği siyah saçlarıyla, kesik kaşlarıyla ve buz gibi solgun gözleriyle onun vahşi ve güzel yüzüne baktı.

Geçtiğimiz hafta boyunca, işlerin çok zorlaştığı o geceyi tekrar tekrar oynadı. Çoğu hayal kırıklığı ve endişe verici olsa da, mantıklı gelmeyen bir şey vardı.

Tünelde karşılaştıklarında Vishous boğazlı bir kazak giyiyordu. Ve o asla balıkçı yaka giymezi. Onlardan nefret ederdi çünkü onları hapsedici bulurdu - ki bazen onu neyin boşalttığı düşünöldüğünde bu ironikti. Genellikle kaslı tişörtler giyer ya da çıplak gezerdi ve kız aptal değildi. Sert mizaçlı bir sert adam olabilirdi ama teni herkesinki kadar kolay morarırdı.

Bir kavgaya karıştığını söylemişti ama göğüs göğüse dövüşte ustaydı. Yani baştan aşağı siyah-mavi giyiniyorsa bunun tek bir nedeni vardı: buna izin verdiği için.

Ve bunu ona kimin yaptığını merak etmek zorunda kaldı. "Sen iyi misin?" V sordu.

Uzandı ve avucunu onun yanağına koydu. "Öyle misin?"
Öyle miydiler?

Gözünü kırpmadı. "Rüya ne hakkındaydı?"

"Bazı şeyler hakkında konuşmamız
gerekecek, V."

Dudakları inceldi. Ve kadın bekledikçe daha da sıkılaştı. Sonunda, "Payne onun olduğu yerde. Sadece bir hafta oldu ve-"

"Onun hakkında değil. Dışarıda yalnız olduğun o gece olanlar hakkında."

Şimdi geriye yaslandı, yastıklara gömüldü ve iki elini sıkı karın kaslarının üzerinde birleştirdi. Loş ışıkta, boynundan yukarı uzanan sıkı kas bantları ve damar ipleri keskin gölgeler oluştuyordu.

"Beni başkasıyla birlikte olmakla mı suçluyorsun? Bunu aştığımı sanıyordum."

"Saptırmayı bırak." Ona sabit bir şekilde baktı. "Ve eğer kavga etmek istiyorsan, git biraz daha azını bul."

Başka bir erkekte olsa, onun bu şekilde karşılık vermesi, tüm dramatik olaylarla birlikte düpedüz bir tartışmayı garantileyebilirdi.

Bunun yerine Vishous ona döndü ve gülümsedi. "Seni dinliyorum."

"Benimle konuşmanı tercih ederim."

Kadının çok aşına olduğu ama bir haftadır görmediği cinsel ışık, adam ona doğru yuvarlanırken gözlerinde kaynadı. Sonra göz kapaklarını indirdi ve uyuyakaldığı basit Hanes tişörtünün altındaki göğüslerine baktı.

Yüzünü araya koydu ama o da gülümsüyordu. Aralarında çok sert ve gergin bir ilişki vardı. Bu normal hissettiriyordu. "Dikkatimi dağıtmayacağım."

İri bedeninden dalgalar halinde sıcaklık akarken, eşi parmak ucunu alıp omzunda gezdirdi. Ve sonra ağzını açtı, dişlerinin beyaz uçları ortaya çıktı ve dudaklarını yalarken daha da uzadı.

Bir şekilde, onu örten çarşaf, kaburgalı karnından aşağı doğru çekildi. Daha aşağı. Daha da aşağıya. Bu işi eldivenli eli yapıyordu ve her santimi ortaya çıktıkça, gözleri başka bir yere gitmekte daha fazla zorlanıyordu. Devasa ereksiyonu ortaya çıkmadan hemen önce durdu ama ona bir gösteri yaptı: Kalçaları kıvrılıp gevşedikçe, kıvrılıp gevşedikçe, kasıklarının etrafındaki dövmeler gerildi ve kendilerini düzeltti.

"Vishous..."

"Ne?"

Eldivenli eli siyah satenin altına daldı ve kendini kavradığını anlamak için nereye gittiğini görmesine gerek yoktu: Geriye doğru eğilmesi ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Bu ve alt dudağını ısırma şekli.

"Jane..."

"Ne?"

"Sadece izleyecek misin, doğru mu?"

Tanrım, onu ilk kez böyle gördüğünü hatırladı, yatağa uzanmış, dikilmiş, hazırды. Ona sünger banyosu yaptıırıyordu ve adam onu bir kitap gibi okumuştı: Her ne kadar kabul etmek istemese de, onun boşalmasını izlemek için yanıp tutuşuyordu.

Ve o da bundan emin oldu.

Kendini ateşli hissederek ona doğru eğildi ve ağzını neredeyse onunkine değecek şekilde indirdi. "Hâlâ saptırıyorsun-"

Bir anda boşta kalan eli havaya kalktı ve kızın ensesini kavrayarak onu hapsetti. Ve içindeki o güç doğrudan kadının kalçalarının arasına inmedi mi?

"Evet. Öyleyim." Dili dışarı çıktı ve kızın dudağında gezindi. "Ama işimiz bittikten sonra her zaman konuşabiliriz. Asla yalan söylemediğimi biliyorsun."

"Ben daha çok ... asla yanılmıyorsun gibi bir cümle olduğunu sanıyordum." "Bu da doğru." İçinden bir hırıltı yükseldi

ona. "Ve şu anda... senin ve benim buna ihtiyacımız var."

Bu son kısım, duymaya ihtiyaç duyduğu tüm ciddiyet ve tutkuyla söylenmişti. Ve ne biliyorsunuz, o haklıydı. İkisi de son yedi gündür daireler çiziyor, dikkatle adım atıyor, ilişkilerinin ortasındaki mayından kaçınıyorlardı. Bu şekilde, ten tene bağlanmak, söylenmesi gereken sözlerle ulaşmalarına yardımcı olacaktı.

"Peki ne diyorsun?" diye mırıldandı.

"Ne bekliyorsun?"

Alçak sesle ve tatmin olmuş bir kahkaha attı ve kendini okşamaya başladığında ön kolu gerildi ve serbest kaldı. "Çarşafı geri çek, Jane."

Emir boğuk ama netti ve onu etkiledi. Her zaman olduğu gibi.

"Yap şunu, Jane. İzle beni."

Elini adamın göğüs kafesine koydu ve aşağıya doğru kaydırды, göğsünün kaburgalarını ve karnının sert çıkıntılarını hissetti, dişlerinin arasından keskin bir nefes çekerken çıkan tıslamayı duydu. Çarşafı kaldırdığında, adamın başı yumruğunun tepesini yardı, serbest kaldı ve tek bir kristal gözyaşıyla kendini sunduğunda sertçe yutkunmak zorunda kaldı.

Kız ona doğru uzandığında, adam kızın bileğine yapıştı ve onu geri çekti.

"Bana bak Jane..." diye inledi. "Ama dokunma." Orospu çocuğu. Bunu yapmasından nefret ediyordu. Bayılırdı da.

Vishous eldivenli eliyle ereksiyonunu çalıştırırken onu tutmayı bırakmadı, avucunun pompasıyla bir ritim bulan vücudu o kadar güzeldi ki. Mum ışığı tüm olayı gizemli bir hale getirmişti ama... V. ile her zaman böyleydi. Onunla ne bekleyeceğini asla bilemezdi ve bu sadece bir tanrının oğlu olduğu için değildi. O her zaman seksin sınırlarında dolaşan, köşeye sıkışmış, kurnaz, çarpık ve talepkâr biriydi.

Ve onun sadece sulandırılmış bir versiyonuna sahip olduğunu biliyordu.

Yeraltı labirentinde daha derin mağaralar vardı, hiç ziyaret etmediği ve asla gidemeyeceği mağaralar.

"Jane," dedi kabaca. "Her ne düşünüyorsan bırak.... şimdi ve burada benimle kal ve oraya gitme."

Gözlerini kapattı. Neyle çiftleştğini ve neyi sevdiğini biliyordu. Ona sonsuza dek bağlanacağı zaman, erkeklerin, kadınların ve onları nasıl elde ettiğinin farkındaydı. Sadece bu geçmişin aralarına gireceğini asla tahmin edemezdi."

Başka kimseyle birlikte değildim." Sesi güçlü ve emindi. "O gece. Yemin ederim."

Göz kapakları kalktı. Çalışmayı bırakmıştı ve hareketsiz yatıyordu.

Birdenbire gözyaşları onu görmesini engelledi. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı. "Sadece bunu duymaya ihtiyacım vardı. Sana güveniyorum, gerçekten güveniyorum, ama ben-"

"Şşş... sorun yok." Eldivenli eli uzandı ve kızın yanağındaki gözyaşını sildi. "Her şey yolunda. Neden benimle ne yaptığını sorgulamıyorsun?"

"Bu yanlış."

"Hayır, yanılıyorum." Derin bir nefes aldı. "Geçen haftayı ağzımdan bir şeyler çıkması için zorlayarak geçirdim. Bu durumdan nefret ediyordum ama durumu daha da kötüleştirmeyecek ne söyleyeceğimi bilemiyordum."

Bir düzeyde, şefkat ve anlayışa şaşırmıştı. İkisi de çok bağımsızdı ve ilişkileri bu yüzden yürüyordu: Adam içine kapanıktı ve kadının fazla duygusal desteğe ihtiyacı yoktu ve genellikle bu matematik güzel bir şekilde toplanıyordu.

Ancak bu hafta değil.

"Ben de üzgünüm," diye mırıldandı. "Keşke başka türlü bir erkek olsaydım."

Her nasılsa, onun çekingen doğasından çok daha fazlası hakkında konuştuğunu biliyordu. "Benimle konuşamayacağın hiçbir şey yok, V." Tek aldığı cevap "Hmm" olunca

"Şu anda senin için çok fazla stres var. Bunu biliyorum. Ve sana yardım etmek için her şeyi yaparım."

"Seni seviyorum."

"O zaman benimle konuşmalısın. İşe yaramayacağı garanti olan tek şey sessizliktir."

"Biliyorum. Ama bu karanlık bir odaya bakmak gibi. Sana bir şeyler anlatmak istiyorum ama yapamıyorum... Hissettiğim hiçbir şeyi göremiyorum."

Buna inanıyordu ve bunun çocuk istismarı mağdurlarının yetişkinlikte de mücadele etme eğiliminde olduğu bir şey olduğunu fark etti. Onları her şeyin üstesinden getiren erken dönem hayatta kalma mekanizması bölümlere ayırmaktı: İşler başa çıkılamayacak kadar büyüdüğünde, iç benliklerini parçalara ayırıyor ve duygularını çok uzaklara saklıyorlardı.

Tehlike, elbette, kaçınılmaz olarak oluşan baskıydı.

Yine de en azından aralarındaki buzlar kırılmıştı. Ve şimdi bu sessiz, yarı huzurlu alandaydılar.

Gözleri kendi isteğiyle adamın karnında dümdüz uzanan ve göbeğinin bile ötesine uzanan uyarılmışlığına kaydı. Birden onu o kadar çok istedi ki konuşamadı.

"Al beni Jane," diye hırladı. "Bana ne istersen yap."

Yapmak istediği şey onu emmektir ve öyle de yaptı, kalçalarının üzerine eğildi, onu ağzına aldı, boğazının arkasına kadar çekti. Çıkardığı ses tamamen hayvani bir sestir ve kalçaları sarsılarak adamın sıcak uzunluğunu kadının içine daha da itti. Sonra dizlerinden biri aniden yukarı doğru büküldü, böylece sadece yüzüstü yatmakla kalmadı, aynı zamanda kendini tamamen ona teslim ederken yayıldı, başının arkasını kavrarken onu sürükleyen bir ritim buldu-

Vücudunun kayması hem hızlı hem de yumuşaktı.

V muazzam gücüyle, göz açıp kapayıncaya kadar onu yeniden konumlandırdı, etrafında döndürdü ve çarşafı iterek kalçalarını yukarı ve gövdesinin üzerine kaldıracaktı. Kalçaları V'nin yüzüne ve-

"Vishous," dedi onun ereksiyonunun etrafında.

Ağızı kaygan ve sıcaktı ve tam hedefindeydi, onun seksiyile kaynaşıyor, dili dışarı çıkıp içini yalamadan önce ona yapışıyor ve emiyordu. Beyni patlayacak kadar kapanmamıştı ve düşünecek hiçbir şeyi kalmadığından, daha önce ne olduğuna değil, ne olduğuna mutlulukla dalmıştı. İçinden bir ses V'nin de aynı olduğunu söylüyordu.... V tamamen okşamakla ilgiliydi, onu yalıyor ve emiyordu, elleri kalçalarına gömülürken V'nin adını inliyordu. Bir yandan ona yaptıklarına konsantre olurken bir yandan da onun için yaptıklarına konsantre olmak çok zordu ama ne sorun vardı ki. Ağızındaki ereksiyon sıcak ve sertti ve bacaklarının arasında saf kadife gibiydi ve hisler, bir hayalet olmasına rağmen fiziksel tepkilerinin "canlı" olduğu zamanki ile aynı olduğunun kanıtıydı.

"Kahretsin, sana ihtiyacım var," diye küfretti.

Bir başka hızlı güç patlamasıyla Vishous onu sanki çarşaftan daha ağır değilmiş gibi kaldırdı ve bu değişim sürpriz olmadı. Her zaman onun içine, derinlerine boşalmayı tercih ederdi ve onu kalçalarının üstüne yerleştirmeden önce bacaklarını ayırdı, küt kafası ona çarptı ... ve eve çarptı.

Bu istila sadece seksle ilgili değildi, aynı zamanda onun hak iddia etmesiyle ilgiliydi ve kadın buna bayılıyordu. Olması gereken buydu.

Öne düşüp kendini V'nin omuzlarına yasladı, birlikte hareket ettiklerinde gözlerinin içine baktı, aynı anda boşalana kadar ritim tuttular, V onun içinde sarsıldıkça ve kadının seksi onu sağdıkça ikisi de kaskatı kesildi. Ve sonra V onu sırtüstü çevirdi ve vücudundan aşağıya doğru fırladı, olduğu yere geri döndü, ağızı onun üzerinde kaynaştı, avuç içleri onu yerken uyluklarına kilitlendi.

Kadın sertçe boşalırken ne bir ara ne de bir duraklama oldu. Öne doğru fırladı, her iki bacağını da gerdi ve içeri girdi, sağlam bir vuruşla ona girdi ve devraldı. Vücudu onun üzerinde devasa, pistonlu bir makineydi, bağları

Sert bir şekilde orgazm olurken odada koku kükrüyordu, bir haftalık perhiz muhteşem bir seansta toz haline geliyordu.

Orgazm onu sarsarken, boşalırken onu izledi, onun her parçasını, bazen anlamakta zorlandığı parçalarını bile sevdi.

Ve sonra devam etti. Daha fazla seks. Ve daha fazlası.

Neredeyse bir saat sonra nihayet doymuşlardı, mum ışığında hareketsiz yatıyor ve derin derin nefes alıyorlardı.

Vishous onları birleştirerek yuvarladı ve gözleri uzun bir süre kadının yüzünde gezindi. "Kelimelerim yok. On altı dil biliyorum ama kelimelerim yok."

Sesinde hem aşk hem de umutsuzluk vardı. Duygular söz konusu olduğunda gerçekten özürlüydü ve aşık olmak bunu değiştirmemişti... en azından işler şu anda olduğu kadar stresliyen. Ama sorun değildi - birlikte geçirdikleri bu zamandan sonra sorun değildi.

"Her şey yolunda." Onun göğüs kafesini öptü. "Seni anlıyorum." "Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydın."

"Beni anladın."

"Evet, ama sen kolaysın."

Jane kendini yukarı kaldırdı. "Ben lanet olası bir hayaletim. Fark etmediysen söyleyeyim. Pek çok erkeğin heyecan duyacağı bir şey değil."

V hızlı ve sert bir öpücük için onu ağzına çekti. "Ama hayatımın geri kalanında sana sahip olacağım."

"Öyle." Ne de olsa insanlar, vampirlerin onda biri kadar bile dayanamıyordu.

Yanlarındaki alarm çaldığında, V o şeye ters ters baktı. "Şimdi neden yastığımın altında bir silahla uyuduğumu anlıyorum."

Adam saati susturmak için uzandığında, kadın da aynı fikirdeydi. "Biliyor musun, onu vurabilirsin."

"Hayır, Butch kıcını buraya sokar ve seni çıplak görürse avucumun içinde bir silah istemiyorum."

Jane gülümsedi ve o yataktan kalkıp banyoya doğru yürürken arkasına yaslandı. Kapıda durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Sana geldim, Jane. Her gece

Bu hafta sana geldim. Yalnız kalmanı istemedim. Ve sensiz uyumak istemedim."

Bu not üzerine, banyoya girdi ve bir dakika sonra duşun açıldığını duydu.

Kelimeleri sandığından daha iyi kullanıyordu.

Memnun bir şekilde gerinirken, Ehlena'yı klinikteki gündüz vardiyasından kurtarmak için kalkıp hareket etmesi gerektiğini de biliyordu. Ama bütün gece burada yatmayı çok isterdi. Belki biraz daha uzun...

Vishous on dakika sonra Wrath ve Kardeşlik ile buluşmak üzere ayrıldı ve çıkış yolunda onu öptü. Hem de iki kez.

Yataktan kalkıp bir süre banyoya gitti, sonra dolaba gidip çift kapıyı açtı. Askıya asılı deriler-onun; düz beyaz tişörtler-kızın; beyaz montlar-kızın; motorcu ceketleri-kızın. Silahların hepsi bir yangın kasasına kilitlenmişti; ayakkabılar yerdeydi.

Hayatı birçok yönden anlaşılmazdı. Bir vampirle evli hayalet mi? Haydi ama.

Ama bu dolaba bakınca, özenle yerleştirilmiş giysiler ve ayakkabılar arasında çılgın hayatlarının dinlendiği bu güzel ve düzenli dolaba bakınca, bulundukları yer hakkında iyi hissediyordu. Bu çılgın dünyada "normal" kötü bir şey değildi; gerçekten de değildi.

Nasıl tanımlandığının bir önemi yok.

SEKİZ

Eğitim merkezinin kliniğinde Payne, kendi deyimiyle egzersizlerini yapıyordu.

Yastıkları yana iterek hastane yatağına uzandı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve karnını sıkarak gövdesini yavaş bir yükselişle dikleştirdi. Yatağa dik konuma geldiğinde, kollarını düz bir şekilde uzattı ve aşağı doğru gevşerken onları orada tuttu. Bir turdan sonra bile kalbi çarpıyor ve nefesi kesiliyordu ama kendine sadece kısa bir toparlanma süresi tanıdı ve tekrarladı. Ve tekrarladı. Ve tekrarladı.

Her seferinde bu çaba giderek daha yorucu bir hal alıyordu, ta ki alnında ter boncukları oluşana ve mide kasları acıya dönüşene kadar. Jane ona bunu nasıl yapacağını göstermişti ve bunun bir faydası olduğunu düşünüyordu - her ne kadar yapabildikleriyle karşılaştırıldığında, şenlik ateşine karşı ölçülen bir kıvılcım olsa da.

Aslında Jane ona çok daha fazlasını yaptırmaya çalışmıştı... oturması ve yürümesi için tekerlekli bir sandalye bile getirmişti ama Payne o şeyin görüntüsüne ya da hayatını bir yerden bir yere yuvarlanarak geçirme fikrine katlanamıyordu.

Geçtiğimiz hafta içinde, tek bir mucize umuduyla tüm barınma yollarını kapatmıştı... bu mucize hiç gerçekteşmemişti.

Wrath ile dövüştüğünden beri sanki yüzyıllar geçmişti... uzuvlarının koordinasyonunu ve gücünü bildiğinden beri.

O kadar çok şeyi hafife almıştı ki, şimdi bir zamanlar olduğu kişiyi, sadece ölümler için olduğunu varsaydığı bir kederle özliyordu.

Sonra tekrar, öldüğünü düşündü. Vücudu çalışmayı bırakacak kadar zeki değildi.

Eski dilde bir lanet okuyarak arkasına yaslandı ve kendini orada yatar halde bıraktı. Kendine geldiğinde, kalçalarına geçirdiği deri kayışı buldu. O kadar sıkıydı ki, kan dolaşımını engellediğini biliyordu ama ne bağın daraldığını ne de tokayı açıp deri gevşediğinde tatlı bir rahatlama hissetti.

Buraya döndüğü geceden beri durum böyleydi. Hiçbir değişiklik olmadı.

Gözlerini kapatarak, korkularının zihnine karşı kılıç çektiği ve sonuçlarının her zamankinden daha trajik olduğu bir iç savaşa yeniden girdi. Yedi gece ve gündüz döngüsünden sonra, rasyonellik ordusu üzücü bir mühimmat eksikliği ve askerleri arasında derin bir yorgunluk yaşıyordu. Böylece gidişat değişiyordu. Önce iyimserliğe kapılmıştı, ama bu iyimserlik kayboldu ve ardından uzun sürmeyen kararlı bir sabır dönemi başladı. O zamandan beri, temelsiz umutlarla dolu bu çorak yolda ilerliyordu.

Tek başına.

Gerçekten de yalnızlık bu çilenin en kötü yanıydı: Odasına girip çıkmakta özgür olan tüm insanlara rağmen, oturup onunla konuştuklarında ya da en temel ihtiyaçlarını karşıladıklarında bile tamamen ayrı kalıyordu. Bu yatağa hapsedildiğinde, onlardan başka bir gerçeklik düzlemindeydi; ötesini açıkça görebildiği ama geçemediği uçsuz bucaksız, görünmez bir çölle ayrılmıştı.

Ve bu garipti. Kaybettiği her şey, insan şifacısını her düşündüğünde -ki bu o kadar sık oluyordu ki, zamanlarını sayamıyordu- daha da keskinleşiyordu.

Ah, o adamı nasıl da özlemişti. Onun sesini, yüzünü ve aralarındaki o son anı hatırlayarak geçirdiği saatler çoktu... Ta ki anıları, endişe ve kaygı dolu uzun ve soğuk zamanlarda kendisini ısıtacak bir battaniyeye dönüşene kadar.

Ancak ne yazık ki, tıpkı mantıklı tarafı gibi, bu battaniye de aşırı kullanımdan yıpranıyordu ve onu onarmak mümkün değildi.

Şifacısı onun dünyasından değildi ve bir daha geri dönmeyecekti; uyandığında iplikçiklere ve parçalara ayrılmış kısa, canlı bir rüyadan başka bir şey değildi.

Kendi kendine yüksek sesle "Dur," dedi.

Vücudunun üst kısmında korumaya çalıştığı güçle iki yastık için yana döndü ve alt bedeninin ölü ağırlığına karşı mücadele etti.

Dengesini bir anda bozuldu ve yüzüstü yattığı pozisyonda bile savrulmasına neden oldu, kolu yanındaki masadan su bardağına çarptı.

Ve ne yazık ki, çarpışma için uygun bir nesne değildi.

Paramparça olurken Payne ağzını kapattı, çığlıklarını ciğerlerinde tutmanın bildiği tek yol buydu. Aksi takdirde çığlıklar dudaklarındaki mührü kıracak ve bir daha asla durmayacaktı.

Kendini yeterince kontrol edebildiğini düşündüğünde, yatağın kenarından yerdeki dağınıklığa baktı. Normalde bu çok basit olurdu -bir şey dökülür ve biri onu temizlerdi.

Önceden tek yapacağı eğilip paspaslamaktı.

Şimdi mi? İki seçeneği vardı: Burada yatmak ve bir sakat gibi yardım istemek. Ya da önceden düşünüp strateji geliştirecek ve bağımsız olmaya çalışacaktı.

Elleri için destek noktalarını bulması ve ardından zemine olan mesafeyi değerlendirmesi biraz zaman aldı. Neyse ki, ellerini bağladığı tüm hortumların fişi çekilmişti.

koluna akıyordu ama bir kateter kalmıştı... yani belki de bunu kendi başına yapmaya çalışmak kötü bir fikirdi.

Yine de burada öylece yatmanın onursuzluğuna katlanamıyordu. Artık asker değildi; kendine bakmaktan aciz bir çocuktü.

Artık desteklenebilir değildi.

İnsanların deyimiyle "Kleenex" karelerini kopararak yatağın parmaklığını indirdi, üstünden tuttu ve yan tarafına doğru kıvrıldı. Burulma bacaklarının bir kuklanınki gibi oynamasına neden oldu, tüm hareket zarafetten yoksundu ama en azından avucundaki beyaz tüylerle aşağıya, pürüzsüz zemine uzanabiliyordu.

Yatağın çıkıntısında tehlikeli bir denge kurmaya çalışarak gerinirken, dünyaya yeni gelmiş bir genç gibi bakılmaktan, yıkanmaktan ve sarılmaktan yorulmuştu...

Vücudu camın yoluna gitti.

Hiçbir uyarı olmadan, tutuşu pürüzsüz raydan kaydı ve kalçaları şilteden o kadar uzaktaydı ki, yerçekiminin etkisiyle üstesinden gelemeyeceği kadar güçlü bir şekilde kafa üstü yere düştü. Ellerini uzatarak kendini ıslak zeminde yakaladı ama her iki avucu da altından fırladı ve yüzünün yan tarafına aldığı darbenin şiddetiyle nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı.

Ve sonra hiç hareket olmadı.

Kapana kısılmıştı, yatak işe yaramayan uzuvlarını başının ve gövdesinin tam üzerinde kalacak şekilde destekliyor ve onu yere sıkıştırıyordu.

Boğazındaki havayı sürükleyerek, "Yardım edin..." diye seslendi.

hellllp ..."

Yüzü sıkışmış, kolları uyuşmaya başlamış ve ciğerleri boğulmaktan yanarken, içindeki öfke vücudu titreyene kadar alevlendi-

Bir gıcirtı olarak başladı. Sonra yanağı fayansın üzerinde kaymaya başlayınca ses harekete dönüştü, derisi o kadar ince gerilmişti ki sanki soyuluyormuş gibi hissetti

kafatası. Sonra ensesindeki baskı arttı, kalın örgüsü başını bir yöne çekerken aynı zamanda garip pozisyonu onu öne doğru itti.

Tüm gücünü toplayarak öfkesine odaklandı ve kollarını avuç içleri yere değecek şekilde manevra yaptırdı. Derin bir nefes aldıktan sonra sertçe itti, kendini yukarı itti ve sırt üstü döndü.

Saç ipi korkuluğun desteklerinin arasına düşüp sıkıca kilitlendi, kalın uzunluk onu yerinde tutarken boynunu omzuna doğru çekti. Kapana kısılmış ve hiçbir yere gitmiyordu, bulunduğu noktadan sadece bacaklarını görebiliyordu, daha önce hiç düşünmediği uzun, ince bacaklarını.

Kan yavaş yavaş gövdesinde toplanırken, baldırlarındaki derinin kâğıt gibi beyazlaşmasını izledi.

Yumruklarını kıvrarak ayak parmaklarının hareket etmesini istedi.

"Lanet olsun sana... hareket et...." Konsantre olmak için gözlerini kapatabilirdi ama mucize gerçekleşirse kaçırmak istemiyordu.

Öyle
olmadı.
Olmadı.

Ve bunun olmayacağını anlamaya başlamıştı.

Ayak tırnaklarının dipleri pembeden griye dönerken, nerede olduğuyla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. Ve şu anki fiziksel konumuyla ilgili güzel bir benzetme yok muydu?

Bozuk. İşe yaramaz. Ölü ağırlık.

Sonunda ortaya çıkan çöküş, beraberinde gözyaşı ya da hıçkırık getirmedi. Bunun yerine, kopuşun sınırları acımasız bir kararlılıkla çizildi.

"Payne!"

Jane'in sesini duyunca gözlerini kapattı. İsteddiği kurtarıcı bu değildi. İkizi... ikizinin onun için doğru olanı yapmasına ihtiyacı vardı.

"Lütfen Vishous'u getirin," dedi kısık sesle. "Lütfen."

Jane'in sesi çok yaklaşmıştı. "Seni yerden kaldıralım."

"Vishous."

Bir klik sesi duydu ve ulaşamadığı alarmin çaldığını anladı.

"Lütfen," diye inledi. "Vishous'u getirin."

"Hadi seni alalım-"

"Vishous."

Sessizlik. Ta ki kapı açılana kadar. "Yardım et Ehlena," dediğini duydu Jane.

Payne kendi ağzının hareket ettiğinin farkındaydı ama iki kadın onu yatağa yatırıp bacaklarını yeniden yerleştirip beyaz çarşafı örtmeden önce birbirlerine paralel olarak hizalayınca sağır oldu.

Hem yatakta hem de yerde çeşitli temizlik çalışmaları yapılırken, odanın diğer ucunda, bu alana taşındığından beri sonsuza dek baktığı beyaz duvara odaklandı.

"Payne?"

Cevap vermeyince Jane tekrarladı, "Payne. Bana bak."

Gözlerini yana kaydırды ve ikizinin shellan'ının endişeli yüzüne bakarken hiçbir şey hissetmedi. "Kardeşime ihtiyacım var."

"Elbette onu çağıracağım. Şu anda bir toplantıda ama gece ayrılmadan önce aşağıya gelmesini sağlarım." Uzun bir duraklama. "Onu neden istediğini sorabilir miyim?"

Düzgün kelimeler ona iyi şifacının embesil olmadığını açıkça gösteriyordu.

"Payne?"

Payne gözlerini kapadı ve kendi kendine, "Her şey başladığında bana bir söz verdi. Ve bunu tutmasına ihtiyacım var."

* * *

Bir hayalet olmasına rağmen Jane'in kalbi hâlâ göğsünde durabiliyordu.

Hastane yatağının kenarına doğru eğildiğinde, göğüs kafesinin arkasında hareket eden hiçbir şey yoktu. Hastasına "Bu ne sözdü?" diye sordu.

"Bu ikimizin arasındaki bir mesele."

Öyle olduğunu düşündü Jane. Doğru tahmin ettiğini varsayarak.

"Payne, yapabileceğimiz başka bir şey olabilir."

Gerçi bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Röntgenler kemiklerin düzgün bir şekilde hizalandığını gösteriyordu, Manny'nin becerileri onları mükemmel bir şekilde düzeltmişti. Omurilik ise tam bir jokerdi. Sinirlerin yenilenmesinin mümkün olabileceğine dair bir umudu vardı - hala vampir vücudunun yeteneklerini öğreniyordu, insanların iyileşme konusunda yapabildiklerine kıyasla bunların çoğu saf sihir gibi görünüyordu.

Ama şans yok. Bu davada değil.

Payne'in ne aradığını anlamak için Einstein'ın tahminlerine gerek yoktu.

"Bana karşı dürüst ol, ikizimin shellan'ı." Payne'in kristal gözleri onunkilere kilitlendi. "Kendine karşı dürüst ol."

Jane'in doktorlukla ilgili nefret ettiği bir şey varsa o da karar vermektir. Kararların net olduğu pek çok olay vardı: Acil servise eli bir buz soğutucusunda ve kolunda turnike ile gelen bir adam mı? Eklentiye yeniden takın ve o sinirleri olması gereken yere geri götürün. Doğum sancısı çeken ve kordonu kopmuş bir kadın? Sezaryen yapın. Bileşik kırık? Açın ve düzeltin.

Ancak her şey bu kadar "basit" değildi. Düzenli olarak, belki-bu, belki-şunun gri sisi içeri giriyordu ve o bulutlu ve bulanık olana bakmak zorunda kalıyordu-

Oh, kimi kandırıyordu.

Bu denklemin klinik tarafı doğru toplamına ulaşmıştı. Sadece cevaba inanmak istemiyordu.

"Payne, gidip Mary'i getireyim-"

"İki gece önce danışman kadınla konuşmak istemedim ve şimdi de onunla konuşmayacağım. Bu iş benim için bitti, şifacı. İkizimi çağırmak bana ne kadar acı verse de, lütfen git ve onu getir. Sen iyi bir kadınsın ve o kişi sen olmamalısın."

Jane ellerine baktı. Onları daha önce hiç öldürmek için kullanmamıştı. Asla. Bu sadece mesleğine olan bağlılığına değil, bir insan olarak kendisine de aykırıydı.

Yine de cehennem arkadaşını ve onunla uyandığında birlikte geçirdikleri zamanı düşündüğünde, buraya gelip Payne'in istediği şeyi yapmasına izin veremeyeceğini biliyordu: Atlamak üzere olduğu uçurumdan küçük bir adım geri atmıştı ve Jane'in onu o çıkıntıdan uzak tutmak için yapmayacağı şey yoktu.

"Onu almaya gidemem," dedi. "Özür dilerim. Onu o duruma sokmak istemiyorum."

Payne'in boğazından yükselen inilti, kanatlanıp serbest bırakılan bir kalbin çaresizliği idi. "Şifacı, bu benim seçimim. Benim hayatım. Senin değil. Gerçek bir kurtarıcı olmak istiyorsan, bunu kazara yapmış gibi göster ya da bana bir silah ver, ben de yapayım. Ama beni bu halde bırakma. Buna katlanamam ve böyle devam edersem hastan için iyi bir şey yapmış olmazsın."

Jane bir şekilde bunun olacağını biliyordu. Karanlık röntgenlerdeki soluk gölgeler kadar net görmüştü, ona her şeyin yolunda gitmesi gerektiğini söyleyenler ve eğer gitmiyorsa, omurilik onarılamaz bir şekilde yaralanmıştı.

Çarşafın altında hareketsiz yatan bacaklara baktı ve yıllar önce ettiği Hipokrat yeminini düşündü: "Zarar verme" ilk emirdi.

Payne'in bu şekilde bırakılması halinde zarar gördüğünü düşünmemek zordu, özellikle de bu işlemi en başta istememiş olduğu için. Kurtuluş için ısrar eden, kendi sebepleri için dişi zorlayan Jane'di ve V de aynısını yapmıştı.

"Bir yolunu bulacağım," dedi Payne. "Bir şekilde bir yolunu bulacağım."

Buna inanmamak zor.

Ve Jane bir şekilde yardım ederse güvenli bir başarı şansı daha yüksekti -Payne zayıftı ve elindeki herhangi bir silah, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket olurdu.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Kelimeler Jane'in ağzından yavaşça çıktı. "Sen onun kız kardeşisin. Beni affedip affetmeyeceğini bilmiyorum."

"Asla bilmesine gerek yok."

Tanrım, ne sıkıntılı bir durum. Eğer o yatakta sıkışıp kalsaydı, o da aynen Payne gibi hisseder ve son dileğini yerine getirmesi için birinin ona yardım etmesini isterdi. Ama böyle bir şeyi V'den saklamanın yükü? Bunu nasıl yapabilirdi?

Ancak... daha kötü olan tek şey, onun o karanlık yanından geri dönememesi olurdu. Ya kız kardeşini öldürmek? Bu, mahallesinin o kısmına doğru giden hızlı bir trendi, değil mi?

Hastasının eli kendi elini buldu. "Bana yardım et, Jane. Bana yardım et...."

Vishous Kardeşlik'le yaptığı gece toplantısından ayrılıp eğitim merkezinin kliniğine doğru yola çıktığında kendini daha çok kendisi gibi hissediyordu ve bu kötü anlamda değildi. Shellan'ıyla yaptığı seks her ikisi için de kritik bir görevdi, sadece fiziksel olmayan bir tür yeniden başlatmaydı.

Tanrım, kadınına geri dönmek çok iyi hissettirmişti. Evet, tabii ki hâlâ onu bekleyen sorunlar vardı... ve, kahretsin, kliniğe yaklaştıkça stresin örtüsü omuzlarına bir çift araba gibi çarparak geri dönüyordu: Kız kardeşini her akşamın başında ve sonra şafakta tekrar görüyordu. İlk birkaç gün çok fazla umut vardı, ama şimdi... bu çoğunlukla geçmişti.

Her neyse. O odadan çıkması gerekiyordu ve bu gece yapacağı şey de buydu. Nöbeti bitmişti ve onu malikaneye götürüp

Ona o beyaz kafesten başka yaşayabileceği bir şey olduğunu göstermek için.

Fiziksel olarak iyiye gitmiyordu.

Yani zihni onu taşımak zorundaydı. Yapmak zorundaydı.

Sonuç olarak? Onu şimdi kaybetmeye hazır değildi. Evet, bir haftadır onun yanındaydı ama bu onu her şey başladığında tanıdığından daha iyi tanıdığı anlamına gelmiyordu ve ikisinin de birbirine ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Başka hiç kimse o lanet olası tanrısal annelerinin çocuğu değildi ve belki birlikte doğuştan gelen haklarının getirdiği saçmalıkları çözebilirlerdi. Tanrı aşkına, Kâtip Bakire'nin çocuğu olmak için on iki adım falan yoktu:

Merhaba, ben Vishous. Ben onun oğluyum ve 300 yıldır onun oğluyum.

MERHABA, VISHOUS.

Beni yine kandırdı ve ben de Öteki Taraf'a gidip ona çılgılık atmamaya çalışıyorum.

ANLIYORUZ, VISHOUS.

Ve kanlı notta, babamı kazıp çıkarmak ve onu tekrar öldürmek isterdim, ama yapamam. Bu yüzden felçli olmasına rağmen kız kardeşimi hayatta tutmaya çalışacağım ve bu Payne ile başa çıkabilmek için biraz acı bulma dürtüsüyle savaşmaya çalışacağım.

SEN TAM BİR KORKAKSIN, VISHOUS, AMA BİZ SENİN ZAVALLI KİÇİNİ DESTEKLİYORUZ.

Tünelden çıkıp ofise doğru ilerleyerek cam kapıdan geçti ve koridorda ilerlemeye başladı. Antrenman odasının önünden geçerken birileri Nike'ları yanıyormuş gibi koşuyordu ama onun dışında etrafta kimsecikler yoktu ve Jane'in hâlâ yataklarına dönmüş olabileceğini, onun hakkını verdikten sonra uzanabileceğini hissediyordu.

İçindeki bağlanmış erkek bundan büyük bir tatmin duydu. Gerçekten.

Nekahet odasına geldiğinde kapıyı çalmadı ama

-

İçeri adımını attığında ilk gördüğü şey hipodermik iğne. Bir sonraki şey, iğnenin el değiştirmek üzere olduğuydu; Shellan'inkinden ikizinkine geçecekti.

Bunun için terapötik bir neden yok.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes aldı, aniden dehşete kapılmıştı.

Jane'in başı döndü ama Payne ona bakmadı. Bakışları sanki hücresinin kilidinin anahtarıymış gibi iğneye sabitlenmişti.

Ve eminim ki o yataktan çıkmasına yardım edecekti.

.. bir tabutun içine.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Soru değildi. O zaten biliyordu.

"Benim seçimim," dedi Payne acımasızca.

Shellan onunla göz göze geldi. "Özür dilerim, V."

Bir beyazlık görüşünü kesti ama ileri atılırken vücudunu yavaşlatmak için hiçbir şey yapmadı. Tam yatağın yanına ulaştığında gözleri açıldı ve eldivenli elinin Shellan'ın bileğine yapıştığını gördü.

Ölümcül tutuşu ikizini ölümden koruyan tek şeydi. Ve ona hitap etti, eşine değil. "Sakın buna cüret etme."

Payne'in gözleri onunkilerle buluştuğunda şiddetliydi. "Ve sakın buna cüret etme!"

V bir an için geri çekildi. Hem erkek hem de kadın, yenilmiş düşmanların, ıskartaya çıkarılmış yedeklerin ve unutulmuş sevgililerin yüzlerine bakmıştı ama daha önce hiç bu kadar derin bir nefret görmemişti.

Hiç.

"Sen benim tanrım değilsin!" diye bağırdı ona. "Sen benim kardeşimsin! Ve beni bu bedene bizim mahmenlerimizden daha fazla zincirleyemezsin!"

Öfkeleri o kadar iyi eşleşmişti ki hayatında ilk kez ne yapacağını şaşırmıştı. Ne de olsa, rakibiniz eşitse çatışmaya girmenin bir anlamı yoktu.

Sorun şu ki, eğer şimdi giderse, bir cenazeye geri dönecekti.

V öfkelerini yatıştırmak için adım atmak istiyordu ama bir an bile gözlerini kaçırsa lanetlenecekti. "İki saat istiyorum," dedi. "Seni durduramam ama bana yüz yirmi dakika vermeni isteyebilirim."

Payne'in gözleri kısıldı. "Ne için olursa olsun."

Çünkü her şey başladığında akla hayale gelmeyecek bir şey yapacaktı. Ama bu bir tür savaştı ve buna göre silahlarını seçme lüksü yoktu - nefret etse bile elindekini kullanmak zorundaydı.

"Sana tam olarak nedenini söyleyeceğim." V, Jane'in elindeki iğneyi aldı. "Bunu yapacaksın ki bu lanet hayatımın geri kalanında peşimi bırakmasın. Bir sebep için buna ne dersin? Yeterince iyi mi?"

Payne'in göz kapakları aşağı indi ve büyük bir sessizlik oldu. Ancak o zaman şöyle dedi: "İstediğinizi vereceğim ama bu yatakta kalırsam fikrim değişmeyecek. Ayrılmadan önce beklentilerinizden emin olun ve mah adamlarımızı ikna etmeye çalışırsanız önceden uyarın. Bu hapishaneyi onun tarafında, onun dünyasında bir hapishaneye değişmem."

Vishous iğneyi cebine soktu ve derisinin kemerine kalıcı olarak takılı olan av bıçağını kınından çıkardı. "Bana elini ver."

Kadın bıçağı uzattığında, avucunu bıçakla kesti ve aynısını kendi etine de yaptı. Sonra yaraları birbirine kenetledi.

"Yemin et. Ortak kanımız üzerine bana yemin ediyorsun."

Payne'in ağzı bir kez daha farklı koşullar altında gülümseyecekmiş gibi seğirdi. "Bana güvenmiyor musun?"

"Hayır," o dedi Kabaca. "Değil içinde ve En ufak bir şey, tatlım."

Bir an sonra, eli onun elini kavradı ve gözlerinin üzerinde bir damla yaş oldu. "Çok yemin ederim."

Vishous'un ciğerleri gevşedi ve derin bir nefes aldı.
"Yeterince makul."

Elindekini bıraktı, arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.
Koridora girer girmez vakit kaybetmeden tünele yöneldi.

"Vishous."

Jane'in sesini duyunca arkasını döndü ve küfretmek istedi.
Başını sallayarak, "Beni takip etme. Beni arama. Şu anda seni duyabilecek mesafede olmamdan iyi bir şey çıkmayacak."

Jane'in kolları göğsünün üzerinde kavuşturuldu. "O benim hastam, V."

"O benim kanımdan." Hayal kırıklığı içinde eliyle havayı kesti. "Bunun için zamanım yok. Ben buradan gidiyorum."

Bunun üzerine koşmaya başladı. Onu arkasında bırakarak.

NINETEEN

Manny evine döndüğünde kapıyı kapattı, kilitledi... ve orada öylece durdu. Bir mobilya parçası gibi. Elinde evrak çantasıyla.

Aklınızı kaybettiğinizde, bundan sonra ne yapacağınıza dair seçeneğinizin kalmaması inanılmazdı. İradesi değişmemişti; hâlâ kendini ve bu... hayatında olup biten her neyse onu kontrol altına almak istiyordu. Ama tutunacak bir şey yoktu, bu canavarın dizginleri yoktu.

Kahretsin, Alzheimer hastaları böyle hissediyor olmalıydı: Kişilikleri sağlamdı, zekâları da öyle... ama artık bir anlam ifade etmeyen bir dünyayla çevriliydiler çünkü anılarına, çağrışımlarına ve çıkarımlarına tutunamıyorlardı.

Her şey o hafta sonuna bağlıydı - ya da en azından o zaman başlamıştı. Ama tam olarak ne değişmişti? Söyleyebildiği kadarıyla bir gecenin en azından bir kısmını kaybetmişti. Yarış pistini, Glory'nin düşüşünü ve sonrasındaki veterineri hatırlıyordu. Sonra Caldwell'e dönüş yolculuğunu ve orada ...

Yeni bir baş ağrısının habercisi onu küfretmeye ve pes etmeye zorladı.

Mutfağa doğru yürürken çantasını bıraktı ve kahve makinesine bakakaldı. Hastaneye gitmek için yola çıktığında açık bırakmıştı. Harika. Yani sabah içtiği kahve aslında gece içtiği kahveydi ve lanet olası dairesini yakmamış olması bir mucizeydi.

Granit tezgâhtaki taburelerden birine oturarak önündeki cam duvardan dışarı baktı. Terasının uzak tarafındaki şehir, tüm pırlantalarını takmış tiyatroya giden bir kadın gibi parlıyordu, gökdelenlerin ışıkları parıltıyor ve ona gerçekten ve gerçekten yalnız hissettiriyordu.

Sessizlik. Boşluk.

Daire daha çok bir tabut gibiydi.

Tanrım, eğer ameliyat edemiyorsa, elinde ne vardı-

Gölge birdenbire terasında belirdi. Ama bu bir gölge değildi.... yarı saydam hiçbir yanı yoktu. Sanki ışıklar, köprüler ve gökdelenler içlerinde bir delik açılmış bir tabloymuş gibiydi.

İri bir adam şeklinde bir delik.

Manny tabureden kalktı, gözleri figüre sabitlenmişti. Zihninin gerisinde, beyin sapının oturduğu yerde, her şeyin sebebinin bu olduğunu biliyordu, "tümörü" ayağa kalkmış ve yürüyordu... ve onun için geliyordu.

Sanki emredilmiş gibi gidip sürgülü cam kapıyı açtı, rüzgâr yüzüne sertçe çarptı, saçları alnından geriye doğru sıyrıldı.

Hava soğuktu. Oh, çok soğuk... ama bu soğuk şok sadece Nisan gecesinin serinliğinden kaynaklanmıyordu. Kendisinden sadece birkaç metre ötede hareketsiz ve ölümcül bir şekilde duran figürden derin bir donma yayılıyordu; kutup patlamasının, siyah deri giyen bu herifin kışından nefret etmesinden kaynaklandığı izlenimine kapıldı. Ama Manny korkmuyordu. Ona ne yaptığının cevabı, birdenbire ortaya çıkan, kaldırımın yirmi kat yukarısında duran bu dev adama bağlıydı-

Bir kadın... örgülü siyah saçlı biri... bu oydu-

Baş ağrısı ona çarptı, ensesinden yakaladı ve ön lobuna vurmak için kubbesinin üzerinden ileri doğru fırladı.

Sarkarken kendini sürgünün üzerinde yakaladı ve sabrını kaybetti. "Tanrı aşkına, orada öylece durma. Konuş onunla

ya da beni öldür, ama bir şey yap." Yüzünde daha fazla rüzgar.

Ve sonra derin bir ses. "Buraya gelmemeliydim." "Evet, gelmeliydin," diye inledi Manny

Acı. "Çünkü aklımı kaçıyorum ve sen bunu biliyorsun, değil mi? Bana ne yaptın lan sen?"

O rüya... istediği ama sahip olamadığı kadın hakkında...

Manny'nin dizleri bükülmeye başlamıştı ama canı cehenneme. "Beni ona götür ve benimle taşak geçme. Onun var olduğunu biliyorum.

... Onu her gece rüyalarımda görüyorum." "Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor."

"Evet ve burada bir parti veriyorum." Orospu çocuğu bir şey söylemedi. Bu karanlık piç, içinde biriktirdiği tüm saldırganlığı harekete geçirmeye karar verirse, Manny'nin yumruklarını patlatacağı ve kendi hasarını vereceği gerçeği de öyle. Kesinlikle dayak yiyecekti ama kafadan kontak olsun ya da olmasın, savaşımadan yenilmeyecekti.

"Hadi," diye tükürdü Manny. "Yap şunu."

Sıkı bir gülüş oldu. "Bana bir arkadaşımı hatırlatıyorsun."

"Yani senin yüzünden hayatını kaybeden bir orospu çocuğu daha mı var? Harika. Bir destek grubu kurarız."

"Lanet olsun..."

Adam elini kaldırdı ve sonra... anılar Manny'nin zihninde patladı ve vücuduna aktı, kayıp hafta sonunun görüntüleri ve sesleri bir intikamla geri döndü.

Tökezleyerek geri çekildi ve ellerini başına götürdü. Jane. Gizli tesis. Operasyon. Vampir.

Hastasının erkek kardeşinin onu parkeden uzak tutmasının tek yolu, pazularını demir gibi kavramasıydı. "Gelip kız kardeşimi görmelisin. Gelmezsen ölecek."

Manny ağzından nefes aldı ve bol bol yutkundu. Hasta... onun hastası...

"Hâlâ felçli mi?" diye inledi. "Evet."

"Al beni," diye ısırdı. "Şimdi."

Eğer omurilik kalıcı olarak hasar görmüşse, klinik olarak onun için yapabileceği bir şey yoktu ama bunun önemi yoktu. Onu görmesi gerekiyordu.

"Araban nerede?" diye sordu keçi sakallı herif.

"Alt katta."

Manny kurtuldu ve evrak çantasıyla mutfak tezgâhında bıraktığı anahtarlara doğru koşmaya başladı. Evinde takılıp düşerken beyni onu dehşete düşürecek şekilde bulanıklaştı. Anakartıyla ilgili bu girip çıkmalar biraz daha devam ederse kalıcı hasar alacaktı. Ama bu başka bir zaman tartışılacak bir konuydu.

Dişisine ulaşması gerekiyordu.

Ön kapıya vardığında vampir hemen arkasındaydı ve Manny eşyalarını sol eline geçirdi.

Hızlı bir dönüşle sağ yumruğunu savurdu ve adamın çenesini yakalamak için mükemmel bir şekilde hesaplanmış bir kavis çizdi.

Çat. Darbe sertti ve piçin kafası geriye savruldu.

Vampir bakışlarını yeniden hizalayıp hırlayarak ağzının kenarını kaldırdığında, Manny'nin buna hiç tahammülü yoktu. "Bu benimle taşak geçtiğin içindi."

Erkek elinin tersini kanlı ağzının üzerinde gezdirdi. "Güzel kanca."

"Rica ederim," dedi Manny yerinden çıkarken.

"Bunu her an durdurabilirdim. Şunu açıklığa kavuşturalım."

Kuşkusuz bu doğrudu. "Evet, ama sen yapmadın, değil mi?" Manny asansöre doğru yürüdü, aşağı düşmesine bastı ve omzunun üzerinden ters ters baktı. "Yani bu seni bir enayi ya da mazoşist yapar. Seçim senin."

Vampir yaklaştı. "Dikkatli ol insan, sadece işime yaradığın için hayattasın."

"O senin kız kardeşin mi?" "Bunu sakın unutma."

Manny tüm dişlerini göstererek gülümsedi. "O zaman bilmen gereken bir şey var."

"Ne?"

Manny parmak uçlarında yükseldi ve herifle göz göze geldi. "Eğer şimdi beni öldürmek istediğini düşünüyorsan, onu tekrar gördüğümde hissedeceklerinin yanında bu hiçbir şey değil."

Kadını düşünmek bile onu zorluyordu. Bir çınlamayla çift kapı açıldı ve adam dışarı çıktı, içeri girdi ve arkasını döndü. Vampirin gözleri bir hedef arayan mızraklar gibiydi ama Manny saldırganlığı omuz silkerek savuşturdu. "Sadece nerede durduğumu bilmeni istedim. Şimdi içeri gir ya da hayalet gibi sokağa in, ben de seni kaldırayım."

"Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın, doğru," diye homurdandı vampir. "Aslında hiç de değil."

Dur.

Bir süre sonra vampir nefesinin altından mırıldandı ve sürgüler kapanmaya başlarken içeri süzüldü. Ve sonra ikisi yan yana durup çift kapının üzerindeki sayıların geri sayımını izlediler...

Beş ... dört ... üç ... iki ...

Patlama için geri sayım gibi.

"Dikkatli ol, insan. Ben çok zorlamak isteyeceğin biri değilim."

"Ve kaybedecek hiçbir şeyim yok." Bu koca piçin kız kardeşi dışında. "Sanırım bu işin sonunun nereye varacağını görmemiz gerekecek."

"Doğru söyledin."

Payne, odasının kapısının yanındaki saate bakarken kaskatı bir buz kütlesi gibiydi. Arkasındaki beyaz duvar kadar sade olan dairesel yüzünde siyah çizgilerle ayrılmış on iki siyah rakamdan başka bir şey yoktu. O şeyin akrep ve yelkovanı,

İkisi siyah, biri kırmızı, işlerinden en az onun onları çalışırken izlerken sıkıldığı kadar sıkılmış gibi etrafta dolanıyorlardı.

Vishous annelerini görmeye gitmiş olmalıydı. Başka nereye gidebilirdi ki?

Yani bu bir zaman kaybıydı; kesinlikle hiçbir şey bulamadan geri dönecekti. Sersemletilemeyen Kadın'ın doğurduğu çocukların tehlikelerinden en ufak bir şekilde etkileneceğini düşünmek düpedüz küstahlıktı.

Yarışın annesi. Ne saçmalık-

Payne kaşlarını çattı. Ses loş bir ritimden başka bir şey değildi ama hızla yükselmeye başladı. Ayak sesleri. Sert bir zemin üzerinde hızla ilerleyen ağır ayak sesleri ve bu seslerden iki tane vardı. Belki de kontrol için gelen ikizinin kardeşlerinden başka bir şey değildi-

Kapı açıldığında görebildiği tek şey, dimdik ve tavizsiz duran Vishous'tu. "Sana bir şey getirdim."

Kenara çekilmekten çok.... itildi.

"Sevgili Kâtip Bakire..." Payne gözyaşları gözlerine hücum ederken mırıldandı.

Şifacısı odaya daldı ve ah, tıpkı hatırladığı gibiydi... göğsü çok geniş ve uzun bacaklı, düz bir karnı ve keskin bir çene çizgisi vardı. Koyu renk saçları sanki bir sürü parmağını gezdirmiş gibi dimdik duruyordu ve ağzı hafifçe ayrılmış, zor nefes alıyordu.

"Gerçek olduğunu biliyordum," diye ağzından kaçırdı. "Lanet olsun, biliyordum!"

Adamın görüntüsü kadının içinden fırladı, enerji onu içten içe aydınlattı ve duygularını serbest düşüşe geçirdi. "Şifacı," dedi kısık sesle. "Şifacım..."

"Lanet olsun," dediğini duydu ağabeyinin.

İnsanı Vishous'un etrafında döndü. "Bizi biraz yalnız bırak. Şimdi-"

"Lanet olası ağzına dikkat et-"

"Ben onun doktoruyum. Beni buraya onu klinik olarak değerlendirmem için getirdiniz-"

"Saçmalama."

Bir duraklama oldu. "O zaman ben neden buradayım?" "Tam da senden nefret ettiğim için!"

Bu, onun hıçkırarak ağlamasıyla birlikte büyük bir sessizliğe yol açtı. şifacısını güçlü ve bedeniyle gördüğü için çok mutluydu. Ve tek bir hıçkırık her ikisinin de başını döndürdü, şifacısının yüzü anında değişti, öfkeden endişeye dönüştü.

Yanına gelirken omzunun üzerinden, "Kapıyı arkandan kapat," diye bağırdı.

Ellerini gözlerinde gezdirerek gözyaşlarını sildi ve yatağının kenarında oturan şifacısının yanından geçip gitti. Vishous arkasını dönmüş ve çıkışa doğru ilerliyordu.

O biliyordu, diye düşündü. Annelerinin onun için yapabileceği her şeyden çok, ona yaşamak istemesini sağlayacak garantili tek şeyi getirmişti.

"Teşekkür ederim, kardeşim benim," dedi, gözleri ona kilitlenmişti.

Vishous durdu. İçindeki gerilim o kadar büyüktü ki, her iki yumruğu da sıkıca kıvrılmıştı ve başı yavaşça dönerken buz gibi gözleri yanıyordu.

"Senin için her şeyi yaparım. Her şeyi."

Bununla birlikte, adam dışarı doğru itti... ve kapı yavaşça kapanırken, seni seviyorum cümlesinin gerçekten söylenmeden de söylenebileceğini fark etti.

Eylemler sözlerden daha anlamlıydı.

YİRMİ

İkisi baş başa kaldıklarında Manny hastasına bakmaya doyamadı. Bakışları onun yüzünde, boğazında ve uzun, güzel ellerinde dolaşıp duruyordu. Tanrım, aynı şekilde kokuyordu, parfümü burnuna giriyor ve doğrudan sikine gidiyordu.

"Gerçek olduğunu biliyordum," diye tekrarladı. Tanrım, muhtemelen başka bir şey söylemek daha iyi olurdu, başka bir şey, ama belli ki elindeki tek şey buydu: Delirmediği gerçeğinin verdiği rahatlama çok büyüktü.

En azından gözlerindeki ışıltılı gözyaşı parıltısı fark edilene kadar... bakışlarındaki dipsiz umutsuzlukla birlikte.

Onun için elinden geleni yapmıştı ama yine de başarısız olmuştu.

Tamamen.

Gerçi onun durumunu daha önce tahmin etmemiş de değildi. Kardeşi bir daha insan dünyasına gelmemişti çünkü bu tarafta işler çok iyi gidiyordu.

"Nasılsın?" diye sordu.

Adam onun gözlerinin içine bakarken, kadın yavaşça başını salladı. "Ne yazık ki... Ben..."

Kız sözünü bitirmeyince elini uzattı ve tuttu. Tanrım, teni yumuşacıktı. "Konuş benimle."

"Bacaklarım... daha iyi değil."

Nefesinin altında küfretti. Onu muayene etmek ve en yeni röntgenlerine bakmak istiyordu... belki de başka bir MR için St.

Ama tüm bu değerlendirme işleri ne kadar kritik olsa da bekleyebilirdi. Şu anda duygusal olarak kırılıyordu ve önce bununla başa çıkmasına yardım etmesi gerekiyordu.

"Hâlâ bir şey hissetmiyor musun?" dedi.

Başını salladığında bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Onun ağlamasından nefret ediyordu ama Tanrı onun kurtarıcısı olduğu için, onun gözleri kadar güzel bir şey görmemişti.

"Ben... ben böyle olacağım," dedi ürpererek.

"Peki senin için 'böyle' tam olarak ne anlama geliyor?"

"Buraya. Bu yatağın üzerinde. Sıkıştım." Gözleri onunkileri tutmakla kalmadı, uzanıp onları yakaladı. "Bu işkenceyi kabul edemem. Bir gece daha olmaz."

Kadın son derece ciddiye ve adam bir an için ruhunu delip geçen bir dehşet hissetti. Belki başka bir kadın için... ya da erkek için... böyle bir ifade duygusal bir çaresizlik boşalımı olabilirdi. Onun için mi? Bu bir plandı.

"Buralarda internet var mı?" diye sordu. "İnternet mi?"

"Web'e erişimi olan bir bilgisayar."

"Ah... Sanırım ilerideki büyük odada bir tane var. Diğer kapıdan."

"Hemen döneceğim. Sen burada kal."

Bu yarım bir gülümseme aldı. "Nereye gideceğim şifacı?"

"İşte sana bunu göstereceğim."

Ayağa kalktığı anda onu öpme dürtüsüne karşı koyması gerekti ve bunu yapmadığından emin olmak için aceleyle dışarı çıktı. Söz konusu Dell'i bulması ve kendisini Elena olarak tanıtan oldukça çekici sarışın bir hemşirenin yardımıyla kayıt yaptırmayı hiç zaman almadı. On dakika sonra Payne'in odasına geri döndü ve kapıda durakladı.

Saçını düzeltiyordu, başının tepesini düzeltirken elleri titriyordu ve sanki kusur arıyormuş gibi örgüsünün uzunluğunu hissediyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandı. "Bana mükemmel görünüyorsun."

Cevap vermek yerine kızardı ve telaşlandı - ki bu söyleyemediği en iyi şeydi. "Gerçekten, dilimi bağlıyorsun."

Peki, şimdi, bu aklını gitmemesi gereken yerlere götürmedi mi?

Karşıdan ona bakarken, kafasını vites değiştirmeye zorladı. "Payne, ben senin doktorunum, değil mi?"

"Evet, şifacı."

"Bu da size gerçeği söyleyeceğim anlamına geliyor. Kum torbası yok, hiçbir şey saklamak yok. Size tam olarak ne düşündüğümü söyleyeceğim ve kendi kararınızı vermenize izin vereceğim.

-Ve bu konuda beni dinlemeni istiyorum, tamam mı? Elimdeki tek şey gerçek, ne eksik ne fazla."

"O zaman bir şey söylemene gerek yok, çünkü ben nerede oturduğumu çok iyi biliyorum."

Odanın etrafına göz gezdirdi. "Operasyondan döndüğünüzden beri hiç dışarı çıktınız mı?"

"Hayır."

"Yani bir haftadır bu dört boş duvara bakıyorsunuz, bir yatağa hapsolmuşsunuz, başka insanlar sizi besliyor, yıkıyor ve bedensel işlevlerinizle ilgileniyor."

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok," dedi sert bir şekilde. "Nazikçe teşekkür ederim-"

"O zaman nerede olduğunu nasıl biliyorsun?"

Kaşları derin ve karanlıktı... ve çok seksiydi. "Bu çok saçma. Ben buradayım." Altındaki yatağı işaret etti. "Ben buradaydım."

"Aynen öyle." Kız ona ters ters bakarken, adam aralarındaki mesafeyi kapattı. "Sakıncası yoksa seni kaldırıp taşıyacağım."

Şimdi kaşları çatıldı. "Nereye?"

"Bu kahrolası kafesten çık."

"Ama... yapamam. Benim bir-"

"Biliyorum." Elbette sondası için endişelenecekti ve herhangi bir utancı önlemek için komodinden temiz beyaz bir havlu kaptı. "Ona ve sana dikkat edeceğim."

Eşyalarının güvende olduğundan emin olduktan sonra, üzerini örten çarşafı açtı ve onu kucağına aldı. Kızın ağırlığı vücudunun üst kısmına dayanıyordu ve bir anlığına onu kucağına aldı, başı omzundaydı, uzun bacakları kolunun üzerinden sarkıyordu. Parfümü, sabunu ya da her neyse ona sandal ağacını ve başka bir şeyi hatırlatıyordu.

Oh, doğru... orgazm.

Onu rüyasında gördüğü zamanki gibi. Harika, şimdi de allık ve sifonu çekiyordu.

Payne boğazını temizledi. "Kilom çok mu fazla? Bir dişiye göre iriyim."

"Bir dişi için mükemmelsin."

"Benim geldiğim yerde öyle değil," diye mırıldandı. "O zaman yanlış standardı kullanıyorlar."

Manny değerli yükünü kapıdan muayene odasına taşıdı. Burası boştu, kendi isteğiyle hemşireden -Elina? Elaina? Onlara biraz mahremiyet vermesini istemişti.

Bunun nasıl gideceği belli olmazdı.

Onu kucağında tutarak bilgisayarın önüne oturdu ve monitörü görebileceği şekilde açtı. Kız ona bakmakla daha çok ilgileniyor gibi görüldüğünde buna hiç aldırmıyordu ama bu konsantrasyon için pek de elverişli değildi. Ya da onu o yataktan çıkarmasının nedeni.

"Payne," dedi.

"Ne?"

Tanrım, o boğuk sesi. Bu lanet şey onu bir bıçak gibi parçalayabilir ve yarayla birlikte gelen acıdan hoşlanmasını sağlayabilirdi: için

Onu istediği gibi istemek ve kendini dizginlemek, bir şekilde şimdiye kadar yaşadığı en iyi seksten daha iyi olan acı verici bir zevkti.

En iyi haliyle bir antici-gasm'dı.

"Monitöre bakıyor olman gerekiyordu," dedi yanağını okşarken.

"Sana bakmayı tercih ederim."

"Oh, evet... ?" Sesi onunki kadar boğuklaştığında, oh-no-you-don't-big-boy satırları boyunca bazı iç diyalogların zamanının geldiğini biliyordu.

Ama lanet olsun.

"Vücudumun her yerinde bir şeyler hissettiriyorsun. Bacaklarımda bile."

Cinsel cazibe insana bunu yaptırabilirdi. Devrelerinin gece yarısı Manhattan gibi aydınlandığı kesindi.

Ancak bu Noel Baba'nın tur rutininin daha büyük bir amacı vardı, hızlı bir sevişmeden çok daha önemli bir şey... hatta bir hafta, bir ay ya da Tanrı ikisini de korusun, bir yıl süren bir seanstan bile çok daha önemli bir şey. Bu bir ömürle ilgiliydi. Onunki. "Biraz bilgisayara bakmaya ne dersin?

sonra bana istediğin kadar bakabilirsin?"

"Pekâlâ."

Kız gözlerini adamın yüzünden ayırmayınca, adam boğazını temizledi. "Bilgisayar, bambina."

"İtalyan mı?"

"Anne tarafından."

"Peki ya babaninki?"

Omuz silkti. "Onunla hiç tanışmadım, bu yüzden size söyleyemem." "Baban bilinmiyor muydu?"

"Evet, hemen hemen." Manny işareť parmağını kızın çenesinin altına koydu ve başını bilgisayara doğru eğdi. "Bak."

Monitöre dokundu ve tam olarak odaklandığını anladı çünkü kaşlarını çattı, kara kaşları elmas gözlerinin üzerine indi.

"Bu benim bir arkadaşım-Paul." Manny sesindeki gururu engellemek için hiçbir şey yapmadı. "O aynı zamanda

Benim. Kış tekmeliyor... ve yıllardır o tekerlekli sandalyede."

Payne ilk başta görüntünün tam olarak ne olduğundan emin olamadı.... Hareket ediyordu; bu kesindi. Ve öyle görünüyordu- Bekle. Bu bir insandı ve yerde yuvarlanan bir tür mekanizmanın içinde oturuyordu. Hareket edebilmek için kocaman kollarını havaya kaldırıyor, yüzü buruştu, konsantrasyonu savaşın doruğundaki herhangi bir savaşçınıninki kadar şiddetliydi.

Arkasında, benzer mekanik kıyafetler giymiş üç adam daha vardı ve hepsi de liderleriyle aralarındaki giderek genişleyen mesafeyi kapatmaya çalışıyormuş gibi ona odaklanmıştı.

"Bu... bir yarış mı?" diye sordu.

"Bu Boston Maratonu, tekerlekli sandalye bölümü. Paul, en zor kısım olan Heartbreak Tepesi'ne çıkıyor."

"Diğerlerinden önde gidiyor."

"Bekleyin, daha yeni başlıyor. O yarışı sadece kazanmakla kalmadı.... dizinin üzerinde ikiye böldü ve ateşe verdi."

Adamın muazzam bir farkla kazanmasını, devasa kollarının rüzgâr gibi savrulmasını, göğsünün kabarmasını, yolun iki yanındaki kalabalığın destek için kükremesini izlediler. Bir kurdeleyi kırduğında, çarpıcı bir kadın koştu ve çift kucaklaştı.

Ve insan dışının kollarında? Erkekle aynı renkte bir bebek.

Payne'in şifacısı öne doğru eğildi ve ekrandaki resmi değiştirmek için masanın üzerindeki küçük siyah bir aleti hareket ettirdi. Hareketli görüntü gitmiş.... yerine gülümseyen adamın durağan bir portresi gelmişti. Çok yakışıklıydı ve sağlıklı parlıyordu; yanında da aynı kızıl saçlı kadın ve mavi gözlü genç vardı.

Adam hâlâ oturuyordu ve oturduğu sandalye yarıştığı sandalyeden daha sağlamdı; aslında Jane'in getirdiği sandalyeye çok benziyordu. Bacakları vücudunun geri kalanıyla orantısızdı, küçüktü ve koltuğun altına sıkışmıştı ama bunu fark etmediniz, hatta yuvarlanma aparatını bile. Sadece vahşi gücünü ve zekasını görüyordunuz.

Payne ekrana uzandı ve adamın yüzüne dokundu. "Ne kadar...?" diye sordu kısık sesle.

"Felçli miydi? Yaklaşık on yıldır falan. Sarhoş bir sürücü ona çarptığında tur bisikletinin üzerindeydi. Sırtından yedi ameliyat yaptım."

"Hâlâ ... sandalyede."

"Yanındaki kadını görüyor musun?"

"Evet."

"Kazadan sonra ona aşık oldu."

Payne başını çevirdi ve şifacısının yüzüne baktı. "O... genç mi doğurdu?"

"Evet. Araba kullanabiliyor... seks yapabiliyor, tabii ki... ve çalışan iki bacağı olan çoğu insandan daha dolu bir hayat yaşıyor. O bir girişimci, bir sporcu ve harika bir adam ve ona arkadaşım demekten gurur duyuyorum."

O konuşurken şifacı siyah şeyi hareket ettirdi ve resimler değişti. Adamın başka atletik yarışmalarda, sonra bir tür büyük bina inşaatının yanında gülümserken ve sonra elinde büyük bir altın makasla kırmızı bir kurdelenin önünde otururken çekilmiş resimleri vardı.

"Paul Caldwell'in belediye başkanı." Şifacısı kızın yüzünü nazikçe onun yüzüne çevirdi. "Beni dinle... ve şunu hatırlamanı istiyorum. Bacakların senin bir parçan ama tamamın ya da olduğun şey değil. Bu geceden sonra nereye gidersek gidelim, yaralanma yüzünden daha az olmadığını bilmeni istiyorum. Sandalyede bile olsan, hâlâ eskisi kadar uzun duruyorsun. Boy sadece dikey bir sayıdır; konu karakteriniz ya da nasıl bir hayat yaşadığınız olduğunda hiçbir şey ifade etmez."

Adam son derece ciddiydi ve eğer kendine karşı dürüst olacaksa, o anda ona biraz aşık oldu.

"Şu şeyi çekebilir misin?" diye fısıldadı. "Böylece daha fazlasını görebilirim?"

"Al, fareyi çalıştır." Elini tuttu ve sıcak, dikdörtgen scooter'ın üzerine koydu. "Sola ve sağa... yukarı ve aşağı... Gördün mü? Ekrandaki oku kaydırıyor. Bir şey görmek istediğinde buna tıkla."

Birkaç kez denemesi gerekti ama sonra işin püf noktasını anladı... ve bu çok saçmaydı ama ekrandaki farklı alanlarda dolaşmak ve bakmak istediği şeyi seçmek ona baş döndürücü bir enerji hissi veriyordu.

"Bunu yapabilirim," dedi. Ama sonra utandı. Ne kadar basit olduğu düşünüldüğünde, övünmek için çok küçük bir zaferdi.

"Mesele de bu zaten," dedi şifacısı kulağına. "Yapabilirsin herhangi bir şey."

Bunun üzerine ürperdi. Ya da muhtemelen onun sözlerinden daha fazlası yüzündendi.

Bilgisayara yeniden odaklandığında, en çok yarışlardaki adamın fotoğraflarını beğendi. Adamın yüzündeki acı dolu çaba ve yılmaz irade ifadesi, uzun zamandır kendi göğsünde de hissettiği bir şeydi. Ama sonra ailenin bir arada olduğu resim de favorileri arasındaydı. Onlar insandı ama aralarındaki bağlar çok güçlü görünüyordu. Orada sevgi vardı, öyle bir sevgi.

"Ne diyorsun?" diye mırıldandı şifacısı.

"Bence mükemmel bir zamanda geldin. Ben de öyle diyorum."

Adamın güçlü kollarında kıpırdandı ve gözlerini ona dikti. Onun kucağında otururken, onu daha fazla hissedebilmeyi diledi. Onun her şeyini. Ama belden aşağısında sadece belli belirsiz bir sıcaklık vardı, ameliyattan beri devam eden soğuktan daha iyiydi, evet ... ama sahip olunacak çok daha fazla şey vardı.

"Şifacı..." diye fısıldadı, gözleri onun ağzına gitti.

Göz kapakları düştü ve nefes almayı bırakmış gibiydi.

"Evet

... ?"

"Ben ..." Dudaklarını yaladı. "Seni öpebilir miyim?"

Sanki acı çekiyormuş gibi irkilir gibi oldu, ama taşıdığı koku kükrüyordu, bu yüzden onun yaptığı şeyi istediğini biliyordu.

"Tanrım... Tanrım," diye ısırdı.

"Vücudun bunu istiyor," dedi elini ensesindeki yumuşak saçlara götürerek.

"İşte sorun da bu." Kızın şaşkın bakışları karşısında, adam ateşli bakışlarını kızın göğüslerine yöneltti. "Bir öpücükten çok daha fazlasını istiyor."

Birdenbire vücudunda bir değişim oldu, o kadar ince bir değişimdi ki bunu saptamak zordu. Ama gövdesinde ve tüm uzuvlarında farklı bir şey hissetti. Bir karıncalanma mı? Aralarındaki cinsel enerjiye o kadar kapılmıştı ki bunu tanımlamak için endişelenmedi.

Bir kolunu daha onun boynuna dolayarak, "Başka ne istiyor ki?" dedi.

Şifacısı boğazının derinliklerinde inledi ve bu ses ona elinde bir silah olduğu zamanki gibi aynı güç atışını verdi. Bunu tekrar hissetmek? Uyuşturucu gibiydi.

"Söyle bana şifacı," diye sordu. "Başka ne istiyor?"

Maun rengi gözleri onunkilere kilitlendiğinde alev alev yanıyordu. "Her şeyini. Senin her santimetrekareni istiyor-dışını... ve içini. Öyle ki, peşinde olduğum şeylere hazır olup olmadığından emin değilim."

"Ben karar veririm," diye karşı çıktı, garip bir ihtiyaç içinde kök salmaya başlamıştı. "Neyle başa çıkıp çıkamayacağıma ben karar veririm, değil mi?"

Yarım gülümsemesi tamamen şeytaniydi. İyi anlamda.

"Evet, hanımefendi."

Alçak, ritmik bir ses havayı doldurduğunda, bunun kendisi olduğunu fark edince şaşırdı. Mırıldanıyordu. "Tekrar sormak zorunda mıyım şifacı?"

Bir duraklama oldu. Sonra başını yavaşça ileri geri salladı. "Hayır. Sana vereceğim... tam olarak ne istiyorsan

istiyorum."

YİRMİ - BİR

Vishous muayene odasının kapısını iterek açtığında, kendisine hadım edilmeyi düşündüren türden bir oturma düzenine göz attı.

Bu da, kafaya bıçak saplama rutiniyle ilgili kendi deneyimi düşünüldüğünde, çok şey ifade ediyordu.

Öte yandan, kız kardeşi o kış silici insanın Bay Mutlu'sunun kucağına oturmuş, adamın kolları kızın etrafında, başları iç içe geçmişti. Birbirlerine bakmamaları dışında- ve partiyi bölmemesinin tek nedeni de buydu: Bilgisayar ekranına bakıyorlardı... tekerlekli sandalyede bir grup başka adamla yarışan bir adama.

"... Boy sadece dikey bir sayıdır; karakteriniz ya da nasıl bir hayat yaşadığınız söz konusu olduğunda hiçbir şey ifade etmez."

"Şu şeyi hareket ettirebilir misin?"

Nedense, insan kardeşine fareyi nasıl çalıştıracağını gösterirken V'nin kalbi küt küt atıyordu. Ve sonra ona umut veren bir şey duydu:

"Bunu yapabilirim," dedi.

"Mesele de bu zaten," dedi Manello yumuşak bir sesle.

"Yapabilirsin herhangi bir şey."

Kahretsin, kumar çok iyi sonuçlanmıştı, değil mi? V, sırf intihar dürtüsünü atlatması için o insanı kısa bir süreliğine tekrar işin içine sokmaya razı olmuştu. Ama adamın ona bir köpek yavrusu sevgisinden fazlasını vereceğini hiç düşünmemişti.

Ve yine de, o orospu çocuğu buradaydı... ona nasıl öpüşüleceğinden çok daha fazlasını gösteriyordu.

V onu kurtaran kişi olmak istemişti ve Manello'yu getirerek bunu yapabileceğini düşünmüştü ama neden daha önce daha fazlasını yapmamıştı? Jane neden yapmamıştı? Onu buradan çıkarıp malikaneye götürmeliydiler. ... yemek yedik ve onunla konuştuk.

Ona geleceğinin farklı olduğunu ama yok olmadığını gösterdi.

Öfke onu yere yıkarken V yüzünü ovuşturdu. Lanet olası Jane... hastaların ağrı kesici ilaçlardan ve sünger banyosundan daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu nasıl bilemezdi? İkizinin lanet olası bir ufka ihtiyacı vardı - o odada sıkışıp kalan herkes delirirdi.

Lanet olsun.

Tekrar kız kardeşine ve insana baktı. İkisinin gözleri kilitlenmişti ve kafalarını ayırmak için bir levye gerekecekmiş gibi görünüyordu.

V'nin o piçi öldürme isteği geri geldi.

Eldivenli eli bir sarma sigara almak için cebine gittiğinde, aklının bir köşesinde yüksek sesle boğazını temizlemek vardı. Ya öyle yapacaktı ya da hançerini alıp insanın kafasına saplayacaktı. Sorun şu ki, o cerrah artık ona ihtiyaç duyulmayana kadar kullanılacak bir araçtı ve henüz o noktaya gelmemişlerdi.

V kendini kapı aralığından geri çekilmeye zorladı-

"Nasıllar?"

Etrafında dönerken, lanet sigarasını düşürdü. Butch onu aldı. "Ateş ister misin?"

"Bir bıçak dene." O şeyi geri aldı ve gerçekten işe yarayan yeni Bic'ini çıkardı. Nefes aldıktan sonra dumanın ağzından süzülmesine izin verdi. "Bir şeyler içmeye gidiyor muyuz?"

"Henüz değil. Bence gidip kadınınla konuşmalısın."

"Güven bana. İnanmıyorum. Şu anda olmaz."

"Çantasını hazırlıyor, Vishous."

İçindeki bağlanmış erkek çılgına döndü, ama yine de kendini salonda durmaya ve sigara içmeye devam etmeye zorladı. Nikotin bağımlılığı için Tanrı'ya şükür: Elde sarılmış sigarayı emmek küfretmemesinin tek sebebiydi.

"V, adamım. Ne haltlar dönüyor?"

Kafasının içindeki çılgılık yüzünden adamı zar zor duyabiliyordu. Ve tam bir açıklama yapmaya yaklaşamadı. "Shellan'ım ve ben bir fikir ayrılığına düştük."

"O zaman konuşun."

"Şimdi olmaz." Sigarasının ucunu boktan ayakkabısının tabanında söndürdü ve izmariti derin bir şekilde gömdü. "Hadi gidelim."

Ancak... iş başa düştüğünde, bir türlü Escalade'in yağının değiştirildiği otoparka doğru yürüyemiyordu. Ayakları kendini yere yapıştırdığı için kelimenin tam anlamıyla gidemiyordu.

Ofise doğru bakarken, sadece bir saat önce her şeyin yoluna girmiş gibi görüldüğü gerçeğinin yasını tuttu. Ama hayır. Sanki daha önce yaşananlar şu anda bulundukları yer için bir ısınma hareketinden başka bir şey değildi.

"Ona söyleyecek bir şeyim yok, doğru." Her zamanki gibi. "Belki aklına gelir."

Bundan şüpheliyim, diye düşündü.

Butch onun omzuna vurdu. "Beni dinle. Bir park bankının moda anlayışına ve bir et satırının kişilerarası becerilerine sahipsin-"

"Bunun yardımcı olması mı gerekiyor?" "Bitirmeme izin ver-"

"Sırada ne var? Sikimin büyüklüğü mü?"

"Hey, kalemler bile işi halledebilir - odanızdan gelen iniltileri duydum, bunu kanıtlamak için." Butch onu salladı. "Sana söylüyorum, o kadına hayatında ihtiyacın var. Bunu mahvetme. Şimdi olmaz, asla olmaz, anlıyor musun?"

"Payne'in kendini öldürmesine yardım edecekti." Adam yüzünü buruşturunca V başını salladı. "Evet. Yani bu dış macununun kapağıyla ilgili o dedi, bu dedi tartışmasıyla ilgili değil."

Bir süre sonra Butch mırıldandı, "Oldukça iyi bir nedeni olmalı."

"Hiçbir sebebi yok. Payne sahip olduğum tek kan ve onu da benden alacaktı."

Durum bu şekilde temeline indiğinde, V'nin beyninin tabanındaki uğultu o kadar güçlendi ve arttı ki, felç geçirip geçirmeyeceğini merak etmek zorunda kaldı ve o anda, hayatında ilk kez kendinden ve neler yapabileceğinden korktu. Elbette Jane'e zarar vermekten değil -ne kadar kızgın olursa olsun, ona asla öfkeyle dokunmazdı-

Butch bir adım geri çekildi ve avuçlarını kaldırdı. "Hey. Sakin ol, ev arkadaşım."

V yere baktı. Ellerinde iki hançeri vardı... ve yumrukları o kadar sıkıydı ki, kabzaların avuçlarından ameliyatla çıkarılması gerekip gerekmeyeceğini merak etti.

"Al bunları," dedi uyuşuk bir sesle, "benden uzak tut."

Aceleyle tüm silahlarını en iyi arkadaşına verdi ve kendini tamamen silahsızlandırdı. Ve Butch yükü hızlı, acımasız bir verimlilikle kabul etti.

"Evet... belki de haklısın," diye mırıldandı adam. "Onunla sonra konuşursun."

"Endişelenmen gereken kişi o değil, polis." Çünkü görünüşe göre intihar dürtüleri bu gece tüm ailesini sarmış.

Butch geri dönmek üzereyken onun kolunu yakaladı. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

V'nin beyninde hızlı ve şok edici bir görüntü oluştu. "Başa çıkabileceğin bir şey değil. Ne yazık ki."

"Benim yerime düşünme, orospu çocuğu."

V bir adım daha yaklaşarak yüzlerini birbirlerine bir santim kadar yaklaştırdı. "Bunu kaldıracak miden yok. Güven bana."

Derin ela gözleri onunkileri tuttu ve hiç kırpmadı. "Seni hayatta tutmak için neler yapabileceğimi bilsen şaşardın."

Aniden V'nin ağzı açıldı, nefesi daralmaya başladı. Ve ikisi göğüs göğüse dururken, her şeyi biliyordu.

Vücudunun her santimini, hepsini aynı anda hissetti. "Ne diyorsun, polis?"

Butch boğuk bir sesle, "Gerçekten de Lesser'ların daha iyi bir seçenek olduğunu mu düşünüyorsun?" diye mırıldandı. "En azından bu işin sonunda ölmediğinden emin olabilirim."

Zihninde, grafiksel olarak ayrıntılı ve dehşet verici derecede sapkın görüntüler titreşti. Ve hepsinde de başrolde kendisi vardı.

İkisinin de tek kelime etmediği bir anın ardından Butch çekip gitti. "Git kadını gör. Seni Escalade'de bekliyor olacağım."

"Butch. Bunu kastetmiyorsun. Yapamazsın."

En iyi arkadaşı ona soğukkanlılıkla baktı. "Ne sikim bilmiyorum." Arkasını dönerek koridorda ilerledi. "Hazır olduğunda gel beni bul. Hazır olduğunda."

V adamın gidişini izlerken, bunun bu gece içmeye gitmeleriyle mi ilgili olduğunu yoksa ikisinin polisin az önce açtığı tehlikeli kapıdan geçmeleriyle mi ilgili olduğunu merak etti.

Kalbinin derinliklerinde, her ikisi de olduğunu biliyordu. Kutsal. Lanet olsun.

Muayene odasında Manny, Payne'in gözlerinin içine bakarken, yakınlarda bir yerde birinin sigara içtiğini belli belirsiz fark etti. Şansına bakın ki, bu onun saksocu ağabeyiydi ve koca piç buraya gelip Manny'nin göt deliğiyle paspas yapmadan hemen önce nikotin alıyordu.

Her neyse. Payne'in ağzı kendisininkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve vücudu ona karşı sıcaktı ve aleti dikiş yerlerinden patlıyordu. İradeli ve kararlı bir adamdı ama olmak üzere olan şeyi durdurmak onun yeteneklerinin bile çok ötesindeydi.

Uzanarak yüzünün yan tarafını kavradı. Temas sağlandığında dudakları aralandı ve adam şunu söylemesi gerektiğini anladı

Ama sesi bavulunu toplamış ve beyniyle birlikte otobüsle şehir dışına çıkmıştı.

Daha yakın. Onu daha da yaklaştırdı ve yarı yolda buluştular, ağızları kaynaştı. Vücudu beslenmemiş bir kaplanın sabrına sahip olsa da, temas kurulurken dikkatliydi. Tanrım, kız yumuşacıktı... oh, o kadar yumuşaktı ki... öyle bir şekilde ki, onu iyice ayırmak ve sahip olduğu her şeyle, parmaklarıyla, diliyle, seksiyile içine girmek istiyordu.

Ama şu anda bunların hiçbirisi olmuyordu. Ya da bu gece. Hatta ertesi gün bile. Bakirelerle çok fazla deneyimi olmamıştı ama kız cinsel bir tepki veriyor olsa bile, bunun nasıl halledildiğinin bunaltıcı olabileceğinden oldukça emindi-

"Daha fazla," dedi boğuk bir taleple. "Daha ..."

Bir an için kalbi durdu ve kolay rutinini yeniden düşündü: Ses tonu hiç de küçük bir kız gibi değildi. Tam bir kadındı, bir sevgili için hazırды.

Ve vay canına, iki kez sormasına gerek yok teorisi uyarınca, alt dudağını emmeden önce ağzını kendi ağzıyla okşayarak devraldı. Eli ensesinde dolaşırken, örgüyü çözüp saçlarına dokunmak istedi... ama bu onu soymaya çok yakındı ve bu özel olmaktan çok uzaktı.

Ve zaten gelmeye yeterince yakındı, çok teşekkür ederim.

Dilini onun içine soktu ve inledi, kolları onun etrafında sıkılaştı - onlara gevşemelerini yoksa ikisini de omzunun altından kıracağını söylemeden önce. Adamım, kız onun kanında saf oktan gibiydi, vücudu tam viteste ve kükrüyordu. Ve o rüyaların ateşli olduğunu mu düşünmüştü? Gerçek olan, Merkür'ün yüzeyine kıyasla oda sıcaklığında hissettiriyordu.

Daha fazla dil, daha fazla içine girip çıkma, kendini geri çekmeye zorlayana kadar her şeyden daha fazlası. Kalçaları kucağındaki kızın sıkı kışına sürtünüyordu ve kız bunu hissedemediği için bu pek de adil görünmüyordu.

Derin bir nefes alarak, boğazının sütunu boyunca emmek için boynuna inmeden önce uzun sürmedi-

Tırnakları omuzlarına öyle sert batıyordu ki, çıplak olsaydı kan akacağını biliyordu ve bu onu tahrik ediyordu. Kahretsin, sadece seksten daha fazlası olabileceği fikri, kendini onun boynuna kilitleyebileceği ve onu sadece bir yoldan daha fazlasıyla içine alabileceği-

Manny keskin bir tıslamayla kendini onun teninden çekti ve başının geriye düşmesine izin verdi, nefesi ciğerlerinden fırlayıp çıkıyordu. "Sanırım yavaşlamamız gerekiyor."

"Neden," dedi, gözleri onun hakkında hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Eğilerek homurdandı, "Bunu istiyorsun."

"Oh, lanet olsun... evet."

Elleri adamın gömleğinin önüne gitti. "O zaman devam edelim-"

Ereksiyonunun ucunda bir orgazm karıncalanırken kadının bileklerini sıkıca kavradı. "Bunu durdurmalısın. Hemen şimdi."

Tanrım, zar zor nefes alabiliyordu.

Aniden kendini onun elinden kurtardı ve başını eğdi. Boğazını temizleyerek kabaca, "Gerçekten, özür dilerim," dedi.

Kadının duyduğu utanç göğsünü sızlattı. "Hayır, hayır... sen değilsin."

Kız cevap vermeyince çenesini yukarı kaldırdı ve erkek vücudunun bu kadar tahrik olduğunda ne yaptığına dair bir fikri olup olmadığını merak etmek zorunda kaldı. Tanrım, ereksiyonun ne olduğunu bile biliyor muydu?

"Dikkatle dinle," diye hırladı. "Seni istiyorum. Buraya. Odana geri dön. Koridorda yere yat. Duvara yaslan. Herhangi bir şekilde, herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda. Anlaşıldı mı?"

Gözleri parladı. "Ama o zaman neden-"

"Sanırım kardeşin koridorda, birincisi. Diğer yandan, bana daha önce hiç kimseyle birlikte olmadığını söyledin. Öte yandan ben bunun nereye varabileceğini çok iyi biliyorum ve yapmak istediğim son şey çok hızlı giderek seni korkutmak."

Gözleri kilitli kaldı. Bir an sonra dudakları öyle geniş ve uzak bir gülümsemeye dönüştü ki, bir tarafında bir gamze belirdi ve mükemmel beyaz dişleri parladı.

Tanrım... dişleri daha uzundu. Çok daha uzun. Ve çok keskindi.

Manny kendine engel olamıyordu: Tek yapabildiği, onlardan birinin sikinin alt tarafına sürtünmesinin nasıl bir his olacağını hayal etmektir.

Şaftındaki orgazm serbest kalmak için bir teklif daha yaptı.

Ve bu, Payne'in pembe dili çıkıp sivri uçların üzerinde uzun bir gezinti yapmadan önceydi. "Beğendin mi?"

Manny'nin göğsü sertçe pompalandı. "Evet. Siktir, evet..."

Bir anda ışıklar söndü, oda karanlığa gömüldü. Ve sonra iki tıkırtı duyuldu... Kilitler mi? Kapılardaki kilitler olabilir mi?

Bilgisayar ekranının ışıltısında onun yüzünün değiştiğini gördü. Utangaç ve masum tutkunun kalıntıları gitmiş.... yerine onun insan olmadığını hatırlatan çığ ve güçlü bir açlık gelmişti. O güzel bir yırtıcıydı, muhteşem, güçlü bir hayvandı ama gerçekte kim ve ne olduğunu unutmamasına yetecek kadar insandı.

Manny düşünmeden hareket ederek bir elini beyaz ceketine götürdü. Onunla otururken sert yakaları yukarı fırlamıştı ve şimdi onları aşağı çekerek boynunu ortaya çıkardı.

Nefes nefese kalmıştı. Nefes nefese.

"Al beni," diye bağırdı. "Yap şunu... Nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Şimdi kontrol ondaydı, güçlü elleri adamın yüzüne geliyor ve boynundan köprücük kemiğine doğru iniyordu. Başını geriye eğmesine gerek yoktu. Adam bunu yönlendirme olmadan yaptı, boğazı açık ve davetkâr.

"Emin misiniz?" dedi, aksanıyla R'leri yuvarlayarak.

O kadar zor nefes alıyordu ki, bir cevap veremeyeceğinden emin değildi, bu yüzden başını salladı. Ve sonra, endişeli bir şekilde

ellerini onunkilerin üzerine koyarak, onu kendine doğru bastırdı.

O andan itibaren işi devraldı, adamın şahdamarına odaklandı, gözleri gecenin içindeki yıldızlar gibi parlıyordu. Yaklaştığında bunu yavaşça yaptı, dişleri ile adamın eti arasındaki birkaç santimi acı verici bir gecikmeyle yok etti.

Dudaklarının fırçası kadifeden başka bir şey değildi, ancak gelecek olanın beklentisi onu hiper odaklanmaya zorladı, böylece her şey büyütüldü. Onun tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

-

Burnunu soktuğunda sıyrık acımasızca yumuşaktı.

Sonra eli ensesine doğru kıvrıldı ve onu öyle sıkı tuttu ki, isterse boynunu kırabileceğini fark etti.

"Oh, Tanrım," diye inledi, kendini tamamen teslim etmişti. "Oh-fuck!"

Vuruş güçlü ve kesindi, iki nokta derinlere iniyor, tatlı acı onu görme ve duyma yetisinden yoksun bırakıyordu, tek bildiği damarındaki emici çekişti.

Bu ve taşaklarından yuvarlanan ve sikinin başını dışarı pompalayan büyük orgazm, ereksiyonu tekmeleyip sarsarken kalçaları ona doğru kalktı ... ve devam etti.

Serbest kalmanın ne kadar sürdüğünden emin değildi. On saniye mi? On dakika mı? Yoksa saatler miydi? Tek bildiği, kadının ondan çektiği her çekişte biraz daha boşaldığı, zevkin o kadar yoğun olduğuydu ki....

Çünkü bunu ondan başka kimsede bulamayacağını biliyordu. Vampir ya da insan.

Başının arkasını avuçlayarak onu daha sıkı bastırdı, kendisine doğru tuttu, onu içip içmediğini umursamadı. Ölmek için ne güzel bir yol-

Çok geçmeden kız geri çekilmek istedi ama adam devam etmesi için çaresizdi ve onu boğazında kalmaya zorlamaya çalıştı. Yine de bu bir yarışma değildi. O kadar güçlüydü ki

Fiziksel olarak, sanki hiç itiraz etmemiş gibiydi. Ve bu onu tekrar boşaltmadı mı?

Sinir sistemi her ne kadar istila edilmiş olsa da, dişlerinin boynundan çekilişini hâlâ hissediyor ve tam olarak ne zaman içinden çıktığını biliyordu. Sonra ısırın acının yerini yumuşak, alıştırıcı bir vuruş aldı, sanki onu kapatıyormuş gibi.

Yarı transa geçen Manny'nin göz kapakları aşağı indi ve başı sönmüş bir balon gibi omurgasının tepesinde sallanmaya başladı. Göz ucuyla kızın mükemmel profiline baktı, monitörden gelen ışık sayesinde kızın alt dudağını yalayışını izleyebiliyordu-

Ama bilgisayar değildi.

Ekran koruyucu açılmıştı ve görünen tek şey Windows logolu siyah bir arka plandı.

Parlıyordu. Her tarafı. Başından ayağına kadar.

Bunu yaptıklarını tahmin etti ve ne kadar... olağanüstü.

Kaşlarını çatması dışında. "Sen iyi misin? Belki çok fazla almışımdır...."

"Ben..." Yutkundu. İki kez. Dili ağzının içinde uyuşmuştu. "Ben..."

Panik güzel yüzüne yerleşti. "Ah, kader, ben ne yaptım-"

Başını dik tutmaya zorladı. "Payne... daha iyi olabilmesinin tek yolu içine boşalmamdı."

Bir an için rahatlamıştı. Ve sonra sordu, "Ne geliyor?"

YİRMİ - İKİ

Çukur'da, Jane yatak odasında hızlı adımlarla ilerliyordu. Dolabın çift kapağını açarak beyaz gömlekleri çıkarıp omzunun üzerinden yatağın üzerine atmaya başladı. Acelesi yüzünden askılar çubuktan fırlayıp yere düşüyor ya da dönüp dolabın arkasına takılıyordu ama Jane'in umurunda bile değildi.

Hiç gözyaşı yoktu. Bununla gurur duyuyordu.

Öte yandan, tüm vücudu o kadar kötü titriyordu ki ellerini sabit tutmak için yapabileceği tek şey buydu.

Stetoskopu boynundan kayıp halıya düştüğünde, sadece üzerine basmamak için durdu. "Tanrım! ... lanet olsun-"

Eşyayı aldıktan sonra doğruldu, yatağa baktı ve doğru, belki de beyaz gömlekleri bırakmanın zamanı geldi diye düşündü. Siyah saten çarşafların üzerinde onlardan bir dağ vardı.

Odanın diğer ucuna geçerek Hanesmore Dağı'nın yanına oturdu ve dolaba baktı. V'nin kas gömlekleri ve derileri hâlâ yerli yerinde duruyordu; onun tarafı ise tam bir enkazdı.

Mükemmel bir metafor değil miydi?

Ama... o da berbat biriydi, değil mi?

Tanrım... ne halt ediyordu? Geçici olarak bile olsa kliniğe taşınmak çözüm değildi. Evliysen, kalır ve bu işi çözerdin. İlişkiler böyle ayakta kalırdı.

Şimdi mi gitti? Sonlarının nereye varacağını kimse bilemezdi. Tanrım, normale döneli iki saat mi olmuştu? Harika. Harika.

Telefonunu çıkarıp boş bir metin aradı ve ekrana baktı. İki dakika sonra telefonu kapattı. Söylemek zorunda olduğu her şeyi 160 karaktere sığdırmak zordu. Ya da altı sayfalık 160 karaktere.

Payne onun hastasıydı ve ona karşı bir görevi vardı. Vishous onun eşiydi ve onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Ve V'nin ikizi ona hiçbir şekilde zaman tanımaya hazır değildi.

Yine de görünüşe göre bu, kardeşine vermeye istekli olduğu bir şeydi. Ve belli ki Vishous annelerine gitmişti.

Bundan ne çıkacağını sadece Tanrı biliyordu.

Dolapta yarattığı karmaşaya bakan Jane, durumu tekrar tekrar gözden geçirdi ve hep aynı sonuca vardı: Payne'in kaderini seçme hakkı, herhangi birinin onu kendi hayatına hapsedme hakkından üstündü. Acımasız mıydı? Evet. Onu sevenlere karşı adil miydi? Kesinlikle değildi.

Bunu yapmanın insancıl bir yolu olmasaydı kadın kendine daha kötü zarar verir miydi? Yüzde yüz, evet.

Jane kadının düşüncelerine ya da seçimine katılmıyordu. Ama ne kadar trajik olsalar da etik kurallar konusunda netti.

Ve Vishous'un kendi tarafını dinlemesine kararlıydı.

Kaçmak yerine olduğu yerde kalacaktı, böylece adam eve döndüğünde onu bekliyor olacaktı ve birlikte geçirdikleri hayattan geriye bir şey kalıp kalmadığını görebileceklerdi. Kendini kandırmıyordu. Bu, üstesinden gelebilecekleri bir şey olmayabilirdi ve eğer durum böyleyse onu suçlamıyordu. Ne de olsa aile aileydi. Ama hastasına karşı olan görevi gereği durumun gerektirdiği şeyi yapmıştı. Doktorların yaptığı da buydu, onlara pahalıya mal olsa bile... sahip oldukları her şeye.

Ayağa kalkarak dolaba varana kadar yerden askıları topladı. Botların ve ayakkabıların içinde ve etrafında bir sürü vardı, bu yüzden eğildi, arkaya uzandı-

Eli yumuşak bir şeye çarptı. Deri ama boktan bir şey değildi.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak, yanında her ne varsa getirdi.

"Ne ve Cehennem mi?" V'nin savaştırmak
deriler yapmadı ayakkabıların arkasına
itilmiş-

Sığır derisinde bir şey vardı. Balmumuydu.
Siyah balmumuydu. Ve ...

Jane elini ağzına götürdü ve pantolonun elinden kaymasına izin verdi.

Ona, derisinde nasıl göründüklerini bilecek kadar orgazm yaşatmıştı. Ve tek leke bu değildi. Kan vardı. Kırmızı kan.

Korkunç bir kaçınılmazlık duygusuyla bir kez daha dolaba uzandı ve bir gömlek hissedene kadar etrafı yokladı. Gömleği çekip çıkardığında daha fazla kan ve balmumu buldu.

Commodore'a gittiği gece. Tek açıklaması buydu: Bunlar eski, unutulmuş kalıntılar, daha önce yaşadığı bir hayatın tozlu kalıntıları değildi. Balmumunun kokusu hâlâ liflere ve deriye sinmişti.

Vishous arkasından kapı aralığına girdiği anda anlamıştı.

Başını kaldırmadan, "Başka biriyle birlikte olmadığını sanıyordum," dedi.

Cevabı uzun zamandır bekliyordu. "Değildim."

"O zaman bunları açıklayabilir misin?" Derileri kaldırdı, ama hadi ama, sanki odada başka bir şey varmış gibi?

"Başka kimseyle birlikte değildim."

Onları dolaba geri attı ve kas gömleğini de oraya fırlattı. "Sizin de kullandığınız bir ifadeyle, şu anda söyleyecek hiçbir şeyim yok. Gerçekten yok."

"Gerçekten bir yandan da bir şeylerle düzüşebileceğimi mi düşünüyorsun?" "O zaman bu kıyafetler de ne?"

Adam cevap vermedi. Orada öylece dikiliyordu, çok uzun ve güçlüydü... ve garip bir şekilde yabancıydı, vücudunu ve yüzünü kendisinininki kadar iyi tanımasına rağmen.

Onun konuşmasını bekledi. Biraz daha bekledi. Ve zaman geçirmek için kendine, yetiştirilme tarzının çok kötü olduğunu ve hayatta kalmanın tek yolunun metanetli ve boyun eğmez olmak olduğunu hatırlattı.

Ancak bu gerekçe yeterli değildi. Bir noktada, sahip oldukları aşk, geçmişe dayanan bir sessizlikten daha iyisini hak ediyordu.

"Butch muydu?" diye sordu, durumun böyle olmasını umarak. En azından V'nin en iyi arkadaşıysa, herhangi bir serbest bırakmanın tesadüfi olduğunu biliyordu. Butch eşine tamamen sadık bir adamdı ve her türlü Doming'i sadece V'nin seviyesini korumak için ihtiyaç duyduğu garip, karanlık ilaç olduğu için yapardı. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, bunu anlayabilir ve aşabilirdi.

"Öyle miydi?" dedi. "Çünkü bununla başa çıkabilirim."

Vishous bir an şaşırmış gibiydi ama sonra başını salladı. "Hiçbir şey olmadı."

"O zaman bana kör olduğumu mu söylüyorsun?" diye mırıldandı. "Çünkü bana daha iyi bir açıklama yapmadığınız sürece, elimde sadece bu deriler var... ve zihnimde beni hasta eden resimler."

Sessizlik, sadece sessizlik.

"Tanrım... bunu nasıl yaparsın?" diye fısıldadı.

V sadece başını salladı ve aynı tonda, "Sen de öyle," dedi.

En azından Payne'e olanlar için bir nedeni vardı. Ve bu konuda yalan söylememiştir.

Bir süre sonra V odaya girdi ve içinde spor kıyafetleri olmayan bir spor çantası aldı. "Al bakalım. Buna ihtiyacın olacak."

Bununla birlikte, onu fırlattı ... ve uzaklaştı.

YİRMİ - ÜÇ

Muayene odasında, Payne'in şifacısı yarı ölü gibi görünüyordu, ancak kısmi ölümünden tamamen memnundu.

Adamın sorusuna cevap vermesini beklerken, onun durumuyla ondan daha çok ilgileniyordu. Adamın kanı dilinde şok edici bir şekilde zenginleşmişti, koyu şarap boğazının arkasına kaymış ve sadece bağırsaklarını değil, tüm vücudunu sular altında bırakarak içine tünel açmıştı.

İlk kez boynundan bir damar almıştı. Seçilmişler, Sığınak'tayken kanla beslenmeye ihtiyaç duymazlardı ve ihtiyaçları boyunca dönüp durmazlardı. Ve bu, onun olduğu gibi askıya alınmış bir animasyonda olmadıkları zamandı.

Ve Wrath'ın bileğinden beslendiğini zar zor hatırlıyordu.

Tuhaf... iki kanın tadı hemen hemen aynıydı ama kralinkinin tadı daha cesurdu.

"Bu gelen de ne?" diye tekrarladı.

Şifacısı boğazını temizledi. "Bu... ah, birinin içine girdiğinizde ve onunla birlikte olduğunuzda olan şey."

"Göster bana."

İçinden gelen kahkaha kadifemsi ve derindi. "Çok isterim. Güven bana."

"Bu benim... sana yaptırabileceğim bir şey mi?" Biraz öksürdü. "Zaten yaptın."

"Gerçekten mi?"

Şifacısı yavaşça başını salladı, göz kapakları aşağıya indi. "Kesinlikle öyle. O yüzden bir duşa ihtiyacım var."

"Ve sonra bana göstereceksin." Bu bir rica değildi; bir talepti. Adamın kolları onu sıkıca kavradığında, tahrik olduğunu hissetti. "Evet," diye hırladı. "Bana her şeyi göstereceksin."

"Bunu kesinlikle yapacağım," dedi karanlık bir sesle. "Her şeyi."

Sanki tahmin bile edemeyeceği sırları biliyormuş gibi ona baktığında, felce rağmen bunun yaşamaya değer olduğunu fark etti. Bu bağ ve heyecan bacaklarından daha değerliydi ve bunu neredeyse kaçırdığına dair ani, keskin bir dehşete kapıldı.

İkizine gerektiği gibi teşekkür etmeliydi. Ama bu hediye nasıl dengeleyebilirdi?

"Sizi odanıza geri götüreyim." Şifacısı ağırlığına rağmen rahatça ayağa kalktı. "Ben temizlendikten sonra, senin için bir sünger banyosuyla başlayacağız."

Burnu hoşnutsuzlukla kırıştı. "Ne kadar klinik."

O gizli gülümsemesinden bir tane daha vardı. "Benim yapacağım şekilde değil. Güven bana." Durakladı. "Hey, bir yere çarpmamak için ışıkları yakma şansın var mı? Parlıyorsun ama bunun yeterli olduğundan emin değilim."

Payne kolunu kaldırına kadar bir anlık kafa karışıklığı yaşadı. Şifacısı haklıydı. Hafifçe parlıyordu, teni hafif bir fosfor ışıltısı saçıyordu.... Belki de bu onun cinsel tepkisiydi?

Mantıklı, diye düşündü. Çünkü onun içinde hissettirdikleri mutluluk kadar zapt edilemez ve umut kadar parlaktı.

Kadın ışıkları tekrar yakıp kapıların kilidini açtığında, adam başını iki yana salladı ve yürümeye başladı. "Vay be. Çok süslü numaraların var kadın."

Belki ama istediği bu değildi. Kendisiyle paylaştıklarını ona geri vermeyi çok isterdi... ama ona öğretecek bir sırrı ve hediye edecek bir kanı yoktu.

Sadece insanların böyle bir şeye ihtiyacı yoktu, ama bu onları öldürebilirdi.

"Keşke sana borcumu ödeyebilseydim,"

diye mırıldandı. "Ne için?"

"Buraya gel ve bana göster..."

"Dostum mu? Evet, o bir ilham kaynağı."

Doğrusu bu, ekrandaki adamdan çok ete kemiğe bürünmüş adamla ilgiliydi. "Gerçekten de," diye itiraz etti Payne.

Nekahet odasına geri döndüğünde, onu yatağa götürdü ve büyük bir özenle yatırdı, çarşafı ve battaniyeleri hiçbir yeri çıplak kalmayacak şekilde düzenledi... vücut fonksiyonlarıyla ilgili ekipmanları yeniden yerleştirmek için zaman ayırdı... yastıkları başının arkasına dolgunlaştırdı.

Çalışırken her zaman kalçalarını bir şeyle kapatırdı. Yatak takımının bir parçasıyla. Paltosunun iki yarısı. Ve sonra döner masanın uzak tarafında durdu.

"Rahat mısın?" Kız başını sallayınca, "Hemen döneceğim. Bana ihtiyacın olursa seslen, tamam mı?"

Şifacısı banyoda kayboldu ve kapı büyük ölçüde kapandı ama tam olarak değil. Bir ışık huzmesi akan suyun olduğu bölmeyi delip geçti ve beyaz giysili kolunun içeri uzandığını, bir kolu çevirdiğini ve ılık yağmuru çağırdığını açıkça gördü.

Kıyafetler çıkarıldı. Hepsini.

Ve sonra adam spreyin altına girip cam bölmeyi kapatırken görkemli bedenine kısa bir bakış attı. Suyun işitsel ritmi değiştiğinde, onun çıplak formunun serbest düşüşü kıldığını biliyordu.

Suya bulanmış, kaygan, sıcak ve tam anlamıyla erkek olan bu adam neye benziyordu?

Kendini yastıklardan yukarı iterek yana doğru eğildi ... ve biraz daha eğildi ... ve daha da eğildi.... ta ki asılı kalana kadar.

Ah, evet. Adamın vücudu profilden görünüyordu ama kadın çok şey gördü: Kaslarla oyulmuş göğsü ve kolları, sıkı kalçaları ve uzun, güçlü bacakları üzerinde ağırdı. Karanlık bir toz

Saçları göğüslerinin üzerine oturmuş ve karnının üzerinden aşağıya doğru inen bir çizgi oluşturmıştı... o kadar aşağıya....

Kahretsin, yeterince göremiyordu ve merakı görmezden gelinemeyecek kadar çaresiz ve iticiydi.

Seksi neye benziyordu? Gibi hissediyorum ...

Bir küfür savurarak, yatağın ucunda durabilmek için kendini beceriksizce yana kaydırđı. Başını eğerek, kapı aralığındaki sınırlı açıklıktan en iyi şekilde yararlandı. Ama o hareket ettikçe, adam da hareket etmişti ve şimdi yüzü ona dönüktü, sırtı ve ... vücudunun alt kısmı ...

Sertçe yutkundu ve daha fazlasını görebilmek için yukarı doğru uzandı. Temizleme çubuğunu açtığında, su kürek kemikleri boyunca aktı ve omurgasından geçerek kalçalarına ve uyluklarının arkasına aktı. Ve sonra eli ensesinde belirdi, avuçlarında biriktirdiğı köpükler vücudunu yıkarken suyun yolunu tuttu.

"Arkanı dön..." diye fısıldadı. "Hepinizi göreyim...."

Gözlerinin daha fazla erişme arzusu, sabunlu bakımları belinin altına indikçe daha da arttı. Önce bir bacağını, sonra diğeri ni kaldıran elleri, kalçalarında ve baldırlarında gezinirken trajik bir şekilde etkiliydi.

Onun ne zaman seksiy le ilgilendiğini biliyordu. Çünkü başı geriye düşmüş ve kalçaları sıkıca kıvrılmıştı.

Onu düşünüyordu. Bundan emindi. Ve sonra adam döndü.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, gözleri buluştuğunda ikisi de geri çekildi.

Yakalanmış olmasına rağmen yalpalayarak yastıklara yaslandı ve eski pozisyonuna dönerek adamın çok dikkat ettiğı battaniyeleri yeniden düzeltti. Yüzü alev alev yanarken, saklanmak istedi-

Keskin bir gıcirtı odada yankılandı ve kadın başını kaldırıp baktı. Adam banyodan fırlamıştı, duş açık bırakılmıştı ve akıyordu, sabun hala karın bölgesine yapışmıştı ve ...

Seksi muhteşem bir şoktu. Vücudundan sıyrılan sopası sert, kalın ve gururluydu.

"Sen..."

Adam bir şeyler daha söyledi ama kadın umursamayacak kadar büyülenmiş, fark edemeyecek kadar büyülenmişti. İçinin derinliklerinde bir pınar serbest kalmış, seksi kabarmış ve kendini onu kabul etmeye hazırlamıştı.

"Payne," diye sordu elleriyle kendini örterek.

Bir anda utandı ve avuçlarını kızarmış yanaklarına götürdü. "Gerçekten, sizi gözetlediğim için özür dilerim."

İnsanı kapının kenarını kavradı. "O değil ..." Kafasını temizlemek istercesine salladı. "Ne yaptığının farkında mısınız?"

Gülmek zorunda kaldı. "Evet, buna inan şifacım, neyle ilgili olduğumun tamamen farkındaydım."

"Oturuyordun Payne. Yatağın ucunda dizlerinin üzerindeydin."

Kalbi durdu. Elbette onu doğru duymuş olamazdı. Kesinlikle.

Payne kaşlarını çatarken Manny öne doğru sıçradı ve sonra gerçekten çıplak olduğunu fark etti. Bu, bir erkeğin sadece kıcını havaya kaldırmakla kalmayıp, doğum günü kıyafetini çekerken tamamen ve tamamen, taşaklara kadar erekte olmasıyla ortaya çıkan bir durumdu. Banyoya uzanarak bir havlu kaptı, kalçalarına sardı ve yatağa doğru gitti.

"Ben... hayır, yanılıyor olmalısınız," dedi Payne. "Ben _"

"Sen yaptın-"

"Ben sadece uzanmıştım-"

"Yatağın ucuna nasıl gittin o zaman? Ve olduğun yere nasıl geri döndün?"

Gözleri kısa ayak tahtasına gitti, şaşkınlık kaşlarını sıkıca çizdi. "Bilmiyorum. Ben... seni izliyordum ve tek bildiğim sendin."

İçindeki adam hayrete düşmüştü ve... garip bir şekilde değişmişti. Onun gibi biri tarafından bu kadar çok istenmek?

Ama sonra içindeki doktor devreye girdi. "Dur, ne yaptığına bir bakayım, tamam mı?"

Çarşafı ve battaniyeyi yatağın ucundan çözdü ve uyluklarının üstüne kadar sardı. Parmağını kullanarak güzel ayağının tabanında gezdirdi.

Seğirmesini bekliyordu.

Seğirmedi. "Bir şey var mı?" dedi.

Kadın başını sallayınca, adam diğer tarafa doğru tekrarladı. Sonra daha yukarı çıkarak avuçlarını kadının ince ayak bileklerine doladı. "Bir şey var mı?"

Gözleri onunkilerle buluştuğunda trajikti. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Ve ne gördüğünüzü sandığınızı da anlamıyorum."

Daha yukarıya, baldırlarına doğru ilerledi. "Dizlerinin üzerindeydin."

Yemin ederim."

Daha da yukarı, gergin kalçalarına. Hiçbir şey.

Tanrım, diye düşündü. Bacaklarını kontrol edebiliyor olmalıydı. Başka bir açıklaması yoktu. Tabii... bir şeyler görmüyorsa.

"Anlamıyorum," diye tekrarladı.

O da bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı. "Gidip taramalarınızı gözden geçireceğim. Hemen döneceğim."

Muayene odasında hemşireden biraz yardım aldı ve bilgisayar aracılığıyla Payne'in tıbbi kayıtlarına erişti. Pratik bir verimlilikle her şeyi gözden geçirdi: hayati belirtiler, muayene notları, röntgenler - St. Francis'te ona yaptığı şeyleri bile buldu, ki bu bir sürprizdi. Orijinal MRI'a nasıl eriştiklerine dair en ufak bir fikri yoktu; dosya tıp merkezinin sistemine girer girmez silinmişti. Ama onu tekrar gördüğüne sevinmişti, bu kesindi.

İşini bitirdiğinde sandalyeye geri oturdu ve kürek kemikleri boyunca uzanan soğukluk şeridi ona bir havludan başka bir şey giymediğini hatırlattı.

Hemşirenin onunla konuşurkenki şaşkın bakışını açıklıyordu.

Son röntgene bakarak, "Bu da nesi," diye mırıldandı.

Omurgası mükemmel bir şekilde düzenliydi, omurlar güzel ve kare şeklinde sıralanmıştı, siyah arka plana karşı hayalet gibi parlamaları ona sırtında neler olup bittiğinin mükemmel bir görüntüsünü veriyordu.

Tıbbi kayıtlardan az önce yatakta yaptığı muayeneye kadar her şey, onu tekrar gördüğünde vardığı ilk sonucun doğru olduğunu gösteriyordu: Hayatının en iyi teknik çalışmasını yapmıştı ama omurilik onarılamayacak şekilde hasar görmüştü ve hepsi bu kadardı.

Ve birden Goldberg'in yüzündeki ifadeyi hatırladı, gece ile gündüz arasındaki farkın onun gözünden kaçtığını fark etmişti.

Gözlerini ovuşturarak bir kez daha delirip delirmediğini merak etti. Ne gördüğünü biliyordu ama.... değil mi?

Ve sonra kafasına dank etti.

Etrafında dönerek tavana baktı. Köşede bir panele bağlı bir kapsül vardı. Bu da içerideki güvenlik kamerasının mekânın her santimetrekaresini görebildiği anlamına geliyordu.

Nekahet odasında bir tane olmalı. Olmak zorundaydı.

Ayağa kalkarak kapıya doğru gitti ve o güzel sarışın hemşirenin bir yerlerde olduğunu umarak koridora baktı. "Alo?"

Sesi koridorda yankılandı ama cevap gelmedi, bu yüzden yalınayak dolaşmaktan başka çaresi yoktu. Hangi yöne gideceğine dair bir içgüdüğü olmadan "sağ "ı seçti ve hızla yürüdü. Tüm kapıları çaldı ve sonra açmaya çalıştı. Çoğu kilitliydi, ama kilitli olmayanlar... sınıfları gösteriyordu. Ve daha fazla sınıf. Ve kocaman, profesyonel boyutlarda bir spor salonu.

Üzerinde Ağırlık Odası yazan bir yere geldiğinde, koşu bandını Nike'larla kırmaya çalışan birinin vuruşlarını duydu ve devam etmeye karar verdi. Vampirlerin dünyasında yarı çıplak bir insandı ve nedense o hemşirenin görevde olsaydı maraton koşacağından şüpheliydi.

Ayrıca, ayağının ne kadar sert ve ağır bastığına bakılırsa? Sadece bir kapı değil, bir kutu kış açabilirdi ve üzerine gelen her şeyle dövülecek kadar intihara meyilli olmasına rağmen, bu Payne'e yardım etmekle ilgiliydi, egosuyla ya da boks becerileriyle değil.

Geri dönüp ters yöne doğru ilerledi. Kapıyı çaldı. Açabildiğinde açıyordu. Ne kadar uzağa giderse, o kadar az sınıf ve daha çok polis karakolu-sorgulama gibi bir şey oluyordu. En uçta, güçlendirilmiş, sürgülü panelleriyle filmlerden fırlamış gibi duran devasa bir kapı vardı.

Dış dünya, diye düşündü.

Hemen yanına giderek ağırlığını bara verdi ve sürpriz! Porsche'sinin kaldırımın kenarına park edildiği kapalı otoparka fırladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Gözleri karartılmış bir Escalade'e kaydı: camlar, jantlar, ızgara, her şey karartılmıştı. Yanında o ilk gece gördüğü, tanıdığını sandığı adam duruyordu...

Kapı arkasından kapanırken Manny, "Seni bir yerde görmüştüm," dedi.

Vampir cebinden bir beyzbol şapkası çıkarıp taktı. Red Sox. Tabii ki, Boston aksanına bakılırsa.

Yine de asıl soru şuydu: Bir vampir nasıl oldu da Southie'den geliyormuş gibi konuşmaya başladı?

"Güzel İsa parçası," diye mırıldandı adam, Manny'nin haçına bakarak. "Kıyafetlerini mi arıyorsun?"

Manny gözlerini devirdi. "Evet. Biri onları çalmış."

"Doktor taklidi yapabilsinler diye mi?"

"Belki de senin Cadılar Bayramındır, ne bileyim ben?"

Koyu mavi siperliğin altından bir gülümseme belirdi ve ön dişlerinden birinin üzerindeki kapağı ve bir dizi azı dişini ortaya çıkardı.

Manny'nin beynine kramplar girerken, varmaya çalıştığı sonuç tartışılmazdı: Bu adam bir zamanlar insandı. Peki bu nasıl olmuştu?

"Kendine bir iyilik yap," dedi erkek. "Düşünmeyi bırak, kliniğe geri dön ve Vishous gelmeden önce giyin."

"Seni gördüğümü biliyorum ve eninde sonunda hepsini bir araya getireceğim. Ama her neyse, şu anda buradaki güvenlik kameralarının görüntülerine erişmem gerekiyor."

O alaycı yarım gülümseme buharlaştı. "Peki bu nedenmiş?"

"Çünkü hastam az önce oturduğu yerden kalktı ve gövdesini yastıklardan kaldırmamasından bahsetmiyorum. Bunu yaptığında orada değildim ve nasıl olduğunu görmem gerekiyor."

Red Sox'ın nefesi kesilmiş gibiydi. "Ne... Özür dilerim. Ne diyorsun lan sen?"

"Sessiz sinemada falan mı canlandırmam gerekiyor?"

"Bunu pas geçeceğim, önümde diz çökmüş ve üzerinde sadece bir havluyla durmana hiç ihtiyacım yok."

"Bu da ikimizi yapar."

"Bekle, ciddi misin?"

"Evet. Ben de sana sakso çekmekle ilgilenmiyorum."

Bir duraklama oldu. Sonra piç kurusu bir kahkaha attı. "Ağzın iyi laf yapıyor, hakkını vereyim- ve evet, sana yardım edebilirim ama kıyafetlerini giymelisin dostum. V seni kız kardeşinin yanında böyle yakalarsa kendi bacaklarını ameliyat etmen gerekecek."

Adam kapıya doğru yürümeye başladığında, Manny onu bir araya getirdi. Hastaneden gelmiyordu. "St. Patrick's. Seni orada görmüştüm. Gece yarısı ayinlerinde arka sıralarda tek başına oturuyorsun ve hep o şapkayı takıyorsun."

Adam girişi açtı ve kenarda durdu. Siperlik yüzünden gözlerinin nerede olduğu bilinmiyordu ama Manny gözlerinin onun üzerinde olmadığına bahse girmeye hazırды.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, dostum." Bull.
Kahretsin, diye düşündü Manny.

YİRMİ - DÖRT

Yeni Dünya'ya hoş geldiniz.

Xcor geceye adımını attığında her şey farklıydı: Koku şatosunun etrafındaki ormanın değil, bir şehrin duman ve lağım kokusuydu ve sesler çalılıkların arasında yumuşak adımlarla ilerleyen uzak geyiklerin değil, arabaların, sirenlerin ve bağırarak yapılan konuşmaların sesiydi.

"Gerçekten de Throe, bize mükemmel bir konaklama yeri bulmuşsun," diye mırıldandı.

"Arazi yarın hazır olmalı."

"Ve bunun bir gelişme olacağını mı düşünmeliyim?" Gün boyunca saklandıkları sıra eve bir göz attı. "Yoksa bizi daha da az ihtişamlı mı şaşırtacaksın?"

"Uygun olandan daha fazlasını bulacaksınız. Sizi temin ederim."

Doğrusu, onları buraya getirmenin tüm değişkenleri düşünüldüğünde, vampir mükemmel bir iş çıkarmıştı. Gün ışığında herhangi bir sorun yaşanmaması için iki gece uçuşu yapmak zorunda kalmışlardı ve nihayet Caldwell'e vardıklarında Throe bir şekilde her şeyi ayarlamıştı: O köhne evin yine de sağlam bir bodrumu vardı ve onlara yemek servisi yapacak bir köpek vardı. İkametleri için kalıcı çözüm henüz ortaya çıkmamıştı ama muhtemelen ihtiyaçları olan şey bu olacaktı.

"Bu şehir pisliğinin dışında olsa iyi olur."

"Endişelenme. Tercihlerinizi biliyorum."

Xcor şehirlerde olmayı sevmezdi. İnsanlar aptal ineklerdi, ama beyinsiz bir izdiham, zeki bir izdihamdan daha tehlikeliydi - cahilleri asla tahmin edemezsiniz. Yine de bir yararı vardı: Kardeşliğe ve "kralına" gelişini duyurmadan önce şehri görmek istiyordu ve sahip olduklarından daha yakın bir yer yoktu.

Ev şehir merkezinin en kalabalık yerindeydi.

"Bu taraftan yürüyeceğiz," dedi ve adımlarını atarak uzaklaştı, piçler grubu da arkasında sıraya girdi.

Caldwell, New York, şüphesiz çok az keşif sunacaktı. Hem eski zamanlardan hem de bu iyi aydınlatılmış şimdiki zamandan öğrendiği gibi, coğrafya ne olursa olsun geceleri şehirlerin hepsi aynıydı: Dışarıdaki insanlar yasalara uyanlar değil, okuldan kaçanlar, uyumsuzlar ve hoşnutsuzlardı. Blok blok ilerledikçe, kaldırımda kendi dışkılarıyla oturan insanlar, saldırganlıkla yürüyen pislik sürüleri ya da daha da iğrenç erkekleri arayan iğrenç kadınlar gördü.

Ancak hiçbiri onun altı güçlü sırtlıdan oluşan grubuna karşı koymayı düşünmemişti ve neredeyse bunu yapmalarını diliyordu. Bir dövüş enerjilerini tüketecekti; yine de şansları yaver giderse düşmanla karşılaşacak ve yirmi yıldır ilk kez değerli bir rakiple yüzleşeceklerdi.

O ve adamları köşeyi döndüklerinde bir insan istilasıyla karşılaştılar: Yolun iki tarafına kurulmuş birkaç bar benzeri işletme ıslık ıslık aydınlatılmıştı ve yarı giyinik insanlar sıraya girmiş içeri girmek için bekliyordu. Açıklıklara asılmış tabelaları okuyamıyordu ama kadın ve erkeklerin ayaklarını yere vuruşlarından, seğirmelerinden ve konuşmalarından, geçici bir unutuluşun onların bahtsız sabrının öbür ucunda beklediği belliydi.

Hepsini katletmeyi aklından geçiriyordu ve tırpanının farkına vardı: Silah sırtında duruyordu, ikiye katlanmıştı, koşumuna sokulmuştu ve yere kadar uzanan deri pardösüsünün altına gizlenmişti.

Onu yerinde tutmak için kılıcı avcılarının vaadiyle yumuşattı.

"Acıktım," dedi Zypher. Karakteristik olarak, erkek yemekten bahsetmiyordu ve zamanlaması bir hata değildi: Seks için işaret, yanlarından geçtikleri insan dişilerinin dizilişindeydi. Gerçekten de kadınlar, yanlışlıkla kendi ırklarından olduğunu düşündükleri erkeklere kilitlenen boyalı gözleriyle kendilerini kullanıma sundular.

Xcor dışındaki erkeklerin yüzlerine kilitleniyordu. Ona bir bakış atıldılar ve hemen gözlerini kaçırdılar.

"Sonra," dedi. "İhtiyacınız olanı almanızı sağlayacağım." Kendisinin katılacağından kuşku duysa da, askerlerinin lanet olası türden bir yiyeceğe ihtiyaç duyduğunun farkındaydı ve bunu karşılamaya fazlasıyla istekliydi - savaşçılar kendilerine hizmet edildiğinde daha iyi savaşırırlardı; bunu uzun zaman önce öğrenmişti. Ve kim bilir, belki de gözü takılırsa kendisi de bir şeyler alırdı - tabii kızın onun görünüşünü aşabileceğini varsayarsak. Sonra yine, bunun için para kazanıyorlardı. Birçok kez kadınlara kendi cinslerinden olmasına katlanmaları için para ödemişti. Bu onları boyun eğmeye zorlamaktan çok daha iyiydi, ki bunu yapacak midesi yoktu-

Yine de böyle bir zayıflığı kimseye itiraf etmezdi.

Ancak bu tür cilveleşmeler gecenin sonuna kadar sürmeyecekti. Önce yeni çevrelerini incelemeleri gerekiyordu.

Sopaların sıkışık çalılığından geçtikten sonra, tam da bulmayı umduğu şeye çıktılar... tam bir kentsel boşluğa: akşam ya da belki de daha uzun süre boyunca boş olan tüm bina blokları; trafikten yoksun yollar; karanlık ve dövüşmek için iyi bir alana sahip kapalı sokaklar.

Düşman burada olacaktı. Bunu biliyordu: Savaşın iki tarafı arasındaki tek yakınlık gizlilikti. Ve burada, savaşlar daha az kesinti korkusuyla gerçekleşebilirdi.

Vücudu bir çatışma için kaşınırken ve arkasındaki piç çetesinin topuk sesleri duyulurken, Xcor geceye gülümsedi. Bu olacaktı-

Bir başka köşeyi dönerken durdu. Bir blok ötede, solda, bir ara sokağın girişinde gevşek bir daire şeklinde park etmiş siyah-beyaz arabalar vardı... sanki bir kadının boğazına takılmış bir kolye gibiydiler. Kapılardaki desenleri okuyamıyordu ama tavanlarındaki mavi ışıklardan insan polisi oldukları anlaşıyordu.

Nefes alırken ölümün kokusunu aldı.

Oldukça yeni bir cinayet olduğuna karar verdi, ama acil bir cinayet kadar ilgi çekici değildi.

"İnsanlar," diye alay etti. "Keşke daha verimli olsalar ve birbirlerini tamamen öldürseler."

"Evet," diye onayladı birisi.

"İlerleyin," dedi ve ilerlemeye başladı.

Suç mahallinin yanından geçerken Xcor ara sokağa baktı. Mide bulandırıcı yüz ifadeleri ve kıpır kıpır elleriyle insan adamlar, sanki her an bir şeyin dışarı fırlayıp kendilerini pençeleriyle yakalamasını bekliyorlarmış gibi, bir tür büyük kutunun etrafında duruyordu.

Ne kadar tipik. Vampirler içeri dalıp hükmedecekti - en azından kendi doğasına uygun herhangi bir vampir. İnsanlar ancak Omega araya girdiğinde cesaretlerini bulmuş gibi görünüyorlardı.

José de la Cruz, yer yer lekeli ve içine bir buzdolabı sığacak kadar büyük bir karton kutunun üzerinde durarak el fenerini yaktı ve ışını başka bir parçalanmış cesedin üzerinde gezdirdi. Yerçekimi işini yapmış ve kurbanı bir uzuvlar yumağı haline getirmiş olduğu için ceset hakkında fazla bir izlenim edinmek zordu, ancak vahşice kesilmiş saçlar ve kolun üst kısmındaki oyuk yama bunun ekibi için iki numara olduğunu gösteriyordu.

Doğruldu ve boş sokağa göz gezdirdi. İlkiyle aynı yöntem olduğuna bahse girmeye hazırdı: İşi başka bir yerde yap, kalıntıları Caldwell şehir merkezine at, başka bir kurban aramaya çık.

Bu orospu çocuğunu yakalamaları gerekiyordu.

Işını kapatarak dijital saatini kontrol etti. Adli tıp inceleyip sık dokuyordu ve fotoğrafçı da işini bitirmişti, yani cesede iyice bakma vakti gelmişti.

"Adli tabip onu görmeye hazır," dedi Veck arkasından, "ve biraz yardım istiyor."

José topuğunun üzerinde döndü. "Eldivenlerin var mı..."

Durdu ve ortağının geniş omzunun üzerinden baktı. Ötedeki caddede bir grup adam üçgen şeklinde yürüyordu; biri önde, ikisi onun arkasında, üçü de onların arkasında. Düzen o kadar kusursuzdu ve ayak sesleri o kadar senkronizeydi ki José'nin ilk başta fark ettiği tek şey askeri yürüyüş ve hepsinin siyah deri giymiş olmasıydı.

Sonra boyutları hakkında bir fikir edindi. Kesinlikle kocamanlardı ve birbirinin aynısı uzun paltolarının altında ne tür silahlar taşıdıklarını merak etmek zorunda kaldı: Ancak yasalar, polis memurlarının sırf ölümcül göründükleri için sivilleri soyarak aramasını yasaklıyordu.

Öndeki başını çevirdi ve José sadece bir annenin sevebileceği bir yüzün zihninde canlanan fotoğrafını çekti: köşeli ve zayıf, yanakları çukurlaşmış, üst dudağı düzeltilmemiş bir yarık damak yüzünden biçimsizleşmiş.

Adam önüne bakmaya devam etti ve birim yoluna devam etti.

"Dedektif?"

José kendini salladı. "Özür dilerim. Dikkatim dağıldı.

Eldivenlerin var mı?" "Sana uzatıyorum."

"Doğru. Teşekkürler." José lateks seti aldı ve taktı. "Sende-"

"Çanta mı? Evet."

Veck sert ve odaklanmıştı, José'nin öğrendiğine göre bu, adamın seyir hızıydı: Genç sayılırdı, sadece yirmili yaşlarının sonundaydı, ama bir gazi gibi işleri hallediyordu.

Şimdiye kadarki karar: Bir ortak olarak berbat değildi.

Ama birlikte çalışmaya başlayalı sadece bir buçuk hafta olmuştu.

Herhangi bir olay yerinde, cesetleri kimin taşıyacağı bir dizi değişkene bağlıydı. Bazen Arama ve Kurtarma bu işi hallederdi. Diğerlerinde ise, bu olayda olduğu gibi, etrafta kim varsa ve kimin midesi sağlamsa o hallederdi.

"Kutunun önünü kesip açalım," dedi Veck. "Her şeyin tozu alındı ve fotoğrafı çekildi ve öne doğru eğmeye çalışmaktan ve alt kısmın serbest kalmasından daha iyi olacak."

José CSI'daki adama baktı. "Her şeyi aldığına emin misin?"

"Anlaşıldı, Dedektif. Ben de öyle düşünüyordum."

Üçü birlikte çalıştı, Veck ve José ön tarafı tutarken diğer adam maket bıçağını kullandı. Sonra José ve ortağı paneli dikkatlice indirdi.

O da başka bir genç kadındı.

"Kahretsin," diye mırıldandı sorgu yargıcı. "Yine mi?"

Daha çok lanetlenmiş gibi, diye düşündü José. Zavallı kıza da tıpkı diğerlerine yapıldığı gibi yapılmıştı, bu da önce ona işkence edildiği anlamına geliyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Veck nefesinin altında.

Üçü de ona karşı dikkatliydi, sanki ölmüş haliyle bile hırpalanmış bedeni uzuvlarının yeniden düzenlendiğini kaydediyordu. Onu sadece iki adım taşıyarak, adli tabip ve fotoğrafçının işlerini yapabilmeleri için açık siyah çantaya yerleştirdiler.

Veck onunla birlikte çömelmiş halde kaldı. Yüzü son derece sakindi ama yine de gördükleri karşısında öfkelenmiş bir adam havası veriyordu-

Bir kamera flaşının parlak parıltısı loş sokakta patladı, bir kilisedeki çığlık kadar kesin. Parıltı daha sönmeden José'nin kafası kimin fotoğraf çektiğini görmek için döndü ve fotoğraf çeken tek kişi o değildi. Etrafta duran diğer memurların hepsi dikkat kesildi.

Ama Veck patladı ve sert bir koşuyla havalandı.

Kameramanın hiç şansı yoktu. Piç kurusu tamamen küstahça bir hareketle polis şeridinin altına saklanmış ve herkesin kurbanı odaklanmış olmasından faydalanmıştı. Ve kaçarken, ihlal ettiği şeye takıldı, toparlanıp arabasının açık kapısına doğru ateş etmeden önce ayağı takıldı ve düştü.

Veck ise bir sprinterin bacaklarına ve ortalama bir beyaz çocuktan çok daha fazla kaldırma kuvvetine sahipti: Onun için sarının altına kaçmak yoktu; kaltağın üzerinden atladı ve kendini sedanın kaputuna fırlatarak ağırlığını kaputun kenarından yukarı çekti. Ve sonra her şey ağır çekime geçti. Diğer memurlar yardım etmek için ileri atılırken, fotoğrafçı gaza bastı ve panikle arabadan inmeye çalışırken lastikler gıcırdadı.

Tam olay yerine doğru.

"Lanet olsun!" José bağırdı, cesedi nasıl koruyacaklarını merak ediyordu.

Araba sarı bandı kırıp karton kutuya doğru ok gibi fırlarken Veck'in bacakları savruldu. Ama o orospu çocuğu DelVecchio sadece tutkal gibi yerinde kalmakla kalmadı; açık pencereden içeri uzanmayı, direksiyonu tutmayı ve sedanı lanet olası kurbanın bir metre önündeki çöp konteynerine çarpmayı başardı.

Hava yastıkları patladığında ve motor korkunç bir tıslama çıkardığında, Veck havaya fırladı ve çöp kutusunun üzerine düştü - José o adamın havadaki görüntüsünü hayatının sonuna kadar hatırlayacağını biliyordu, adamın takım elbise ceketi havaya uçmuştu

açık, kanatsız uçarken bir yanda silahı, diğer yanda rozeti yanıp sönüyordu.

Sırt üstü yere çakıldı. Çok sert.

"Memur vuruldu!" José ortağına doğru koşarken bağırdı.

Ama o pisliğe kıpırdamadan durmasını söyleyemezdi, hatta kalkmasına yardım etme şansı bile yoktu. Veck lanet olası bir tavşan gibi ayağa fırladı ve silahlarını çekerek sürücünün etrafını sarmış olan polis memurlarının arasına daldı. Diğerlerini iterek sürücü kapısını açtı ve kalp krizi geçirmesine son bir pastırma ve çavdar ekmeği kalmış, kısmen bilinçli bir fotoğraf avcısını dışarı çıkardı: Piç kurusu Noel Baba kadar şişmandı ve bir alkoliğin kırmızı rengine sahipti.

Ayrıca nefes almakta da zorlanıyordu; ancak bunun hava yastığının tozunu solumaktan mı yoksa Veck'le göz teması kurduğu ve dayak yemek üzere olduğunu açıkça bildiği gerçeğinden mi kaynaklandığı net değildi.

Ancak Veck onu bırakıp arabanın içine daldı ve sönmüş çantaları karıştırmaya başladı. Kamerayı ele geçirip toz haline getiremeden José arabaya atladı.

Veck kendini dışarı atıp Nikon'u kaldırırma çarpacakmış gibi kolunu başının üzerine kaldırırken, "Kanıt için buna ihtiyacımız var," diye bağırdı.

"Hey!" José adamın bileğini iki eliyle kavradı ve tüm ağırlığını ortağının göğsüne verdi. Tanrım, herif koca bir piçti -sadece uzun değil, iriydi de- ve bir an için bu adam dövme saçmalığıyla bir yere varıp varamayacağını merak etti.

Ancak ivme tersine döndü ve Veck'in sırtı arabanın yan tarafına çarptı.

José, adamı yerinde tutmak için tüm gücünü kullanmak zorunda kalmasına rağmen sesini sakın tuttu. "Bunu bir düşünün. Kamerayı öldürürsen, çektiği fotoğrafı ona karşı kullanamayız. Beni duyuyor musun? Düşün, lanet olası... düşün."

Veck'in gözleri kayarak suçluya kilitlendi ve açıkçası gözlerindeki çılgınlık eksikliği biraz rahatsız ediciydi.

DelVecchio manik, fiziksel eforun ortasında bile garip bir şekilde rahattı, tamamen odaklanmıştı... ve inkar edilemez bir şekilde ölümcüldü: José, diğer dedektifin gitmesine izin verirse, onarılamayacak şekilde zarar görecektik tek şeyin kamera olmayacağı hissine kapıldı.

Veck çok sakin ve yetkin bir şekilde öldürme konusunda tamamen yetenekli görünüyordu.

"Veck, dostum, kendine gel."

Bir iki dakika hiçbir şey yapılmadı ve José sokaktaki herkesin bu işin nasıl gideceğinden kendisi kadar emin olmadığını çok iyi biliyordu. Fotoğrafçı da dahil.

"Hey. Bana bak, adamım."

Veck'in bebek mavileri yavaşça değişti ve gözlerini kırptırdı. Kolundaki gerginlik yavaş yavaş gevşedi ve José Nikon'u alana kadar ona eşlik etti - fırtınanın gerçekten bitip bitmediğini bilmenin hiçbir yolu yoktu.

"İyi misin?" José sordu.

Veck başını salladı ve ceketini tekrar yerine çekti. İkinci kez başını salladığında José geri adım attı.

Büyük hata.

Ortağı o kadar hızlı hareket ediyordu ki onu durdurmak mümkün değildi. Fotoğrafçıya öyle sert vurdu ki muhtemelen çenesini kırdı.

Suçlu diğer polislerin kucağında sarkarken kimse bir şey söylemedi. Hepsi bunu yapmak istemişti ama Veck'in küçük araba yolculuğu göz önüne alındığında, bu hakkı kazanmıştı.

Ne yazık ki, bu intikam hareketi muhtemelen dedektifin açığa alınmasına ve belki de CPD'nin dava açmasına neden olacaktı.

Yumruk atan elini sallayan Veck, "Biri bana sigara versin," diye mırıldandı.

Kahretsin, diye düşündü José. Butch O'Neal'ı bulmaya çalışmak için hiçbir neden yoktu. Sanki eski ortağı tam karşısındaydı.

Belki de geçen haftaki 911 aramasının izini sürmekten vazgeçmeli. Tüm kaynaklara rağmen

Merkezde hiçbir yere varamamıştı ve izini kaybettirmesi muhtemelen iyi bir şeydi.

Kendine zarar verme eğilimi olan bir joker, bu işte üstesinden gelebileceğinden çok daha fazlasıydı, çok teşekkür ederim.

YİRMİ - BEŞ

Yerleşkedeki eğitim merkezinde Butch, V'ye olan sadakatinden dolayı cerrahı nefret etmek istiyordu. Özellikle de adamın havluyla yaptığı yarı çıplak Chippendale rutini düşünöldüğünde.

Tanrım, o et parçasının Payne'in yanında soyunmuş olması fikri? Birçok açıdan çok kötü bir fikirdi.

Örneğın bir satranç oyuncusu gibi yapılı olsaydı durum farklı olabilirdi. Bu haliyle Butch, John Cena'nın V'nin küçük kız kardeşine asıldığı hissine kapılıyordu. Bir cerrah nasıl böyle bir yapıya sahip olabilirdi ki?

Yine de adamı kurtaran iki şey vardı: Piç kurusu, Butch'un ona verdiği yeni önlükleri giymişti - yani artık kadınlar gecesi yoktu. Ve muayene odasında Dell'in önüne oturduklarında, adam Payne ve onun iyiliğı için gerçekten endişelenmiş görünüyordu.

Bu konuda bir yere varabildikleri de söylenemezdi. İkisi de bilgisayar ekranına Animal Planet izleyen iki köpek gibi bakıyorlardı: çok odaklanmışlardı ama sesi açmayı ya da kanalı değiştirmeyi beceremiyorlardı.

Normalde mi? Butch Vishous'a telefon eder ya da mesaj atardı. Ama Çukur'da devam eden hesaplaşma göz önüne alındığında bu olmayacaktı.

Tanrım, V ve Jane'in tekrar bir araya gelmelerini umuyordu. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu cerrah.

Butch titreyerek kendine geldi ve avucunu farenin üzerine koydu. "Dua edelim de güvenlik dosyalarını kışımından çıkarayım. İşte bu kadar."

"Sen de havlum hakkında söyleniyordun." Butch gülümsedi.

"Ukala."

Sanki bir işaretmiş gibi, ikisi de ekrana doğru eğildiler, sanki bu bir şekilde farenin aradıkları şeyi bulmasına sihirli bir şekilde yardımcı olacakmış gibi.

"Bu işi beceremiyorum," diye mırıldandı cerrah tiksintiyle. "Ellerimle daha iyiyim."

"Ben de."

"Başlat menüsüne git."

"Gidiyorum...."

Tüm dosyaları, programları ya da her neyse onu yüklerken birlikte "Kahretsin," dediler.

Doğal olarak, "Güvenlik", "Kameralar" veya "Siz iki eziğin aradığı şeyi bulmak için buraya tıklayın, aptal" adında hiçbir şey yoktu.

"Bekle, 'videolar' altında mı olacak?" dedi cerrah.

"İyi fikir."

İkisi de burunlarının ucu lanet olası monitörü parlatana kadar daha da yaklaştılar.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Butch kafasını çevirdi. "Tanrıya şükür, Jane. Dinle, güvenlik kamerasının dijital dosyalarını bulmamız gerekiyor-" Kendini durdurdu. "Sen iyi misin?"

"İyi, iyi."

Doğru. Kapı aralığında dururken, iyi değildi. İyiye yakın bile değildi. Öyle ki V'nin nerede olduğunu sormaması gerektiğini biliyordu ya da kardeşinin yakın zamanda ortaya çıkmasını beklemiyordu.

"Hey, Doktor," dedi Butch ayağa kalkarken, "seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Ah-"

Kadının yapmak üzere olduğu protestoyu kesti. "Teşekkürler. Hemen dışarıda, koridorda. Manello, sen de kendi

bir yol."

"Hemen ilgileneceğim," dedi adam sert bir sesle.

O ve Jane odanın dışına çıktıklarında Butch sesini alçalttı. "Neler oluyor? Ve evet, beni ilgilendirmez. Ama yine de bilmek istiyorum."

Bir süre sonra Jane kollarını beyaz önlüğünün üzerinde kavuşturdu ve sadece önüne baktı. Ama onu susturmak için değil, öyle görünüyordu. Daha çok zihninde bir şeyleri tekrarlıyormuş gibiydi.

"Konuş benimle," diye mırıldandı.

"Neden Manny'yi seçtiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ayrıntıları değil. Ama ... tahmin edebilirim." Açıkçası kadın oldukça intihara meyilli görünüyordu.

"Bir doktor olarak farklı yönere çekiliyorum. Eğer tahmin edebiliyorsanız ..."

Tanrım, düşündüğünden de kötüydü. "Yapabilirim. Kahretsın." "Hepsi bu değil," diye devam etti. "Toplanmak için yukarı çıktığımda,

Dolabın arkasında onun derilerinden bir takım buldum. Her yerinde siyah balmumu var. Kan ve ..." Titreyerek bir nefes aldı. "Başka bir şey."

"Tanrım," diye inledi Butch.

Jane sustuğunda, onu ortada bırakmak istemediğini ve yüksek sesle sormayacağını biliyordu. Ama o böyle iyiydi.

Lanet olsun... V'nin uzak durma talebini yerine getirmek buraya kadarmış. Ama ikisinin ayrı düşmesini izleyemezdi.

"Seni aldatmadı," dedi. "Bir hafta önceki o gece mi? Dayak yemesine izin verdi, Jane. Küçükler tarafından. Onu üç kişi tarafından kuşatılmış buldum ve onu zincirlerle kırbaçlıyorlardı."

Elleriyle kapattığı bir nefes verdi. "Oh... Tanrım..."

"Onunla ilgili ne buldunuz bilmiyorum ama başka kimseyle birlikte değildi. Bana kendisi söyledi."

"Peki ya balmumu? Ve ..."

"Bunu kendisinin yapmış olabileceği hiç aklınıza geldi mi?"

Jane'in bir an için nutku tutuldu. "Hayır. Yine de neden öyle diyemedi?"

Gecenin tema şarkısı bu değil miydi? "Hiçbir erkek karısına tek başına mastürbasyon yaptığını itiraf etmek istemez. Bu çok acınası bir durumdur ve muhtemelen bunun bir şekilde aldatma olduğunu düşünmüştür. Sana o kadar bağlı."

Jane'in orman yeşili gözlerinden yaşlar süzülürken Butch bir an için şaşırdı. İyi doktor da cehennem zebanisi gibi düğmelerini ilikliyordu ve bu saklı güç onun bir doktor olarak bu kadar faydalı olmasının nedeniydi. Yine de bu onun duygusuz olduğu anlamına gelmiyordu ve işte duygular da buradaydı.

"Jane... ağlama."

"Bunu nasıl atlatacağımızı bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. O üzgün. Ben de üzgünüm. Ve bir de Payne var." Aniden elini onun koluna koydu ve sıktı. "Lütfen... ona yardım edebilir misin? Neye ihtiyacı varsa. Belki de bize yardım edecek olan buzdaki çatlaktır."

İkisi birbirlerine bakarken, gerçekten aynı seviyede olup olmadıklarını merak etti. Ama bu konuyu nasıl mantıklı bir şekilde açabilirdi ki? Küçükler yerine onunla çalışmamı mı istiyorsun?

Ya aynı fikirde değillerse. Ve şimdiden ağlamaya başlamıştı.

"Bunu yapamam," dedi Jane kabaca. "Ve sadece şu anda sorunlarımız olduğu için değil. Sadece içimde yok. O sana güveniyor, ben de sana güveniyorum... ve buna ihtiyacı var. İçindeki bu duvarı yıkamazsa ikimizin de başaramayacağından ya da daha kötüye gideceğinden endişeleniyorum. Onu Komodor'a götürün lütfen."

Bu bir sorunu çözdü.

Boğazını temizledi. "Açıkçası ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ve aslında, az önce... ona teklif ettim."

"Teşekkür ederim." Kadın küfretti ve gözlerini sildi. "Onu sen de benim kadar iyi tanıyorsun. Bir şekilde, bir yolla donmasının çözülmesi gerekiyor."

"Evet." Butch uzandı ve onun yanağını okşadı. "Ve ben ona göz kulak olacağım. Sen hiç merak etme."

Elini onun elinin üzerine koydu. "Teşekkür ederim."

Bir an için kucaklaştılar ve onlar kucaklaşırken, Jane ve V'yi bir arada tutmak için yapamayacağı hiçbir şey olmadığını düşündü.

"Şimdi nerede?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Bana bir çanta verdi ve ben de çantamı toplayıp çıktım. Onu Çukur'da görmedim ama zaten onu aramıyordum."

"Ben ilgileniyorum. Manello'ya yardım edecek misin?"

Kız başını salladığında, onu uzun süre sıktı ve sonra havalandı, yeraltı tüneline girdi ve roketle son durağa indi: Çukur.

Neyin içine girdiğini bilmeden şifreyi girdi ve kafasını güçlendirilmiş kapıdan içeri soktu. Duman yoktu, yani yanan bir şey yoktu. Çığlık da yoktu. Marissa'nın daha önce pişirdiği taze ekmekten başka hiçbir şeyin kokusu yoktu.

"V? Burada mısın?" Cevap

yok. Tanrım, çok sessizdi.

Koridorun sonunda V ve Jane'in odasını boş ve dağınık buldu. Dolabın kapısı açıktı ve eşyalar askılardan indirilmişti ama dikkatini çeken asıl şey bu değildi.

Derilerin yanına gitti ve onları aldı. Onun gibi iyi bir Katolik çocuk BDSM hakkında pek bir şey bilmiyordu ama görünüşe göre ilk elden öğrenecekti.

Cep telefonunu çıkarıp V'ye bastı ama bir cevap beklemiyordu. GPS'in bir kez daha işe yarayacağını tahmin ediyordu.

"Eski günlerdeki gibi."

Manny konuşurken bilgisayar ekranına odaklandı. Onun yanında oturmanın en garip tarafının ne olduğunu söylemek zordu.

eski iş arkadaşı. Aralarından seçim yapabilecekleri o kadar çok şey vardı ki, aralarındaki sessizlik üç yaşındaki çocuklar için bir Paskalya yumurtası avı gibiydi; her şey kötü bir şekilde saklanmış, bulunmaya ve yakalanmaya hazırды.

"Neden dijital dosyaları incelemek istiyorsunuz?" diye sordu. "Oraya gittiğimizde göreceksin."

Jane doğru programı bulmakta hiç zorlanmadı ve bir dakika sonra Payne'in odasının canlı görüntüsü ekrana geldi. Bekle, yatak boştu... bir spor çantası dışında.

"Yanlış olan. İşte burada," diye mırıldandı Jane.

Ve işte oradaydı. Onun Payne'i. Yastıklara yaslanmış, örgüsünün kuyruk ucu ellerinde, gözleri banyoya kilitlenmiş, sanki onu hâlâ duşta hayal ediyordu.

Kahretsin... çok güzeldi.

"Sanıyorsun," dedi Jane
usulca.

Tamam, şimdi ağzının bağımsız çalışmayı bırakması için harika bir zaman.

Boğazını temizledi. "Yarım saat kadar geri gidebilir miyiz?"

"Sorun değil."

Görüntü tersine döndü, sağ alt köşedeki küçük sayaç milisaniyeler içinde azaldı.

Kendisini o havlunun içinde Jane'i incelerken gördüğünde, birbirlerinden etkilendikleri çok açıktı. Oh, Tanrım... o lanet olası ereksiyon ona Jane'e bakmaması için bir neden daha verdi.

"Bekle..." Öne doğru oturdu. "Yavaş ol. İşte burada." Kendisini aceleyle banyoya geri dönerken izledi.... "Vay... kahretsin," diye nefes aldı Jane.

Ve işte oradaydı: Payne yatağın dibinde dizlerinin üzerindeydi, vücudu uzun ve zayıftı ve gözleri banyo kapısına odaklanırken mükemmel bir şekilde dengelenmişti.

"Parlıyor mu?"

"Evet," diye mırıldandı, "öyle."

"Bekle...." Jane ileri atılarak görüntüleri uygun sırayla çalıştırdı. "Burada onun hislerini mi test ediyorsun?"

"Hiçbir şey hissetmedi. Hiçbir şey hissetmedi. Ve yine de - tekrar geri dönün ... teşekkürler." Payne'in bacaklarını işaret etti. "Ama burada kas kontrolü olduğu açık."

"Bu hiç mantıklı değil." Jane dosyayı oynattı ve tekrar oynattı. "Ama başardı... aman Tanrım... başardı. Bu bir mucize."

Kesinlikle öyle görünüyordu. Ama... "Ne gerek var?" diye mırıldandı.

"Belki de sensindir."

"İmkânı yok. Belli ki ameliyatım işe yaramamış, yoksa bu gecedan önce diz çökmüş olurdu. Kendi muayeneleriniz onun felçli kaldığını gösterdi."

"Neşterinden bahsetmiyorum."

Jane dosyayı Payne'in ayağa kalktığı ana geri döndürdü ve kareyi dondurdu. "Bu sensin."

Manny görüntüye baktı ve bariz olandan başka bir şey görmeye çalıştı: Payne ona baktıkça, içindeki parıltı daha da artmış ve hareket edebilmiş gibi görünüyordu.

Jane dosyayı kare kare ilettiler. Adam banyodan çıkar çıkmaz ve kadın sırtüstü yatarken, parıltı kaybolmuştu... ve hiçbir şey hissetmiyordu.

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı.

"Aslında bence mantıklı. Bu onun annesi."

"Kim?"

"Tanrım, nereden başlasam ki?" Jane kendi vücudunu gösterdi. "Kâtip Bakire sayesinde bu haldeyim."

"Kim?" Manny başını salladı. "Bunların hiçbirini anlamıyorum."

Jane biraz gülümsedi. "Yapmak zorunda değilsin. Oluyor işte. Sadece Payne ile kalman ve... nasıl değiştiğini görmek gerekiyor."

Manny monitöre bakmaya devam etti. Kahretsin, o keçi sakallı nefret eden doğru kararı vermiş gibi görünüyordu. Her nasılsa, orospu çocuğu bunun ne olacağını biliyordu.

olur. Ya da belki adam sadece umut etmişti. Her iki durumda da Manny yatakta yatan o olağanüstü yaratık için bir tür ilaç gibi görünüyordu.

O kadar haklıydı ki dayanacaktı.

Ama kendini kandırmıyordu. Bu aşkla ya da hatta seksle ilgili olmayacaktı; ne pahasına olursa olsun hayatını yeniden yaşayabilmesi için onu ayağa kaldırıp harekete geçirmekle ilgiliydi. Ve bunun sonunda onunla kalmasına izin verilmeyeceğini biliyordu. Onu eczaneden alınmış boş bir portakal şişesi gibi atacaklardı ve evet, belki ona bağlanabilirdi ama o daha iyisini bilmeyen bir bakireydi.

Ve onu doğru seçimler yapmaya zorlayacak bir erkek kardeşi vardı.

Peki ya o? Bunların hiçbirini hatırlamayacaktı, değil mi?

Yavaş yavaş Jane'in bakışlarının profilinde olduğunu fark etti. "Ne," dedi gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Seni bir kadın hakkında hiç böyle görmemiştim."

"Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmadım." Konuşmayı kesmek için avucunu kaldırdı. "Ve sen de oraya gitme lafını saklayabilirsin. Bunun sonunda ne olacağını biliyorum."

Belki de o piçler onu öldürüp nehre yuvarlayacaklardı. Kaza süsü vereceklerdi.

"Aslında bunu söylemeyecektim." Jane oturduğu yerde kıpırdandı. "Ve inan bana... Nasıl hissettiğini biliyorum."

Ona şöyle bir baktı. "Öyle mi?"

"Vishous'la ilk tanıştığımda ben de böyleydim." Gözleri yaşardı ama boğazını temizledi. "Sana ve Payne'e dönersek _"

"Neler oluyor, Jane. Konuş benimle." "Hiçbir şey olmuyor-"

"Saçmalık ve sana karşılık veriyorum. Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Mahvolmuş görünüyorsun."

Derin bir nefes aldı. "Evlilik sorunları. Sade ve o kadar da basit değil."

Belli ki bu konuya girmek istemiyordu. "Tamam. Senin için buradayım... izin verildiği sürece."

Yüzünü ovuşturdu. Bunun ne kadar süreceği, ne kadar zamanı olduğu konusunda endişelenmek tamamen zaman kaybıydı. Ama buna engel olamıyordu. Onu çok az tanımasına rağmen Payne'i kaybetmek onu öldürecekti.

Dur bir dakika. Jane insandı. Ve o buradaydı.
Belki de vardı- Ne.

Ne. Sikeyim.

"Jane... ?" dedi zayıf bir sesle eski arkadaşına bakarken.
"Ne..."

Kelimeler o anda onu terk etti. Aynı sandalyede, aynı pozisyonda oturuyor, aynı kıyafetleri giyyordu.
... arkasındaki duvarı, çelik dolapları ve karşıdaki kapıyı görebiliyordu. Omuzlarının uzak tarafını görmüyordu. Onun içinden bakıyordu.

"Ah. Üzgünüm."

Gözlerinin önünde, yarı saydamdan ... normale döndü.

Manny sandalyesinden fırladı ve muayene masası kıcını ısırp onu durdurana kadar geri döndü.

"Benimle konuşman gerek," dedi boğuk bir sesle.
"Tanrım... Tanrım..."

Boynunda asılı duran haçı tutarken Jane'in başı öne düştü ve bir eliyle kısa saçlarından bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Oh, Manny... bilmediğin çok şey var."

"Öyleyse... anlat bana." Kadın cevap vermeyince, kafasının içindeki çığlığın sesi iyice yükseldi. "Söylesen iyi olur, çünkü kendimi deli gibi hissetmekten bıktım."

Uzun bir sessizlik oldu. "Ben öldüm Manny, ama o araba kazasında değil. O sahnelenmişti."

Manny'nin ciğerleri sıkıştı. "Nasıl?"

"Bir silah sesi. Vuruldum. Ben ... Vishous'un kollarında öldüm." Tamam, burada nefes alamıyordu. "Kim yaptı bunu?" "Düşmanları."

Manny haçını ovuşturdu ve içindeki Katolik aniden azizlerin iyi davranış örneklerinden çok daha fazlası olduğuna inandı.

"Ben bir zamanlar tanıdığın kişi değilim, Manny. Pek çok açıdan." Sesinde büyük bir hüznün vardı. "Aslında hayatta bile değilim. Bu yüzden seni görmeye gelmedim. Mesele vampir/insan meselesi değildi... çünkü artık gerçekten burada değilim."

Manny göz kırptı. Bir inek gibi. Birkaç kez.

Peki... tüm bunların içinde iyi haber, eski travma cerrahının bir hayalet olduğunu öğrenmesi miydi? Radarında pek bir şey yoktu. Akli sayılamayacak kadar çok kez uçup gitmişti ve yerinden çıkmış bir eklem gibi, tam ve eksiksiz bir hareket özgürlüğüne sahipti.

Elbette, işlevselliği berbatı. Ama kim sayıyordu ki.

YİRMİ - ALTI

Caldwell şehir merkezinde tek başına kalan Vishous, geceyi şehrin köprülerinin altında uzanan yeraltında geçirdi. Çatı katından başlamıştı ama bu on dakikadan fazla sürmemişti ve tüm o cam pencerelerin bu kadar sınırlayıcı hissettirmesi ne büyük bir ironiydi. Kendini terastan havaya fırlattıktan sonra nehrin aşağısında toplanmıştı. Diğer Kardeşler ara sokaklarda daha küçükleri arıyor ve onları buluyor olabilirdi ama o etrafta dolanmak istemiyordu. Savaşmak istiyordu. Tek başına.

En azından kendine böyle söylüyordu.

Ancak bir saat kadar amaçsızca dolaştıktan sonra, aslında bir tür göğüs göğüse çarpışma aramadığını fark etti. Aslında hiçbir şey aramıyordu.

Tamamen boştu, öyle ki bu hareketlilik rutininin nereden geldiğini merak ediyordu, çünkü bilinçli olarak hiçbir şey yapmadığından emindi.

Durdu ve Hudson'ın durgun, pis kokulu sularına bakarak soğuk ve sert bir kahkaha attı.

Hayatı boyunca, lanet olası Kongre Kütüphanesi'ne rakip olacak kadar çok bilgi biriktirmişti. Bunların bir kısmı nasıl savaşılabileceği, nasıl silah yapılacağı, nasıl bilgi edinileceği ve nasıl gizli tutulacağı gibi faydalı bilgilerdi. Bazıları ise günlük hayatta nispeten işe yaramazdı; karbonun moleküler ağırlığı, Einstein'ın teorisi

Platon'un politik saçmalıkları. Bir kez üzerine düşünüp bir daha asla düşünmediği düşünceler ve bunların zıt kutupları, canı sıkıldığında düzenli aralıklarla çıkarıp oyuncak gibi oynadığı fikirler de vardı. Asla düşünmesine izin vermediği şeyler de vardı.

Bu çeşitli bilişsel karakolların içinde ve arasında, inanmadığı saçmalıkların çöplüğünden başka bir şey olmayan beyinciğin büyük bir kısmı vardı. Ve bir alaycı olduğu düşünülürse? Babaların oğullarını sevmesi gerektiği... annelerin ölçülemeyecek kadar değerli olduğu... falan filan gibi çürümeye yüz tutmuş, metaforik çuvallar dolusu çöp vardı.

EPA'nın zihinsel bir eşdeğeri olsaydı, beyninin o kısmı ihtar edilir, para cezasına çarptırılır ve kapatılırdı.

Ama komikti. Bu gece nehrin kıyısındaki bu Tanrı-ve-korkunç alt geçitte yaptığı küçük gezinti, onu çöplükte düşünmeye ve yığından bir şeyler çıkarmaya itmişti:

Bağlanmış erkekler dişileri olmadan bir hiçti.

Çok tuhaftı. Jane'i sevdiğini her zaman biliyordu, ama sıkı biri olduğu için, meşhur elinde bir iğne ve iplik olduğunu fark etmeden duygularını dikmişti. Kahretsin, öldükten sonra ona geri döndüğünde ve o kısa an için aşırı sevinç teriminin sadece ne anlama geldiğini değil, aynı zamanda nasıl hissettirdiğini bildiğinde bile... kendini gerçekten bırakmamıştı.

Elbette, kızın ona getirdiği sıcaklık yüzünden donmuş vücudunun üst katmanı kayganlaşmıştı ama içi, derin iç kısmı aynı kalmıştı. Tanrım, doğru dürüst çiftleşmemişlerdi bile. Onu sadece odasına taşımış ve gecelerini ayrı ayrı geçirirlerken orada olduğu her dakikayı sevmişti.

O saatleri boşa harcamıştı. Suçlu bir şekilde boşa harcadı.

Ve şimdi buradaydılar, zekâsına rağmen nasıl geçeceğine dair hiçbir fikri olmadığı yarıklarla ayrılmışlardı.

Tanrım, o derileri elinde tutarken ve onun konuşmasını beklerken, sanki biri dudaklarını birbirine zımbalamış gibiydi - muhtemelen onun evinde yaptığı şey yüzünden kendini suçlu hissettiği içindi ve bu ne kadar berbat bir şeydi? Kendi eli hile sayılmazdı.

Ancak sorun şuydu ki, bir zamanlar çok fazla sahip olduğu türden bir rahatlamaya çekilmek bile yanlış hissettiriyordu. Ama bunun nedeni seksin her zaman bunun bir parçası olmasıydı.

Doğal olarak bu ona Butch'u düşündürdü. Adamın önerdiği çözüm o kadar açıktı ki, V'nin bunu daha önce gerçekçi bir şekilde düşünmemiş olmasına şaşırdı - ama yine de en iyi arkadaşından kendisini dövmesini istemek pek de sıradan bir fikir sayılmazdı.

Keşke bir hafta önce böyle bir seçeneği olsaydı. Belki bu her şeye yardımcı olurdu... Ama yatak odasındaki o sahne onun ve Jane'in tek sorunu değildi, değil mi? Kız kardeşiyle olan durum hakkında önce ona gelmeliydi. Ona bilgi vermeli ve ikisiyle ne yapacağına karar vermeliydi.

Öfke içinde pis bir koku gibi yükselirken, bu boşluğun diğer tarafında ne olduğundan korkuyordu. O diğer erkekler gibi değildi, hiçbir zaman da olmamıştı ve bunun tek nedeni de Sevgili Anne saçmalığı değildi: Şansını bilseydi, Shellan'ını kaybettiğinde bu amaçsız hissizleşmeyi aşip çok daha karanlık bir yere giden gezegendeki tek bağlı erkek olurdu.

Delilik mesela.

Bekle, o ilk olmazdı, değil mi? Murhder delirmişti. Kesinlikle ve geri dönülmez bir şekilde.

Belki bir kulüp kurabilirler. Ve el sıkışma hançer içerebilir.

Emo götlü orospu çocukları-

V hırlayarak rüzgârın estiği yöne doğru döndü ve eğer annesinden bu kadar nefret etmeseydi şükran duası edebilirdi: Sis dallarının içinde ve arasında, gri ve beyaz nemin buharlarına binerek,

Düşmanın tatlı kokusu ona bir amaç ve uyuşuk halinin sadece yoksun olmadığı, aynı zamanda reddedecek gibi görüldüğü bir tanım verdi.

Ayakları önce yürümeye, sonra koşmaya ve sonra da koşmaya başladı. Ve ne kadar hızlı giderse o kadar iyi hissediyordu: Ruhsuz bir katil olmak, nefes alan bir boşluk olmaktan çok, çok, çok daha iyiydi. Sakatlamak ve öldürmek istiyordu; dişleriyle parçalamak ve elleriyle pençelemek istiyordu; üzerinde ve içinde avcılarının kanını istiyordu.

Öldürdüğü insanların çığlıklarının kulaklarında çınlamasını istiyordu.

Hastalıklı kokuyu takip ederek sokaklara daldı, ara sokaklara ve düz yollara girip çıktı ve gittikçe güçlenen kokuyu takip etti. Yaklaştıkça daha da rahatlıyordu. Onlardan birkaç tane olmalıydı ve daha da iyi haber? Kardeşlerinden iz yoktu, bu da ilk gelen... ilk alır demekti.

Bunu kendisi için saklıyordu.

Görevin son köşesini dönerken, kısa, bodur bir kentsel koltuk altına girdi ve kayarak durdu. Sokağın diğer tarafında bir çıkış yoktu, ancak çiftlik hayvanları için bir oluk sistemi gibi, her iki taraftaki binalar nehirden gelen rüzgârı dışarıya doğru yönlendiriyordu, molekül sürüsü koşuşturuyor ve toynaklarındaki kokuları topluyor ve doğrudan sinüslerine dörtnala sürüyordu.

Ne... bu... cehennem... ?

Koku o kadar güçlüydü ki, burnu yer değiştirme kağıtlarını dosyaladı

-Ama etrafta durup birbirlerinin bıçaklarını okşayan o solgun kıçlı aptallardan bir demet yoktu. Burası boştu.

Ancak o zaman damlama sesini fark etti. Sanki bir musluk tam olarak kapatılmamıştı.

Biraz mhis attıktan sonra eldivenini parlayan elinden kurtardı ve yolu aydınlatmak için avucunu kullandı. İleriye doğru yürüdüğünde, aydınlatma tam önünde berrak ve aydınlık sığ bir havuz oluşturdu ve ilk yaptığı şey

kamuflajlı bir baldıra tutturulmuş bir bottu.

... ve bir uyluk ve kalça....

Hepsi bu kadardı.

Avcının bedeni ikiye bölünmüştü, sanki şarküteri dilimi gibi kesilmişti, kesitten bağırsak sisteminin bazı kısımları sızıyordu, omurganın kütüğü tüm yağlı siyahın içinde ve arasında parlak beyaz görünüyordu.

Yankılanan bir tırmalama sesi onu sağ tarafa çekti.

Bu kez önce bir el gördü... tırnaklarını nemli asfalta batıran ve toprağı çapalamaya çalışıyormuş gibi geri çekilen soluk bir el.

Küçük olan sadece gövdeden ibaretti ama hâlâ hayattaydı - gerçi bu bir mucize değildi; çalışma şekilleri böyleydi: Onları çelikten yapılmış bir şeyle kalplerinden bıçaklayana kadar, vücutları ne durumda olursa olsun etrafta dolanıyorlardı.

V avuç içi ışığını yavaşça yukarı doğru hareket ettirdiğinde o şeyin yüzünü görebildi. Ağzı genişçe açılmış, dili sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi tıkırdıyordu. Mevcut katillerin tipik bir özelliğı olarak, bu yeni bir acemiydi, koyu teni ve saçları henüz un gibi beyazlaşmamıştı.

V piçin üzerinden geçti ve yoluna devam etti. Birkaç metre ötede ikinci bir piçin iki yarısını buldu.

Boynunun arkası karıncalar tarafından uyarılırken, parlayan elini etrafta dolaştırdı ve eşmerkezli bir daire çizerek cesetlerden dışarı doğru hareket etti.

Vay, vay, vay... Bu geçmişten gelen bir patlama değil miydi? Ve iyi bir şekilde değil.

Kardeşlik'in yerleşkesine döndüğünde Payne yatağında uzanmış bekliyordu. En iyi zamanlarda bile sabır konusunda iyi değildi ve şifacısı nihayet ona geri dönene kadar sanki on yıl geçmiş gibi hissediyordu. Geldiğinde, yanında kitap benzeri ince bir panel getirmişti.

Yatağa oturduğunda, güçlü ve yakışıklı yüzünde gerginlik vardı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Jane ve ben bu dizüstü bilgisayar çalıştırıyorduk."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ne söyleyeceksen söyle."

Hızlı ve çevik elleriyle mekanizmanın üst yarısını açtı. "Aslında bunu kendiniz görmelisiniz."

Yüksek sesle ve sık sık küfretmek ister gibi hissederek gözlerini ekrana dikti. İçinde bulunduğu odanın görüntüsünü hemen tanıdı. Ancak bu daha öncesine aitti, çünkü yatakta uzanırken gözlerini banyoya dikmişti. Çerçeve bir resim gibi donmuştu, ama sonra bir şeye dokunduğunda küçük beyaz bir ok hareket etti ve resim canlandı.

Kaşlarını çatarak kendine odaklandı. Parlıyordu: Görünen herhangi bir et parçası içten aydınlatılmıştı. Bu neden-

Önce yastıktan doğruldu, şifacısını gözetleyebilmek için boynunu bükte. Biraz daha yana eğildi. Ve sonra yatağın üzerinde aşağı doğru manevra yaptı...

"Dik oturdum," diye nefes aldı. "Dizlerimin üzerine!"

Gerçekten de, ışıldayan formu mükemmel bir şekilde yükselmiş ve onu duşta izlerken hassas bir dengeyle havada asılı kalmıştı.

"Kesinlikle yaptın," dedi.

"Ben de ışıldıyorum. Neden peki?"

"Bize söyleyebileceğinizi umuyorduk. Bunu daha önce hiç yaptınız mı?"

"Farkında olduğumdan değil. Ama o kadar uzun süredir hapsedildim ki, sanki kendimi tanıımıyormuşum gibi hissediyorum." Dosya durdu. "Tekrar oynatır mısın?"

Şifacısı cevap vermeyince ve resimler de hareketlerini yenilemeyince, ona baktı ama geri çekildi. Yüzünde gök gürültüsünü andıran bir öfke vardı, öfke o kadar derindi ki gözleri neredeyse kararmıştı.

"Nasıl hapsedilmiş?" diye sordu. "Ve kim tarafından?"

Tuhaf, diye düşündü belli belirsiz. Ona her zaman insanların vampirlerden çok daha yumuşak bir yaratık türü olduğu söylenmişti. Ama şifacısının koruyucu tepkisi en az kendi türününki kadar ölümcüldü.

Tabii bunun korunmayla bir ilgisi yoksa. Kadının hapse girmiş olmasının ona çekici gelmemiş olması tamamen mümkündü.

Onu kim suçlayabilir ki?

"Payne?"

"Ah... Bağışlayın beni şifacı, İngilizce benim için ikinci bir dil olduğu için belki de kelime seçimim yanlışdır? Annemin gözetimi altındaydım."

Sesindeki hoşnutsuzluğu saklamak neredeyse imkânsızdı ama kamuflej işe yaramış olmalıydı çünkü nefesini bıraktığında gerginlik onu tamamen terk etti. "Oh, tamam. Evet, o kelime düşündüğün anlama gelmiyor."

Gerçekten de insanların da davranış standartları vardı, değil mi? Rahatlaması da gerginliği kadar büyüktü. Ama o zaman, kadınlarda -ya da erkeklerde- ahlak ve terbiye aramak yanlış değildi.

Adam onun için resimleri tekrar oynatırken, odağını gerçekleştiren mucizeye kaydırıldı... ve kendini gördükleri karşısında başını sallarken buldu. "Gerçekten, farkında değildim. Bu nasıl... mümkün olabilir?"

Şifacısı boğazını temizledi. "Bunu Jane ile konuştum... ve onun, yani bizim bir teorimiz var." Ayağa kalktı ve tavandaki bir armatürü incelemeye gitti. "Çılgınca ama ... Marvin Gaye ne hakkında konuştuğunu biliyor olabilir."

"Marvin?"

Hızlı bir hareketle bir sandalye aldı ve kameranın altına yerleştirdi. "O bir şarkıcıydı. Belki bir gün sana onun bir şarkısını çalarım." Şifacısı ayağını koltuğa koydu ve tavana doğru yükselerek bağlantıyı kesti

bir şey çekti ve geri indi. "Dans etmek için güzel."

"Nasıl dans edileceğini bilmiyorum."

Omzunun üzerinden baktı, göz kapakları aşağıya düştü. "Sana öğretmem gereken başka bir şey var." Kadının vücudu ısınınca yatağa yaklaştı. "Ve sana nasıl yapılacağını göstermekten hoşlanacağım."

Adam eğildiğinde, kızın gözleri adamın dudaklarına kilitlendi ve nefesi daraldı. Onu öpecekti - sevgili kader, öpecekti-

Gelmenin ne olduğunu bilmek istiyordun," diye homurdandı, ağızları sadece birkaç santim ayrıydı. "Neden sana söylemek yerine ne olduğunu göstermiyorum?"

Bunun üzerine bir düğmeye basıp ışıkları söndürdü ve odayı sadece banyodaki ışıkla ve koridora açılan kapının dibindeki çizgiyle kırılan bir loşluğa gömdü.

"Sana göstermemi ister misin?" dedi alçak bir sesle.

O anda kelime dağarcığında sadece ve sadece tek bir kelime vardı: "Evet..."

Ama sonra geri çekildi.

Tam boğazından bir itiraz fırlamak üzereyken, adamın banyodan gelen ışık hizasında durduğunu fark etti.

"Payne..."

Adının ağzından çıktığını duyunca daha da çok nefes almak için çırpınmaya başladı. "Evet..."

"Seni istiyorum..." Bol gömleğinin alt kısmına uzanarak onu yavaşça yukarı çekti ve karnının oyulmuş kaslarını ortaya çıkardı. "... beni istemek için."

Oh, tatlı kader, o yaptı.

Ve söylediklerinde ciddiydi. Kadın baktıkça, adamın karın kasları sanki o da zor nefes alıyormuş gibi kıvrılıp serbest kalıyordu.

Eli beline doğru kaydı. "Bana ne yaptığını gör." Bol kumaşı kalçalarının üzerinde düzeltti ve ...

"Çok acımasızsın," diye nefes aldı. "Ah... kader, öylesin."

"Bunun iyi bir şey olduğunu söyle bana?" "Öyle..."

Artık kabarık olmayan pantolonunun ön kısmında sıkışmış ve zorlanan sert uzunluğa baktı. Çok kalın ve pürüzsüzdü. Çok büyüktü. Seksin mekaniği ona yabancı değildi ama şimdiye kadar bunların bir kadına neden çekici geldiğini anlayamamıştı. Şimdi ona bakarken? Onu içinde hissetmezse kalp atışları duracak ve kanı taşa dönüşecekti.

"Bana dokunmak mı istiyorsun?" diye hırladı.

"Lütfen..." Neredeyse kapanmak üzere olan boğazının içinden yutkundu. "Ah, evet..."

"Önce kendine bak, bambina. Kolunu kaldır ve kendine bak."

İşlerine devam edebilmeleri için sırf onu eğlendirmek amacıyla yere baktı-

Teni içten dışa doğru parlıyordu, sanki ondan çağırıldığı ısı ve hisler kendilerini aydınlatarak ortaya çıkarmıştı. "Bunun ne olduğunu... bilmiyorum...."

"Aslında çözümün bu olduğunu düşünüyorum." Onun ayaklarının yanına oturdu. "Bunu hissediyorsan bana söyle." Elini baldırının üzerine koyarak yavaşça alt bacağına dokundu-"

Sıcak," diye boğuldu. "Dokunuşun sıcak." "Peki ya burası?"

"Evet... evet!"

Adam onu yukarıya, kalçasına doğru hareket ettirmek istediğinde, kadın hiçbir engelle karşılaşmamak için öfkeyle üzerindeki örtüleri çekti. Kalbi gümbür gümbür atıyordu ve-

Avucunu diğer bacağının üzerine koydu. Bu sefer hiçbir şey hissetmedi.

"Hayır, hayır... dokun bana, tekrar dokun bana!" Talebi sertti, odağı manikti. "Dokun bana-"

"Dur bakalım."

"Nereye gitti, tekrar yap! Tanrınızla birlikte kutsal olan her şey adına, yeniden yapın-"

"Payne." Onun çılgın ellerini yakaladı. "Payne, kendine bir bak."

Parıltı gitmişti. Teni, bedeni... normaldi. "Lanet olsun!"

"Hey. Güzelim. Bana bak." Bir şekilde gözleri onunkileri buldu. "Derin bir nefes al ve rahatla.... Hadi, benimle birlikte nefes al. İşte böyle. Bu iyi.... Senin için geri alacağım...."

Adam ona doğru eğildiğinde, parmak uçlarının boynuna hafifçe dokunduğunu hissetti. "Bunu hissediyor musun?"

"Evet..." Sabırsızlık, onun derin sesinin ve yavaş, dolambaçlı dokunuşunun etkisiyle savaştı.

"Gözlerini kapat-"

"Ama-"

"Benim için kapat."

Kendisine söyleneni yaptığında, adamın parmak uçları kayboldu... ve yerini ağzı aldı. Dudakları boğazını okşadı ve sonra tenini emdi, ince bir çekişle bacaklarının arasında bir sıcaklık açığa çıkardı.

"Bunu hissediyor musun?" dedi çakıllı

bir sesle. "Kader... evet..."

"O zaman bırak devam edeyim." İnce bir baskıyla onu yastıklara doğru geri itti. "Tenin çok pürüzsüz...."

Ona sokulurken, ağzının sesi kulağının altında lezzetli tıkırtılar çıkarıyor ve parmakları köprücük kemiğinin üzerinde ileri geri gidip geliyordu... sonra aşağıya indi. Buna karşılık, gövdesinde meraklı, durgun bir sıcaklık kaynadı ve meme uçlarını sıkılaştırdı ve tüm vücudunun farkına vardı... her santiminin. Bacaklarının bile.

"Gördün mü bambina, geri döndü.... bak."

Göz kapaklarını açtığında taş gibi ağırlaşmıştı ama aşağıya baktığında, parıltı büyük bir rahatlama sağladı ve onun içinden çağırdığı hislere tutunmasını sağladı.

"Bana ağzını ver," dedi kabaca. "Bırak gireyim."

Sesi gırtlaktan geliyordu ama öpücüğü nazik ve alaycıydı, dudaklarını çekiyor ve okşuyordu, sonra onu yaladı. Sonra adamın elini dış bacağına hissetti.

"Seni hissediyorum," dedi onun öpücüğüne, gözleri yaşarmıştı. "Seni hissediyorum."

"Buna sevindim." Biraz geri çekildi, yüzü ciddiydi. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum, yalan söylemeyeceğim. Jane de emin değil."

"Umurumda değil. Sadece bacaklarımı geri istiyorum."

Bir an duraksadı. Ama sonra sanki ona yemin ediyormuş gibi başını salladı. "Ve onları sana vermek için elimden geleni yapacağım."

Gözleri kızın göğüslerine kaydı ve aldığı her nefeste, göğüs uçlarını örten kumaş, kızın üzerinde geziniyor ve onu daha da sıkılaştırıyor gibiydi.

"Seni iyi hissettirmeme izin ver, Payne. Ve bunun seni nereye götüreceğini göreceğiz."

"Evet." Ellerini adamın yüzüne doğru kaldırdı ve onu bir kez daha ağzına çekti. "Lütfen."

Tıpkı bir damardan beslendiği gibi, şimdi de onun dudaklarının sıcaklığından, dilinin kaygan girişinden ve kendisinden çağırdığı enerjiden besleniyordu.

Ona doğru inlerken, vücudunun yataktaki ağırlığından, içinde dolaşan kana, bacaklarının arasındaki nabız gibi atan ihtiyaca ve göğüslerindeki lezzetli sızıya kadar her şeyi hissediyordu.

"Şifacı." Kalçasının adamın avucu tarafından süpürüldüğünü hissedince nefesi kesildi.

Adam geri çekildi ve kadın onun da nefes nefese kaldığını görünce memnun oldu. "Payne, bir şey yapmak istiyorum."

"Herhangi bir şey."

Gülümsedi. "Saçınızı açabilir miyim?"

Saçlarının aklındaki en son şey olduğu kesindi, ama adamın ifadesi öylesine coşkulu ve yoğundu ki

Onun isteğini -ya da kendisinin herhangi bir parçasını- reddetti. "Ama tabii ki."

Saç örgüsünün ucuna uzanırken parmakları hafifçe titredi. "Seni ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum."

Yavaş yavaş, santim santim, kadının ilgilenemeyecek kadar ilgisiz olmasından başka bir nedenle uzun tuttuğu siyah dalgaların ağırlığından kurtuldu. Bununla birlikte, ortaya çıkardığı şeye duyduğu derin saygı göz önüne alındığında, belki de önemlerini çok hafife alıp almadığını merak etmeye başladı.

İşini bitirdiğinde yatağın üzerine boylu boyunca uzandı ve arkasına yaslandı. "Sen... tarif edilemeyecek kadar güzelsin."

Bırakın "güzel" olmayı, kendisini hiçbir zaman kadınsı bile görmemiş biri olarak, onun sadece sözlerindeki değil, sesindeki saygıyı duymak bile şaşırtıcıydı.

"Gerçekten de... dilimi bağlıyorsun," dedi bir kez daha ona.

"Sana onunla yapabileceğin başka bir şey vereyim."

Adam ona yatakta eşlik edip yanına uzandığında, kadın adamın göğüslerinin yastığına ve karnının sert genişliğine döndü. Kendi cinsinin diğer üyelerine kıyasla iriydi, vücudu efendisinin yanından gelen gücü diğer dişilere kıyasla sık sık hantal hissettiği noktaya kadar koruyordu: Seçilmiş Layla'nın sahip olduğu söğüt gibi zarafet onda yoktu; aslında ruhani ya da tensel hizmet için değil, savaşmak için yaratılmıştı.

Ancak burada, şifacısının yanındayken kendini oldukça orantılı hissediyordu. İkiz kardeşinin muazzam iriliğine sahip değildi ama bir erkeğin olması gereken her yerde ondan daha iri ve kalındı: Loş odada onunla birlikte yatarken, vücutları birbirine bu kadar yakınken ve sıcaklık her yerde yükselirken, olmaması gereken bir şey, kolan ve cüsseden oluşan bir şekil bozukluğu değil, bir arzu ve tutku nesnesiydi.

"Gülümsüyorsun," diye fısıldadı ağzının yanına.

"Öyle miyim?"

"Evet. Ve buna bayıldım."

Serçe parmağının hafifçe kaymasından, avucunun pürüzsüz tenine ve yavaşça yukarı çıkarken dokunuşunun geride bıraktığı sıcak ize kadar her şeyi hissetti. Gözlerini kapatarak ona doğru eğildi, bir şey istediğinin farkındaydı ama tam olarak ne aradığını bilmiyordu ama adamın ona bunu vereceğini biliyordu.

Evet, şifacısı tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordu: Eli göğüs kafesinden yukarı çıktı ve ağır, hassas göğüslerinin altında durdu.

"Bu iyi mi?" diye sorduğunu duydu uzaklardan. "Her şey," diye nefes nefese kaldı. "Bacaklarımı hissetmek için her şeyi yaparım."

Ancak sözcükler onu terk ederken bile, onu harekete geçiren şeyin felçten çok ona ve onun seksine duyduğu açgözlülük olduğunu hissetti-

Şifacı!"

Göğsünün nazik bir okşayışla yakalandığı hissi harika bir soktu ve sarsıldı, kalçaları açıldı, topukları ikisinin de altındaki yatağa bastırdı. Sonra başparmağı göğüs ucunun üzerinden geçti ve bu hareket kadının kalbine bir ateş püskürdü.

Bacakları yatağın üzerinde kesildi, seksindeki sıkı sarmal onları yönlendirdi. "Hareket ediyorum," dedi kabaca ve neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. Şu anda önemli görünen şey onunla birleşmek ve onun... içine boşalmasını sağlamaktı.

"Biliyorum, bambina," diye itiraf etti. "Ve bunu devam ettirmeni sağlayacağım."

YİRMİ - YEDİ

Şehir merkezinde, Butch Escalade'i Commodore'un yeraltı otoparkına park etti ve iç asansörü binanın omurgasına kadar kullandı. V'nin evine vardığında neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama GPS sinyali oradan geliyordu, o yüzden oraya gidiyordu.

Deri ceketinin cebinde Vishous'un özel alanının tüm anahtarları vardı: kapalı otoparka girmek için kullanılan plastik kart; asansörde en üst düğmeye basmak için kullandığınız gümüş kart; kapılardaki sürgüleri geçmenizi sağlayan bakır iş.

Küçük bir ding sesi duyulup asansör sessizce açıldığında kalbi hızla çarpmaya başladı. Tüm girişler bu gece yepyeni bir anlam kazanıyordu ve koridora adımını attığında canı bir içki istedi. Hem de çok.

Kapıda bakır anahtarı çıkardı ama önce parmak eklemlerini kullandı. Birkaç kez.

Bir dakika sonra cevap gelmediğini fark etti.

Parmak eklemlerini siktir et. Yumruğuyla vurdu.

"Vishous," diye bağırdı. "Aç şu lanet kapıyı yoksa içeri gireceğim."

Bir, Mississippi. İki, Mississippi-

Sikerim böyle işi." Anahtarı kilide soktu ve omzunu sert metal kapıya atmadan önce anahtarı çevirdi ve

geniş iterek.

Mekâna dalarken alarmin sessizce öttüğünü duydu. Bu da V'nin burada olamayacağı anlamına geliyordu. "Ne oluyor be... ?"

Şifreyi girdi, aleti kapattı ve sürgüyü arkasından kilitledi. Yanan mum fitillerinin kalıntıları yoktu... kan kokusu yoktu... serin ve temiz havadan başka bir şey yoktu.

Işık düğmesini çevirdi ve parıltının içinde gözlerini kırıştırdı.

Evet, vay canına... Burada bir sürü anı var... Omega ona girdikten ve karantinadan çıktıktan sonra gelip çarpması... V'nin aklını kaçırmaması ve lanet olası terastan atlamaması...

"Ekipman" duvarına doğru gitti. Burada da bir sürü başka şey olmuştu. Bazılarını hayal bile edemiyordu.

Metal ve deriden oluşan vitrinden aşağı inerken, attığı tekmeler tavana kadar yankılanıyor ve zihni kafatasının içinde zıplıyordu. Özellikle de en uca vardığında: Köşede, kalın zincirlerle tavana asılmış bir dizi demir kelepçe vardı.

Üzerlerinde birileri varsa, onları kaldırıp biftek gibi sallandırabilirsiniz.

Uzanıp bir tanesini parmakladı. İçinde yastık yok.

Çiviler. Eti diş gibi kavrayan donuk dikenler.

Kendini programa geri döndürerek, tüm kuytuları ve çatlakları kontrol ederek evin içinde yürüdü ... ve mutfak tezgahının üzerinde küçük, minik bir bilgisayar çipi buldu. V'den başka kimsenin bir hücreden nasıl çıkarılacağını bilemeyeceği türden bir şeydi.

"Orospu çocuğu."

Yani nerede olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu-

Telefonu kapandığında ekranı kontrol etti. Teşekkürler Tanrım. "Hangi cehennemdesin?"

V'nin sesi gergindi. "Sana burada ihtiyacım var. Dokuzuncu ve Broadway. Hemen."

"Siktir et. GPS'in neden mutfağında?"

"Çünkü telefonumdan çıkardığımda oradaydım."

"Bu da ne, V." Butch cep telefonunu sıkıca kavradı ve telefonun içinden uzanıp birine tokat atmanızı sağlayan bir uygulama olmasını diledi. "Yapamazsın-"

"Kıçını kaldırıp 9. Cadde ve Broadway'e gel, sorunlarımız var."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? İzini kaybettiriyorsun ve-"

"Başka biri daha küçükleri öldürüyor, polis. Ve eğer düşündüğüm kişiye, sorunumuz var demektir."

Dur. Büyük zaman. "Affedersiniz?" dedi yavaşça.

"Dokuzuncu ve Broadway. Hemen. Diğerlerini de çağırıyorum." Butch telefonu kapattı ve kapıya doğru koştu.

SUV'u kapalı otoparkta bırakarak Caldwell'in sokak ızgarasındaki doğru koordinatlara koşması sadece beş dakika sürdü. Butch yaklaştığını havadaki mide bulandırıcı kokudan ve içindeki düşmanın karıncalanmasından anlıyordu.

Bir kısa-ve-squat köşesini dönerken, bir mhis duvarına çarptı ve bokun içine girdi, diğer taraftan bir Türk tütünü kokusu ve sokağın arka yolunda küçük bir turuncu işaret fişeği ile çıktı.

V'ye doğru koştu, ancak cesetlerin ilkinde ulaştığında yavaşladı. Ya da ... ilkinin bir kısmına. "Merhaba, halvsies."

Vishous gelip eldivenini çıkarırken, Butch ölü etten bacakların ve sızan iç organların hızlı bir izlenimini edindi. "Leziz."

"Temiz kesim," diye mırıldandı V. "Gerçek sıcak bıçakla tereyağı zamanı."

Kardeşi çok haklıydı. Neredeyse ameliyat gibiydi.

Butch diz çöktü ve başını salladı. "Azalan Toplum politikasının bir sonucu olamaz. Cesetleri asla böyle açıkta bırakmazlar."

Tanrı biliyor ya, avcılar düzenli olarak liderlik değişimine uğruyorlardı, çünkü ya Omega sıkılıyordu ya da

iç güç mücadeleleri yüzünden. Ancak düşman da en az vampirler kadar kendi işlerini insanların radar ekranlarından uzak tutmaya teşvik edilmişti; dolayısıyla bu pisliği CPD'nin bulması için terk etmeleri mümkün değildi.

Butch diğer kardeşlerin geldiğini hissedince ayağa kalktı. Önce Phury ve Z eterden çıktı. Sonra Rhage ve Tohr. Ve Blay. Bu geceki herkes buydu: Rehvenge sık sık Kardeşlik'le savaşırdı ama bu akşam senfath kolonisinde King of the Damned çalışıyordu ve Qhuinn, Xhex ve John Matthew'un rotasyonu sona ermişti.

"Bana bunu görmediğimi söyle," dedi Rhage acımasızca.

"Gözlerin gayet iyi çalışıyor, doğru." V elini çizmesinin tabanına vurdu. "Ben de inanmadım."

"Öldüğünü sanıyordum."

"O mu?" Butch çifte bakarak sordu. "'O' kim?" "Nereden başlasam ki?" diye mırıldandı Hollywood.

başka bir lesser parçasını kontrol etti. "Biliyor musun, eğer bir kazığım olsaydı, daha az kebab yapabilirdik."

"Böyle bir zamanda ancak sen yemek düşünebilirsin," dedi biri.

"Sadece söylüyorum."

O sırada başka bir konuşma geçtiyse de Butch bunu duymadı çünkü iç alarmı aniden çalmaya başladı. "Çocuklar... misafirimiz gelmek üzere."

Dönerek sokağın açık ucuna baktı. Düşman yaklaşıyordu. Hızlı.

"Kaç kişi?" V öne çıkarken sordu.

"En az dört, belki daha fazla," dedi Butch, arkalarında hiçbir çıkış yolu olmadığı gerçeğini düşünürken. "Bu bir tuzak olabilir."

Kardeşliğin eğitim merkezinde Manny hastasıyla 6zel olarak ilgileniyordu.

Eliyle Payne'in g6ęs6n6 okşarken, Payne onun altında kıvranıyor, bacakları sabırsızlıkla şiltenin 6zerinde d6n6yor, başı geriye atılıyor, v6cudu bulutsuz bir kış gecesindeki ay gibi parlıyordu.

"Durma şıfacı," diye inledi adam meme ucunu daireler 6izerek okşarken. "Hissediyorum... her şeyi...."

"Durmam konusunda endişelenme."

Evet, yakın zamanda bu konuda frene basmayacaktı - seks yapacaklarından değil. Ama yine de ...

"şıfacı..." dedi onun dudaklarına karşı. "Daha fazla, l6tfen."

Ağzının i6ine doğru yalayarak meme ucunu hafif6e 6imdikleği. "şunu 6st6nden 6ıkarayım," dedi diğer eliyle kadının k6lotunun altını bulurken. "Aşağıda seninle ilgilene6eğim."

Adam onu 6ırıl6ıplak soyarken ve ekipmanlarını gizlice 6ıkarırken onunla birlikte 6alıştı. Kadın tamamen 6ıplak kaldığında, adamın ağzı bir an i6in kurudu ve onu g6r6nce hareketsiz kaldı. G6ę6sleri, k66uk pembe meme u6larıyla m6kemmел bir şekilde bi6imlendirilmişti ve uzun, d6z karnı, başının 6arpmasına neden olan 6ıplak bir yarığa doğru iniyordu.

"şıfacı... ?"

Adamın tek yaptığı sert6e yutkunmak olunca, 6arşafı 6ekip v6cudunu gizlemek i6in uzandı.

"Hayır..." Onu durdurdu. "66z6r dilerim. Sadece bir dakikaya ihtiya6ım var." "Ne i6in?"

Tek kelimeyle doruk noktası. Onun aksine, t6m bu 6ıplaklığın neye doğru gittiğini 6ok iyi biliyordu; yaklaşık bir bu6uk dakika i6inde ağzı kızın her yerinde olacaktı. "İnanılmazsın... ve utanacak hi6bir şeyin yok."

V6cudu 6ılgıncaydı, yağsız kaslar ve tatlı, p6r6zs6z bir ten... Ona kalırsa, m6kemmел bir kadındı. Tanrım, o 6ivi gibi sert memeleri ve tel gibi kolları olan sopa ve taş sosyal X-işinleri i6in hi6 bu kadar umutsuz olmamıştı.

Payne güçlüydü ve ona göre bu saf seksti. Ama bu deneyimden kesinlikle bekareti bozulmadan ayrılacaktı. Evet, adamın ona verdiklerini istiyordu ama bu şartlar altında asla geri alamayacağı bir şeyi almak adil değildi: Bacaklarını bir şekilde işlevsel hale getirme arayışında, sadece zevk için seks yapsaydı yapabileceğinden daha ileri gidebilirdi.

Aralarındaki bu şey tamamen amaç ile ilgiliydi.

Ve bunun onu biraz boş bıraktığı gerçeği, çok yakından bakmak istediği bir şey değildi.

Manny ona doğru eğildi. "Ağzını bana ver, bambina. Beni içeri alın."

Kız adamın dediğini yaparken, adam elini tekrar kızın mükemmel göğüslerine götürdü.

"Şşşt... sakın ol," dedi ona, kız neredeyse yataktan fırlayacakken.

Lanet olsun, o bir şişedeki şimşek gibiydi ve bir an için o sallanan kalçalara binmenin ve onu sertçe almanın nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Kes şu saçmalığı, Manello, dedi kendi kendine.

Ağzından ayrıldıktan sonra boynunun yan tarafına doğru sokuldu ve kısa bir süre için dişlerini köprücük kemiğine geçirdi - sadece hissetmesine yetecek kadar, acıtacak kadar değil. Elleri saçlarına gömüldüğünde, kızın tutuşunun gücünden ve nefes alışından tam olarak gittiği yere gitmesini istediğini anladı.

Göğsünün dış tarafını avuçlayarak dilini uzattı ve dar pembe üst kısmına doğru yavaş bir iz sürdü. Meme ucunun etrafında dönerken, alt dudağını ısırmasını, dişlerinin eti kesmesini ve parlak kırmızı bir kan şeridi çekmesini izledi.

Bilinçli bir düşünce olmaksızın yukarı fırladı ve dökülen şeyi yakaladı, yaladı ve yuttu-

Tadı karşısında gözleri kapandı: zengin ve koyu, boğazının arkasında kalın ve pürüzsüz. Ağzı karıncalandı ...

ve sonra bağırsakları da.

"Hayır," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Bunu yapmamalısın."

Göz kapaklarını zorla açarken, kendi dilinin dışarı çıkıp kalan azıcık şeyi de yok edişini izledi.

"Evet, yapmalıyım," dediğini duydu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Çok daha fazlasına-

Parmak ucunu adamın dudaklarına koydu ve başını salladı.

"Hayır.

Bu yüzden çıldıracaksın."

Bir ağız dolusu içmezse çıldıracaktı; yapacağı şey buydu. Kadının kanı, damardan verilen kokain ve viski gibiydi: O sıg yudumdan sonra vücudu Süpermen'e dönüştü, göğsü şişti, içindeki tüm kaslar güçle şişti.

Sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi sertleşti.

"Hayır, hayır... güvenli değil."

Muhtemelen haklıydı -muhtemel olanı çıkarmıştı. Ama bu, bir şansı daha olduğunu varsayarak tekrar denemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Meme ucuna geri döndü, emdi ve fiskeledi. Kız tekrar kamburlaştığında, kolunu kızın altına soktu ve onu kendisine doğru kaldırdı. Tek düşünebildiği ağızyla bacaklarının arasına girmekti... ama bunun nasıl sonuçlanacağından emin değildi. Onu bu tatlı uyarılma bölgesinde tutması gerekiyordu - erkeklerin kadınlarına yapmaktan hoşlandıkları türden şeylerle onu ürkütmemeliydi.

Elini dudaklarının olmasını istediği yere götürmekle yetindi, avucunu yavaşça göğüs kafesinden aşağıya, karnına doğru kaydırды. Daha aşağıya, kalçalarına. Daha aşağı, üst kalçalarına.

"Benim için aç, Payne," dedi ona, karşı meme ucuna geçti ve bir emme ile çalıştı. "Kendini aç ki sana dokunabileyim."

Tam da adamın istediği gibi yaptı, zarif bacaklarını ayırdı.

"Güven bana," dedi kabaca. Güvenebilirdi de. Zaten tüm bu ilklerin birlikte yaşanıyor olması yeterince kötü hissettiriyordu.

Onu. Onlar için belirlediği sınırları ihlal etmeyecekti.

"İstiyorum," diye inledi.

Tanrı ikisini de korusun, diye düşündü avuç içi birleşme noktasına kayarken-"

Siktir ..." o inledi. Sıcakve Kaygan, ipeksi pürüzsüz.

İnkâr edilemez.

Kolu dışarı fırladı, çarşaf lar uçuşt u ve gözleri aşağıya kayarak elinin kadının göbeğine yakın bir yerde durduğunu gördü. Kadının vücudu yukarı doğru kalkarken bacaklarından biri yana düştü.

"Şifacı..." diye inledi. "Lütfen... durma."

"Sana ne yapmak istediğimi bilmiyorsun," dedi kendi kendine.

"Acı çekiyorum."

Manny dişlerini sıktı. "Nerede?"

"Bana dokunduğ un ve daha ileri gitmediğ in yerde. Bunu durdurma, sana yalvarıyorum."

Manny'nin ağzı açıldı ve içinden nefes aldı.

"Bana istediğ in şeyi yap şifacı," diye inledi. "Her ne ise. Kendini tuttuğ unu biliyorum."

İçinden bir hırıltı çıktı ve o kadar hızlı hareket etti ki onu durdurabilecek tek şey kızın hayır demesiydi. Ve belli ki bu kelime onun sözlüğünde yoktu.

Bir anda kalçalarının arasındaydı, elleri onu daha geniş açıyordu, cinsel organı açıktı ve erkeğ in hükmetme ve çiftleşme dürtüsü karşısında ağlıyordu.

Teslim oldu. Siktir et onu, ama kendini bıraktı ve onun kalbini öptü. Ve bunda kademeli ya da nazik bir şey yoktu; ağzıyla daldı, onu emdi ve kadın haykırıp kollarını tırmalarken onu dilledi.

Manny geldi. Sert bir şekilde. Ofiste kaç kez orgazm olmasına rağmen. Kanında karıncalanan vızıltı, kadının seksinin tatlı tadı ve dudaklarına doğru hareket ediş i, kendini okşaması, daha da fazlasını istemesi ... her şey çok fazlaydı.

"Şifacı... Ben... neyin eşiğinde olduğumu bilmiyorum-"

Onun seksinin üstünden yukarı doğru yaladı ve sonra yavaş, kapsamlı bir şekilde ciddileşmek için geri döndü.

"Benimle kal," dedi ona karşı. "Seni iyi hissettireceğim."

Dilini hafifçe oynattı, ellerinden birini aşağı indirdi ve içine girmeden onu okşadı, ona tam olarak istediğini verdi, sadece sabırsızlıkla mücadele etmesine neden olan bir hızda. Ama serbest kalmadan önceki bu bekleyişin neredeyse yaşamak üzere olduğu orgazm kadar iyi olduğunu öğrenecekti.

Tanrım, inanılmazdı, o sert vücudu esniyor, kasları daha da geriliyor, başı geriye düşüp yataktaki yastıkları tekmelerken çenesi mükemmel göğüslerinin hemen yanından görünüyordu.

Kadının cinsiyetindeki kırılmanın ne zaman gerçekleştiğini biliyordu. Nefes nefese kaldı ve yatağı kaplayan çarşafı kaptı, baştan ayağa sertleşirken tırnaklarıyla yırttı.

Dili içeri sızdı.

Sadece ona biraz nüfuz etmesi gerekiyordu... ve hissettiği o ince nabızlar başını döndürdü.

İşinin bittiğinden emin olunca kendini geriye itti ve neredeyse kendi dudağını ısırarak ikiye bölecekti. Kız onun için çok hazırды, parlak ve ışıltılı-

Aniden kendini yataktan itti ve hızlanmak zorunda kaldı. Aleti Empire State Binası boyutlarında şişmiş gibi hissediyordu ve taşakları 4 Temmuz mavisiydi; o kadar çaresizce serbest bırakılmak istiyorlardı ki kendi bandoları ve havai fişek tugayları vardı. Ama hepsi bu değildi. İçindeki bir şey onun içinde olmadığı için kükrüyordu... ve bu dürtü seksten çok daha fazlasını ifade ediyordu. Onu bir şekilde işaretlemek istiyordu -ki bu hiç mantıklı değildi.

Gergin, nefes nefese, uçurumun kenarında, ellerini koridor kapısının pervazlarına dayadı ve alnı çeliğe değene kadar eğildi. Bir bakıma, neredeyse birinin içeri dalıp onu bayıltmasını umuyordu.

"Şifacı... devam ediyor...."

Bir an için gözlerini sıkıca kapattı. Onunla bu kadar kısa sürede tekrar aynı şeyleri yaşayabileceğinden emin değildi. Bunu yapmamak onu neredeyse öldürüyordu-"

Beni dikkate alın," dedi.

Başını zorla kaldırdı, omzunun üzerinden baktı... ve kadının seksten bahsetmediğini fark etti: Yatağın kenarında oturuyordu, bacakları yanlardan sarkıyor ve yere doğru uzanıyordu, ışıltısı onu içeriden aydınlatıyordu. İlk başta, tek görebildiği göğüsleri ve o kadar dolgun ve yuvarlak duruşlarıydı ki, meme uçları odadaki serin hava yüzünden gerilmişti. Ama sonra kadının ayak bileklerini birbirine ardına çevirdiğini fark etti.

Doğru, bakın... bu seksle ilgili değil, onun hareketliliğiyle ilgiliydi.

Anladın mı, göt herif? dedi kendi kendine. Bu onun yürüyüşüyle ilgiliydi: ilaç olarak seks ve bunu unutmasa iyi olurdu. Bu onunla ya da sikiyle ilgili değildi.

Manny, kızın serbest kalışının kalıntılarını fark etmeyeceğini umarak ona doğru hamle yaptı. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Gözleri ayaklarına kilitlenmişti, konsantrasyonu çok güçlüydü.

"İşte..." Boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Kalkmana yardım edeyim."

YİRMİ SEKİZ

Ara sokağın girişinde bir avcı halkası oluşurken Vishous'un dişleri uzadı. Bunlar eski usul sayılardı, diye düşündü. En az yarım düzine ve belli ki avcı arkadaşları tarafından koordinatları verilmişti. Aksi takdirde mhis katliamı onlardan gizlemiş olurdu.

Ruh hali göz önüne alındığında, tüm bu hi-how're-ya harika bir şey olmalıydı.

Sorun: Sokağın yapısı, düşman saflarına dalmak dışında tek bir çıkış yolu olduğu anlamına geliyordu ve bu da ortadan kaybolmaktı. Normalde bu bir sorun teşkil etmezdi çünkü deneyimli savaşçılar savaşın sıcağında bile kendilerini odaklanıp yok olacak kadar sakinleştirebilirdi ama nispeten yaralanmamış olmanız gerekiyordu ve giderken yanınızda ölen yoldaşlarınızı götüremezdiniz.

Yani işler kontrolden çıkarsa Butch mahvolurdu. Yarım bir cins olarak, bu adam topraklanmıştı, kelimenin tam anlamıyla moleküllerini güvenli bir yere dağıtmaktan acizdi.

V nefesinin altından mırıldandı, "Kahramanlık yapma, polis. Bırak bunu biz halledelim."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Bakışları ani ve sabitti. "Sen kendin için endişelen."

Mümkün değil. Sahip olduğu iki pusula noktasını aynı gece kaybetmiyordu.

"Hey, çocuklar," diye seslendi Hollywood düşmana. "Orada öylece duracak mısınız yoksa bunu yapacak mıyız?"

Ve ringin zili çaldı. Küçükler ileri doğru akın etti ve Kardeşlik'le yüz yüze, yumruk yumruğa karşılaştı. İhtiyaç duydukları mahremiyete sahip olduklarından emin olmak için V görsel bariyerini iki katına çıkardı, tamponlama insanların geçip gitmesi durumunda hiçbir şey yapmayan bir serap yarattı.

Düşmanlardan biriyle çalışmaya başladığında gözünü Butch'tan ayırmadı. Piç kurusu doğal olarak hemen oraya girmiş, uzun boylu, sırık gibi bir acemiye çıplak elleriyle alt etmişti. Kavga etmeyi severdi ve kafalar en sevdiği kum torbalarıydı ama Vishous bu piçin eskrimle uğraşmasını ya da daha da iyisi roketatarlarla ilgilenmesini diliyordu. Çatıdan. Yani kavganın yakınında bile değildi. Sadece polisin bu kadar yaklaşmasından nefret ediyordu, çünkü cebinden ne çıkacağını ya da bir silahla adama ne kadar zarar verebileceğini kim bilebilirdi ki-

Tekme birdenbire geldi, havada bir örs gibi süzülerek V'yi tam gövdesinin yan tarafından yakaladı. Geriye uçup sokağın tuğla kanadına çarparken, stajyerlerine onları eğitirken öğrettikleri şeyi hatırladı: Dövüşmenin bir numaralı kuralı? Lanet olası rakibine dikkatini ver.

Sonuçta, dünyanın en iyi bıçağına sahip olabilirsiniz, ama eğer bilgisizseniz? Ping-Pong topu gibi olursunuz. Ya da daha kötüsü.

V kocaman bir nefes alarak ciğerlerini yeniden şişirdi ve oksijen hücumunu öne sıçrayıp Rockette'in ikinci tekmesini elleriyle bileğinden yakalamak için kullandı. Ancak daha küçük olanın olağanüstü yetenekleri vardı ve V'nin tutuşunu havada dönmek için bir çapa olarak kullanarak bir Matrix hareketi yaptı. Savaş botu V'yi tam kulağından vurdu, her türlü tendon ve kasın cehenneme çekilmesiyle kafası yana savruldu ve gitti.

İyi ki acı onu hep odaklamış.

Yerçekiminin etkisiyle Rockette'in vuruşu kavisinin en üst noktasını işaret etti ve bundan sonra yere düştü, yüzüstü düşmemek için kollarını asfalta doğru uzattı. Ve belli ki piç kurusu, V'nin kafatasında çınlayan kar küresi sayesinde rakibinin ayağını bırakmasını bekliyordu.

Hayır. Üzgünüm, tatlım.

Sonrasındaki kötü çatırtı ve çizirtiyi rağmen, V bileğini sıkıca kavradı ve piruetin ters yönüne doğru çekti.

Şak!

Bir şey kırılmış ya da yerinden çıkmıştı ve V ayağı ve alt kemikleri sabit tuttuğu için bunun muhtemelen diz, fibula ya da tibia olduğunu biliyordu.

Bay Yüksek Adımcı bir çığlık attı ama piç kurusu yere yığılırken V'nin işi bitmemişti. Siyah hançerlerinden birini çıkarıp bacağın arkasındaki kası kesti ve sonra aklına Butch geldi. Kıvranan bedenin üzerine doğru ilerleyerek bir tutam saç yakaladı, yukarı çekti ve bıçağıyla SOB'a güzel bir kolye yaptı.

Kısmi etkisizleştirme bu gece yeterli değildi.

Etrafında dönerek, elinde damlayan bıçakla devam eden dövüşleri değerlendirdi. Z ve Phury bir çift azınlık üzerinde çalışıyordu.... Tohr kendini tutuyordu.... Rhage düşmanlardan biriyle oynuyordu.... Butch neredeydi-

Köşede, polis bir avcıyı asfaltlamış ve yüzüne doğru eğilmişti. İkilinin gözleri kilitlenmişti ve avcının açık, kanlı ağzı bir lepistesinki gibi çalışıyordu, yavaşça açılıp kapanıyordu, sanki birazdan gelecek olan şeyin kendisi için iyi bir haber olamayacağını biliyormuş gibi.

Butch'un kutsaması ve laneti, derin ve eşit bir nefes aldığı anda işe yaradı. Aktarım, avcının ağzından Butch'un ağzına geçen bir tutam mürekkep dumanıyla başladı, ancak kısa sürede bir bok nehrine dönüştü, Omega'nın özü mide bulandırıcı bir hızla birinden diğerine aktı.

Her şey bittiğinde, avcı küllü bir kalıntıdan başka bir şey olmayacaktı. Ve Butch bir köpek kadar hasta olacaktı.

ve nispeten işe yaramaz.

V koşarak geldi, fırlatılan bir yıldızdan kurtuldu ve fırlıdak gibi dönen daha küçük bir adamı Hollywood'un yumruklama alanına geri götürdü.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye çıkıştı Butch'u kaldırımdan indirip emme bölgesinden dışarı sürüklerken. "Sonrasına kadar bekle, doğru."

Butch yana doğru kıvrıldı ve kuru kafa attı. Şimdiden yarı kirlenmişti, düşmanın pis kokusu gözeneklerinden yükseliyor, vücudu zehir yüküyle mücadele ediyordu. Burada ve şimdi iyileştirilmesi gerekiyordu ama V onların-

Daha sonra, bir dövüşte iki kez gafil avlanmasına hayret edecekti.

Ancak ortaya çıktığı üzere, bu tür bir iç gözlem saatlerce sürdü.

Beyzbol sopası dizinin yan tarafına isabet etti ve darbenin hemen ardından gelen düşüş, en kötü şekilde bir bahçe satışıydı. Sert bir şekilde yere düştü, bacağı ağırlığının altında kalçasını çığlık atan bir acı topuna çeviren bir açıyla takla attı - bu da karmanın bağımsız düşünceyle mücadele etmekten çok intikam almakla ilgili olabileceğini gösteriyordu: Az önce birine verdiği benzer bir sakatlıkla düşerken, kendisine ve Louisville Slugger'lı ve Johnny -sadık olmayan- Damon nişan alan piç kurusuna lanet okudu.

Hızlı düşünme zamanı. Sırtüstü yatıyordu ve bacağı aşırı hızda çalışan bir motor gibi uğulduyordu. Ve o sopa çok zarar verebilirdi-

Butch birdenbire ortaya çıktı, yaralı bir bufalonun tüm zarafetiyle yalpaladı, sopa V'nin kafasını hedef alarak omzunun üzerinden geçerken piçin ağır bedeni avcının üzerine düştü. İkisi de tuğlalara çarptı ve hareketsiz, lanet olasıca bir vuruştan sonra, daha küçük olan tam bir gövde sarsıntısı geçirdi ve nefesi kesildi.

Yumurtaların bir mutfak dolabının kenarından aşağı kaymasını izlemek gibiydi: Avcının kemikleri sıvı hale geldi ve o şey

kaldırırma yığıldı ve Butch'u elinde siyah kanlı hançeriyle geriye doğru çökmeye bıraktı.

Orospu çocuğunun karnını deşmişti. "Sen... tamam..." diye inledi polis.

V'nin tek yapabildiği en iyi arkadaşına bakmaktı.

Diğerleri dövüşmeye devam ederken, ikisi de homurtuların, metal metale vuruşların ve yaratıcı küfürlerin ses fonunda birbirlerine baktılar. Aralarında bir şeyler konuşulmalı, diye düşündü V. Söylenecek o kadar çok şey vardı ki.

"Bunu senden istiyorum," diye ısırdı V.

"Ona ihtiyacım var." Butch başını salladı.

"Biliyorum."

"Ne zaman?"

Polis başıyla V'nin sakat bacağını işaret etti. "Önce iyileş." Butch inledi ve ayağa kalktı. "Bu arada ben gidip Escalade'i getireyim."

"Dikkatli olun. Kardeşlerden birini yanına al-"

"Siktir git. Sen de olduğun yerde kal."

"Bu dizle hiçbir yere gitmiyorum, polis."

Butch yürüdü, adımları V'nin sallanıp durduğu çıkıkla başarabileceğinden çok az daha iyiydi. Boynunu bükerek diğerlerine baktı. Galip geliyorlardı; yavaş ama emin adımlarla gidişat onların lehine dönüyordu.

Beş dakika sonrasına kadar.

Yedi avcı daha sokağa geldiğinde.

Belli ki ikinci dalga da aynı şekilde destek çağırmıştı ve bunlar da mhis ile nasıl başa çıkacaklarından emin olmayan yeni askerlerdi: Belli ki yoldaşları tarafından kendilerine bir adres verilmişti ama gözleri boş bir sokaktan başka bir şey görmüyordu.

Ne var ki, o lanet olası şeyi hızla aşacak ve bariyeri geçeceklerdi.

Olabildiğince hızlı hareket eden V, avuçlarını yere bastırdı ve kışını bir kapı aralığına doğru sürükledi. Acı o kadar kötüydü ki, görüşü bir an için bozuldu, ama bu

eldivenini çıkarıp ceketinin içine koymasını engellemedi.

Butch'un geri dönüp dövüşmeye gelmemesini cehennem gibi umuyordu. Bu iş biter bitmez nakliye ihtiyaçları olacaktı.

Düşmanın bir sonraki dalgası ilerlerken, başını göğsüne yasladı ve o kadar sığ nefes aldı ki göğüs kafesi zar zor hareket etti. Saçları yüzüne düştüğü için gözleri korunuyordu ve siyah perdenin arkasından akın akın gelen avcılara bakabiliyordu. Yeni katılanların inanılmaz sayısı göz önüne alındığında, Cemiyet'in Manhattan'dan psikopatları ve sosyoları çekiyor olması gerektiğini biliyordu - Caldwell'deki havuz bu güç artışını açıklayacak kadar büyük değildi.

Bu da Kardeşlik'in işine yarayacaktı. Ve haklıydı.

Küçüklerden dördü doğrudan çatışmanın ortasına gitti ama biri, kalın omuzlu ve kolları bir gorilinki gibi sarkan bir buldog, muhtemelen silah olup olmadığını kontrol etmek için V'nin yanına geldi.

Vishous sabırla bekledi, kıpırdamadan, bir sonraki durak tabutu gibi bir his yayarak.

Piç kurusu eğilmeye kalktığında bile V olduğu yerde kaldı... biraz daha... biraz daha... biraz daha-

"Sürpriz, orospu çocuğu," diye ısırdı. Sonra en yakınındaki bileği yakaladı ve sertçe çekti.

Avcı bir tabak yığını gibi V'nin kötü bacağının üzerine devrildi. Ama önemli değildi, adrenalin müthiş bir ağrı kesiciydi ve ona sadece acıya dayanmak için değil, avcıyı yerinde tutmak için de güç veriyordu.

Parlayan elini kaldıran Vishous, lanetini daha küçük olanın yüzüne indirdi - tokat atmaya ya da çarpmaya gerek yoktu; basit bir temas yeterliydi. Ve yere inmeden hemen önce, avının gözleri kocaman açıldı, ışık beyazları floresan hale getirdi.

"Evet, bu acıtacak," diye homurdandı V.

Cızırtı ve ılık eşit derecede yüksekti, ancak yalnızca ilki devam etti. İkincisinin yerine, isli bir dumanla birlikte yanmış peynir gibi iğrenç bir koku yükseldi. Elindeki gücün avcının etini tüketmesi bir dakikadan kısa sürdü; piçin bacakları sarsılıp kolları çırpınırken et ve kemikler parçalandı.

Başsız Süvari vakası olduğunda, V avucunu ayırdı ve sarktı. Ağırlığı kış dizinden atmak harika olurdu ama o kadar gücü yoktu.

Kendinden geçmeden önceki son düşüncesi, çocuklarının bunu çabucak atlatması için dua etmektir. Eğer o desteklemek için orada olmazsa, bu olay uzun sürmeyecekti... ve bu da toplum içinde büyük çapta kavga edecekleri anlamına geliyordu-

Işıklar. Dışarı.

YİRMİ - DOKUZ

Payne'in ayakları yatağının kenarından sarkarken, önce birini sonra diğerini tekrar tekrar esnetti, bir şey düşünmenin ve uzuvlarının komutu yerine getirmesinin mucizesine hayret etti.

"Al, bunu giy."

Başını kaldırdığında, şifacısının ağzını görünce bir an için dikkati dağıldı. Onların olduğuna inanamıyordu... onun olduğuna... ta ki o...

Evet, bir bornoz iyi olurdu, diye düşündü.

"Düşmene izin vermeyeceğim," dedi ona yardım ederken.

"Hayatın üzerine bahse girebilirsin."

Ona inandı. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Kolunu koşturdu. "Hadi... yapalım şu işi."

Ancak hissettiği minnettarlık o kadar karmaşıktı ki bunu ifade etmeden bırakamazdı. "Hepsi için, şifacı. Her şey için."

Ona kısaca gülümsedi. "Seni iyileştirmek için buradayım." "Öylesin."

Bununla birlikte, kendini dikkatlice ayağa kaldırdı.

İlk fark ettiği şey, zeminin ayak tabanlarına soğuk geldiği idi... ve sonra ağırlığı aktarıldı ve işler çığırından çıktı: Kasları yükün altında kasıldı ve bacakları tüy gibi büküldü. Yine de şifacısı ihtiyacı olduğunda yanındaydı, kolunu beline doladı ve ona destek oldu.

"Ayaktayım," diye nefes aldı. "Ben... ayaktayım." "Kesinlikle öylesin."

Vücudunun alt kısmı eskisi gibi değildi, uylukları ve baldırları dizlerini birbirine vuracak kadar titriyordu. Ama ayağa kalktı.

"Şimdi yürüyeceğiz," dedi dişlerini sıkarak, sıcak ve soğuk şaftlar kemiklerine inip çıkarken.

"Belki de ağırdan almak-"

"Tuvalete," diye sordu. "Bunun üzerine kendimi yalnız bırakacağım."

Bağımsızlık kesinlikle hayati önem taşıyordu. Vücudunun ihtiyaçlarını karşılama gibi basit ve derin bir onura sahip olmasına izin verilmesi, yukarıdan gelen bir kudret helvası gibiydi ve zaman gibi nimetlerin de göreceli olduğunu kanıtlıyordu.

Ancak ileri doğru adım atmaya çalıştığında ayağını kaldıramadı.

Şifacısı onu döndürüp arkasına geçerken, "Ağırlığını kaydır," dedi, "gerisini ben hallederim."

Adam onu belinden kavradığında, söylediği gibi yaptı ve ellerinden birinin uyluğunun arkasını kavrayıp bacağını kaldırdığını hissetti. İşaret vermeden, öne doğru eğilmesi ve dizini doğru pozisyona getirirken ağırlığını hafifçe vermesi gerektiğini biliyordu, bacağını düzeltirken eklemdeki bükülmeyi kısıtladı.

Mucizenin ifadesi mekanikti ama bir adım-iki adım olduğu için daha az iç açıcı değildi: Tuvalete doğru yürüdü.

Hedefe ulaşıldığında, şifacısı onu tuvalette yalnız bıraktı ve kendine yardım etmek için duvara cıvatalanmış gidonu kullandı.

Sürekli gülümsüyordu. Ki bu tamamen saçmaydı.

İşini bitirdikten sonra barı kullanarak ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Şifacısı hemen dışarıdaydı ve kollarını ona uzattığı anda o da ona uzandı.

"Yatağa dön," dedi ve bu bir emirdi. "Seni muayene edeceğim ve sonra da koltuk değneklerini getireceğim."

Başıyla onayladı ve yavaşça yatağa doğru ilerlediler. Uzandığında nefes nefese kalmıştı ama fazlasıyla tatmin olmuştu. Bununla çalışabilirdi. Uyuşmuş, üşümüş ve hiçbir yere gitmiyor muydu? Bu ölüm fermanıydı.

Göz kapaklarını kapatıp derin nefesler alarak yutkunurken, adam onun hayati değerlerini kontrol etti.

"Tansiyonun yükselmiş," dedi adam, kızın çok iyi tanıdığı manşon benzeri nesneyi bir kenara bırakırken. "Ama bunun nedeni... ah, yaptığımız şey olabilir." Boğazını temizledi. Oldukça sık yaptığı bir şey gibi görünüyordu. "Bacaklarını kontrol edelim. Rahatlamayı ve gözlerini kapatmanı istiyorum. Bakmak yok, lütfen."

Kadın adamın istediğini yaptıktan sonra, "Bunu hissedebiliyor musun?" diye sordu.

Kaşlarını çatarak, yatağın yumuşaklığından yüzündeki serin esintiye ve elinin üzerinde durduğu çarşafa kadar vücudundaki çeşitli hisleri sıraladı.

Hiçbir şey. O hissetti-

Panik içinde doğrulup bacaklarına baktı ama adamın dokunuşunun üzerinde olmadığını gördü: Adamın elleri yanlarındaydı. "Beni kandırdın."

"Hayır. Hiçbir varsayımda bulunmuyorum - benim yaptığım da bu."

Pozisyonuna geri dönüp gözlerini bir kez daha kapatırken küfretmek istedi ama adamın ne demek istediğini anlayabiliyordu.

"Peki ya şimdi?"

Dizinin altında hafif bir ağırlık vardı. Bunu gün gibi açık bir şekilde hissedebiliyordu.

"Elin... bacağımın üzerinde...." Göz kapaklarından birini araladı ve haklı olduğunu gördü. "Evet, bana dokunuyorsun."

"Öncekinden bir fark var mı?"

Kaşlarını çattı. "Biraz... hissetmek daha kolay." "Gelişme iyidir."

Diğer tarafı elle muayene etti. Sonra neredeyse kalçasına kadar gitti. Sonra ayağının altına kadar indi. Sonra uyluğunun içine... dizinin dışına.

"Ya şimdi?" diye sordu son bir kez.

Karanlığa rağmen bir şeyler hissetmeye çalıştı. "Hissediyorum... artık hiçbir şey."

"Güzel. İşimiz bitti."

Gözlerini açtığı anda ona baktı ve içinde garip bir ürperti hissetti. Onlar için gelecek neydi? diye merak etti. Nekahat dönemindeki bu inziva döneminin ötesinde? Yetersizliği işleri büyük ölçüde kolaylaştırmıştı. Ama iyileşirse bu sona erecekti.

O zaman ona sahip olur muydu?

Payne uzandı ve onun elini sıktı. "Sen benim için bir lütufsun."

"Bunun yüzünden mi?" Başını iki yana salladı. "Bu sensin, bambina. Vücudun kendi kendini iyileştiriyor. Tek açıklaması bu." Ona doğru eğilerek gevşek saçlarını düzeltti ve alnına zarif bir öpücük kondurdu. "Artık uyumalısın. Çok yorgunsun."

"Gitmiyorsun, değil mi?"

"Hayır." Tavandaki armatüre çıkmak için kullandığı sandalyeye baktı. "Hemen şurada olacağım."

"Bu yatak... ikimiz için de yeterince büyük."

Tereddüt ettiğinde, onun için bir şeylerin değiştiği izlenimine kapıldı. Oysa az önce ona öylesine erotik bir mükemmellikle davranmıştı ki, kokusu parlamıştı, bu yüzden tahrik olduğunu biliyordu. Yine de... şimdi ince bir mesafe vardı.

"Bana katılır mısın?" diye sordu. "Lütfen mi?"

Yatağa onun yanına oturdu ve kolunu yavaşça, ritmik bir şekilde okşadı - ve ona gösterdiği nezaket onu tedirgin etti.

"Bunun akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum,"

diye mırıldandı. "Neden olmasın?"

"Sana davranış şeklimiz seninle benim aramda kalırsa herkes için daha kolay olacağını düşünüyorum."

"Oh."

"Kardeşin beni buraya getirdi çünkü seni iyileştirmek için her şeyi yapar. Ama teori ve pratik arasında bir fark var. Buraya gelip bizi yatakta mı bulacak? Yığına bir sorun daha eklemiş oluruz."

"Peki ya sana onun ne düşündüğünü umursamadığımı söylersem?"

"Adamın üzerine fazla gitmemeni rica ediyorum." Şifacısı omuz silkti. "Sana karşı dürüst olacağım. Onun hayranı değilim ama öte yandan, kardeşin burada acı çekmeni izlemek zorunda kaldı."

Payne derin bir nefes aldı ve "Ah, keşke bu da işin yarısı olsaydı" diye düşündü. "Bu benim hatam."

"İncinmeyi sen istemedin."

"Yaralanma değil, kardeşimin şaşkınlığı. Siz gelmeden önce, ondan yapmamam gereken bir şey istedim ve sonra bunu ..." Elini havaya doğru savurdu. "Ben onun ve eşinin üzerindeki bir lanetim. Gerçek şu ki, ben bir lanetim."

Kaderin iyiliğine inanmaması belki anlaşılabilir bir şeydi ama Jane'den yardım istemekle yaptığı şey affedilemezdi. Şifacısıyla geçirdiği ara bir keşif ve ölçüsüz bir lütuf olmuştu ama şimdi tek düşünebildiği kardeşi ve onun Shellan'ıydı... ve bencil korkaklığının yansımalarıydı.

Bir lanetle ürperdi. "Kardeşimle konuşmam gerekiyor."

"Tamam. Onu senin için getireceğim." "Lütfen."

Şifacısı ayağa kalktı ve çıkışa yöneldi. Eli kapı kolundayken durakladı. "Bir şeyi bilmem gerekiyor."

"Sorarsanız size her şeyi anlatırım."

"Sana geri getirilmeden hemen önce olanlar. Kardeşin neden gelip beni aldı?"

İkisi de soru olarak ifade edilmemişti. Bu da onun tahmin edebileceğinden şüphelenmesine neden oldu. "Bu onunla benim aramda."

Şifacısının gözleri kısıldı. "Ne yaptın sen?"

İçini çekti ve battaniyeyle oynadı. "Söylesene şifacı, bir daha yataktan kalkma umudun olmasaydı ve bir silah bulamasaydın ne yapardın?"

Göz kapakları kısa bir süre için kapandı. Sonra kapıyı açtı. "Hemen gidip kardeşini bulacağım."

Payne pişmanlıklarıyla baş başa kaldığında, küfretme dürtüsüne direndi. Bir şeyler fırlatma. Duvarlara bağırma. Yeniden dirildiği bu gecede kendinden geçmiş olmalıydı ama şifacısı mesafeliydi, kardeşi öfkeliydi ve gelecek için çok korkuyordu.

Ancak bu durum uzun sürmedi.

Zihni çalkalanırken bile, fiziksel yorgunluğu kısa sürede idrakinin önüne geçti ve onu, bedenini ve ruhunu tüketen rüyasız bir kara deliğin içine çekildi.

Her şey kararmadan ve sesler kesilmeden önceki son düşüncesi, telafi edebileceğini umduğuydu.

Ve bir şekilde sonsuza kadar şifacısıyla kalacak.

Dışarıda, koridorda, Manny cüruf taşlı duvara sırtını yasladı ve yüzünü ovuşturdu.

Aptal değildi, bu yüzden derinlerde bir yerde ne olduğunu hissediyordu: Sadece gerçek bir çaresizlik o sert vampirin insanların dünyasına gelip onu yakalamasına neden olabilirdi. Ama Tanrım... ya zamanında bulunamadıysa? Ya kardeşi bekleseydi ya da-

Lanet olsun."

Kendini duvardan kurtararak malzeme odasına gitti ve yeni önlükler aldı, üzerini değiştirdikten sonra kullandıklarını çamaşır kutusuna attı. Muayene odası ilk durağıydı ama Jane orada değildi, bu yüzden daha aşağıya, cam kapılı ofise kadar gitti.

Hiç kimse.

Koridora geri döndüğünde, ağırlık odasından gelen sesin aynısını duydu ve içeriye baktı, koşu bandında taşaklarını koşturan çalı kesimli bir adamla göz göze geldi. Adamdan kelimenin tam anlamıyla ter akıyordu, vücudu o kadar zayıftı ki bakmak neredeyse acı veriyordu.

Manny geri çekildi. O orospu çocuğuna sormaya gerek yok.

"Beni mi arıyordunuz?"

Manny Jane'e döndü. "İyi zamanlama-Payne'in kardeşini görmesi gerekiyor. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Dışarıda savaşıyor, ama şafaktan hemen önce dönecek. Bir sorun mu var?"

"Sen söyle" diye cevap vermek geldi içinden ama direndi. "Bu ikisi arasında. Kadının onu istediğinden fazlasını bilmiyorum."

Jane'in gözleri uzaklara daldı. "Tamam. Ben ona haber veririm.

O nasıl?" "Yürüdü."

Jane'in kafası döndü. "Tek başına mı?"

"Sadece küçük bir yardımla. Diş telin var mı?"

Koltuk değnekleri? Bu tür şeyler mi?" "Benimle gel."

Onu profesyonel büyüklükteki spor salonuna ve bir ekipman odasına götürdü. Gerçi orada basketbol topu, voleybol topu ya da ip yoktu. Raflarda yüzlerce silah asılıydı: bıçaklar, fırlatma yıldızları, kılıçlar, minçikalar.

"Burada ne güzel bir beden eğitimi dersiniz var."

"Bu eğitim programı için."

"Bir sonraki nesli getiriyorlar, ha?"

"Öyleydiler - en azından baskınlara kadar."

Bruce Willis ve Ahnold'un yanından geçerek, üzerinde PT yazan bir kapıdan içeri girdi ve profesyonel bir sporcunun kendini gevşek, esnek ve yıldırım hızında tutmak için ihtiyaç duyacağı her şeyin bulunduğu iyi döşenmiş bir rehabilitasyon odasına gösterdi.

"Baskınlar mı?"

"Azalan Toplum düzinelerce aileyi katletti," dedi, "ve nüfustan geriye kalanlar Caldwell' den kaçtı. Yavaş yavaş geri dönüyorlar ama son zamanlarda kötü bir dönem geçiriyorlar." Manny kaşlarını çatı. "Azalan Toplum da neyin nesi?" "Asıl tehdit insanlar değil." Bir dolap kapağını açtı ve elini her türlü koltuk değneği, baston üzerinde gezdirdi, ve oyuncu desteği. "Ne arıyorsunuz?"

"Adamın her gece bununla mı savaşıyor?"

"Evet. Öyle. Şimdi, ne istediğini sanıyorsun?"

Manny onun profiline baktı ve matematiği hesapladı. "Kendini öldürmek için senden yardım istedi. Değil mi?"

Jane'in gözleri kapandı. "Manny... alınma ama bu konuşmayı yapacak gücüm yok."

"Olay buydu." "Bir parçası. Çok büyük bir kısmı."

"Şimdi daha iyi," dedi kabaca. "İyileşecek."

"Demek işe yarıyor." Jane biraz gülümsedi. "Sihirli dokunuş ve tüm bunlar."

Boğazını temizledi ve sarmaş dolaş yakalanmış on dört yaşında bir çocuk gibi yere basmamak için direndi. "Evet. Sanırım öyle. Ah, sanırım bir çift bacak desteği ve bir dizi kol değneği alacağım - sanırım bu onun için işe yarayacaktır."

Ekipmanı çıkarırken Jane'in gözleri onun üzerinde kaldı. "Sen sormadan söyleyeyim, hayır." diye mırıldanmak zorunda kaldı. Kadın usulca güldü. "Bir sorum olduğunun farkında değildim."

"Ben kalmıyorum. Onu ayağa kaldırıp yürüteceğim ve sonra geri döneceğim."

"Aslında aklımda bu yoktu." Kaşlarını çatı. "Ama buralarda takılabilirsin, biliyorsun. Daha önce de oldu. Ben. Butch. Beth. Ondan hoşlandığını sanıyordum."

"'Sevmek' bunu karşılamaya yetmez" dedi nefesinin altından. "Bu yüzden bu iş bitene kadar herhangi bir plan yapmayın."

Başını iki yana salladı. "Boka batmakta olan bir kariyerim var, bunun nedeni de sizin beynime yaptığınız girip çıkmalar. Bir annem var

Beni o kadar da sevmeyen ama yine de büyük tatillerde neden benden haber alamadığını merak edecek biri. Ve kötü durumda olan bir atım var. Oğlunuz ve onun gibilerin benim her iki dünyada da bir ayağımın olmasından hoşnut olacaklarını mı söylüyorsunuz? Hiç sanmıyorum. Ayrıca, kendimle ne yapacağım ki? Ona hizmet etmek bir zevk, sizi temin ederim ama bunu bir meslek haline getirmek ya da onun benim gibilerle birlikte olmasını istemem." "Neyin var

senin böyle?" Jane kollarını kavuşturdu göğsüne. "Hiçbir şey için değil, ama sen harika bir adamsın." "Ayrıntıları atlatmak güzeldi."

"İşler yoluna girebilir."

"Tamam, diyelim ki öyle. O zaman bana şunun cevabını ver: Ne kadar yaşıyorlar?"

"Affedersiniz?"

"Vampirlerin yaşam beklentisi. Ne kadar uzun." "Değişir."

"On yıla göre mi, yüzyıla göre mi?" Kadın cevap vermeyince, adam başını salladı. "Tam da düşündüğüm gibi, muhtemelen bir kırk yıl daha yaşarım. Ve buruşma yaklaşık on yıl içinde başlayacak. Şimdiden her sabah ağrılarım ve sızılarım var ve her iki kalçamda da artrit başlangıcı var. Aşık olmak için kendine ait birine ihtiyacı var, göz açıp kapayıncaya kadar geriatrik bir hasta olacak bir insana değil." Tekrar başını salladı. "Aşk her şeyi yenebilir ama gerçekliği yenemez. O da her seferinde kazanacaktır."

Şimdi gülüşü sertleşmişti. "Nedense buna itiraz edemiyorum."

Diş tellerine baktı. "Bunlar için teşekkürler." "Rica ederim," dedi yavaşça. "V'ye haber veririm." "Güzel."

Payne'in odasına döndüğünde sessizce içeri girdi ve kapının hemen önünde durdu. Kadın loşlukta ölü gibi uyuyordu, tenindeki parıltı kaybolmuştu. Tekrar felçli olarak uyanacak mıydı? Yoksa ilerleme onunla mı kalacaktı?

Öğrenmek zorunda kalacaklarını tahmin etti.

Koltuk değneklerini ve destekleri duvara yaslayarak yatağın yanındaki sert sandalyeye gitti ve bacak bacak üstüne atıp rahatlamaya çalışarak oturdu. Hiçbir şekilde uyumayacaktı. Sadece onu izlemek istiyordu-"

Bana katıl," dedi tüm sessizliğin içinde. "Lütfen. Şu anda senin sıcaklığına ihtiyacım var."

Olduğu yerde kalmaya devam ederken, bakıcılık rutininin aslında kardeşiyle ilgili olmadığını fark etti. Bu, elinden geldiğince onu kendisinden ayrı tutmak için kullandığı bir başa çıkma mekanizmasıydı. Kesinlikle tekrar birlikte olacaklardı - muhtemelen yakında. Ve ne gerekiyorsa saatlerce onunla yatabilirdi. Ama bunun onlar için kalıcı bir yere gideceğine dair bir hayalin içinde kendini kaybetmeyi göze alamazdı.

İki farklı dünya.

O sadece ona ait değildi.

Manny öne eğildi, elini onunkinin üzerine koydu ve kolunu okşadı. "Şşş... Ben buradayım."

Başını ona doğru çevirdiğinde gözleri kapalıydı ve adam uykusunda konuştuğunu hissetti. "Beni bırakma şifacı."

"Benim adım Manny," diye fısıldadı. "Manuel Manello... M.D."

OTUZ

Düdük sesi sert ve keskindi ve malikânenin girişinde yankılanırken Qhuinn bu tiz talebin John Matthew tarafından yapıldığını anladı.

Kahretsin, son üç yıldır bunu yeterince duyduğunu biliyordu. Büyük merdivenin en alt basamağında bir ayağıyla durdu, terli yüzünü toplanmış gömleğiyle sildi ve sonra yakalandı onundenge üzerinde ve masif oymalı tırabzan. Baş, antrenman sonrası bir yastık gibi hafif ve kabarıktı; bu da geri kalanıyla tam bir tezat oluşturunuyordu: Bacakları ve eşek keçe gibi onlar tartılmış olarak çok olarak Bu lanet olası konak-

Düdük sesi tekrar duyulduğunda, "Doğru ya, biri onunla konuşuyordu" diye düşündü. Dönüp baktığında, yemek odası kapısının süslü pervazları arasında duran John Matthew'u gördü.

Adam kendi kubbesini işaret etmeden önce, "Kendine ne yaptın böyle?" diye imzaladı.

Şuna bir baksana, diye düşündü Qhuinn. Geçmişte böyle bir soru, saç stilindeki bir değişiklikten çok daha fazlasını kapsardı.

"Buna kırpma deniyor."

Bundan emin misin? Buna "sıcak karmaşa" dendiğinden eminim.

Qhuinn kendisine verdiği solukluğu ovuşturdu. "Önemli bir şey değil."

En azından peruğun da bir seçenek olduğunu biliyorsun. John'un mavi gözleri kısıldı. Peki metallerin nerede?

"Silah dolabımda."

Silahlarını değil, yüzündeki pisliği.

Qhuinn sadece başını salladı ve gitmek için döndü, çıkardığı tüm piercingleri tartışmakla ilgilenmiyordu. Beyni karmakarışık ve vücudu yorgunluktan bitap düşmüştü, günlük koşularından dolayı çok sert ve ağrılıydı-

Düdük tekrar çaldı ve neredeyse omzunun üzerinden siktirip gidecekti. Yine de saçmalamayı kesti, çünkü bu zaman kazandıracaktı: John böyle bir ruh halindeyken asla pes etmezdi.

Arkasına bakarak, "Ne?" diye hırladı.

Daha fazla yemelisiniz. İster yemeklerde ister kendi başına. Bir iskelete dönüşüyorsun-"

Ben iyiyim-"

-Ya yemekhanede çalışmaya başlarsın ya da o salonu kilitletir, anahtarını da vermem. Seçim senin. Ve Layla'yı çağırdım. O senin odanda seni bekliyor.

Qhuinn tamamen kendi etrafında döndü. Kötü fikirdi; fuayeyi bir dönme dolaba çevirdi. Tırabzana tekrar tutunarak, "Bunu ben de yapabiliyordum," diye ısırdı.

Ama sen yapmayacaktın, ben de senin için yaptım - bir düzine lesser'ı katletmek dışında, bu benim bu haftaki iyiliğim olacak.

"Rahibe Teresa olmak istiyorsan, bu saçmalığı başkası üzerinde uygulayarak daha şanslı olursun."

Özür dilerim. Seni seçtim ve bir bacak sallasan iyi olur, bayanı bekletmek istemem. Oh, ve Xhex ve ben mutfaktayken, Fritz'e sana bir yemek hazırlattım ve onu aldım. Sonra görüşürüz.

Adam uşağın kilerine doğru yürürken Qhuinn seslendi: "Kurtarılmakla ilgilenmiyorum, pislik herif. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

John'un yanıtı orta parmağını yukarı kaldırıp başının üzerinde tutmak oldu.

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı Qhuinn.

Şu anda Layla'yla uğraşmak istemiyordu.

Seçilmişlere karşı değildi ama kapalı bir alanda seksle ilgilenen biriyle birlikte olma fikri onu hemen susturmuştu. Bu da çok ironikti. Şimdiye kadar sevişmek hayatının bir parçası olmakla kalmamış, onu tanımlamıştı da. Peki ya geçen hafta? Biriyle birlikte olma fikri midesini bulandırıyordu.

Tanrım, bu böyle devam etti ve hayatı boyunca birlikte olacağı son kişi kızıl saçlı biriydi. Har-har, hardy-har- har: Belli ki Kâtip Bakire'nin iğrenç bir mizah anlayışı vardı.

Ağırlığını merdivenlerden yukarı iterek, Layla'ya elinden geldiğince kibar bir şekilde işine devam etmesi gerektiğini söylemeye hazırdu-

İkinci inişte gelen baş dönmesi onu olduğu yerde durdurdu.

Son yedi gecedir, çok koşmanın ve az yemenin getirdiği sürekli dalgalanmaya alışmıştı ve kafayı bulmuşçasına kendinden geçmeyi dört gözle bekliyordu. Tanrı aşkına, içmekten daha ucuzdu ve asla etkisi geçmiyordu - en azından yemek yiyene kadar.

Bu farklı bir şeydi. Sanki biri onu arkadan buldozerle ezmiş ve bacaklarını altından çekip çıkarmış gibi hissediyordu; ancak görüş açısı ona hâlâ ayakta olduğunu söylüyordu. Kalçalarının tırabzana dayandığı gerçeği gibi-

Hiçbir uyarı olmadan dizlerinden biri büküldü ve raftan inen bir kitap gibi yere yığıldı.

Bir elini uzatarak kendini lanet olası parmaklığın üzerine çekti, ta ki parmaklıktan aşağı sarkana kadar. Bacağına bakarak, o şeyi birkaç kez tekmeledi ve derin bir nefes alarak vücudunun programa uymasını istedi.

Öyle bir şey olmadı.

Bunun yerine, yavaşça dikeyden kaydı ve geri dönmek zorunda kaldı, bu yüzden sadece çömelmiş gibi görünüyordu.

kan kırmızısı halı. Nefes alamıyor gibiydi... daha doğrusu nefes alıyordu ama hiçbir işe yaramıyordu. Tanrım... lanet olsun... Birlikte çek....

Lanet olsun.

"Efendim?" diye bir ses geldi yukarıdan. Şunu çifte cehennem yapalım.

Gözlerini sıkıca kapatırken, Layla'nın şu anda ortaya çıkmasının Murphy'nin lanet yasasının canlı ve renkli hali olduğunu düşündü.

"Efendim, yardımcı olabilir miyim?"

Yine de, belki de bunun iyi bir tarafı vardı: Kardeşlerden biri olacağına o olsun daha iyiydi. "Evet. Dizim sakat. Koşarken incittim."

Seçilmiş ona doğru süzülürken başını kaldırdı, beyaz cüppesi halının koyu rengine ve fuayedeki sanat eserlerinin yankılanan altın ışıltısına karşı bir şok etkisi yaratıyordu.

Kadın ona doğru uzandığında kendini tam bir aptal gibi hissederek ayağa kalkmaya çalıştı... ama hiçbir yere varamadı. "Ben, ah... sizi uyarıyorum, çok ağırım."

Güzel eli onunkini tuttu ve yardımını kabul ederken parmaklarının titrediğini görünce şaşırdı. Ayağa kaldırıldığında da şaşırmıştı.

Kolu beline dolanıp onu dik konuma getirirken, "Güçlüsün," dedi.

"Birlikte yürüyoruz."

"Üzgünüm
terliyim." "Önemli
değil."

Bu notla birlikte yola koyuldular. Yavaşça hareket ederek merdivenleri çıktılar ve ikinci kattaki koridora yöneldiler, her türlü mutlulukla kapalı kapının yanından geçtiler: Gazap'ın çalışma odası. Tohrment'in odası. Blay'in odası, ona bakmıyorum. Saxton orayı kırıp kuzenini pencereden aşağı atmıyor. John Matthew ve Xhex'in.

"Yolu ben açacağım," dedi Seçilmiş, kendi evinin önünde durduklarında.

Boyu yüzünden pervazlardan geçmek için yan dönmek zorunda kaldılar ve kadın onları birlikte kapatıp onu yatağa götürdüğünde çok minnettar oldu. Kimsenin ne yaptığını bilmesine gerek yoktu ve Seçilmişler'in onun sadece bir aylıklık bahanesine inanma ihtimali yüksekti.

Planımız dik oturmaktı. Ama kadın onu bıraktığı anda, adam yatağın üzerine yığıldı ve bir karşılama paspası gibi oldu. Vücudundan aşağıya, koşu ayakkabılarına doğru bakarken, üzerine park etmiş olan arabayı neden göremediğini merak etti. Kesinlikle bir Prius değildi. Daha çok Chevy-Tahoe'ya benziyordu.

Her neyse, Suburban'ı dene.

"Ah... dinle, deri montumun içine girebilir misin? Orada bir protein barım var."

Aniden, kapının yanından porselen üzerinde bir metal kayması duyuldu. Ve sonra akşam yemeğine benzer bir şeyin kokusu geldi. "Belki bu biftek hoşunuza gider, efendim?"

Midesi bir yumruk gibi sertçe sıkıldı. "Tanrım...

hayır..." "Pirinç var."

"Sadece ... şu barlardan biri ..."

Hafif bir gıcırta, tepsiyi yuvarladığını gösteriyordu ve bir saniye sonra, Fritz'in hazırladığı şeyden sadece bir koklamadan çok daha fazlasını aldı.

"Dur, dur, lanet olsun-" Birden sıçradı ve çöp sepetine kuru bir şekilde elini attı. "Hayır... yemek..."

"Yemek yemen gerek," diye şaşırtıcı derecede güçlü bir yanıt geldi. "Ve ben seni besleyeceğim."

"Sakın-"

"Buyurun." Et ya da pilav yerine küçük bir parça ekmek sunuldu. "Aç. Yemeğe ihtiyacınız var, efendim. John Matthew öyle söyledi."

Yastıklara yaslanıp kolunu yüzünün üzerine koydu. Kalbi göğüs kafesinin arkasında sek sek oynuyordu ve belli belirsiz bir seviyede, böyle devam ederse kendini öldürebileceğini fark etti.

Tuhaf, bu fikir ona o kadar da kötü gelmemişti. Özellikle de Blay'in yüzü aklına geldiğinde.

Çok güzel. Çok, çok güzel. Adama böyle seslenmek aptalca ve hadım edici görünüyordu ama öyleydi. Sorun şu lanet olası dudaklardı... altta güzel ve yastıklı. Ya da belki gözler? Çok mavi.

O ağız öpmüş ve bayılmıştı. O gözlerin çılgına döndüğünü görmüştü.

İlk ve tek olarak Blay'e sahip olabilirdi. Ama onun yerine? Kuzeni ...

"Oh, Tanrım..." diye inledi. "Efendim. Yiyin."

Herhangi bir şeyle savaşacak enerjisi kalmadığından, kendisine söyleneni yaptı, açtı, mekanik bir şekilde çiğnedi, kuruyan boğazını yuttu. Ve sonra tekrar yaptı. Ve tekrar. Karbonhidratların midesindeki deprem bölgesini sakinleştirdiğı ortaya çıktı ve mümkün olduğunu düşündüğünden daha hızlı bir şekilde, aslında biraz daha önemli bir şeyi dört gözle bekliyordu. Yine de menüde sıradaki şey, o küçük yudumlar alırken Layla'nın tuttuğı bir şişe suydı.

"Belki de bir mola vermeliyiz," dedi, gelgitin tersine dönmesi ihtimaline karşı bir ekmek daha almayı erteledi.

Yan döndüğünde bacaklarındaki kemiklerin birbirine çarptığını hissetti ve kolunun göğsünden farklı bir şekilde sarktığını fark etti; göğüs kasları araya girmiyordu. Nike koşu şortunun bel bandı da aynı şekilde boldu.

Tüm bu hasarı yedi günde yapmıştı.

Bu hızla giderse, daha uzun süre kendisi gibi görünemeyecekti.

Boş versene, zaten takmıyordu. John Matthew'un da fark ettiğı gibi, sadece kafasını uçurmakla kalmamış, kaşındaki piercingi, alt dudağındakini ve kulağındaki bir düzine kadar piercingi de çıkarmıştı. Göğüs ucu halkaları da gitmişti. Dilindeki çıtçıt ve altındakiler hâlâ duruyordu ama vizüel şeyler gitmişti, gitmişti, gitmişti.

Pek çok açıdan kendisiyle işi bitmişti. Bile bile dışlanan adam olmaktan bıkmış ve yorulmuştu. Sürtük ününden bıkmıştı.

Ve artık bir avuç cesede karşı isyan etmekle ilgilenmiyordu. Tanrı aşkına, onu şekillendiren psikolojiyi açıklamak için bir psikiyatriste ihtiyacı yoktu: Ailesi mükemmel, glymera-muhafazakâr bir aileydi ve intikamını da biseksüel, metal kafalı, gotik kıyafetler giyen ve iğne fetişi olan bir fahişe olarak almıştı. Ama bunun ne kadarı kendisiydi ve ne kadarı uyumsuz gözlere dayalı bir isyandı?

O gerçekte kimdi? "Şimdi daha fazla mı?" Layla sordu.

Soru bu değil miydi?

Seçilmişler bagetle tekrar öne ve ortaya çıktıklarında, Qhuinn boku kesmeye karar verdi. Ağzını açarak yavru bir kuş çıkardı ve o lanet şeyi yedi. Ve biraz daha. Sonra Layla onun aklından geçenleri okumuş gibi, üzerinde bir parça biftek olan gümüş çatalı dudaklarına götürdü.

"Bunu deneyelim efendim.... Ancak yavaş çiğneyin."

Şişman. Şans. Açlık hemen oyunun adı haline geldi ve etin üzerine T. rex'e gitti, neredeyse aceleyle dişleri ısırıp koparıyordu. Ama Layla hemen peşine düşmüş, onu hızla bir tur daha yedirmişti.

"Bekle... dur," diye mırıldandı, kusacağından korkuyordu.

Tekrar sırt üstü yattı ve bir elini göğsüne koydu. Sığ nefesler onun kurtarıcısıydı. Daha derin bir nefes alırsa üzerine teknik renkte bir esneme yayılacaktı.

Layla'nın yüzü onunkinin üzerinde belirdi. "Efendim... belki de durmalıyız."

Qhuinn bakışlarını ona dikti ve ortaya çıktığından beri onu ilk kez doğru düzgün gördü.

Tanrım, çok güzel bir kızdı, soluk sarı saçları tepesinde toplanmıştı, yüzü şaşırtıcı derecede mükemmeldi. Çilek dudakları ve lamba ışığında parlayan yeşil gözleriyle, ırkın DNA açısından değer verdiği her şeye sahipti; görünürde tek bir kusur bile yoktu.

Uzandı ve saçlarını okşadı. Çok yumuşaktı. Onun için saç spreyi yoktu; sanki dalgalar görevlerinin onun yüz hatlarını çerçevelemek olduğunu biliyordu ve ellerinden gelenin en iyisini yapmaya hevesliydi.

"Efendim?" dedi gerilirken.

Onun bornozunun altında ne olduğunu biliyordu: Göğüsleri kesinlikle büyüleyiciydi ve karnı bir tahta gibi dümdüzdü... ve o kalçalar ve uyluklarının arasındaki ipeksi pürüzsüz seks, çıplak bir erkeğin uğruna cam parçalarının üzerine düşebileceği türdendi.

Bu ayrıntıları biliyordu çünkü hepsini görmüş, çoğuna dokunmuş ve ağzını birkaç seçkin yere sokmuştu.

Yine de onu götürmemişti. Çok ileri de gitmemişti. Bir ehros olarak seks için eğitilmişti ama Seçilmişlere bu şekilde hizmet edecek bir Primale olmadığından, sadece akademik eğitim alıyordu, "sahada" hiçbir şey yapmıyordu. Ve bir süre için ona bazı ipuçlarını göstermekten mutlu olmuştu.

Ama bu doğru gelmemişti.

Doğru olduğunu düşündüğü pek çok şey hissetmişti ama gözlerinde çok fazla, kalbinde ise işlerin devam etmesi için çok az şey vardı.

"Damarımı alır mısınız efendim?" diye fısıldadı

boğuk bir sesle. Adam sadece ona baktı.

Kırmızı dudakları aralandı. "Efendim, beni... alır mısınız?"

Göz kapaklarını kapatarak Blay'in yüzünü tekrar gördü... ama şimdiki halini değil. Qhuinn'in yarattığı soğuk yabancıyı değil. Eski Blay, bir şekilde her zaman ona dönük olan o mavi gözleriyle.

"Efendim... Ben sizinim. Hala. Sonsuza kadar."

Sonunda Layla'ya tekrar baktığında, parmakları cübbesinin yakalarına gitmiş ve

uzun, zarif boynunu, köprücük kemiklerinin kanatlarını ve tüm o görkemli göğüs dekoltesini gösteriyordu.

"Efendim... Size hizmet etmek istiyorum." Saten kumaşı daha da aralayarak ona sadece damarlarını değil, vücudunu da sundu. "Al beni-"

Qhuinn, elleri belindeki bağa giderken ellerini sabitledi. "Dur."

Gözleri yorganın üzerine düştü ve taşa dönmüş gibiydi. En azından kendini onun elinden çekip çıkarana ve bornozu kabaca yeniden düzenleyene kadar.

"Bileğimi alacaksın o zaman." Kolunu yukarı çekip kolunu uzatırken eli titriyordu. "Bileğimden açıkça istediğin şeyi al."

Ona bakmadı. Muhtemelen bakamazdı.

Ve işte buradaydı... asla hak etmediği bir utançtan dolayı içine kapanmıştı ve adam onu asla çağırmak istememişti ... hala kendini ona sunuyordu - ama acınası bir şekilde değil, ne istediğiyle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi toplumsal beklentilerle ilgili olan bir amaca hizmet etmek için doğmuş ve yetiştirilmiş olduğu için... ve standartlara uygun yaşamaya kararlıydı. Kendisi olduğu için istenmese bile.

Tanrım, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. "Layla-"

"Özür dilemeyin, efendim. Bu beni küçültür."

Onun koluna girdi çünkü ayağa kalkmak üzere olduğu izlenimini edinmişti. "Bak, bu benim hatam. Seninle seks olayına hiç başlamamalıydım-"

"Ben de sana 'dur' diyorum." Sırtı dimdikti ve sesi sertti. "Bırak beni gideyim, olur mu?"

Kaşlarını çattı. "Kahretsin... üşümüşsün." "Üşüyorum."

"Evet." Elini onun kolunda aşağı yukarı gezdirdi. "Beslenmeye ihtiyacın var mı? Layla? Alo?"

"Diğer Tarafta, Mabette bulundum, yani hayır."

Bunu satın alabilirdi. Eğer orada bir Seçilmiş varsa, var olmadan var olmuştur, kan ihtiyaçları askıya alınmıştır ve görünüşe göre yenilenmiştir: Son birkaç yıldır Layla, shellanlarından beslenemeyen Kardeşlere tek başına hizmet veriyordu. Herkesin başvurduğu Seçilmiş'ti.

Ve sonra kafasına dank etti. "Bekle, kuzeye hiç gitmedin mi?"

Phury, Seçilmişleri katı ve hapsedilmiş varoluşlarından kurtardığı için, çoğu aeonlar boyunca sıkışıp kaldıkları Sığınak'tan ayrıldı ve bu taraftaki yaşamın özgürlüklerini öğrenmek için Adirondack büyük kampına gitti.

"Layla?"

"Hayır, artık oraya gitmiyorum."

"Neden?"

"Yapamam." Konuşmayı elinin tersiyle itti ve kolunu tekrar yukarı çekti. "Efendim? Damarımı mı alıyorsunuz?"

"Neden oraya gitmiyorsun?"

Gözleri sonunda onunkilerle buluştu ve düpedüz kızgındılar. Bu da garip bir rahatlamaydı. Onun her şeyi uysalca kabul etmesi, ne kadar zeki olduğunu sorgulamasına neden olmuştu. Ama şimdi yüz ifadesine bakılırsa? Giydiği örtünün altında çok fazla şey vardı ve sadece mükemmel vücudundan bahsetmiyordu.

"Layla. Cevap ver bana.

Neden cevap vermiyorsun?"

"Veremem."

"Kim demiş?" Qhuinn'in Phury ile arası pek iyi değildi ama Kardeş'i adama bir sorun çıkaracak kadar iyi tanıyordu. "Kim."

"Kim değil, merak etme." Bileğini işaret etti. "Olman gerektiği kadar güçlü olman için katıl, sonra seni huzur içinde bırakacağım."

"Peki, madem kelimeler hakkında atışmak istiyorsun, nedir o zaman?" Kızın yüzünde hayal kırıklığı alevlendi.

"Bu seni ilgilendirmez." "Beni neyin ilgilendirdiğine ben karar veririm." Zorbalıkla ilgilenmiyordu dişiler, ama görünüşe göre onun uyuyan centilmenliği

pudra puf yatağından kalktı ve donunu bir demet halinde buldu. "Konuş benimle."

Paylaşım/bakım kartını masaya koyacak en son kişi oydu, ama yine de onu tokatlıyordu. Mesele şu ki, bu kadına zarar verecek hiçbir şeye tahammül edemezdi.

"Peki." Ellerini havaya kaldırdı. "Eğer kuzeyde kalırsam, hepinize kan ihtiyacınızı karşılayamam. Bu nedenle iyileşmek için Mabede gidiyorum ve çağrılmayı bekliyorum. Sonra bu tarafa gelip size hizmet ediyorum ve bundan sonra geri dönmem gerekiyor. Yani hayır, dağlara gidemem."

"İsa..." Ne kadar da kullanıcıydılar. Bu sorunu önceden tahmin etmeliydiler ya da Phury tahmin etmeliydi. Tabii... "Primale ile konuştun mu?"

"Tam olarak ne hakkında?" diye tersledi. "Söyleyin bana majesteleri, sahadaki başarısızlıklarınızı kralınıza sunmak için acele eder misiniz?"

"Nasıl başarısız oluyorsun? Dördümüzü ayakta tutuyorsun."

"Aynen öyle. Ve hepinize çok sınırlı bir kapasiteyle hizmet ediyorum."

Layla ayağa fırladı ve pencereye doğru yürüdü. Dışarıya bakarken onu arzulamak istedi: O anda, Layla'nın kendisi için hissettiklerini onun için de hissetmek için her şeyini verebilirdi; ne de olsa Layla ailesinin değer verdiği her şeydi, bir kadın için sosyal bir zirveydi. Ve o da onu istiyordu.

Ama içine baktığında, kalbinde bir başkası vardı. Ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecekti. Asla... korkuyordu.

"Tam olarak kim ya da ne olduğumu bilmiyorum," dedi Layla, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Görünüşe göre ikisi de bu soruyla hiçbir yere gitmeyen aynı trene binmişlerdi. "O Sığınak'tan ayrılmadıkça öğrenemeyeceksin."

"Eğer hizmet edeceksem bu imkansız-"

"Başka birini kullanırız. Bu kadar basit."

Keskin bir nefes aldı ve sonra, "Ama elbette. Nasıl isterseniz öyle yaparsınız."

Qhuinn onun çenesindeki sert çizgiye baktı. "Bunun sana yardımcı olması gerekiyordu."

Omzunun üzerinden ters ters baktı. "Hayır, çünkü o zaman bana hiçbir şey bırakmamış olursun. Seçim senin, tepki benim."

"Bu senin hayatın. Seçebilirsin."

"Artık bu konu hakkında konuşmayacağız." Ellerini havaya kaldırdı. "Sevgili Kâtip Bakire, kaderinde olmayan şeyleri arzulamanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Qhuinn sert bir kahkaha attı. "Ne sikim bilmiyorum." Kadının kaşları çatılınca gözlerini devirdi. "Seninle düşündüğünden daha fazla ortak noktamız var."

"Dünyadaki tüm özgürlüklere sahipsin. Ne isteyebilirsin ki?"

"Güven bana."

"Seni istiyorum ama sana sahip olamam. Bu benim seçimim değil. En azından sana ve diğerlerine hizmet ederek, hayalini kurduğum bir şeyi kaybetmenin yasını tutmaktan başka bir amacım var."

Qhuinn derin bir nefes alırken, kadına saygı duymak zorundaydı. Pencerenin önünde acıma partisi falan yoktu. Gerçekleri bildiği gibi anlatıyordu.

Kahretsin, o gerçekten de her zaman istediği türden bir shellan'dı. Yürüyen her şeyi becerirken bile aklının bir köşesinde kendini hep uzun vadeli bir kadınla birlikte görüyordu. Kusursuz bir soydan gelen ve çok klas bir kadın... Ailesinin sadece onaylamakla kalmayıp, elde ettiği için ona biraz saygı duyabileceği türden bir kadın.

Bu onun hayaliydi. Ancak şimdi ortaya çıktığına göre... şimdi yatak odasının karşısında durup yüzüne baktığına göre... tamamen başka bir şey istiyordu.

"Keşke sana karşı derin bir şeyler hissedebilseydim," dedi kabaca, gerçeğe gerçekte karşılık vererek. "Senin için hissetmem gereken şeyi hissetmek için neredeyse her şeyi yapardım. Sen... benim fantezi kadınımsın. Her zaman istediğim ama asla sahip olamayacağımı düşündüğüm her şey."

Gözleri o kadar büyüdü ki iki ay gibiydiler, güzel ve parlıyorlardı. "O zaman neden..."

Yüzünü ovuşturdu ve ne dediğini merak etti.

Ne bok yediğini.

Avuçlarını çektiğinde geride, üzerinde çok fazla düşünmeyi reddettiği bir kayganlık kalmıştı.

"Aşığım," dedi kısık sesle. "Başka birine. İşte bu yüzden."

OTUZ BİR

Koridorda bir kargaşa. Karışık ayak sesleri... alçak sesle küfürler... ara sıra duyulan donuk gümbürtüler.

Tüm bu gürültü Manny'yi uyandırdı ve koridordaki ses geçidi geçip giderken bir saniye içinde bilinci tamamen yerine geldi. Rahatsızlık devam etti, sonra sanki bir kapı gösterinin üzerine kapanmış gibi aniden kesildi. Her ne ise.

Başını Payne'in yatağına koyduğu yerden doğrulup hastasına baktı. Çok güzeldi. Tek kelimeyle güzel. Ve istikrarlı bir şekilde uyuyor-

Işık şaftı tam suratına çarptı.

Jane'in sesi, kapının önünde siyah bir kesit olarak dururken gergindi. "Burada bir çift ele daha ihtiyacım var. Derhal."

İkinci kez sormak yok. Manny kapıya yöneldi, içindeki cerrah soru sormadan işe koyulmaya hazırды.

"Elimizde ne var?"

Onlar hızla ilerlerken Jane kırmızı lekeli önlüğünü fırçaladı. "Çoklu travmalar. Çoğunlukla bıçaklar, bir de silahla vurulma. Ve bir tane daha var."

Birlikte muayene odasına girdiler ve Tanrım... kahretsin... her yerde yaralı adamlar vardı - köşelerde durmuş, masaya yaslanmış, tezgâha eğilmiş, volta atarken küfrediyorlardı. Elena ya da Elaina, hemşire, masanın yanında neşter ve iplik çıkarmakla meşguldü.

ve avluda gümüş bir tepside herkese su getiren küçük, yaşlı bir adam vardı.

"Henüz triyaj yapmadım," dedi Jane. "Çok fazlalar."

"Fazladan stetoskop ve tansiyon aleti nerede?"

Bir dolabın yanına gitti, bir çekmeceyi açtı ve ikisini de fırlattı. "Kan basıncı alışkın olduğunuzdan çok daha düşük. Kalp atış hızı da öyle."

Bu da, bir tıp uzmanı olarak, başlarının belada olup olmadığına karar vermesinin gerçek bir yolu olmadığı anlamına geliyordu.

Ekipmanı bir kenara koydu. "Sen ve hemşire değerlendirmeleri yapsanız iyi olur. Ben hazırlık yapacağım."

"Muhtemelen daha iyi," diye kabul etti Jane.

Manny, malzemelerle verimli bir şekilde çalışan sarışın hemşirenin yanına gitti. "Bundan sonrasını ben devralıyorum. Sen Jane'e okumalarda yardım et."

Kısa bir süre başını salladı ve hemen hayati bulguları almaya başladı.

Manny çekmeceleri açtı ve ameliyat setlerini çıkarıp tezgâhın üzerine dizdi. Ağrı kesici ilaçlar dik duran bir dolaptaydı; şırıngalar ise aşağıdaydı. Her şeyi karıştırırken profesyonel kaliteden etkilendi: Jane'in bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama her şey hastane kalitesindeydi.

On dakika sonra Jane, o ve hemşire odanın ortasında buluştular. "Durumu kötü olan iki kişi var," dedi Jane. "Rhage ve Phury çok kan kaybediyor, atardamarların kesilmesinden endişeleniyorum çünkü kesikler çok derin. Z ve Tohr'un röntgene ihtiyacı var ve sanırım Blaylock'un karnındaki o kötü yarayla birlikte beyin sarsıntısı da geçiriyor."

Manny lavaboya yöneldi ve ovalamaya başladı. "Hadi yapalım şunu." Etrafına bakındı ve sol botunun altında kan birikintisi olan devasa sarışın orospu çocuğunu işaret etti. "Onu ben alırım."

"Tamam, Phury ile ben ilgilenirim. Ehlena, sen şu kırık kemiklerin fotoğraflarını çekmeye başla."

Bunun bir saha durumu olduğunu göz önünde bulunduran Manny, malzemelerini hastasının yanına götürdü; hasta daha önce yere yığıldığı yerde uzanmıştı. Koca piç baştan aşağı siyah deri giymişti ve çok acı çekiyordu, başı geriye düşmüş ve dişleri sıkılmıştı.

"Senin üzerinde çalışacağım," dedi Manny. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Eğer kan kaybından ölmemi engelleyebilirsen, hayır."

"Olmuş bilin." Manny eline bir makas aldı. "Önce pantolonunun paçasını keseceğim ve botu atacağım."

"Shitkicker," diye inledi adam.

"Güzel. Ne dersiniz deyin, çıkıyor."

Bağcık açmak yok - lanet şeyin ön tarafındaki kafes örgüsünü kesti ve bir bavul büyüklüğünde bir ayağı kaydırıldı. Sonra deriler dıştan kalçaya kadar kolayca kesildi ve bir takım pantolon gibi açıldı.

"Elimizde ne var, Doktor?"

"Bir Noel hindisi, dostum." "O kadar derin mi?"

"Evet." Kemiğin görüldüğünü ve kanın düzenli bir akış halinde dışarı pompalandığını söylemeye gerek yok. "Yeniden fırçalamam lazım. Hemen döneceğim."

Lavaboya vurduktan sonra Manny bir çift eldiven taktı, tekrar oturdu ve bir cam şişe lidokain almaya gitti.

İri, Sarışın ve Kanamalı onu durdurdu. "Acı için endişelenme doktor. Beni dikin ve kardeşlerimi tedavi edin, onların benden daha çok ihtiyacı var. Kendim ilgilenirdim ama Jane izin vermiyor."

Manny durakladı. "Kendini dikersin."

"Senin hayatta olduğun on yıllardan daha uzun süredir bunu yapıyorum, Doktor." Manny başını salladı ve nefesinin altında mırıldandı.

"Üzgünüm, sert çocuk. Sızıntın üzerinde çalışırken mastürbasyon yapma riskini göze alamam."

"Doktor-"

Manny işaret etti onun ŞIRINGA doğru içine ve Hastasının şaşırtıcı derecede yakışıklı yüzünü.

"Kapa çeneni ve arkana yaslan. Sen

Bu yüzden endişelenmeyin, yalakalık yapacak ve kahramanlık taslayacak çok şey olacak."

Bir duraklama daha. "Tamam, tamam, Doktor. Tanganı düğümleme. Sadece beni geç... ve onlara yardım et."

Adamın sadakatine saygı duymamak elde değil.

Manny hızlı çalışarak bölgeyi elinden geldiğince uyuşturdu ve iğneyi kontrollü bir daire çizerek ete batırdı. Tanrım, bu onu tıp fakültesine geri götürdü ve garip bir şekilde, son zamanlarda yaptığı ameliyatların yapmadığı bir şekilde onu canlandırdı.

Bu... sesi sonuna kadar açılmış bir gerçeklikti. Ve bu ses hoşuna gitmediyse lanet olsun ona.

Bir yığın temiz havlu kaparak bacağın altına soktu ve yarayı yıkadı. Hastası tıslayıp sertleşirken, "Sakin ol koca adam. Sadece temizleyeceğiz."

"Hayır... sorun yok..."

Cehennem değildi ve Manny ağrı kontrolü alanında daha fazlasını yapabilmeyi diledi, ama zaman yoktu. İlgilenilmesi gereken bileşik kırıklar vardı: Stabilize et. Devam et.

Biri inlerken ve sol tarafta bir dizi küfür daha çınlarken, Manny atardamardaki küçük bir yırtığı halletti; sonra kasi kapatıp fasya ve deriye geçti. "Harika gidiyorsun," diye mırıldandı o beyaz mafsallı yumrukları fark ettiğinde.

"Benim için endişelenme."

"Doğru, doğru... kardeşlerin." Manny bir an durakladı. "Sen iyisin, bunu biliyorsun."

"Siktir... o..." Dövüşçü dişlerini göstererek gülümsedi. "Ben ... mükemmel."

Sonra adam gözlerini kapatıp arkasına yaslandı, çenesi o kadar gergindi ki yutkunabilmesi mucizeydi.

Manny kaliteden ödün vermeden olabildiğince hızlı çalıştı. Ve tam altmış dikişlik çizgiyi gazlı bezle silerken Jane'in haykırışını duydu.

Kafasını çevirerek, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Muayene odasının kapısında, Jane'in kocası Red Sox'un kollarına sarılmış, araba çarpmış gibi görünüyordu: Cildi soluktu, gözleri yuvalarından fırlamıştı ve... lanet olsun, botu -boktan tekmesi- ters yöne bakıyordu.

Manny hemşireyi çağırdı. "Bunu sarabilir misiniz?" Mevcut hastasına bakarak, "Gidip bakmam lazım" dedi.

"Git." Adam onun omzunu tokatladı. "Ve teşekkürler, Doktor. Bunu unutmayacağım."

Yeni gelene doğru ilerlerken, Manny o keçi sakallı koca ağızlı adamın ameliyat etmesine izin verip vermeyeceğini merak ediyordu. Çünkü o bacak? Odanın öbür ucundan bile tamamen mahvolmuş görünüyordu.

Butch onu muayene odasına götürdüğünde Vishous'un bilinci gidip geliyordu. Diz ve kalça kombinasyonu acının ötesine geçip başka tür bir bölgeye girmişti ve bunaltıcı hisler gücünü ve düşünce süreçlerini tüketiyordu.

Ancak kötü durumda olan tek kişi o değildi. Butch kapı aralığından güçsüzce geçerken V'nin kafasını pervaza çarptı.

"Siktir!"

"Kahretsin, özür dilerim."

"Bırak... kovaya," diye soludu V, şakağı çığlık atmaya başladığında, sikik herif "Welcome to the Jungle" in akapella versiyonunu armonize ediyordu.

Cehennemden gelen konseri kapatmak için gözlerini açtı ve dikkatinin dağılmasını umdu.

Jane tam önündeydi, kanlı, eldivenli bir elinde dikiş iğnesi vardı, saçları bir saç bandıyla arkaya toplanmıştı.

"O olmaz," diye inledi. "O olmaz... o olmaz..."

Tıp uzmanları asla arkadaşlarını tedavi etmemeliydi; bu felakete davetiye çıkarmak demekti. Dizinin ya da kalçasının kalıcı olarak sakatlanmasını istemiyordu. Tanrı biliyordu ki aralarında zaten yeterince sorun vardı.

Manny Shellan'ın önüne geçti. "O zaman tek seçeneğin benim. Bir şey değil."

Vishous gözlerini devirdi. Harika. Ne seçim ama.

"Kabul ediyor musun?" diye sordu insan. "Ya da belki bir süre düşünmek istersin, böylece eklemlerin bir flamingonunki gibi iyileşir. Ya da bacağın kangren olur ve düşer."

"Peki, bu bir ... satış konuşması değilse." "Ve cevap ... ?"

"Güzel. Evet."

"Onu masaya yatırın."

Butch yerleşim rutininde dikkatliydi ama yine de V, ağırlığı yeniden dağıtılırken neredeyse ikisinin üzerine kusacaktı.

"Orospu çocuğu-" Tam küfür dudaklarından dökülürken, cerrahın yüzü kendisininkinin üzerinde belirdi. "Konuş Manello, bana bu kadar yakın olmak... istemezsin..."

"Beni yumruklamak mı istiyorsun? Tamam, ama bacağın üzerinde çalışana kadar bekle."

"Hayır, midem bulanıyor..."

Manello başını salladı. "Burada biraz ağrı kontrolüne ihtiyacım var. Biraz Demer alalım-"

"Demerol değil," dedi V ve Jane birlikte.

V'nin gözleri ona doğru kaydı. Yolun karşısına geçmiş ve yere uzanmış, Blaylock'un karnının üzerine eğilmiş, kötü görünen bir yarayı dikiyordu. Elleri kaya gibi sağlamdı ve yaptığı iş kesinlikle mükemmeldi, onunla ilgili her şey profesyonel yetkinliğin resmiydi. Yüzünden akan gözyaşları hariç.

Bir iniltiyle başını kaldırıp üstündeki avizeye baktı.

"Morfin iyi mi?" Manello, V'nin motorcu ceketinin kolunu keserken sordu. "Ve sert davranmaya zahmet etme."

İhtiyacım olan son şey, ben orayı kurcalarken senin kendi kendine havlaman."

Jane bu kez cevap vermeyince V cevap verdi. "Evet. Bu harika." As a ŞIRINGA oldu Dolu, Butch Basamaklı yukarı içine Cerrahın ızgarası. Polis soluduğu için ne kadar etkisiz hale gelmiş olsa da konuşurken ölümcül bir tavır sergiliyordu. "Ben arkadaşımı becermemeni söylemem gerek. Tamam."

Cerrah küçük cam şişe ve iğne rutinine göz gezdirdi. "Şu anda seksi düşünmüyorum, çok teşekkür ederim. Ama eğer düşünseydim, kesinlikle onunla olmazdı. Bu yüzden kime dokunduğum konusunda endişelenmek yerine, hepimize bir iyilik yapıp duş almaya ne dersin? Berbat kokuyorsun."

Butch gözlerini kırıştırdı. Sonra biraz gülümsedi. "Taşakların var." "Ve pirinçten yapılmışlar. Kilise çanları kadar da büyükler."

Sonra V'nin bildiği tek şey, soğuk bir şeyin kolunun birleşme noktasına sürtündüğü oldu; sonra bir iğne battı ve kısa bir süre sonra küçük bir gezintiye çıktı, vücudu hafif ve havadar bir pamuk topuna dönüştü. Arada bir acı duyuyor, bağırsaklarından yukarı doğru sallanıyor ve onu kalbinden vuruyordu. Ama bu Manello'nun yarasına yaptığı şeyle bağlantılı değildi: V, kardeşlerini tedavi eden eşinden gözlerini alamıyordu.

Görüşünün dalgalı camından, kadının Blay ile ilgilenmesini ve ardından Tohrment üzerinde çalışmasını izledi. Kulakları pek iyi çalışmadığı için ne dediğini duyamıyordu ama Blay'in minnettar olduğu belliydi ve Tohr da onun varlığıyla rahatlamış görünüyordu. Zaman zaman Manello ona bir şey soruyor ya da Ehlena onu bir soruyla durduruyor ya da Tohr yüzünü buruşturuyor ve Ehlena onu sakinleştirmek için duraklıyordu.

Bu onun hayatıydı, değil mi? Bu şifa, bu mükemmellik arayışı, hastalarına olan bu sonsuz bağlılık.

Onlara karşı olan görevi onu tanımlıyordu, değil mi?

Ve onu bu halde görmek, Payne ile aralarında geçenleri yeniden düşünmesine neden oldu. Eğer Payne kendi canına kıymaya kararlı olsaydı, Jane şüphesiz

onu durdurmaya çalıştı. Ve sonra yapamayacağı ortaya çıktığında ...

Aniden, sanki onun kendisine baktığını biliyormuş gibi, Jane'in gözleri onunkilere döndü. O kadar gölgeliydiler ki renkleri zar zor seçilebiliyordu ve sanki adam yaşama isteğini içinden çekip almış gibi bir an için bedensel formunu kaybetti.

Cerrahın yüzü yoluma çıktı. "Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?"

"Ne?" V kalın, kuru dilinin etrafında sordu.

"İnledin."

"Dizim hakkında değil."

"Sadece dizin değil." "...

ne... ?"

"Sanırım kalçan yerinden çıkmış. Pantolonunu tamamen çıkaracağım."

"Her neyse..."

V, Jane'e bakmaya devam ederken, makasın derisinin her iki yanından geçtiğini hayal meyal fark etti ama cerrahın tüm deriyi ne zaman çıkardığını tam olarak biliyordu. Adam keskin bir tıslama sesi çıkardı... bu ses çabucak örtüldü.

Tepkinin Eski Dildeki dövmeli uyarılarla ilgili olmadığından eminim.

"Özür dilerim Doktor," diye mırıldandı V, belinden aşağısı dağınık olduğu için neden özür dilediğinden emin değildi.

"Ben, ah... Ben seni örteceğim." İnsan uzaklaştı ve V'nin karnının alt kısmına örttüğü bir battaniyeyle geri döndü. "Sadece eklemlerine bakmam gerekiyor."

"Sen... bunu yap."

Vishous'un gözleri Jane'e döndü ve kendini merak ederken buldu... eğer ölmemiş ve olduğu gibi geri getirilmiş olsaydı, çocuk sahibi olmayı deneyecekler miydi? Babasının ona verdiği zararlarla orgazmdan başka bir şeye sahip olabileceği şüpheliydi. Ve hiç çocuk istememişti, hâlâ da istemiyor.

Yine de mükemmel bir anne olabilirdi. Yaptığı her işte iyiydi.

Hayatta olmayı özlüyor muydu?

Neden bunu ona hiç sormamıştı?

Cerrahın yüzünün geri dönüşü düşünmesini engelledi. "Kalçanız yerinden çıkmış. Dizin üzerinde çalışmadan önce onu düzeltmem gerekecek çünkü dolaşımın konusunda endişeliyim. Tamam mı?"

"Sadece beni iyileştir," diye inledi V. "Ne gerekiyorsa yap."

"Güzel. Bunun için dizine geçici bir destek taktım." İnsan, duş isteğine rağmen kendini en az iki adım ötedeki duvara yaslamış olan Butch'a baktı. "Yardıma ihtiyacım var. Etrafta elleri boşa olan başka kimse yok."

Polis tam üzerindeydi, gücünü toplayıp yanına geldi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Leğen kemiğini yerinde tutun." İnsan, V'nin bacaklarının dibindeki paslanmaz çelik masanın üzerine zıpladı ve başını avizeye çarpmamak için çömeldi. "Bu bir kas işi olacak, bunu yapmanın başka yolu yok. Yüzünü bana dönmeni istiyorum ve ellerini nereye koyacağını göstereceğim."

Butch hemen programa başladı, yaklaştı ve aşağı uzandı. "Nereye?"

"İşte." V kalçalarının her iki yanında belli belirsiz sıcak bir ağırlık hissetti. "Biraz daha sağ dış tarafa. Güzel."

Butch omzunun üzerinden V'ye baktı. "Buna hazır mısınız?"

Aptalca bir soru. Birine kafa kafaya çarpışmaya hazır olup olmadığını sormak gibi.

"Çok heyecanlıyım,"

diye mırıldandı V.

"Sadece bana odaklan."

Ve V yaptı... polisin ela gözlerindeki yeşil benekleri, kırık burnunun hatlarını ve saat beş yönündeki gölgesini gördü.

İnsan V'nin alt baldırını tutup kaldırmaya başladığında, V masaya doğru kalktı ve başı geriye düştü,

Çenesi zorlanıyordu.

"Sakin ol," dedi polis. "Bana odaklan."

Doğru. Acı vardı, ve sonra ACI vardı. Bu **acıydı**.

Vishous nefes almak için çabaladı, sinir yolları sinyallerle doluydu, dış derisi sağlam kalsa bile vücudu patlıyordu.

"Ona nefes almasını söyle," dedi biri. Muhtemelen insandı. Evet, bu olacaktı. Olmayacaktı.

"Tamam, üç deyince eklemi yerine oturtmaya zorlayacağım, hazır mısın?"

V'nin adamın kiminle konuştuğuna dair hiçbir fikri yoktu ama eğer konuşan oysa, cevap vermesine imkân yoktu. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi, ciğerleri taş gibiydi ve beyni gecenin Las Vegas'ı gibiydi ve-

Üç!"

Vishous çığlık attı.

Daha gürültülü olan tek şey kalçanın yer değiştirirken çıkardığı patırtıydı. Ve Conscious Inn & Suites'ten ayrılmadan önce gördüğü son şey Jane'in panik içinde başını sağa sola çevirmesiydi. Gözlerinde tam bir dehşet vardı, sanki hayal edebileceği en kötü şey onun acı içinde olmasıydı....

İşte o zaman onu hâlâ sevdiğini anladı.

OTUZ - İKİ

Malikânede, Qhuinn'in yatak odasında büyük bir sessizlikten başka bir şey yoktu; gerçek ya da mecazi olsun, bir bomba attığınızda bu tipik bir durumdu.

Tanrım, bu sözleri söylediğine inanamıyordu: Burada sadece o ve Layla olmasına rağmen, Caldwell şehir merkezindeki bir binanın tepesine çıkıp megafonla anons yapmış gibi hissetti.

"Arkadaşın," diye fısıldadı Layla. "Blaylock."

Qhuinn'in kalbi dondu. Ama bir an sonra kendini başını sallamaya zorladı. "Evet. Bu o."

Bir tür tiksinti ya da yüz buruşturma ya da... hatta şok bekledi. Geldiği yerde homofobiye fazlasıyla aşinaydı ve Tanrı aşkına, Layla bir Seçilmiş'ti, bu da o eski okul glymera saçmalığını olumlu anlamda aydınlanmış gösteriyordu.

Güzel bakışları adamın yüzünde takılı kaldı. "Sanırım biliyordum. Sana nasıl baktığını gördüm."

O artık yoktu. Ve ... "Bu seni rahatsız etmiyor mu? Başka bir erkek olduğunu mu?"

Hafif bir duraksama oldu. Ve sonra verdiği cevap onu tuhaf bir şekilde dönüştürdü: "Hiç de değil. Neden olsun ki?"

Qhuinn başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Çünkü onun gözlerinde parlayan şey için endişeleniyordu. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Tek yapabildiği omuz silkmekti.

Kim derdi ki kabul edilmek, tüm o reddedilmeler kadar tuhaf bir şekilde acı verici olacak.

"Bence gitsen iyi olur," dedi kabaca.

"Neden?"

Çünkü çim fıskiyesi olarak çalışmayı şiddetle düşünüyordu ve kimsenin önünde ağlamaklı bir söğüt olmak istemiyordu. Onun bile.

"Efendim, her şey yolunda." Sesi kaya gibi ciddiydi. "Sizi kimi sevdiğinize göre değil... onları nasıl sevdiğinize göre değerlendiriyorum."

"O zaman benden nefret etmelisin." Tanrım, ağzı neden hâlâ çalışıyordu? "Çünkü onun lanet kalbini kırdım."

"Yani... nasıl hissettiğinizi bilmiyor mu?"

"Hayır." Qhuinn gözlerini ona dikti. "Ve yapmayacak, anlaşıldı mı? Kimse bilmiyor."

Başını eğdi. "Sırrınız benimle güvende. Ama onun sana nasıl baktığını çok iyi biliyorum. Belki de ona söylemelisin."

"Sizi zor yoldan öğrendiğim bir dersten kurtarmama izin verin. Çok geç olduğu zamanlar vardır. O şimdi mutlu ve bunu hak ediyor. Siktir et, ben sadece kenardan izliyor olsam bile onun aşık olmasını istiyorum."

"Peki ya sen?"

"Peki ya ben." Parmaklarını saçlarında gezdirmeye başladı ve hepsini kestiğini fark etti. "Dinle, bu kadar yeter ... Sana söyledim çünkü aramızdaki bu meselenin senin yeterince iyi ya da çekici olmamanla ilgili olmadığını bilmeni istiyorum. Gerçekten mi? Başkalarıyla cinsel olarak birlikte olmaktan bıktım. Artık bunu yapmayacağım. Beni hiçbir yere götürmüyor ve ... evet. Bütün bunlarla işim bitti."

Ne kadar ironik. Artık Blay'le birlikte olmadığına göre, o herife sadık kalıyordu.

Layla onun yanına gelip yatağa oturdu, bacaklarını düzeltti ve zarif, solgun elleriyle bornozunu düzeltti. "Bana söylediğine sevindim."

"Biliyorsun... ben de öyleyim." Uzandı ve onun avucunu tuttu. "Ve bir fikrim var."

"Gerçekten mi?"

"Arkadaşlar. Sen ve ben. Sen buraya gel, ben seni besleyeyim ve birlikte takılalım. Arkadaş olarak."

Gülümsemesi inanılmaz derecede hüzünlüydü. "Söylemeliyim ki... bana o kadar da özel bir şekilde değer vermediğini hep biliyordum. Bana büyük bir çekingenlikle dokundun ve beni mest eden şeyler gösterdin - ama hissettiğim tutkunun altında...."

"Sen de bana aşık değilsin, Layla. Sadece değilsin. Fiziksel bir sürü şey hissettin ve bu da sana duygusal olduğunu düşündürdü. Sorun şu ki, bedenin bağ kurmak için ruhun ihtiyaç duyduğundan çok daha azına ihtiyacı var."

Boştaki elini kalbinin üzerine koydu. "Acı orada."

"Çünkü bana aşık oldun. O da geçecek. Özellikle de doğru adamla tanıştığınızda."

Tanrım, şuna bak. Bir haftada sürtüklükten kamp danışmanlığına. Sırada: The-fucking-View'a konuk olmak var.

Ön kolunu uzattı. "Damarımı al ki bu tarafta daha uzun süre kalabilesin ve hayattan ne istediğini -ne olman ya da ne yapman gerektiğini değil, ne istediğini- bulabilesin. Yapabilirsem sana yardım bile ederim. Tanrı biliyor ya, kaybolma konusunda oldukça tecrübeliyim."

Uzun bir an oldu. Sonra yeşil gözleri onunkilere kaydı. "Blaylock... ne kaçırdığını bilmiyor."

Quinn başını acımasızca salladı. "Oh, bunun çok farkında. Güven bana."

Temizlik çocuk oyuncağı değildi.

Jane temizlik dolabından bir kova ve paspas çıkarırken, malzemelerini geri almak için gerekli olan yeniden sıralamayı gözden geçirdi.

Olmaları gerekiyordu: Yüz paket gazlı bez kullanmışlardı; iğne-iplik oranı şaka gibiydi; doğrudan sargı bezinden çıkmışlardı....

Poposuyla muayene odasının kapısını açtı, paspas başlığını kullanarak kovayı salladı ve sonra bir nefes aldı. Yerde ve duvarlarda her yerde kan vardı. Kırmızı lekeli beyaz gazlı bez tomarları Freddy Krueger'in toz tavşanlarına eşdeğerdi. Üç biyolojik tehlike torbası, şişkinlik için bir antiaside ihtiyaç duyulacak kadar doluydu.

Ve armut ağacında bir keklik.

Sonrasıyla yüzleştğinde, Manny yanında olmasaydı Kardeşlerden birini kaybedebileceklerini fark etti. Örneğin Rhage kan kaybından ölebilirdi. Ya da Tohr- çünkü basit bir omuz yaralanması gibi görünen şeyin çok daha fazlası olduğu ortaya çıkmıştı.

Manny sonunda onu ameliyat etmek zorunda kaldı. Vishous'un ameliyatını bitirdikten sonra.

Gözlerini kapatarak ağır başını paspasın sivri tepesine dayadı. Bir hayalet olarak, eskiden olduğu gibi yorulmuyordu: ağrı ya da sızı yoktu, sanki biri iki ayak bileğine halter bağlamış gibi sürüklenmiyordu. Artık yorulan ruhuydu, öyle ki göz kapaklarını kapatıp hiçbir şey görmemesi ve yapmaması gerekiyordu, sanki beyninin devre kartının kapatılması ve soğutulması gerekiyormuş gibi.

Ve o zaman uyudu. Ve rüya gördü.

Ya da ... muhtemelen bugün olduğu gibi ... değil.

Uykusuzluk zaman zaman sorun olmaya devam ediyordu- "Önce onu süpürmen gerekecek."

Başını kaldırarak Manny'ye gülümsemeye çalıştı. "Sanırım haklısın."

"Bunu benim halletmeme ne dersin?"

Hayır, olmaz. Kendini diğer nekahet odasına kilitleyip tavana bakacak kadar acelesi yoktu. Ayrıca Manny de en az onun kadar yorgun hissetmeliydi.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu ona.

"Saat kaç?"

Saatine baktı. "Saat bir." "Öğleden sonra mı?"

"Evet."

"Yaklaşık on iki saat kadar." Buna şaşırılmış görünüyordu.

Masanın üzerindeki telefona uzandı. "Fritz'i arayacağım."

"Dinle, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Düşmek üzere olmalısın." "Aslında harika hissediyorum."

Tam bir erkek gibi değil miydi? Tabii... Bitkin değil de enerjik görünüyordu.

Her neyse. Hala onu besliyordu.

Siparişin verilmesi bir dakikadan fazla sürmedi ve Fritz bu istek karşısında heyecanlandı. Genellikle Son Yemek'ten sonra kâhya ve personeli günlük temizlik başlamadan önce kısa bir dinlenme için istirahate çekilirdi ama onlar çalışıyor olmayı tercih ederlerdi.

"Temizlik dolabı nerede?" Manny sordu.

"Koridorun sonunda. Solunda."

Kadın kovayı Lysol ve suyla doldururken, adam bir süpürge bulup geri geldi ve işi halletti.

Yan yana çalışırken tek düşünebildiği Vishous'tu. Kardeşleri tedavi etme telaşı sırasında konsantre olması gereken o kadar çok şey vardı ki... Ama şimdi paspasın özensiz tüylerini karo zemin üzerinde bir ileri bir geri süpürürken, sanki beyninde perde arkasında kalmış olan tüm endişeler serbest kalmış ve zihinsel korkuluklarına hücum etmişti.

Onun dışında herkes.

Onun bunu tekrar tekrar söylediğini duydu, kül rengi yüzünü, buz gibi gözlerini ve kendisini nasıl dışarıya kapattığını gördü.

Tuhaf... ona bahşedilen sonsuzluk her zaman en büyük lütuf gibi görünmüştü. Ta ki sevdiği adam olmadan sonsuza kadar yaşayacağını hayal edene kadar.

Artık bir lanetti.

Nereye gidecekti ki? Yerleşkede kalmaya devam edemezdi. Bu şekilde birbirlerinden uzaklaşırlarsa olmazdı. Bu herkes için çok zordu-"

İşte."

Jane yüzünün önünde bir mendil uçuşurken sıçradı. Küçük beyaz kare Manny'nin küt parmak uçlarından sarkıyordu ve o öylece bakarken mendili tekrar salladı.

"Ağlıyorsun," dediğini duydu.

Paspasın sapını dirseğinin kıvrımına götürerek adamın teklifini kabul etti ve adamın haklı olduğunu görünce şaşırıldı: Gözlerini kurulayıp şöyle bir baktığında mendilin nemli olduğunu gördü.

"Biliyor musun," dedi Manny, "seni böyle görünce keşke o lanet bacağını kesmiş olsaydım diyorum."

"Bu sadece kısmen onun hatası."

"Sen öyle diyorsun. İstedğim gibi bakmaya iznim var." Şöyle bir baktı. "Onlardan bir tane daha var mı?"

Bir kutuyu öne doğru tuttu ve kadın birkaç tane daha çıkardı. Dab. Dab. Hassas burun sümürme. Dab. Ağlama krizini hızlıca bir ... iki ... üç ... çöp kutusuna atarak tamamladı.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Kız başını kaldırıp baktığında, adamın öfkesi yüzünün tam ortasıdaydı ve gülümsemek zorunda kaldı. "Bunu özlemişim."

"Neyi kaçırdım?"

"Sık sık takındığın şu sinirli ifade. Bana eski güzel günleri hatırlatıyor." Ona sabit bir şekilde baktı. "V iyi olacak mı?"

"Eğer seninle uğraştığı için kıcına tekmeyi basmazsam, evet."

"Çok cesurca." Ve bunda ciddiydi. "Bu gece harikaydın." O da bunu kastetmişti.

Kleenex'i tezgahın üzerine koydu. "Sen de öyleydin. Bu çok sık oluyor mu?"

"Pek sayılmaz. Ama içimde bunun değişebileceğine dair bir his var."

İşe geri dönerek paspasla birkaç üstünkörü geçiş yaptı, zeminin durumunu gerçekten iyileştirmede ama sadece etraftaki kanı temizledi. Bu noktada, muhtemelen yeri hortumla yıksa daha şanslı olurdu.

Birkaç dakika sonra kapı çalındı ve Fritz başını içeri soktu. "Yemeğiniz hazır. Nerede yemek istersiniz?"

"Ofiste alacak," diye cevap verdi Jane. "Masada." Eski iş arkadaşına bir göz attı. "Hava soğumadan gitsek iyi olur."

Manny'nin gözlerindeki bakış orta parmağın gözdeki eşdeğeri idi, ama o sadece iyi yolculuklar demekle yetindi. "Git. Sonra da biraz dinlen."

Ama kimse Manny Manello'ya ne yapması gerektiğini söylemedi. "Hemen geliyorum," dedi uşağa.

Fritz dışarı çıkarken, eski patronu ellerini kalçalarına koydu. Kadın kendini bir tartışmaya hazırlasa da, Fritz'in tek söylediği "Evrak çantam nerede?" oldu.

Jane gözlerini kırptırınca omuz silkti. "Benimle konuşman için seni azarlayacak değilim."

"Demek yeni bir sayfa açtın."

"Git, ben." Başıyla duvara monte edilmiş telefonu işaret etti. "Mesajlarımı kontrol etmem gerekecek ve lanet cep telefonumu geri istiyorum."

"Ah... tamam, arabanız kapalı otoparkta olmalı. Koridordan aşağı inin. Belki Porsche'nizdedir?"

"Teşekkürler-"

"Gitmeyi mi düşünüyorsun?"

"Her zaman." Döndü ve kapıya doğru gitti. "Tek düşünebildiğim bu."

Şey... bu iki kişi demek değil miydi? Ama Jane onun burada olmayacağını hiç düşünmemişti.

Geleceğiniz hakkında çok parlak fikirlere sahip olmanın yararlı olmadığını kanıtı.

OTUZ - ÜÇ

Geleneksel olarak, glymera içinde ve arasında, bir kişi başka birinin evine girdiğinde, ev sahibinin uşağı doggen tarafından uzatılan gümüş bir tepsiye bir çağrı kartı yerleştirilirdi. Kartta kişinin özgün adı ve soyu yer alırdı ve amaç ziyaretçiyi duyurmak ve aynı zamanda üst sınıfları şekillendiren ve tanımlayan sosyal adetlere saygı göstermektir.

Ancak, kişi yazamadığında ya da okuyamadığında... ya da daha doğrusu, daha içgüdüsel ve daha az vekil olan iletişim yöntemlerini tercih ettiğinde?

Sonra biri, işlediği ölümlerin cesetlerini "ev sahibinin" bulması için bir ara sokağa bıraktı.

Xcor oturduğu masadan kalktı ve kahve fincanını yanına aldı. Diğerleri aşağıda uyuyordu ve onlara katılması gerektiğini biliyordu ama dinlenmek yoktu. Bu gün değil. Belki bir sonraki gün de.

O bölünmüş ama kıvranan lesser'ları geride bırakmak hesaplanmış bir riskti. Ya insanlar onları bulursa? Bela. Yine de buna değirdi. Gazap ve Kardeşlik bu kıtayı çok uzun zamandır yönetiyordu ve bunun sonu neydi? Azalan Topluluğu varlığını sürdürdü. Vampir nüfusu dağılmıştı. Ve o kibirli, hantal, beceriksiz insanlar her yerdeydi.

Xcor alt kattaki koridorda durakladı ve kalıcı ikametgâhının etrafına bakındı. Throe'nun güvence altına aldığı ev gerçekten de uygun bir yerdi. Taştan yapılmıştı ve eskiydi.

ve dış mahallelerde, amaçlarına son derece uygun iki değer ölçüsü. Hayatının bir döneminde oldukça gösterişli bir yermiş, ancak o zaman solmuş ve kibarlığı da azalmış. Şimdi, eskiden olduğu gibi bir kabuktan ibaretti ve onun ihtiyaç duyduğu her şeye sahipti: sağlam duvarlar, sağlam çatı ve erkeklerini barındıracak kadar büyüktü.

Yerin üstündeki bu odalarda ya da ikinci kattaki yedi yatak odasında pek sık kimse bulunmazdı. Her pencerenin üzerine ağır perdeler çekilmiş olsa da, gündüz saatlerinde her şeyin yeterince güvenli olması için sayısız cam bölmenin tuğlalarla örülmesi gerekiyordu.

Gerçekten de hepsi yeraltında, mahzende kaldı.

Eski güzel günler geri geldi, diye düşündü, çünkü ayrı konaklama anlayışı ancak modern zamanlarda kök salmıştı. Daha önce birlikte yemişler, birlikte sevişmişler ve bir grup olarak dinlenmişlerdi.

Askerlerin yapması gerektiği gibi.

Belki de toprağın altında kalmalarını isterdi. Birlikte.

Yine de aşağıda onlarla birlikte değildi ve olmamıştı da. Huzursuz ve tedirgin, kovalamaya hazır ama şu anda avı olmayan biri olarak boş odadan boş odaya gidiyor, bu yeni dünyayı fethetme arzusuyla birlikte tozu dumana katıyordu.

"Onlar bende. Hepsi bende."

Xcor durdu. Bardağının kenarından bir avuç aldı. Arkasını döndü. "Ne kadar zekisin."

Throe bir zamanlar oldukça büyük bir salon olan ama artık soğuk ve boş olan odaya girdi. Dövüşçü hâlâ deri giysiler içindeydi ama her nasılsa zarif bir görünüm sergiliyordu. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Diğerlerinin aksine soyu, altın sarısı saçları ve gök mavisi gözleri kadar mükemmeldi. Vücudu ve çehresi de öyleydi: Üzerinde ya da içinde hiçbir kusur yoktu.

Ne var ki, o da piçlerden biriydi.

Erkek boğazını temizlediğinde Xcor gülümsedi. Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra bile Throe onun varlığından rahatsızlık duyuyordu. Ne kadar tuhaf.

"Ve..." Xcor sordu.

"Şu anda Caldwell'de iki ailenin kalıntıları var. Diğer dört ana soydan geriye kalanlar ise New England olarak sınıflandırılan bölgeye dağılmış durumda. Yani bazıları belki de beş yüz ila yedi yüz mil uzakta."

"Kaç kişiyle akrabasınız?" Boğaz temizleme ile daha fazla. "Beş."

"Beş mi? Bu sosyal takviminizi oldukça hızlı bir şekilde doldurur - herhangi bir ziyaret için uğramayı planlıyor musunuz?"

"Yapamayacağımı biliyorsun."

"Oh... gerçekten." Xcor kahvesini bitirdi. "İhbar edildiğini unutmuşum. Sanırım burada biz dinsizlerle birlikte kalman gerekecek."

"Evet. Yapacağım."

"Mmm." Xcor garip sessizliğin tadını çıkarmak için bir an durdu.

Ancak o zaman da diğer erkeğin bunu mahvetmesi gerekiyordu: "Devam etmek için hiçbir gerekçeniz yok," dedi Throe. "Biz Glymera'dan değiliz."

Xcor dişlerini göstererek gülümsedi. "Kurallar hakkında çok endişeleniyorsun dostum."

"Konseyi toplantıya çağıramazsınız. Böyle bir yetkiniz yok."

"Yeterince doğru. Ancak onlara toplanmak için bir neden sunmak başka bir hikaye. Baskınların ardından kral hakkında homurdanmalar olduğunu söyleyen siz değil miydiniz?"

"Evet ama ne istediğinizi çok iyi biliyorum ve nihai amacınız en iyi ihtimalle ihanet, en kötü ihtimalle de intihar."

"Ne kadar dar görüşlü birisin, Throe. Tüm pratik eğitiminize rağmen, büyük bir vizyon eksikliğiniz var."

"Kralı tahttan indiremezsiniz ve kesinlikle onu öldürmeye çalışmayı düşünmüyorsunuz."

"Öldürmek mi?" Xcor kaşlarını kaldırdı. "Ona yatak yerine bir tabut dilemiyorum. Uzun boylu değil. Ona uzun bir yaşam diliyorum... öyle ki başarısızlığının suyunda pişebilsin."

Throe başını salladı. "Ondan neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum." "Lütfen." Xcor gözlerini devirdi. "Ona karşı hiçbir şeyim yok.

kişisel olarak. Benim göz diktiğim şey onun statüsü, saf ve basit. Ben onun tahtında otururken onun hayatta olması benim için sadece yemeğime eklenen bir baharattır."

"Bazen... korkarım ki delisiniz."

Xcor gözlerini kıstı. "Sizi temin ederim ki... ben ne öfkeliyim ne de deliyim. Ve siz de bu tür yorumlarınızla üzerinde durduğunuz çizgide dikkatli yürümelisiniz."

Eski dostunu öldürebilecek kapasitedeydi. Bugün. Bu gece. Yarın. Babası ona askerlerin diğer silahlardan farksız olduğunu öğretmişti ve tekleme tehlikesiyle karşı karşıya kaldıklarında ne yapacaklardı? Gitmek zorundaydılar.

"Bağışlayın beni." Throe hafifçe eğildi. "Size olan borcum devam ediyor. Sadakatim de öyle."

Tam bir ahmak. Gerçekte, Xcor'un Throe'nun kız kardeşini kirleten erkeği öldürmesi çok değerli bir zaman ve kılıç yatırımı olmuştu çünkü bu sadık ve gerçek savaşçıyı ona bağlamıştı. E'ermore.

Throe bu işi halletmek için kendini Xcor'a satmıştı. O zamanlar erkek, cinayeti kendi eliyle işleyemeyecek kadar züppeydi ve bu yüzden malikânesinin servis girişinden bile içeri asla davet etmeyeceği bir şeyi aramak için kendini gölgelere zorlamıştı. Teklif edilen para geri çevrildiğinde şok olmuş ve Xcor talebini dile getirdiğinde çekip gitmeye başlamıştı.

Kız kardeşinin içinde bulunduğu durumla ilgili hafızasının hızlı bir şekilde canlanması, ondan bir söz almak için yeterliydi.

Ve sonraki eğitim harikalar yaratmıştı. Xcor'un vesayeti altında Throe zamanla sertleşmişti, tıpkı sıcakta dövülmüş çelik gibi. Artık o bir katildi. Artık akşam yemeği partilerinde ve balolarda sosyal statü oynamaktan başka bir işe yarıyordu.

Babasının bir Kardeş olmasına rağmen, soyunun bu dönüşümü bir gelişme olarak görmemiş olması ne kadar da utanç vericiydi. Ailesinin minnettar olacağını düşünürdünüz. Ne yazık ki, zavallıyı evlatlıktan reddetmişlerdi.

Bunu her düşündüğünde Xcor'un gözleri doluyordu.

"Onlara yazacaksın." Xcor tekrar gülümsedi, dişleri karıncalanıyor, aleti de aynı şeyi yapıyordu. "Hepsine yazacaksın ve gelişimizi duyuracaksın. Kayıplarına dikkat çekecek, onlara o yaz gecesi kesilen gençleri ve dişileri hatırlatacaksın. Krallarıyla yapamadıkları tüm görüşmeleri akıllarına getireceksin. Onlar adına gereken öfkeyi dile getirecek ve bunu onların anlayacağı bir şekilde yapacaksınız - çünkü bir zamanlar siz de onlardan biriydiniz. Sonra da çağrılmayı bekleyeceğiz."

Throe eğildi. "Evet, leahdyre'm."

"Bu arada, küçükleri avlayacağız ve öldürdüklerimizin çetelesini tutacağız. Böylece sağlığımızı ve refahımızı sorduklarında, ki aristokrasi bunu yapmaya alışkındır, onlara ahırlarda birinci sınıf atlar güzel olsa da ... arka kapınızı korumasını istediğiniz şeyin bir kurt sürüsü olduğunu söyleyebiliriz."

Glymera pek çok açıdan değersizdi ama bir cep saati kadar tahmin edilebilirlerdi; büyüklü küçüklü ellerinin dönüp durmasını sağlayan şey kendilerini korumalarıydı ... ve bir kez daha.

"Gidip dinlensen iyi olur," dedi Xcor. "Yoksa şimdiden oyalanacak bir şeyler mi aramaya başladın?" Cevap gelmeyince, cevapsızlığın içinde saklı olan cevaba kaşlarını çatı. "Senin bir amacın var ve bunun ötesinde

savaş saatlerimizden önce neler geçti. İnsan ölüleri, yaşayan düşmanlarımızdan çok daha az endişe vericidir."

"Evet."

Oku:

Hayır.

"Hedeflerimizin aleyhine olacak şekilde başka uğraşlarla oyalanmayın."

"Seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

"Hâlâ zaman var, eski dostum." Xcor yarıya kadar inmiş göz kapaklarının altından erkeğe baktı. "Yufka yürekli yapının başını belaya sokması için her zaman zaman vardır. Aynı fikirde olmamanız için size son iki yüzyıldır içinde bulunduğunuz koşulları hatırlatabilir miyim?"

Throe sertleştı. "Hayır. Gerek yok. Nerede olduğumun tamamen farkındayım."

"Güzel." Xcor başını salladı. "Bu hayatta bu oldukça önemli. Devam edin."

Throe eğildi. "Sana iyi uykular dilerim, leahdyre'm."

Xcor erkeğın gidişini izledi ve kendini bir kez daha yalnız bulduğunda, vücudundaki yanma onu rahatsız etti. Cinsel ihtiyaç zaman kaybıydı, çünkü ne öldürüyor ne de besliyordu ama düzenli olarak sikinin ve taşaklarının sert bir çekıştırme seansından başka bir şeye ihtiyacı vardı.

Önümüzdeki gece karanlık çöktüğünde, Throe'nun piç çetesi için tedarik etmesi gereken bir şey daha olacaktı ve bu sefer Xcor onu doyurmak zorunda kalacaktı.

Ve kana da ihtiyaçları olacaktı. Tercihen insan kanı değil ama şimdilik idare etmek zorundalarsa?

Cesetlerden kurtulmaları gerekirdi, değil mi?

OTUZ DÖRT

Eğitim merkezine döndüğünde Manny sandalyede değil, hastane yatağında uyandı. Bir anlık kafa karışıklığının ardından, puslu anılar her şeyi geri getirdi: Uşak yemekle geldikten sonra Manny, Jane'in ona söylediği gibi ofiste yemeğini yemişti ve arabasının içinde değil de orada cep telefonunu, cüzdanını, anahtarlarını ve evrak çantasını bulmuştu. Manellomentos'un küçük koleksiyonu göz önünde, bir sandalyenin üzerinde duruyordu ve diğer her şeyin ne kadar kilitli olduğu düşünüldüğünde güvenlik eksikliği onu şaşırtmıştı.

Ancak o zaman cep telefonunu açmış ve SIM kartın yerinde olmadığını fark etmişti.

Ve onların izni olmadan garaja girip çıkmak için bir atom bombasına ihtiyacı olacağına bahse girmeye hazırdı. Yani anahtarları önemsizdi.

Evrak çantası mı? Bir PowerBar ve yeraltı tesisleri, vampirler ya da Payne ile hiçbir ilgisi olmayan bazı evraklardan başka bir şey yoktu.

Sanırım tüm bu neden-sıkıntılar açıkta olanları açıklıyor.

İş sesli mesajlarını kontrol etmeye geldiğinde meşhur havluyu atmaya hazırdı, ama sonra bir el ilanı aldı ve dirseğinin dibindeki AT&T ofis telefonuna uzandı. Ahizeyi kaldırıp 9'u tuşladı... ve çevir sesi tam bir şok etkisi yarattı. Gerçi burada birinin başıboş bırakılma ihtimali ne kadardı ki? Yok denecek kadar az.

Yüzde doksanınin savaşırken yaralandığı ve diğerk yüzde onunun da kardeşleri için endişelendiğı bir gün hariç.

Manny kısa bir süre içinde üç sesli mesaj sisteminden geçmişti: ev, cep ve ofis. İlkinde annesinden gelen iki mesaj vardı. Özel bir şey yoktu, evin onarılması gerekiyordu ve o da korkunç dokuzuncu deliğ'e girmişti. Cep telefonunda veterinerden gelen ve iki kez dinlemek zorunda kaldığı bir mesaj vardı. Ve ofis... en az Glory boku kadar iç karartıcıydı: Ülkenin dört bir yanındaki meslektaşlarından gelen yedi mesaj vardı ve hepsi de son derece normaldi. Uçup konsültasyon yapmasını, konferanslarda bildiri sunmasını ya da çocukları veya aile dostları için ihtisas programında yer açmasını istiyorlardı.

Acı gerçek şu ki, bu sıradan istekler hayatının gerçekte geldiğı noktanın gerisinde kalıyordu, sanki sıkı bir Louie asmış ve onu arayan zavallı piçleri kandırmış gibiydi. Ve bu vampirler beyni üzerinde tekrar çalışmaya başladığında, bir hastayı ameliyat etmek ya da bir cerrahi bölümü yönetmek için kullanmak bir yana, ona kadar sayacak bir şey kalıp kalmayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Tüm bunlardan çıktığında ne durumda olacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu.

-

Tuvalet sifonunun sesi onu yerinden sıçrattı.

Banyo kapısı açıldığında Payne'in arkadan aydınlatılmış silüetini gördü, penisi filmli bir çarşıftan başka bir şeyin içinde kaybolmuyordu.

Tatlı ... bebek ... İsa ...

Sabah ereksiyonu sertleşmeye başlamıştı ve keşke o lanet sandalyede uyusaydım diye düşünmedi değil. Sorun şu ki, sonunda ona geri döndüğünde, ona katılmasını istediğinde hayır diyecek gücü kendinde bulamamıştı.

"Uyan," dedi boğuk bir sesle.

"Ve sen ayaktasın." Biraz gülümsedi. "Bacaklarını nasıl hissediyorsun?"

"Zayıf. Ama işe yarıyorlar." Omzunun üzerinden baktı.
"Bir duş almalıyım...."

Kahretsin, sözlerini bitiriş biçimine bakılırsa, yardım istiyordu - ve akli doğrudan sabundan başka bir şeyle ayrılmayan ikiliye gitti.

"Sanırım oturmak için bir bank var." Ereksiyonunu önlüğünün kemerinin içine sokabilmek için yatağın uzak tarafına doğru kalktı.

Kadının yanına giderek, banyoya girerken ona mümkün olduğunca fazla yer açmaya çalıştı. "Evet, tam burada."

Elini uzatıp suyu açtı, sonra da bankı döndürdü. "Bunu ayarlayacağım-"

Omzunun üzerinden bakınca kaskatı dondu. Payne hastane önlüğünün bağlarını gevşetmiş ve yavaşça, amansızca... ön kısmının omuzlarından düşmesine izin veriyordu.

Sprey koluna çarpıp önlüğünün üstünü ıslatmaya başladığında, sertçe yutkundu ve kızın elleri üstünü yakalayıp göğüslerine doğru tuttuğunda çığlık atmak istediğini fark etti.

Sanki onun ne söyleyeceğini bekliyormuş gibi öylece durdu ve gözleri kilitlendiğinde, siki o kadar sertleşti ki, lanet olası pantolonunun önünü yırtmaması bir mucizeydi.

"Bırak gitsin, bambina," dediğini duydu.

Ve o da bıraktı.

Lanet olsun, daha önce hiç yerçekimi kanununa tapmak istememişti ama şimdi istiyordu: Newton'un mihrabında secdeye kapanmak ve her şeyin yere düşmesini sağlayan bu kutsama için minnetle ağlamak istiyordu.

"Şu haline bak," diye homurdandı, pembe uçların gerginleşmesini izlerken.

Bilinçli bir düşünce ya da uyarı olmadan ıslak kolu uzandı ve onu yakaladı, ağzına çekti, meme ucunu emerken ve dilini çıkarırken onu sertçe tuttu. Ama onu gücendirdiği için endişelenmesine gerek yoktu. Payne'in

Elleri adamın saçlarına daldı ve adam onu emerken kadın onu kendine doğru çekti, adam onu dik tutana kadar sırtını eğdi ve kadın tamamen çıplaktı ve yutulmaya hazırdı.

Onu etrafında döndürerek ışığı kapattı ve ikisini de duşun ılık spreyinin altına aldı. Kadının vücudu içeriden aydınlanırken, dizlerinin üzerine çöktü ve göğüslerinin arasından süzülüp karnından aşağı akan sıcak suyu diliyle yakaladı.

Kadın dengesini sağlamak için elini uzattığında, adam elinin üzerindeydi ve onu güvenli bir şekilde bankta oturması için aşağıya doğru yönlendirdi. Kamburunu çıkararak ensesini avuçladı ve sabunu alıp onu tertemiz yapmaya hazırlanırken derin bir öpücük kondurdu. Kızın dili kendi diliyle buluştuğunda, göğsüne sürtünen meme uçlarının ve kendi dudaklarının hissine o kadar kapılmıştı ki, saçlarının kafatasına yapıştığını ya da önlüğünün vücuduna sarılıp yapıştığını fark etmedi ya da umursamadı.

"Şifacı..." diye soludu adam cildini sabunlamaya başladığında.

Avuç içleri boynundan kalça kemiklerinin üst kısımlarına kadar her yerinde gezinirken vücudunun üst kısmı kayganlaştı ve ısındı. Ve sonra bacaklarından başladı, narin ayaklarını ve bileklerini çalıştırdı ve yukarıya, baldırlarına ve dizlerinin arkasına doğru ilerledi.

Su etraflarını sarmış, aralarına düşüyor, onu köpürtür köpürmez yıkıyor ve fayansın üzerine düşerken çıkardığı ses sadece onun inlemeleriyle bastırılıyordu.

Bok sadece daha da gürültülü olacaktı.

Boynunu emerek dizlerini daha da araladı ve kendini dizlerinin arasına itti. "Sana söylemiştim" -onu biraz ısırdı- "banyo zamanını seversin."

Buna karşılık, elleri adamın omuzlarına saplandı, tırnakları battı ve beyzbol istatistiklerini, posta kodlarını... araba fiyatlarını düşünmeye başlamanın zamanının gelip gelmediğini merak etmesine neden oldu.

Eleanor Roosevelt.

"Haklıydın şifacı," dedi nefes nefese. "Bayıldım- ama çok iyi giyinmişsin."

Manny ürperirken gözlerini kapattı. Ve sonra konuşabilmek için kendini yeterince kontrol edebildi. "Hayır... Ben böyle iyiyim. Sen sadece arkana yaslan ve bu işi halletmeme izin ver."

Kız cevap veremedi, adam ağzını onunkine kapattı ve göğsüyle onu duvara doğru itti. Onun soyunması konusundan uzak durmasını sağlamak için, iki elini de kalçalarının iç kısımlarına doğru kaydırды ve parmak uçlarını seksinin üzerinde gezdirdi.

Kadının ne kadar ıslak olduğunu hissettiğinde -ki bu ıslaklığın suyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey dilinin üzerinde olmasını istediği şeyle ilgiliydi- biraz geri çekildi ve aşağı baktı.

Lanet olsun... onun için o kadar hazırды ki. Ve, adamım, nasıl görünüyordu, geriye doğru eğilmiş, su göğüslerini parlatıyor, dudakları ayrılmış ve onu öptüğü için biraz morarmış, bacakları birbirinden ayrılmış.

"Beni şimdi alacak mısın?" diye inledi, gözleri parlıyor, dişleri uzuyordu.

"Evet..."

Dizlerini kavradı ve gözlerinin kilitlendiği yere ağzını koyarak aşağı indi. Kız çığlık attığında, sert ve hızlı bir şekilde onun seksini içine aldı, onu sert bir şekilde tahrik etti, onu ne kadar çok istediği konusunda hiçbir mazeret göstermedi. Kız parçalandığında, dili kızın içine girdi ve her şeyi hissetti; nabız atışlarını, kızın çenesine ve burnuna karşı sarsılışını, ellerinin başını sertçe kavrayışını.

Orada durmak için bir sebep yok.

Onunla sonsuz bir dayanma gücüne sahipti ve önlükleri üzerinde kaldığı sürece onunla sonsuza kadar böyle devam edebileceğini biliyordu.

Vishous kendisine ait olmayan bir yatakta uyandı ama nerede olduğunu anlaması bir nanosaniyeden fazla sürmedi: klinikte. İyileşme odalarından birinde.

Gözlerini iyice ovuşturduktan sonra etrafına bakındı. Banyonun ışığı yanıyordu ve kapısı aralıktı, yani görececek çok şey vardı... ve ilk göze çarpan şey, yolun karşısındaki yerde duran spor çantasıydı.

Bu onunkilerden biriydi. Özellikle de Jane'e verdiği.

Ancak o burada değildi. En azından bu odada.

Doğrulduğunda, sanki bir araba kazası geçirmiş gibi hissetti, ağrılar ve sızılar tüm vücudunu sarmıştı, sanki bir anten gibiydi ve dünyadaki her bir radyo sinyali sinir sistemine kanalize oluyordu. Bir iniltiyle bacakları yataktan sarkacak şekilde yana kaydı ve sonra biraz nefes almak zorunda kaldı.

Birkaç dakika sonra, bir itme ve dua etme vakası oldu: Ağırlığını şiltenin üzerine verdi ve umdu ki-

Bingo. Bacaklar tutuldu.

Manello'nun üzerinde çalıştığı taraf tam olarak maraton koşmaya hazır değildi ama V bandajları çıkarıp biraz esneme hareketleri yaptığında etkilenmiş olmalıydı. Diz ameliyatından kalan yara izleri neredeyse tamamen iyileşmiş, soluk pembe bir çizgiden başka bir şey kalmamıştı. Ama daha da önemlisi, altında yatan şey tam anlamıyla sihirliydi: Eklem harika hissettiriyordu. Geride kalan sertliğe rağmen mükemmel bir şekilde çalıştığını söyleyebilirdi.

Kalça da yeni gibi iyi hissediyordu.

Lanet olası insan cerrah mucizevi bir işçiydi.

Tuvalete giderken gözleri o spor çantasının üzerinden geçti. Morfin yolculuğundan kalan anılar geri süzüldü ve gerçek deneyimden çok daha netti. Tanrım, Jane muhteşem bir doktordu. Hayatın gecedan geceye koşturması içinde bunu unutmamıştı ama bir süredir tecrübe etmemişti. Hastaları için her zaman elinden gelenin fazlasını yapardı. Her zaman. Ve kardeşlerine o kadar iyi davranmıyordu çünkü

ona bağıydılar. Bunun onun kıcıyla hiçbir ilgisi yoktu - o insanlar o anlarda onun kıcıydı. Sivillere, glymera üyelerine... hatta insanlara bile aynı şekilde davranabilirdi.

Banyoya girip duşa girdi ve adamım, kabinin içi çok kalabalıktı. Jane ve kız kardeşi hakkında düşünürken, dünden önceki gece içeri girdiği şeyi aşırı basitleştirdiğine dair korkunç bir hisse kapıldı. İki kadın arasında başka bir ilişki olduğunu düşünmek için durmamıştı. Her şey kendisi ve kız kardeşiyle ilgiliydi... doktor/hasta bağıyla ilgili hiçbir şey yoktu.

Boşver onu. Her şey onunla ilgiliydi; Payne ve onun hayatından ne istediği hakkında hiçbir şey yoktu. Ya da Jane'in hastası için ne yaptığı ya da yapmadığı.

Başını eğmiş, ensesine vuran suyla ayakta durarak ayaklarının arasındaki gidere baktı.

Özür dileme konusunda iyi değildi. Ya da konuşmakta. Ama korkak da değildi.

On dakika sonra hastane kıyafetini giydi ve ofise gitmek üzere koridora doğru topallayarak çıktı. Eğer Jane'i buradaysa, tedavi ettiği Kardeşler'le dolu olduğuna şüphe olmayan nekahet yataklarını göz önünde bulundurarak masada uyuyor olacağını düşündü.

Leathers hakkında ona ne söyleyeceği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu ama en azından Payne hakkında bir şans verebilirdi.

Ofisin boş olması dışında.

Bilgisayarın başına oturduğunda, Shellan'ını bulması on beş saniyeden az sürdü. Malikânenin, Çukur'un ve bu tesisin güvenlik sistemini kurarken, Birinci Aile'nin süiti hariç her odaya kamera yerleştirmişti. Doğal olarak, ekipmanın bağlantısı bir fişle kolayca kesilebilirdi ve ne biliyorsunuz, kardeşlerinin yatak odalarının hepsi bilgisayar ekranında siyah görünüyordu.

Ki bu iyi bir şeydi. Tüm o vuruşmaları görmesine gerek yoktu.

Ancak büyük evdeki mavi kareli misafir odası hâlâ izleniyordu ve açık bırakılan başucu lambasının ışığında eşinin kıvrılmış figürünü gördü. Jane'in dünyayla ilişkisi kesilmişti ama rahat bir şekilde dinlenmediği çok açıktı: Kaşları sanki beyni umutsuzca aldığı uykuya tutunmaya çalışıyormuş gibi kenetlenmişti. Ya da belki de onu memnun etmek yerine rahatsız eden şeylerin hayalini kuruyordu.

İlk içgüdüğü oraya doğru yürümekti ama düşündükçe yapabileceği en nazik şeyin onu yattığı yerde bırakıp dinlenmesine izin vermek olduğunu fark etti. O ve Manello bütün sabah boyunca saatlerce çalışmışlardı. Ayrıca, bu gece evde kalacaktı: Wrath tüm yaralanmalar ışığında herkesi rotasyondan çıkarmıştı.

Tanrım... şu Lessening Topluluğu. Yıllardır bu kadar çok avcı görmemişti ve sadece dün gece ortaya çıkan bir düzine avcıyı da düşünmüyordu. Önceki iki hafta boyunca Omega'nın bu piçlerden yüz tanesini dönüştürdüğüne bahse girmeye hazırdı ve hamamböcekleri gibi olduklarına dair bir his vardı içinde. Gördüğünüz her biri için, görmediğiniz bir on tane daha vardı.

Neyse ki Kardeşler çok ölümcüldü. Ve Butch, Dhestroyer işini yaptıktan sonra nispeten kolay iyileşti.

-Hatta Vishous ameliyattan sonra polisle bile ilgilenebilmişti. Gerçi bunu yaptığını pek hatırlamıyordu ama yine de.

O kadar çok şeyle boğulmuştu ki, sarma kâğıdı ve tütün için ceplerini yokladı... ve bir johnny giydiğini fark etti: sigara içmek için mal yoktu.

Sandalyeden kalk. Koridora geri döndü. Düştüğü yere doğru ilerliyordu.

Payne'in odasının kapısı kapalıydı ve içeri girmek için yolu açmadan önce tereddüt etmedi. İnsan cerrahın da onunla birlikte içeride olma ihtimali yüksekti ama adamın bir ışık gibi sönmemiş olmasına imkân yoktu. Çok çalışmıştı.

Vishous içeri adımını attığında, havadaki kokuyu muhtemelen daha net algılaması gerekirdi. Ve belki de düşün çalışıyor olmasına biraz daha dikkat etmeliydi. Ama yatağın boş olduğunu görünce çok şaşırdı... ve köşede dış telleri ve koltuk değnekleri vardı.

Hasta felçli miydi? Tekerlekli sandalyeye ihtiyacınız vardı, hareket etmeye yardımcı ekipmana değil. Peki... yürüyor muydu?

"Payne?"

Sesini yükseltti. "Payne?"

Aldığı karşılık bir inlemeydi. Çok derin, tatmin edici bir inleme...

Bu, bir insanın aldığı en iyi düşün bile uyandırdığı türden bir şey değildi.

V, sıcak ve nemli banyoya dalarken neredeyse kapıyı kıracaktı. Ve lanet olsun, önündeki manzara düşündüğünden çok daha kötüydü.

Ancak ironik olan, yaptıkları şeyin -Ah, Tanrım, ne yaptığını kelimelere bile dökemiyordu- cerrahın hayatını kurtarmış olmasıydı: V o kadar dehşete düşmüştü ki gözlerini kaçırmak zorunda kaldı ve devekuşu rutini Manello'nun boynunda kanalizasyon borusu büyüklüğünde bir delik açmasını engelledi.

Vishous tökezleyerek dışarı çıkarken banyodan gelen bir sürü koşuşturma sesi duydu. Ve sonra bir eşek sıpası-AWOL vakası oldu: Yatağa çarptı, sekti, bir sandalyeyi devirdi, bir duvara çarptı.

Bu hızla giderse, bir hafta içinde çıkış yolunu bulacaktı. Ya da öyle. "Vishous..."

Payne ona doğru yaklaşırken gözlerini yerden ayırmadı ve ikizinin çıplak ayaklarını net bir şekilde gördü. Yani bacaklarını yeniden hissetmeye başlamıştı.

Yaşasın.

Manello'ya ters ters bakmadan önce, "Lütfen bana bir açıklama yapmayın," diye ısırdı. Piç kurusu sırılsıklamdı, saçları başına dökülmüş, önlükleri vücuduna yapışmıştı. "Ve sakın

ona alışmak. Sadece artık sana ihtiyacım kalmayana kadar buradasın ve onun ne kadar iyi durumda olduğunu düşünürsek? Bu çok uzun sürmez-"

"Bu ne cüret, kiminle çiftleşeceğime ben karar veririm."

Kız kardeşine başını salladı. "O zaman senin yarı boyutunda ve gücünün dörtte biri kadar olan bir insandan başka bir şey seç. Buradaki hayat bulutlardaki gibi değil tatlım ve

Küçülme Topluluğu da tıpkı bizim gibi senin göğsüne bir hedef tahtası yerleştirmiş. O zayıf, o bir güvenlik riski ve geri dönmesi gerekiyor.

ve orada kal."

Bu ikizini öfkeliendirmemiş miydi: Buz gibi gözleri fal taşı gibi açılmış, kara kaşları çatılmıştı. "Defol. Dışarı."

"Ona bütün sabah boyunca ne yaptığını sor," dedi V. "Bekle, sana anlatacağım. Beni ve Kardeşliği dikti çünkü kadınlarımızı ve ırkımızı korumaya çalışıyorduk. O insan mı? Bana göre o, gerçekleşmeyi bekleyen bir azınlık.

-Ne daha azı ne de daha fazlası."

"Bu ne cüret! Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

V ona doğru eğildi. "Sen de öyle. Demek istediğim de bu zaten."

İşler iyice kontrolden çıkmadan önce gitmek için arkasını döndü ama duvardaki aynada hepsini gördü. Ne lanet bir tabloydular: kız kardeşi, çıplak ve utanmaz; insan, ıslak ve acımasız; kendisi, vahşi gözlü ve bir şeyi öldürmeye hazır.

Öfke o kadar hızlı ve yüksek bir seviyeye ulaştı ki, daha duygunun farkına bile varamadan serbest kaldı.

Vishous iki adım attı, başını geriye doğru kaldırdı ve yüzünü cama çarparak yansımayı paramparça edip yok oldu.

Kız kardeşi çığlık atarken ve cerrah bağırırken, onları kendi hallerine bırakıp uzaklaştı.

Koridorda, nereye gittiğini çok iyi biliyordu.

Tünelin dışında, ne yapmak üzere olduğunu çok ama çok farkındaydı.

O giderken, kan yanaklarından ve çenesinden aşağı damladı, kırmızı gözyaşları göğsüne ve karın kaslarına düştü.

Hiç acı hissetmedi.

Ama şansı varsa, yapardı. Çok yakında.

OTUZ - BEŞ

Payne giyinip koridora çıktığında ikizi gitmişti.

Ancak yerdeki kan ona adamın hangi yöne gittiğini göstermişti ve o da izleri takip ederek koridordan aşağı inip üzerinde Ofis yazan camla çevrili alana girdi. İçeride, küçük kırmızı lekeler masanın etrafında bir yol açıp bir kapıdan geçerek gözden kayboldu, o da gidip kapıyı açtı-

Sadece bir dolap. Kağıt ve yazı gereçlerinden başka bir şey yok.

Ancak daha fazlası vardı. Olmak zorundaydı. Damlacıkların izi raflardan oluşan bir duvarda son buluyordu.

Etrafı kolaçan ederek, aynanın parçalandığı sahneyi tekrar izlerken, muhafazayı kaydırmak için bir kol veya serbest bırakma aradı.

Kendisi için değil ama Vishous için ve onu sürüklediği şey için çok korkuyordu. Tekrar. Kardeşiyle bir ilişkisi olsun istemişti. Ama bu şekilde değil.

Bu zehirli etkileşim asla.

"Bir yere varabildin mi?"

Omzunun üzerinden şifacısına baktı. Ofisin kapısında duruyordu, hâlâ ıslaktı ama artık damlamıyordu ve boynuna beyaz bir havlu sarmıştı.

Kısa, siyah saçları, sanki ovalayarak kurutmuş ve olduğu gibi bırakmış gibi yamuk yumuktu.

"Yolu bulamıyorum." Ve bu pek çok açıdan uygun değil miydi?

Payne bir süre, düzgünce dizilmiş sarı bloknot yığınlarına, kalem kutularına ve amaçlarını sadece tahmin edebildiği şeylerin düzenli sıralarına bakarak vakit geçirdi. Sonunda pes edip dışarı çıktığında, şifacısı hâlâ ofisin kapısında ve hâlâ ona bakıyordu. Gözleri duygularla kararmış, dudakları incecikti... ve nedense yüzündeki ifade onun ne kadar giyinik olduğunu fark etmesine neden oldu.

Onunla her yattığında nasıl da giyinik olurdu.

Onun kendisine dokunmasına izin vermemişti, değil mi?

"Kardeşimle aynı fikirdesin," dedi karanlık bir sesle. "Değil mi?"

Bu bir soru değildi. Adam başını salladığında da şaşırmadı. "Bu uzun vadeli bir şey değil," dedi korkunç bir nezaketle. "Senin için değil."

"Demek bu yüzden seninle seks yapma zevkine erişemedim."

Sanki kadının açık sözlülüğü onu rahatsız etmiş gibi kaşları kısa bir süre için çatıldı. "Payne... bu aramızda yürüyemez."

"Kim demiş. Kime döneceğimiz bizim seçimimiz-" "Benim dönmem gereken bir hayatım var."

Nefesi daralırken düşündü... ne kadar da kibirliydi. Gidecek başka bir yeri olduğu hiç aklına gelmemişti. Yine de, kardeşinin de belirttiği gibi, onun hakkında ne kadar şey biliyordu ki?

"Bir ailem var," diye devam etti. "Bir işim var. Gidip görmem gereken bir at."

Payne ona doğru yürüdü ve başı dik bir şekilde ona yaklaştı. "Neden bunun bir ya/ya da olduğunu varsayıyorsun? Ve denemeden önce, beni istemediğini söyleyerek kelimeleri boşa harcama. Bunun doğru olduğunu biliyorum - kokun yalan söylemez."

Boğazını temizledi. "Seks her şey değildir Payne. Ve konu sen ve ben olunca, o bile seni şu anda bulunduğun yere getirmekten ibaret."

Bunun üzerine, sanki odada bir cereyan varmış gibi, içinden bir ürperti daha geçti. Ama sonra başını salladı. "Beni sen istedin şifacı. Buraya geri döndüğünde ve beni o yatakta gördüğünde -kokunun içinde bulunduğum durumla hiçbir ilgisi yoktu ve aksini iddia ediyorsan bir korkaksın. İstersen saklan, şifacı-"

"Benim adım Manny," diye tersledi. "Manuel Manello. Buraya size yardım etmek için getirildim ve eğer fark etmediyseniz, ayaktasınız. Yani yardım ettim. Şimdi mi? Sizler beynimi tekrar parçalayıp beni geceyi gündüzden, rüyaları gerçeklikten ayırmak zorunda bırakana kadar bekliyorum. Bu sizin dünyanız, benim değil ve sadece ya/ya da var."

Gözleri birbirine kilitlendi ve o anda, tesis yanıyor olsaydı, başka tarafa bakamazdı... ve fark etti ki, o da bakamazdı.

"İşe yarayabilseydi," dedi kabaca, "istediğin gibi gelip gitmene izin verilseydi, benimle kalır mıydın?"

"Payne-"

"Sorum gayet açık. Cevap verin. Şimdi." Adamın kaşları kalkarken, onun küstahlığından heyecan mı duyduğunu yoksa tiksindiğini mi anlayamadı ve o anda bunu umursamadı. "Gerçek neyse odur, konuşulsun ya da konuşulmasın. O yüzden her şeyi açıklığa kavuşturabiliriz."

Yavaşça başını salladı. "Kardeşin düşünmüyor-" "Siktir et **kardeşimi**," diye karşı çıktı. "Bana ne olduğunu söyle düşün."

Ardından gelen gergin sessizlikte az önce ne söylediğini fark etti ve yeniden küfretmek istedi. Başını eğerek yere baktı, uysallıkla değil, hayal kırıklığıyla. Değerli kadınlar böyle kelimeler kullanmazdı ve bırakın böyle bir şeyi, bir çay havlusu için bile insanlara baskı yapmazlardı.

Gerçekten de, düzgün bir kadın, ailesinin en büyük erkeğinin hayatındaki büyük kararları almasına, nerede yaşayacağından kiminle nişanlanacağına kadar her şeyin gidişatını şekillendirmesine seyirci kalırdı.

Patlamalar. Seks. Küfür. Biraz daha böyle devam ederse Vishous'un dileklerini gerçekleştirecekti, çünkü şifacısı -yani Manuel- onu o kadar itici bulacaktı ki, birlikte geçirdikleri zamana dair hiçbir anısı kalmadan ondan uzaklaştırılmak için yalvaracaktı.

Layla'nın kadınsı mükemmellik standardına asla uymayacak mıydı?

Şakaklarını ovuşturarak mırıldandı: "İkiniz de haklısınız ama yanlış nedenlerle. Sen ve ben asla uzun süre birlikte olamayız, çünkü ben hiçbir erkek için uygun bir eş değilim."

"Ne?"

Her şeyden bıkmıştı... ondan ve kardeşinden, kendinden, genel olarak kadınlardan ve erkeklerden... onu el sallayarak uzaklaştırdı ve arkasını döndü. "Buranın benim dünyam olduğunu mu söylüyorsun? Bunu çok yanlış anlamışsın. Ben de en az senin kadar buraya ait değilim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Gerçekten de, çıkarken olayların gerçek yüzünü de öğrenebilirdi. Neyse ne.

Omzunun üzerinden baktı. "Ben bir tanrının kızayım Manuel. Bir tanrının. Benden yayılmasını istediğin o parıltı? Bu onun bir varlık olarak özü. O böyle biri. Babama gelince? O bana öldürme dürtüsünü aşıl原因an sadist bir piçten başka bir şey değildi - bu onun 'hediyesiydi'. Ve onunla ne yaptığımı bilmek ister misiniz? İstiyor musun?" Sesinin yükseldiğinin farkındaydı ama kendini susturmaya hiç niyeti yoktu. "Onu öldürdüm Manuel. Ve soyuma karşı işlediğim bu suç yüzünden, kadınların davranış standartlarına karşı işlediğim bu suç yüzünden hapsedildim ve yüzyıllarca tutuldum. Yani çok haklısın. Git ve şimdi yap. En iyisi bu. Ama buraya senden daha iyi uyum sağladığımı düşünme."

Bir lanet daha savurarak Manuel'in yanından geçip koridora çıktı ve Manuel'in çok kısa bir süre içinde serbest kalacağını düşündü.

"O senin kardeşindi. Değil mi?"

Sakin, alçak sesle söylenen sözler çorak koridorda yankılanarak sadece ayaklarını değil, kalbini de durdurdu.

Manuel derin bir sesle, "Durumunu gördüm," dedi. "Bunu adama babanın yapmış olma ihtimali var mı?"

Payne yavaşça arkasını döndü. Koridorun ortasında duran şifacısı ne şok ne de dehşet gösteriyordu, sadece ondan beklediği bir zekâ vardı.

"Neden böyle düşündün ki?" dedi ölü bir ses tonuyla.

"Onu ameliyat ettiğimde yara izlerini gördüm ve oldukça Birinin onu hadım etmeye çalıştığı açık. Tahmin mi ediyorsun? Onunla olan sınırlı etkileşimimden yola çıkarak, herhangi birinin onu alt edemeyeceği kadar alıngan ve agresif olduğunu söyleyebilirim. Yani ya bir insan çetesi ya da onu gerçekten çok savunmasız olduğu bir anda yakalayan biri. İkincisinin daha olası olduğunu düşünüyorum çünkü... şey, diyelim ki istismarcı ebeveynler sizin türünüz için de olmasaydı şaşırırdım."

Payne zorlukla yutkundu ve sesini bulabilmesi için uzun, çok uzun bir süre geçti. "Babamız... onu alıkoydu. Bir demirciye ona dövme yapması emredildi... ve sonra da bir pense getirmesi."

Manuel gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Özür dilerim. Gerçekten... çok üzgünüm."

"Babamız saldırganlığı ve acımasızlığı nedeniyle efendi olarak seçildi ve kardeşim çok küçükken ona teslim edildi; ben ise mahmenlerimizle birlikte Sığınak'ta kaldım. Zamanımı geçirecek bir şey bulamayınca, Dünya'da olup bitenleri seyir kaselerinde izledim ve

... savaş kampında geçen yıllar boyunca kardeşim istismara uğradı. Bunu anneme defalarca anlattım ama o Bloodletter ile yaptığı anlaşmaya bağlı kalmakta ısrar etti." Ellerini sıkı yumruklar halinde kıvırdı.

"O erkek, o terk edilmiş, sadist erkek... erkek çocuk doğurma yeteneğine sahip değildi, ama onunla çiftleşmeyi kabul etmesi için ona bir tane garanti etti. Biz doğduktan üç yıl sonra Vishous'u babamızın zalimliğine terk ederken, beni de asla sığamayacağım bir kalıba sokmak için elinden geleni yaptı. Ve sonra Vishous'un olduğu o son bölüm..." Gözleri yaşlarla doldu. "Artık, artık hiçbir şey yapamazdım. Buraya geldim ve... ve Bloodletter'ı avladım. Onu yakıp kül ederken yere yatırdım. Ve bundan pişman değilim."

"Seni hapse kim attı?"

"Annem. Ama hapsedilmesinin tek nedeni kısmen ölmüş olmasıydı. Bazen bunun daha çok bana karşı duyduğu muazzam hayal kırıklığı olduğuna inanıyorum." Yüzünü hızlıca sildi ve ıslaklığı ovuşturarak uzaklaştırdı. "Ama bu kadar yeter. Yeter... hepsi bu kadar. Şimdi git... Kralla konuşacağım ve seni göndereceğim. Güle güle Manuel."

Onun yanıt vermesini beklemek yerine, bir kez daha yola koyuldu-

"Evet, seni istiyorum."

Payne durdu ve sonra tekrar omzunun üzerinden baktı. Bir süre sonra, "Siz iyi bir şifacısınız ve sizin de belirttiğiniz gibi işinizi yaptınız. Konuşmak için başka bir nedenimiz yok."

Kadın yürümeye devam ettiğinde, adamın ayak sesleri hızla yaklaştı ve adam onu yakalayarak etrafında döndürdü. "Eğer pantolonumu çıkarmasaydım, kendimi senden uzak tutamazdım."

"Gerçekten mi?"

"Bana elini ver."

Bakmadan bir tanesini ona doğru uzattı. "Neden hiç-"

Hızla hareket etti, avucunu bacaklarının arasına koydu ve onu kalçalarındaki sıcak, sert uzunluğa bastırdı. "Haklısın." Adam ona doğru hareket etti, leğen kemiği dalgalandı, derin nefes almaya başladığında uyarılma avucuna doğru itildi. "Kendime aksini söylemeye çalışsam bile, biliyordum ki

Eğer soyunursam, sadece seni sırt üstü yatırmama yetecek kadar bakire kalacaktın. Romantik değil, ama gerçekten, tamamen doğru."

Dudakları ayrılırken gözleri ağzına kaydı ve hırladı, "Gerçeği hissedebiliyorsun, değil mi? O senin lanet olası elinde."

"Ne yaptığım umurunda değil mi..."

"Babanla mı demek istiyorsun?" Ovalamayı bıraktı ve kaşlarını çattı. "Hayır. Açık olmak gerekirse, ben lex talionis türünden bir adamım. Kardeşiniz o yaralar yüzünden kolayca ölebilirdi, sizin ne kadar hızlı iyileştiğiniz umurumda değil. Ama daha da önemlisi, o baba/oğul bağlanma anının hayatının geri kalanında kafasını mahvettiğine bahse girerim - yani evet, yaptığınız şeyle ilgili bir sorunum yok."

Adamın sözleri kafasına dank ederken, misilleme adaleti, diye düşündü.

Adamı sıkıca kavrayan kadın, adamın bıraktığı yerden devam etti, cinsel organında aşağı yukarı gezinerek okşamaya başladı. "Böyle hissetmene sevindim."

Ve bu pek çok açıdan doğru değil miydi? Ereksiyonu çok lezzetliydi, ucu çok sert ve küttü. Onu keşfetmek istiyordu... parmaklarıyla... ağzıyla
... onun dili....

Dişlerini sıkarken Manuel'in gözleri kısa süreliğine kafasının içine kaydı. "Ama... kardeşin hâlâ haklı."

"O..." Eğildi ve onun dudaklarını yaladı. "Emin misin?"

Geri çekildiğinde, gözleri buluştuğunda cızırtılı bir an oldu... ve sonra, bir hırıltıyla onu döndürdü ve duvara doğru itti.

"Dikkatli ol," diye homurdandı.

"Neden?" Dudaklarını adamın boynuna daldırdı ve bir dişini yavaşça, amansızca adamın şahdamarına doğru sürükledi.

"Oh... siktir..." Çaresiz bir lanetle elini onunkine kilitledi, avucunu kalçasında tutuyordu, belli ki yeniden odaklanmaya çalışıyordu. "Beni dinle. Aramızdaki şey ne kadar iyi olursa olsun..." Sertçe yutkundu. "Çok iyi... Kahretsin, bak,

Kardeşin ne yaptığını biliyor - sana doğru düzgün bakamıyorum ve-"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Ağzını onunkine bastırdı ve leğen kemiği öne doğru itilip tekrar geri çekilmeye başladığında onu yakaladığını anladı: Elini durdurmuş olabilirdi ama vücudu sürtünme cephesindeki gevşekliği telafi etmekten fazlasını yapıyordu.

"Lanet olsun," diye inledi, "tam buraya gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet, istiyorum. Nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Daha fazla öpüşme. Onu kavrayan ve duvara yaslayan erkek olmasına rağmen, saldırgan olan kadındı.

Manuel geri çekildi, ama sadece kendi içinde büyük bir mücadele vermiş gibi görünüyordu. Birkaç derin nefes aldıktan sonra, "Bana mümkün olsa kalıp kalmayacağımı sordunuz. Bir kalp atışında. Sen çok güzel ve seksisin ve annenin ya da bir başkasının seni herhangi bir şeyle ya da herhangi biriyle kıyaslayarak ne halt ettiğini bilmiyorum. Hiçbir şey sana yaklaşamaz... hiçbir seviyede."

Konuşurken ölümcül derecede ciddi ve son derece samimiydi

... ve teklif ettiği kabul eşsiz olduğu kadar cömertti de: Bunu daha önce kimseden almamıştı. Öz kardeşi bile eş seçimini reddetmek istemişti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bu bir iltifat değil. Bu sadece böyle." Manuel onun ağzını usulca öptü ve teması kesmedi. "Ama Keçi Sakallı Nefret Eden hâlâ haklı, Payne."

"Keçi sakallı... Hater?"

"Özür dilerim. İkizin için uydurduğum küçük bir lakap." Omuz silkti. "Ama yine de, gerçekten senin iyiliğini düşündüğünü düşünüyorum ve uzun vadede benden başka birine ihtiyacın var - burada kalıp kalamayacağım sorunun sadece bir parçası."

"Benim gözümde değil."

"O zaman daha net görmen gerekiyor. Kırk yıl içinde ölmüş olacağım. Eğer şanslıysam. Gerçekten istiyor musun

yaşlanmamı izlemek mi? Ölmemi mi?"

Onun öldüğü düşüncesiyle gözlerini kapamak ve başını çevirmek zorunda kaldı. "Kader... hayır."

Bunu takip eden sessizlikte, aralarındaki enerji değişti, cinsel olan her şeyden ... farklı bir özleme dönüştü. Ve sanki kendisi de onun gibi hissetmiş gibi, onu güçlü kollarının arasında sıkıca tutarak vücuduna yasladı.

"Bir doktor olarak öğrendiğim bir şey varsa, o da biyolojinin üstün geldiğidir. Sen ve ben istediğimiz kadar karar verelim, biyolojik farklılıklar değiştirebileceğimiz bir şey değil. Benim yaşam beklentim sizinkinin çok altında.

-En fazla on yıl sonra Cialis diyarına varmış oluruz."

"O da ne?"

"Çok, çok düz, iğdiş edilmiş bir yer," dedi sert bir şekilde.

"Şey... Seninle oraya gelebilirim Manuel." Onun güzel kahverengi gözlerine bakabilmek için geri çekildi. "Neresi olursa olsun."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra hüzünle gülümsedi. "Adımı söyleme şeklini seviyorum."

İç çekerek başını onun omzuna koydu. "Ve bunu söylemeyi seviyorum."

Orada, biri diğerinin karşısında dururken, bunun son kez olup olmadığını merak etti. Ve bu ona kardeşini düşündürdü. Vishous için endişeleniyordu ve onunla konuşması gerekiyordu ama Vishous onu hiçbir şekilde bulamadan gitmeyi tercih etmişti.

Öyle olsun. Ne kadar zor olsa da, Vishous'u şimdilik geçici olarak bırakacak... ve yanındaki erkeğe odaklanacaktı.

"Senden bir şey isteyeceğim," dedi şifacısına - Manuel, diye düzeltti kendini.

"Adını söyle."

"Beni kendi dünyana götür. Bana göster... her şeyi değilse bile bir şeyi."

Manuel sertleşti. "Bunun o kadar iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. şu anda on iki saatten fazladır ayaktasın."

"Ama kendimi güçlü hissediyorum ve seyahatle başa çıkmanın yollarını biliyorum." En kötü ihtimalle buraya, yerleşkeye geri ışınlanabilirdi: Görme çanaklarından, kardeşinin bu tesisi kendilerinininkiyle çevrelediğini biliyordu ve bu kolayca bulabileceği bir işaretti. "Güven bana, hiçbir tehlike altında olmayacağım."

"Yine de birlikte nasıl çıkacağız?"

Payne elinden kurtuldu. "Ben her şeyi hallederken sen de vücudunu yeniden giydir." Adam tartışacakmış gibi göründüğünde başını salladı. "Biyoloji her zaman kazanır mı diyorsun? Öyle olsun. Ama sana söylüyorum, bu gece bizim, neden boşa harcayalım ki?"

"Birlikte daha fazla zaman geçirmek... ayrılmayı daha da zorlaştıracaktır."

Oh, bu ne kadar acıttı. "Bana bir iyilik yapacağını söylemiştin. Ben de bunu sana yükledim. Sözün senet değil mi?"

Dudakları inceldi. Ama sonra başını eğdi. "Yeterince makul. Gidip üstümü değiştireyim."

Adam odalarına dönerken, o da ofise döndü ve Jane ile Ehlena'nın ona nasıl yapılacağını gösterdikleri gibi telefonu açtı. Arama yeterince iyi gitti ve uşak Doggen neşeli bir sesle cevap verdi.

Bu işe yaramalıydı, dedi kendi kendine. Bu kesinlikle işe yaramalıydı.

Eski Dilde, "Ben Payne, Kara Hançer Kardeş Vishous'un kan kardeşi, Bloodletter'ın oğlu. Bana bu nezaketi gösterirse kralla konuşmak isterim."

OTUZ - ALTI

Vishous yeraltı tünelinden çukur'a girdiğinde, yatak odalarına inmeye devam edebilmek için kanlı yüzünü avucuyla silmek zorunda kaldı. Aynanın çoğunlukla bo a gözlü olmasının iyi bir Şey olduğunu düşündü, çünkü bu, içinde çok az kırık olduğu anlamına geliyordu - ama gerçekte, gerçekten umurunda değildi.

Butch ve Marissa'nın kapısına geldiğinde kapıyı çaldı. Sertçe.

"Bana bir dakika ver."

Butch'un kapıyı a ması o kadar uzun sürmedi ve a tı ında hâlâ bornozunu giyyordu. "Ne-" En fazla bu kadar ileri gidebildi. "Tanrım... V."

Adamın omzunun üzerinden Marissa yataklarında doğruldu, yanakları kızarmış, uzun sarı saçları birbirine karışmış, yorganı g   slerine kadar çekmiş ve orada tutuyordu. Uykulu memnuniyet yerini hızla Şoka bıraktı.

"Sadece aramalıydım." V onun sesinin sakin tonundan etkilendi ve konuşurken bakır tadı aldı. "Ama telefonumun nerede olduğunu bilmiyorum."

Bakışları en yakın arkadaşının kilere kilitlendiğinde, insüline muhtaç bir Őeker hastası gibi hissetti. Ya da belki de bir i neye hasret bir eroin bağımlısı gibiydi. Benzetme her ne olursa olsun, kendinden çıkmak zorundaydı yoksa aklını kaybedecek ve suç teşkil edecek aptalca bir Şey yapacaktı.

Bıçaklarını takip o cerrahı hamburger etine çevirmek gibi.
"Onları birlikte yakaladım," derken kendini duydu. "Ama endişelenmeyin. İnsan hâlâ nefes alıyor."

Ve sonra orada öylece durdu, sormak için geldiği soru yüzündeki kan kadar açıktı.

Butch tekrar Shellan'a baktı. Hiç tereddüt etmeden başını salladı, gözleri hüzünlü, nazik ve o kadar anlayışlıydı ki, V uyuşmuş haliyle bile bir an için duygulandı.

"Git," dedi. "Ona iyi bak. Seni seviyorum."

Butch ona başını salladı. Muhtemelen "Seni seviyorum" diye karşılık verdi.

Sonra V'ye baktı ve huysuzca mırıldandı, "Sen git avluda bekle. Ben Escalade'i getireceğim ve banyodan bir havlu getireceğim, olur mu? Freddy-Krueger gibi görünüyorsun."

Polis giyinmek için bornozunu çıkarıp dolaba yöneldiğinde, V erkeğin shellan'ına baktı.

"Her şey yolunda Vishous," dedi. "Her şey yoluna girecek."

"Bunu arzulamıyorum." Ama kendisi ve başkaları için bir tehlike haline gelmeden önce buna ihtiyacı vardı.

"Biliyorum. Ve ben de seni seviyorum."

Eski dilde, "Sen ölçüsüz bir lütufsun," diye seslendi.

Sonra onu selamladı ve arkasını döndü.

Bir süre sonra dünya tekrar odak noktasına geldiğinde, V kendini Escalade'in yolcu tarafında otururken buldu. Direksiyonda Butch vardı ve polisin pedal-metal rutini ciddi bir mesafe kat edildiği anlamına geliyordu: Caldwell şehir merkezinin ışıkları sadece uzakta değil, her yerdeydi, ön ve yan camlardan parıldıyordu.

Cipin içindeki sessizlik bir hançer eli kadar gergin ve bir tuğla kadar yoğundu. Varış noktalarına yaklaştıklarında bile V çıktıkları bu yolculuğu anlamakta güçlük çekiyordu. Ancak geri dönüş yoktu. İkisi için de.

Commodore'un otoparkına.

Motor kapalı.

İki kapı açılıyor... iki kapı kapanıyor.

Sonra da asansörle yukarı çıktık. Bu da yerleşkeden Commodore'a yapılan yolculuk gibiydi: V'nin aklına takılan hiçbir şey yoktu.

Bir de baktı ki Butch bakır anahtarı kullanarak çatı katının kapısını açıyor.

Önce V içeri girdi ve direklerindeki siyah mumların yanmasını diledi. Siyah duvarlar ve zemin aydınlandığı anda zombiden canlı tele dönüştü, duyuları öyle bir canlandı ki kendi ayak sesleri bomba düşmüş gibi geldi ve ikisini de içeri kapatan kapının sesi binanın kendi üzerine düşmesi gibiydi.

Aldığı her nefes bir rüzgar gibiydi. Kalbinin her atışı bir boksörün yumruğuydu. Aldığı her yudum, boğazından aşağıya bir yudumdu.

Denizaltılarının hissettiği bu muydu? Bu çok canlı karıncalanma?

Masasının yanında durdu. Çıkaracak ceketi yoktu. Sırtında artık kanlı olan hastane donundan başka bir şey yoktu.

Arkasında, Butch'un varlığı bir dağ kadar büyük görünüyordu. "Telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordu V kabaca.

"Al."

V arkasını döndü ve fırlatılan BlackBerry'yi eldivenli eliyle yakaladı. Boş bir metin çağırarak adres defterinden Doktor Jane'i seçti.

Parmakları o anda hareketsiz kaldı. Beyni duygularla tıkanmıştı, atması gereken çığlıklar içeri giriyordu

ve normal rezervini, onu kendi içine cıvatalayan sağlam çelik bir çubuk setine dönüştürdü.

Ama zaten bu yüzden buradaydılar.

Yumuşak bir küfürle boş metni iptal etti.

Telefonu geri vermek için gittiğinde, Butch yatağın yanında durmuş, süslü püslü deri ceketlerinden birini çıkarıyordu. Polis için motorcunun dikenli saçmalıkları yoktu; ceket kalça hizasındaydı ve fıçı göğsüne mükemmel bir şekilde oturtulmuştu, malzemesi tereyağının ötesinde bulut yumuşaklığındaydı. V bunu biliyordu çünkü ceketini birkaç kez ona vermişti.

Bu adamın savaştığı bir şey değildi.

Ve doğru sebeplerden dolayı çıkarıyordu.

Böyle bir şeye kan bulaşmasına gerek yok.

V telefonu yatağa bırakıp geri çekilirken, Butch ceketini dikkatli ve hassas elleriyle katladı ve deriyi yere bıraktığında, sanki siyah yorganın üzerine bir genç yerleştiriyor gibiydi. Sonra o güçlü, küt parmakları kemerli siyah pantolonunu yukarı çekti ve siyah ipek gömleğini düzeltti.

Sessizlik.

Ve rahat olanlardan değil.

Vishous çatı katını çevreleyen cam bölmelere baktı ve en iyi arkadaşının yansımasına gözlerini dikti.

Bir süre sonra polisin başı döndü. Gözleri camda buluştu.

"Onu açık mı bırakacaksın?" Butch karanlık bir şekilde sordu.

Vishous boynunun arkasındaki kravata uzandı ve johnny'nin iki yarısını bir arada tutan fiyongu çıkardı. Sonra aynı şeyi belinden yaptı. Vardiya vücudundan düşerken, polis odanın diğer ucundan yere çarpışını izledi.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi Butch.

Barda, adam kendine bir kadeh Lagavulin doldurdu. Ve bir tane daha. Sonra alaturka bardağı itti.

uzaklaştı, şişeyi aldı ve sertçe emdi.

Vishous olduğu yerde kaldı, ağzı açıktı, en iyi arkadaşının görüntüsüne odaklanırken nefesi içinde gidip geliyordu.

Butch şişeyi yere bıraktı ama bırakmadı, başı sanki gözlerini kapatmış gibi öne düştü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi V kısık sesle. "Evet... zorundayım."

Polisin karanlık kafası kalktı ve sonra döndü.

Sonunda öne çıktığında içkiyi barda bıraktı ve Vishous'un arkasına geldiğinde durdu. Yakındaydı... vücudundan yayılan ısının kolayca fark edilebileceği kadar yakındı.

Ya da belki de bu V'nin kendi kanının kaynamaya başlamasıydı. "Kurallar nedir," dedi polis.

"Hiç yok." Vishous duruşunu düzeltti ve kendini destekledi. "Ne istersen yap... ama beni kırmak zorundasın. Beni parçalara ayırmalısın."

Yerleşkeye döndüğünde Manny yeni bir önlük takımı daha giydi. İşler böyle gitmeye devam ederse o lanet olası konfeksiyon şirketinden hisse senedi almalıydı. Ya da çamaşır makinelerinden.

Koridorda beton duvara yaslandı ve Nike'larına baktı. Tabanların heyecanlanmaması gerektiğini düşünüyordu; Payne'le hiçbir yere gitmeyeceklerine dair bir his vardı içinde. En azından birlikte değillerdi.

Bir tanrının kızı.

Ve... onun için fark etmezdi. Bir devekuşunun yavrusu da olabilirdi, umurunda değildi.

Yüzünü ovuştururken, kendisinden etkilendiğine mi yoksa bu flaş haberi bu kadar kabul ettiği için dehşete mi düştüğüne karar veremedi. Muhtemelen şok olmak daha sağlıklıydı ve

İnanmıyordu ve her şeye hayır diyordu. Yine de beyni bunu kabullenmişti - bu da ya gerçeklik olarak gördüğü şey konusunda gerçekten esnekleştiği ya da gri maddesinin öğrenilmiş çaresizlik durumuna düştüğü anlamına geliyordu.

Muhtemelen birincisi. Çünkü sonuçta kendini iyi hissediyordu.... Kahretsin, uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu: On saat boyunca aralıksız ameliyat yapmış olmasına ve gecenin ya da günün bir kısmında sandalyede uyumuş olmasına rağmen bedeni/zihni güçlü, sağlıklı ve zindeydi. Gerinirken bile vücudunda hiçbir sertlik yoktu.

... ya da gıcırtilar ya da patlamalar. Sanki bir aydır tatildeymiş, masaj yaptırıyor ve okyanusun önünde yoga yapıyormuş gibiydi.

Daha önce hiç aacağı doğru inmemiştir.

Annnnnnnnnnnnn ve bu arada Payne'in gerçekten muhteşem, son derece pis bir görüntüsü aklına geldi. Aleti çağrılmak üzere elini kaldırdığında, onu yatak odasında rehberli bir tura çıkarmamanın hiç şüphesiz iyi bir fikir olmayacağını düşündü. Aslında, dizlerinin üzerine çöktüğü son olaylar göz önüne alındığında... banyosu da muhtemelen yasak bölgeydi. Belki de fayanslı odalardan kaçınmalıydı? Yani mutfağa giremezdi. Ön holü de-

Payne ofisten dışarı fırladı, evrak çantası ve diğer eşyaları da yanındaydı. "Artık özgürüz!"

Bir atletin tüm zarafetiyle ona doğru koştu, saçları arkasından dökülüyordu, adımları da başındaki koyu dalgalar kadar akıcıydı.

"Özgürüz! Özgürüz!"

Kız kollarına atlarken, adam onu yakaladı ve etrafında döndürdü. "Gitmemize izin mi veriyorlar?" dedi.

"Aynen öyle! Otomobilinizi buradan çıkarma iznimiz var." Eşyalarını ona uzatırken öyle geniş gülümsedi ki dişleri parladı. "Bunlara ihtiyacınız olabileceğini düşündüm. Telefon da artık çalışıyor."

"Benim olduklarını nereden biliyorsun?"

"Senin kokunu taşıdılar. Ve Wrath bana ikizimin çıkardığı kart şeyinden bahsetti."

Phone-schmone. Kızın onu kokusundan tanıması onu tahrik etmiş, ne kadar yakınlaştıklarını hatırlatmıştı-

Tamam, film makarasını durdurma zamanı.

Elini onun yüzüne götürdü. "Biliyor musun?" "Ne?"

"Bana bakışını seviyorum, Manuel." "Oh, öyle mi?"

"Bu bana ağzının üzerimde olduğu zamanı hatırlatıyor."

Manny inledi ve neredeyse kendini kaybediyordu. İşlerin kontrolden çıkmasını önlemek için kolunu kızın beline doladı.

"Hadi. Şansımızı kaybetmeden gidelim."

Gülüşü o kadar kaygısızdı ki, nedense göğsü yarıldı ve kaburgalarının arkasında atan kalbi ortaya çıktı. Ve bu, eğilip yanağını öpmesinden önceydi.

"Tahrik olmuşsun."

Ona şöyle bir baktı. "Ve sen ateşle oynuyorsun."

"Ateşli olmayı seviyorum."

Manny bir kahkaha attı. "Merak etme, sen de öylesin."

Yangın kapısına geldiklerinde avucunu itme çubuğunun üzerine koydu. "Bu gerçekten açılacak mı?"

"Dene ve öğren."

İçeri doğru eğildi... ve bir de ne görsün, mandal serbest kaldı ve ağır metal panel genişledi.

Silahlı ve palalı vampirler her yönden üzerlerine akın etmediğinde başını iki yana salladı. "Bunu nasıl başardınız?"

"Kral mutlu değildi. Ama ben burada tutsak değilim, reşitim ve yerleşkeden ayrılmamam için hiçbir neden yok."

"Ve gecenin sonunda... sonra ne olacak?" Kızın neşesi azaldıkça, "Hı-hı, işte böyle çekmişti" diye düşündü.

Çıktı. Teknik olarak, ona evine kadar eşlik ediyordu.... Bu onların vedasıydı.

Saçlarını geriye doğru düzeltti. "Sorun yok. Her şey yolunda, Bambina."

Zorlukla yutkunuyor gibiydi. "Geleceği düşünmeyeceğim, sen de düşünmemelisin. Yaşanacak saatler ve saatler var."

Saatler. Günler, haftalar, aylar ya da yıllar değil.

Saatler. Tanrım, hiç de özgür hissetmiyordu.

"Hadi," dedi, dışarı çıktı ve onun elini tuttu. "Bunu iyi değerlendirelim."

Arabası sağ taraftaki gölgelerin arasına park edilmişti ve yanına gittiğinde arabanın kilidinin açık olduğunu gördü. Ama hadi ama, sanki biri ona ulaşacakmış gibi?

Yolcu tarafındaki kapıyı açtı. "Sana yardım edeyim." Bir centilmen gibi koluna girerek onu oturttu ve ardından emniyet kemerini göğüslerinin üzerinden geçirerek yer.

Gözleri arabanın içinde gezinirken ve elleri koltuğun kenarlarını okşarken, bunun onun ilk araba yolculuğu olabileceğini düşündü. Ve bu ne kadar havalıydı?

"Daha önce hiç bunlardan birine girdin mi?" diye sordu. "Doğrusu, binmedim."

"Ağırdan alacağım."

Adam doğrulurken onun elini tuttu. "Bu hızlı mı gidiyor?"

Biraz güldü. "Bu bir Porsche. Yaptığı şey hızlı olmak." "O zaman bizi rüzgâra bırakacaksın! Benim gibi olacak atlı günlerdi!"

Manny onun yüzündeki vahşi mutluluğun zihinsel bir fotoğrafını çekti: Parlıyordu - ve uhrevi anlamda değil, basit bir yaşam sevinci tarzında.

Eğildi ve onu öptü. "Çok güzelsin." Kız onun yüzünü yakaladı. "Ve bunun için sana teşekkür ediyorum."

Ama o değildi. Onu aydınlatan şey özgürlük, sağlık ve iyimserlikti ve hayattan daha azını hak etmiyordu.

"Seni tanıştırmak istediğim biri var," diye ağzından kaçırdı.

Payne ona gülümsedi. "O zaman sür Manuel. Bizi gecenin içine götür."

Bir süre daha ona baktıktan sonra... tam da bunu yaptı.

OTUZ - YEDİ

Ayakta durmak çıplak içinde onun Çatı katı,
Vishousbekledi bir şey için... herhangi bir şey.

Bunun yerine Butch geri çekildi ve mutfığa doğru gözden kayboldu. Yalnız başına kaldığında V gözlerini kapadı ve lanet okudu. Bu kötü bir fikirdi. İyi bir Katolik çocuktan V'nin oynadığı türden oyuncaklarla oynamasını istemez-

Vuruş arkadan geldi, hızlı ve kesin.

Bu modifiye edilmiş bir vücut çarpmasıydı ve güzelce uygulandı: İki devasa kol onu göğsünden ve kalçalarından sardı ve çalışma masasının yanındaki duvara doğru savruldu. "Çarpma" kısmı o zaman devreye girdi: Her santimetrekaresi darbe aldı. Yine de geri sıçrama olmadı. Sekme yok.

Ensesinden ve kısından tutturulmuştu. "Kollarını başının üstüne koy."

Bu homurtu kafatasının arkasına doğrultulmuş bir silah gibiydi ve V her iki kolunu da göğsünün önünde hapseden baskıya karşı mücadele ederek itaat etmeye çalıştı. Önce sağ taraf serbest kaldı ve bileği altından çıkar çıkmaz yakalanıp kelepçelenmeye zorlandı. Sol taraf da aynı hızla oldu.

Yine de polisler çelik konusunda iyiydi.

Biraz hava alabildiği kısa bir salınım oldu. Ve sonra metal zincir halkalarının sesi

vites değiştirerek işlerin nereye doğru gittiğini açıkladı: yukarı.

Ağırlığı yavaş yavaş ayaklarından kollarının çukurlarına ve uzunluklarına kaydı. Yükseliş, ayak parmakları zemini tamamen terk etmeden hemen önce durdu... ve sonra orada asılı kaldı, pencerelere doğru baktı, Butch'un arkasında hareket ettiğini duyarken nefesi ciğerlerinde sıkışıp kaldı.

"Ağzını a."

Komutla birlikte V çenesini iyice gerdi, elmacık kemiğindeki eklem çatırdadı, gözleri köşelerinden aşağıya doğru çekildi, yüzündeki kesikler bir uluma korosuyla canlandı.

Ağızlık başının üzerinden aşağı çekildi ve tam olması gereken yere oturdu, top dişlerinin arasına sıkıştı ve boku daha da açmaya zorladı. Hızlı bir sarsıntıyla deri kayış kafatasının arkasına doğru sıkıldı ve toka kafa derisine saplanana kadar sıkıldı.

Mükemmel bir düzenekti: Askıya alma ve boğucu hapsetme işlerini yaptı, adrenalini yükseltti, vücudunun pek çok farklı şekilde gerilmesini sağladı.

Sırada dikenli bir korse vardı; bu mekanizma omuzlarının üzerinden değil, gövdesinin etrafından geçiyordu ve deri bağların i tarafındaki metal noktalar derisine batıyordu. Butch kayışı göğüs kafesinin tam ortasından geçirmeye başladı ve sonra V'nin göğüs kafesinden midesine ve kalçalarının tepesine kadar sırayla sıkı, aşağı, aşağı, aşağı... parlak beyaz acıdan oluşan eşmerkezli daireler omurgasını karıncalandırdı, kuzeye beynindeki reseptörlere ve güneye kaya gibi sertleşmiş sikine doğru fırladı.

Oksijen burun deliklerinden ısıık alarak geçerken kısa bir süre dokunmadan durdu ve sonra Butch elinde dört boy lastik kayışla geri döndü. Bir amatör için harika içgüdüleri vardı: Hem bilyeli tıkata hem de göğüs kayışında santim santim sarkan paslanmaz elik halkalar vardı ve belli ki polis bunları iyi bir şekilde kullanacaktı.

Butch istikrarlı bir şekilde çalışarak kancaları tıkacın bağlantılarından geçirdi ve hortumu aşağı doğru gererek

Korsenin önü ve arkası.

Bu da Vishous'un kafasını ileri pozisyona kilitledi.

Sonra Butch ona bir salıncak verdi ve onu küçük bir atlıkarıncaya gönderdi. Donmuş haliyle, bu bir buçuk zihin sikişiydi ve kendisinin mi yoksa odanın mı hareket ettiğinden emin olamaması uzun sürmedi: Eşyalar birbiri ardına geçiyordu; bar, kapı, çalışma masası

... Butch ... yatak, bardak ... sonra tekrar bara, kapıya, masaya ... ve Butch-

Asılı kırbaçlara ve zincirlere doğru yürümüşü. Polis orada öylece durdu, gözleri Vishous'a kilitlenmişti.

Bir istasyona yanaşan bir tren gibi, dönüş gittikçe yavaşladı, ta ki tamamen durana kadar... ikisi birbirine bakarken.

"Kural yok demiştin," diye homurdandı Butch. "Hâlâ öyle mi demek istiyorsun?"

Başını sallaması ya da sallaması mümkün olmayan V, ayaklarıyla elinden geleni yaptı ve onları yerde bir yukarı bir geri hareket ettirdi.

"Emin misin?"

Hareketi tekrarladığında, Butch'un gözleri mum ışığında parlıyordu - sanki içlerinde gözyaşı varmış gibi. "Tamam o zaman," dedi kısık sesle. "Eğer böyle olacaksa."

Butch yüzünü sildi, duvara döndü ve sonra oyuncakların olduğu sıraya doğru yürüdü. Kırbaçlara yaklaşırken, V çivili saçakların sırtını ve kalçalarını kestiğini hayal etti... ama polis devam etti. Sırada cat-o'-nines vardı ve V onların etini kırbaçladığını hissedebiliyordu... ama Butch durmadı. Sonra meme ucu kelepçeleri ve ayak bileklerine, ön kollara, boğaza uygulanabilen dikenli, paslanmaz çelik kelepçeler geldi....

Her bölüm geçildiğinde Vishous kaşlarını çattı, polisin sadece alay edip etmediğini ve bunun ne kadar etkileyici olmadığını merak etti-

Ancak Butch durdu. Ve elini uzattı-

V inledi ve onu havada tutan başlara karşı çırpınmaya başladı. Gözlerini kocaman açarak yalvarmak için elinden geleni yaptı ama ne başını oynatabiliyor ne de konuşabiliyordu.

"Sınır yok demiştin," diye boēuldu Butch. "Demek böyle yapacaēız."

V'nin bacakları kasıldı ve gēs oksijensizlikten ıēlık atmaya başladı.

Polisin setiēi maskede ne gözler, ne kulaklar, ne de aēız için delik vardı. Deriden yapılmış ve ince paslanmaz elik iplikle birbirine dikilmişti, oksijenin içeri girmesinin tek yolu, ıřıēın sızmaması için yeterince geride olan iki file yan panelden geçiyordu ve hava aēızdan geçip ciēerlere inmeden önce sıcak, panikle miş cilt üzerinde dolaştırılıyordu. Bu alet V'nin satın aldıēı ama hiç kullanmadıēı bir şeydi: Sadece onu korkuttuēu için saklamıştı ve bu, o şeye sahip olmak için yeterli bir nedendi.

Görme ve işitme duyularının elinden alınması onu çıldırtacak tek şeydi - Butch'un maskeyi seçmesinin nedeni de tam olarak buydu. Basılacak dēmeleri çok iyi biliyordu - fiziksel acı bir şeydi ... ama psikolojik şeyler çok daha kötüydü.

Ve bu nedenle daha etkilidir.

Butch yavaşça etrafından dolaşıp gözden kayboldu. V öfkeyle vurarak adamlarla yüzleşmek için kendini yeniden konumlandırmaya çalıştı ama ayak parmakları yere tam olarak basamıyordu; bu da polisin stratejisinin bir başka başarısıydı. Mücadele etmek, kıvranmak ve hiçbir yere varamamak sadece dehşeti artırıyordu.

Bir keresinde, ışıklar sönmüştü.

KontROLSüzce sarsılan Vishous savaşmaya çalıştı ama bu kaybedeceēi bir savaştı: Hızlı bir çekişle maske boynuna sıkıca dolandı, sabitlendi ve hiçbir yere gitmedi.

Zihinsel hipoksi hemen ortaya ıktı. Oksijen yoktu, hiç oksijen gelmiyordu, hiçbir şey-

Bacağında bir şey hissetti. Uzun ve ince bir şey.
Ve soğuk.

Bıçak gibi.

Tamamen hareketsiz kaldı. Önceki eforlarının onu üstündeki zincirlerde ileri geri salladığı noktaya kadar, vücudu ikiz metal tellerle asılı bir heykel gibiydi.

V'nin kaputun içinden aldığı ve verdiği nefesler kulaklarında bir uğultuya dönüşürken belinin altındaki hisse odaklandı: Bıçak yavaşça, amansızca yukarı doğru ilerledi ve ilerledikçe uyluğunun iç kısmına doğru hareket etti....

Ardından sıvı bir iz kabardı ve dizinin üzerinden aşağıya doğru indi.

Bıçak cinsel organına yöneldiğinde kesmenin acısını bile hissetmedi: Çıkarımlar yok etme düğmesine o kadar büyük bir darbe indirmişti.

Bir anda geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karıştı, sahip olduğu her damara pompalanan adrenalinin ateşlediği simya; bir anda yıllar öncesine, babasının erkeklerinin Bloodletter'ın emriyle onu toprağa bastırdığı geceye geri döndü. Dövmeler en kötüsü değildi.

Ve işte yine oluyordu. Sadece penseyle değil. Vishous ağzındaki tıkaçın etrafında çığlık attı... ve devam etti.

Kaybettiği her şey için çığlık attı... yarı erkek olduğu için çığlık attı... Jane için çığlık attı... ailesinin kim olduğu ve kız kardeşi için ne dilediği için çığlık attı... en iyi arkadaşını yapmaya zorladığı şey için çığlık attı.... Nefes, bilinç, hiçbir şey kalmayana kadar çığlık attı ve çığlık attı.

Geçmişi ya da bugünü yok.

Artık kendisi bile değil.

Ve kaosun ortasında, en garip şekilde özgürleşti.

Butch en iyi arkadaşının bayıldığı anı biliyordu. Sadece o sallanan ayakların hareketsiz kalması değildi; tüm o kas sisteminin aniden gevşemesiydi. O kocaman kollar ve devasa kalçalar artık gerilmiyordu. O büyük göğüs artık pompalanmıyordu. Artık omuzlarda ya da sırtta yırtık kordonlar yoktu.

Butch hemen mutfaktan aldığı kaşığı V'nin bacağından çekti ve aynı şekilde bardan aldığı ılık suyu bardaktan dökmeyi bıraktı.

Gözlerindeki yaşlar kaputu gevşetmesine ve çekip çıkarmasına yardımcı olmadı. Hareketsizleştirici düzeneğini çıkarmasını da kolaylaştırmadı. Özellikle de ağız tıkacı ile mücadele etti.

Korseyi gevşetmek tam bir baş belasıydı ama V'yi indirmek için ne kadar çaresiz olursa olsun, elinde üç altmışlık varken her şeyi çıkarmak çok daha kolaydı. Ve çok geçmeden, kardeş kanlar içindeydi, ama üzerindeki yük kalkmıştı.

Duvarda Butch vinci serbest bıraktı ve Vishous'un muazzam, cansız bedenini yavaşça aşağı indirdi. Yükseklikteki değişimin kaydedildiğine dair hiçbir işaret yoktu ve zemin sadece V'nin gevşek bacaklarını çökerttiği kadarıyla bir etki yarattı, mermer poposunu ve gövdesini selamlamak için yükselirken dizleri yukarı doğru büküldü.

Butch kelepçeleri bıraktığında daha fazla kan vardı.

Tanrım, arkadaşşı berbat haldeydi: Tıkacın kayışları yanaklarında kırmızı yaralar bırakmıştı; korsenin hasarı daha da yaygındı; ve bir de yırtık pırtık bilekler vardı.

Ve bu, adamın yüzünün içinde bulunduğu duruma ek olarak, o şeyi her neye çarpmışsa onun sayesindeydi.

Bir an için tek yapabildiği, felç geçirmiş gibi titreyen elleriyle V'nin simsiyah saçlarını geriye doğru taramak oldu. Sonra arkadaşının vücuduna, belden aşağısındaki mürekkebe, sarkık sekse... ve yara izlerine baktı.

Kan Mektubu, oğluna yaptığı işkenceler için ölçülemeyecek kadar boktan biriydi. Ve Kâtip Bakire de işe yaramazın tekiydi.

Bunun olmasına izin vermek için planker.

Ve bu korkunç geçmişi arkadaşını kırmak için kullanmak Butch'u öldürmüştü.

Ancak V'yi fiziksel olarak dövmeğ istememişti - korkak değildi ama bunu yapacak midesi de yoktu. Ayrıca, zihin bir insanın kendisine karşı sahip olduğu en güçlü silahtı.

Yine de, kaşığı alıp bacağının iç kısmına dayadığında gözyaşları akıyordu - çünkü yapılacak çıkarımı anında biliyordu. Ve ılık suyun şimdiki zamandan kopuşu gerçekten pekiştireceğinin de farkındaydı.

ığlık, tıkaç ve kukuleta tarafından boğulmuştu... ama yine de hiçbir ses Butch'un kulaklarını başka hiçbir şeyin delemediği kadar delmişti.

Bunu atlatması uzun, çok uzun bir zaman alacaktı:

Gözlerini her kapadığında tek görebildiği, en iyi arkadaşının sarsılan ve kasılmaya başlayan bedeniydi.

Yüzünü ovalayan Butch kalktı ve banyoya gitti. Dolaptaki raftan bir yığın siyah havlu aldı. Bazılarını kuru bıraktı; diğerlerini lavaboda ılık suyla ıslattı.

Yerde Vishous'un yanına döndüğünde, en iyi arkadaşının vücudundaki kanı ve korku terini sildi, hiçbir şeyin gözden kaçmaması için onu bir o yana bir bu yana yuvarladı.

Temizlik yarım saat sürdü. Ve lavaboya birkaç kez gidip geldim.

Seans bunun çok az bir kısmı kadar sürmüştü.

İşi bittiğinde V'nin muazzam ağırlığını kollarına aldı ve adamı yatağa taşıyarak başını siyah saten yastıklara yasladı. Sünger banyosu V'nin cildinde tüyler diken diken olmuştu, bu yüzden Butch kardeşini tako yaptı, çarşafları çözdü ve üzerine sardı.

İyileşme zaten gerçekleşiyordu, kazınan ya da kesilen et yeniden örölüyor ve oluşan izleri siliyordu.

Bu iyiydi.

Geri adım atarken, Butch'un bir yanı yatağa çıkıp arkadaşına sarılmak istedi. Ama bunu kendisi için yapmamıştı ve ayrıca, buradan çıkıp bir an önce sarhoş olmazsa, lanet olası aklını kaçıracaktı.

V'nin yerleştiğinden emin olunca, yere itmek zorunda kaldığı ceketini aldı-

Bekle, kanlı havlular ve asma ünitesinin altındaki dağınıklık.

Hızla hareket ederek yerleri süpürdü, sonra da ıslak ve ağır çamaşırları alıp banyodaki çamaşır sepetine götürdü; bu da ona buradaki temizlik işlerini kimin yaptığını merak ettirdi. Belki de Fritz'di... ya da belki de V, Neşeli Hizmetçiler rutinini kendisi yapıyordu.

Ana odaya döndüğünde, bardak ve kaşık dışında tüm kanıtların gittiğini bir kez daha kontrol etti... ve sonra V'nin hala uyuyup uyumadığına bakmak için yanına gitti ... ya da o semicoma'da.

Taş. Soğuk. Dışarı.

"Sana gerçekten ihtiyacın olan şeyi getiriyorum," dedi Butch usulca, bir daha doğru dürüst nefes alıp alamayacağını merak ederek - göğsü az önce V'ninki kadar daralmış gibiydi. "Sıkı tutun, adamım."

Kapıya doğru giderken, aramak için cep telefonunu çıkardı ve lanet şeyi düşürdü.

Hah. Elleri hala titriyor gibi görünüyordu. İncir.

Sonunda gönder tuşuna bastığında, aramanın gerçekleşmesi için dua etti - "Bitti," dedi kabaca. "Buraya gel. Hayır, güven bana, sana ihtiyacı olacak. Bu ikiniz içindi. Hayır... evet. Hayır, şimdi gidiyorum. Güzel. Tamam."

Telefonu kapattıktan sonra V'yi içeri kilitledi ve asansörü çağırdı. Beklerken paltosunu giymeye çalıştı ve süetini o kadar kötü karıştırdı ki, vazgeçti ve

omzunun üzerinden. Kapılar çınlayıp açıldığında içeri girdi, üzerinde P harfi olan düğmeye bastı... ve asansörün küçük metal kutusu sayesinde kontrollü, kesintisiz bir şekilde aşağı, aşağı, aşağı indi.

İki nedenden ötürü Shellan'ı aramak yerine ona mesaj attı: Sesine güvenmiyordu ve doğrusu, onun kaçınılmaz ve adil bir şekilde soracağı soruları yanıtlamaya hazır değildi.

Her şey yolunda. Eve gidip dinleneceğim. Seni seviyorum
xxx B

Marissa'nın yanıtı o kadar hızlıydı ki, telefonunun elinde olduğu ve ondan haber beklediğı çok açıktı: Ben de seni seviyorum.

Güvenli Yer'deyim ama eve gelebilir miyim?

Asansör açıldı ve tatlı benzin kokusu ona hedefine ulaştığını söyledi. Escalade'in yanına giderken mesajına cevap verdi: Hayır, gerçekten iyiyim. Sen kal ve alış, işin bittiğinde orada olacağım.

Telefonu aldığı sırada anahtarlarını çıkartıyordu. Tamam, ama bana ihtiyacın varsa, en önemli şey sensin.

Tanrım, o çok değerli bir kadındı.

Tam arkadayım xxx, diye yazdı.

Cipin alarmini kapattı ve sürücü tarafının kilidini açarak içeri girdi, kapıyı kapattı ve tekrar kilitledi.

Araba kullanması gerekiyordu. Bunun yerine alnını direksiyona dayadı ve derin bir nefes aldı.

İyi bir hafızaya sahip olmak abartılan bir beceriydi. Her ne kadar Manello'yu ve silme işini kıskanmasa da, kafasındaki resimlerden kurtulmak için neredeyse her şeyini verebilirdi.

V değil ama. O ilişki değil. Erkekten asla vazgeçmezdi. Asla.

OTUZ SEKİZ

"Buyurun, kahve içmek istersiniz diye düşündüm."

José de la Cruz Starbucks venti latte'yi ortağının masasına koyarken, kışını adamın karşısındaki koltuğa park etti.

Bir gece önce Görevimiz Tehlike'de arabanın kaputunu kırarken giydiği kıyafetleri giydiği düşünülürse, Veck'in yolda ölmüş gibi görünmesi gerekirdi. Bunun yerine, her nasılsa pasaklı yerine sağlam görünmeyi başarmıştı.

Bu yüzden José, bilgisayarın etrafındaki diğer altı bardak yarı sarhoş Java'nın departmandaki çeşitli bayanlar tarafından getirildiğine bahse girmeye hazırdı.

"Sağ ol dostum." Veck en yeni sıcak ve buharlı ürünü avucuna alırken gözleri Dell monitöründen ayrılmadı -Tahminlere göre kayıp dosyalarını araştırıyor ve yaşları on yedi ile otuz arasında değişen kadınları ortaya çıkarıyordu.

"Ne yapıyorsun?" José yine de sordu.

"Kayıp kişiler." Veck sandalyesinde gerindi. "Son zamanlarda kaç tane on sekiz-yirmi dört yaş arası kayıp ilanı verildiğini fark ettiniz mi? Erkekler, kadınlar değil."

"Evet. Belediye başkanı bir görev gücü oluşturuyor."

"Çok sayıda kız da var, ama Tanrım, bir salgın var."

Koridorda bir çift üniformalı yürüdü ve hem o hem de Veck memurlara başlarıyla selam verdi. Ayak sesleri kaybolduktan sonra Veck boğazını temizledi.

"İç işleri ne dedi?" Soru değil. Ve o koyu maviler veri tabanına kilitlendi kaldı. "Bu yüzden geldin, değil mi?"

"Şey, bir de kahveyi teslim etmek için. Yine de seninle ilgilenilmiş gibi görünüyor."

"Resepsiyon alt katta."

Ah, evet. İki Kathys, Brittany, Britnae diye okunuyor, ve Theresa. Muhtemelen hepsi adamın bir kahraman olduğunu düşünüyordu.

José boğazını temizledi. "Görünüşe göre fotoğrafçı hakkında zaten bazı taciz suçlamaları var çünkü hoş karşılanmadığı yerlerde ortaya çıkmak gibi bir alışkanlığı var. O ve avukatı her şeyi unutmak istiyor, çünkü bir başka suç mahalline izinsiz girme olayı onun için hiç de iyi olmayacak. IA herkesin ifadesini aldı ve sonuç olarak bu sizin açınızdan basit bir saldırı, ağırlaştırılmış bir şey yok. Ayrıca fotoğrafçı, iş o noktaya gelirse savcılıkla işbirliği yapmayı reddedeceğini söylüyor. Muhtemelen bunun kendisine yardımcı olacağını düşündüğü için."

Şimdi o gözlerin yeri değişti. "Tanrı'ya şükür."

"Çok heyecanlanma."

Veck'in gözleri kısıldı ama şaşkınlıktan değil. Aksaklığın ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Yine de sormadı; sadece bekledi.

José etrafına bakındı. Akşam saat onda cinayet masasının ofisi boştu, ancak telefonlar hâlâ çalışıyor, telesekreter arayanları yutana kadar oradan buradan küçük cıvıltı sesleri yükseliyordu. Koridorda, temizlik personeli halıları temizliyordu, çok sayıda süpürge'nin vızıltısı yolun aşağısından, CSI laboratuvarından geliyordu.

Yani açık konuşmamak için hiçbir neden yoktu.

José yine de ana kapıyı kapattı. Veck'in yanına döndüğünde tekrar oturdu ve başıboş bir ataşı alıp masanın sahte ahşap tablasına görünmez bir resim çizdi.

"Bana senin hakkında ne düşündüğümü sordular." Şarjörle şakağına vurdu. "Zihinsel olarak. Ne kadar sıkı olduğun gibi."

"Ve sen dedin ki..."

José sadece omuz silkti ve sessiz kaldı.

"O orospu çocuğu bir cesedin fotoğrafını çekiyordu. Çünkü kâr-"

José protestoyu kesmek için avucunu kaldırdı. "Buna itiraz edemezsin. Siktir et, hepimiz onu dövmek istedik. Asıl soru şu ki, eğer seni durdurmasaydım... ne kadar ileri gidebilirdi, Veck."

Bu da adamın kaşlarını bir kez daha çatmasına neden oldu. Sonra ortalık iyice sessizleşti. Ölüm sessizliği. Telefonlar hariç.

"Dosyamı okuduğunu biliyorum," dedi

Veck. "Evet."

"Evet, ama ben babam değilim." Kelimeler alçak sesle ve yavaşça söyleniyordu. "O adamla birlikte büyümedim bile. Onu çok az tanıyorum ve ona hiç benzemiyorum."

Bunu dosyala: Bazen şansın yaver gider.

Thomas DelVecchio için pek çok şey yolunda gidiyordu: Ceza adaleti bölümünden pekiyi almıştı... Politika akademisinde sınıf birincisiydi.... Devriye görevinde geçirdiği üç yıl lekesizdi. Ve o kadar yakışıklıydı ki asla kendi kahvesini almazdı.

Ama o bir canavarın oğluydu.

Yaşadıkları sorunun temelinde de bu yatıyordu. Doğru ve uygun olan her şeye rağmen, babanın günahlarını oğlunun boynuna yüklemek adil değildi. Ve Veck haklıydı: Kendi psikolojik değerlendirmelerinde, herkes kadar normal çıkmıştı.

Bu yüzden José, poposunu bir an bile düşünmeden onu ortak olarak kabul etmişti.

Dün gecedен beri bu durum değişmişti ve asıl mesele Veck'in fotoğrafçıya gittiğinde yüzünde beliren ifadeydi.

Çok soğuk. Çok sakın. Bir gazoz kutusunun kapağını açmasından daha fazla bir etkisi yoktu.

Yetişkinlik hayatının neredeyse tamamında Cinayet Masası'nda çalışmış olan José çok sayıda katil görmüştü. Bir adam ya da kadın yüzünden kendini kaybeden tutku suçlusu tipler vardı; ona göre uyuşturucu, alkol ve çete şiddetini kapsayan aptal departmanı vardı; ve bir de kuduz köpekler gibi uyutulması gereken sadist sapıklar vardı.

Temanın tüm bu varyasyonları kurbanların aileleri ve toplum için hayal edilemez trajedilere neden oldu. Ancak José'yi geceleri uykusuz bırakanlar onlar değildi.

Veck'in babası on yedi yılda yirmi sekiz kişiyi öldürmüştü ve bunlar sadece bulunan cesetlerdi. Piç kurusu şu anda sadece yüz yirmi beş mil ötede, Somers, Connecticut'ta ölüm hücresindeydi ve avukatının yaptığı temyiz başvurularına rağmen iğne vurulmak üzereydi. Ama asıl berbat olan neydi? Thomas DelVecchio, Sr.'ın dünya çapında bir hayran kitlesi vardı. Facebook'ta yüz bin arkadaşı, CafePress'te satılan ürünleri ve death-metal grupları tarafından kendisi hakkında yazılmış şarkıları ile kötü şöhretli biriydi.

Lanet olsun, Tanrı şahidim olsun, tüm bu saçmalıklar José'yi delirtti. O herifi idolleştiren salaklar gelip bir hafta onun işinde çalışmalı. RL'de katillerin ne kadar havalı olduğunu düşündüklerini görmeliler.

Yaşlı DelVecchio'yla şahsen hiç tanışmamıştı ama savcılık ve polis departmanında yapılan çeşitli görüşmelerin videolarını izlemişti. Görünüşte adam gayet akli başında ve bir yoga eğitmeni kadar sakindi. Hoş da. Karşısında kim olursa olsun ya da onu kızdırmak için ne söylenirse söylensin, asla tereddüt etmedi, asla kırılmadı, bunların hiçbirinin önemli olduğuna dair bir işaret vermedi.

Ancak José onun yüzündeki ifadeyi görmüştü ve diğer birkaç profesyonel de görmüştü: Arada bir gözlerinde José'nin haçına uzanmasına neden olan bir pırıltı belirliyordu. On altı yaşında bir çocuğun sahip olabileceği türden bir şeydi.

Bir kiraz arabası geçtiğinde ya da göbekli bir gömlek giyen elma popolu bir kız gördüğünde. Bu, keskin bir bıçaktan parlayan güneş ışığı gibiydi; kısa bir ışık ve zevk parıltısı.

Ne var ki, ele verdiği tek şey buydu. Kanıtlar onu mahkum etmişti; asla tanıklığı değil.

Ve bu, karısı yanında uyurken José'yi tavana bakar halde bırakan türden bir katildi. DelVecchio Senior kontrolü elinde tutacak ve izini kaybettirecek kadar zekiydi. Kendine güvenen ve becerikli biriydi. Ve mevsimlerin değişimi kadar acımasızdı.... O paralel bir evrendeki Cadılar Bayramı'ydı: Maske takmış normal bir Joe yerine, dost canlısı, yakışıklı bir yüzün ardındaki bir şeytandı.

Veck tıpkı babasına benziyordu. "Ne dediğimi duydun mu?"

Çocuğun sesiyle José yeniden odaklandı. "Evet, öyle yaptım."

Veck sert bir sesle, "Yani ikimiz için bu kadar mı?" dedi. "Artık benimle çalışmak istemediğini mi söylüyorsun? Hâlâ bir işim olduğunu varsayarak mı?"

José ataçla çizim yapmaya geri döndü. "İç işleri size bir uyarı verecek."

"Gerçekten mi?"

Bir süre sonra José, "Onlara kafanın olması gereken yerde olduğunu söyledim," dedi.

Veck boğazını temizledi. "Teşekkürler, dostum."

José klipsi hareket ettirmeye devam etti, küçük çizik sesleri çok yüksekti. "Bu işteki baskı öldürücü." Bunun üzerine Veck'in gözlerinin içine baktı. "Daha kolay olmayacak."

Bir duraklama oldu. Sonra ortağı mırıldandı: "Onlara söylediklerine inanmıyorsun, değil mi?"

José omuz silkti. "Zaman gösterecek."

"O zaman neden işimi kurtardın?"

"Sanırım yanlışlarınızı düzeltmek için bir şansınız olması gerektiğini düşünüyorum - bunlar gerçekten size ait olmasa bile."

José'nin kendine sakladığı şey, tabiri caizse, iş üzerinde halletmesi gereken şeyler olan bir ortağı ilk kez almadığıydı.

Evet, bir de Butch O'Neal'ın nasıl ortaya çıktığına bakın: Kayıp. Öldüğü varsayılıyor. José'nin 911 kasetinde duyduğunu sandığı şeye rağmen.

"Ben babam değilim, Dedektif. Size yemin ederim. Adama vurduğumda profesyonelce davrandığım için-"

José öne doğru eğildi, gözleri çocuğunkilere dikilmişti. "Saldırıda beni rahatsız eden şeyin bu olduğunu nereden biliyordun? Asıl meselenin sakinlik olduğunu nereden bildin?"

Veck'in yüzü kızarınca José tekrar geri çekildi. Bir süre sonra başını salladı. "Bu senin bir katil olduğun anlamına gelmez evlat. Ve bir şeyden korkuyor olman onun doğru olduğu anlamına gelmez. Ama bence ikimiz de birbirimize karşı açık olmalıyız. Dediğim gibi, baban yüzünden farklı bir standarda tabi tutulmanın adil olduğunu düşünmüyorum ama herhangi bir şey için - park cezalarını kastediyorum - Starbucks bardağına doğru başını salladı - "kötü kahve, gömleğinde çok fazla kola... lanet olası fotokopi makinesi... oyun bitti. Birbirimizi anlıyor muyuz? Tehlikeli birinin rozet ya da silah takmasına izin vermeyeceğim."

Veck aniden monitörüne bakmaya geri döndü. Ekranda yaklaşık iki hafta önce kaybolan on dokuz yaşındaki sarışın güzel bir kızın yüzü vardı. Henüz cesedi yoktu ama José şimdiye kadar ölmüş olduğuna bahse girmeye hazırды.

Veck başını salladıktan sonra kahveyi aldı ve sandalyesine geri oturdu. "Anlaştık."

José nefes verdi ve ataşı ait olduğu yere, mıknatıslı kenarı olan küçük şeffaf kutuya koydu. "Güzel. Çünkü başka birini daha kaçırmadan önce bu adamı bulmalıyız."

OTUZ - DOKUZ

Manuel'in deyimiyle "Kuzey Yolu "nda güneye doğru seyahat ederken Payne'in gözleri etrafındaki dünyaya a  kalmıştı. Yolun her iki tarafındaki akan trafik şeritlerinden, yukarıdaki uçsuz bucaksız siyah gökyüzüne ve penceresini her açtığında arabanın kokpitine dolan canlandırıcı gece soğuğuna kadar her şey bir hayranlık kaynağıydı.

Bu da yaklaşık her beş dakikada bir oluyordu. Sıcaktan soğuğa, ılıkta serinliğe.... her şeyin tek iklimli olduğu Sığınak'tan tamamen farklı olan bu sıcaklık değişimini çok seviyordu. Ayrıca yüzüne üflenene, saçlarını karıştıran ve onu güldüren büyük bir hava patlaması vardı.

Ve tabii ki bunu her yaptığında Manuel'e baktı ve onun gülümsediğini gördü.

"Nereye gittiğimizi sormadın," dedi en son kapanışından sonra.

Aslında bunun bir önemi yoktu. Onunlaydı,  zg r ve yalnızdılar ve bu fazlasıyla yeterliydi-

Onu fır alayacaksın. Gecenin sonunda onu fırçalayıp buraya dönüyorsun. Tek başına.

Payne irkilmesini kendine sakladı: Wrath'ın oğlu Wrath'ın sesi tahtlar, ta lar ve göğse asılan kara han erlerle uyumlu bir sestir. Ve bu asil ses tonu vitrin s s  değildi. Kendisine itaat edilmesini bekliyordu ve Payne, sırf Kâtip Bakire'nin kızı olduğu için, bir şekilde

onun kurallarına tabi değildi. Burada olduğu sürece, burası onun dünyasıydı ve o da bu dünyanın içindeydi.

Kral o korkunç sözleri söylerken gözlerini sımsıkı yummuş ve ardından gelen sessizlikle birlikte, Manuel'le birlikte itiraf etmediği sürece hiçbir yere varamayacaklarını hemen anlamıştı.

Ve öyle de oldu.

"Bilmek ister misiniz? Alo? Payne?"

Bir başlangıçla yüzünü gülümsemeye zorladı. "Şaşırmayı tercih ederim."

Şimdi derin derin sırtıyordu. "Daha da eğlencelisi, dediğim gibi, seni biriyle tanıştırmak istiyorum." Gülümsemesi biraz soldu. "Bence ondan hoşlanabilirsin."

Kadın mı? Kadın gibi mi? Ne gibi?

Payne, bunun ancak söz konusu "kadın" bir at suratına ve büyük bir popoya sahipse gerçekleşebileceğini düşündü.

"Ne kadar güzel," dedi.

"İşte çıkışımız." Yumuşak bir klik klik sesi duyuldu ve ardından Manuel direksiyonu çevirerek onları geniş yoldan alçalan bir rampaya çıkardı.

Diğer araçların arasında durduklarında, çok çok uzak ufukta gözlerinin algılamakta zorlandığı devasa bir şehir gördü: Hesaplanamayacak sayıda iğne deliği ışıkla işaretlenmiş büyük binalar, daha küçük yapılardan oluşan bir zemin örtüsünden yükseliyordu ve burası durağan bir yer değildi. Kenarlarında kırmızı ve beyaz ışıklar yılan gibi kıvrılıyordu... hiç şüphesiz az önce geçtiklerine benzer yollarda yüzlerce araba vardı.

"New York'a bakıyorsun," dedi Manny. "Bu... çok güzel."

Biraz güldü. "Bazı kısımları kesinlikle öyle. Karanlık ve mesafe harika makyaj sanatçılarıdır."

Payne uzandı ve önündeki şeffaf cam pencereye dokundu. "Yukarıda durduğum yerde uzun manzaralar yoktu. İhtişam yoktu. Hiçbir şey yoktu, sadece bunaltıcı

gökyüzü ve ormanın boğucu sınırı. Bunların hepsi çok harikulade-"

Arkalarından sert bir ses geldi, sonra bir tane daha. Manny başının üstündeki küçük aynaya baktı. "Sakin ol, Dostum. Ben gidiyorum..."

Hızlanıp önündeki araçla arasındaki mesafeyi hızla kapatırken, onun dikkatini dağıttığı için kendini kötü hissetti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Devam etmek istemiyorum." "Sonsuza kadar konuşabilirsin ve ben de memnuniyetle dinlerim."

Bunu bilmek güzel değil miydi? "Burada tanık olduğum bazı şeylere yabancı değilim, ama çoğunlukla bunların hepsi bir vahiy. Öteki Taraf'ta sahip olduğumuz görme çanakları Dünya'da olup bitenlerin sadece anlık görüntülerini sunuyor, nesnelere değil insanlara odaklanıyor - cansız bir şey birinin kaderinin bir parçası olmadığı sürece. Gerçekten de bize sadece kader sunuluyor, ilerleme değil... hayat, manzara değil. Bu... özgür olmak istediğim her şey."

"Nasıl dışarı çıktın?"

Hangi zaman? diye düşündü. "Şey, ilk olarak... annem aşağıdan insanlara izleyiciler verdiğinde, iki dünya arasındaki bariyerin bir tür ağ olduğu küçük bir pencere olduğunu fark ettim. Moleküllerimi yaratılan küçük boşluklarda hareket ettirebileceğimi keşfettim ve bunu böyle yaptım." Geçmiş onu içine çekti, anılar canlandı ve sadece zihnini değil ruhunu da yaktı. "Annem çok öfkeliydi ve yanıma gelip Sığınak'a dönmemi istedi, ben de ona hayır dedim. Bir görevdeydim ve o bile beni raydan çıkaramazdı." Payne başını salladı. "Ben... yapmam gerekeni yaptıktan sonra... sadece hayatımı yaşayacağımı düşünmüştüm ama tahmin etmediğim şeyler oldu. Burada beslenmem gerekiyor ve ... başka endişelerim de var."

Doğurganlık döneminin onu nasıl vurduğunu ve sakat bıraktığını açıklamayacak olsa da, özellikle ihtiyaç duyuyordu. Çok büyük bir şok olmuştu. Yukarıda, Kâtip Bakire'nin dişileri neredeyse her zaman gebe kalmaya hazırdı ve

Böylece hormonların büyük salınımları vücutlarını ele geçirmiyordu. Ancak bir kez aşağıya indiklerinde ve bir günden fazla zaman geçirdiklerinde, döngü üzerlerine geliyordu. Kadere şükürler olsun ki bu sadece on yılda bir oluyordu; gerçi Payne yanlışlıkla bu konuda endişelenmesi gerekene kadar on yılı olacağını düşünmüştü.

Ne yazık ki, bunun döngünün ilk kez başlamasından on yıl sonra olduğu ortaya çıkmıştı: İhtiyacı, Sığınak'tan ayrılmasının üzerinden bir ay geçmeden başlamıştı.

Kendisini savunmasız ve çaresiz bırakan büyük çiftleşme acılarını hatırlarken Manuel'in yüzüne odaklandı. İhtiyaç duyduğu anda ona hizmet edecek miydi? Şiddetli isteklerini karşılayacak ve onu seksiyle rahatlatacak mıydı? Bir insan bunu yapabilir miydi?

"Ama sonunda yine oraya mı döndün?" dedi.

Boğazını temizledi. "Evet, öyle yaptım. Biraz... zorluk yaşadım ve annem bana yeniden geldi." Gerçekten de Kâtip Bakire, kendisine bahşedilen hayatın büyük bir kısmını "mahveden" biricik kızına azgın erkeklerin musallat olmasından çok korkmuştu. "Bana sadece Öteki Taraf'ta da olsa yardım edeceğini söyledi. Her şeyin eskisi gibi olacağını ve bir kez daha çıkış yolunu bulabileceğimi düşünerek onunla gitmeyi kabul ettim. Ancak böyle olmadı."

Manny'nin eli onunkini kapattı. "Ama artık tüm bunlardan '6Fut' oldun."

Öyle miydi? Kör Kral da tıpkı annesi gibi onun kaderine hükmetmek istiyordu. Onun sebepleri daha az bencilceydi ne de olsa Kardeşlik'e, onların sığınaklarına ve çatısı altında yaşayan bir gence sahipti ve bu korunmaya değer bir şeydi. Ancak kardeşinin insanlar hakkındaki görüşünün Gazap tarafından da paylaşıldığından korkuyordu: yani onların hizmete çağrılmayı bekleyen aşağılık varlıklar olduklarından.

"Biliyor musun?" dedi.

"Ne."

"Sanırım bu otomobilde seninle sonsuza kadar kalabilirim." "Komik... Ben de tam olarak aynı şekilde hissediyorum."

Biraz daha tık tık tıkladıktan sonra sağa döndüler.

İlerledikçe, daha az araba ve daha çok bina vardı ve gecenin bir şehrin çehresini iyileştirmesi konusunda ne demek istediğini anladı; bu mahallede sahip olunabilecek bir ihtiyaç yoktu. Kırık camlar eksik dişler gibi kararmıştı ve depoların ve dükkânların yan taraflarında soluklaşan kirler yaş çizgileriydi. Çürüme, kaza ya da vandalizm nedeniyle oluşan çukurlar, bir zamanlar pürüzsüz olduğuna şüphe olmayan cepheleri ve parlak, taze boya işlerini bozmuş, gençlik çiçekleri uzun zamandır doğa koşullarına ve zamanın geçişine yenik düşmüştü.

Ve gerçekten de, gölgelerin içinde ayakta duran insanların durumu da daha iyi değildi. Kaldırım ve asfalt renklerinde buruşuk giysiler giyen bu insanlar, sanki görünmez bir çubuk hepsini dizlerinin üzerine çöktürmüştü ve orada tutmaya devam edecekmiş gibi yukarıdan aşağıya doğru ağırlaşmış gibiydiler.

"Merak etmeyin," dedi Manuel. "Kapılar kilitli."

"Korkmuyorum. Bir sebepten dolayı üzgünüm."

"Kentsel yoksulluk size bunu yapar."

Tek bir paltoyu paylaşan iki insanın bulunduğu, çürümeye yüz tutmuş, zar zor çatılanmış bir kutunun daha yanından geçtiler. Sığınak'ın baskıcı mükemmelliğinde herhangi bir değer bulabileceğini hiç düşünmemişti. Ama belki de annesi bu sığınağı Seçilmişleri böyle manzaralara karşı korumak için yaratmıştı. Bunun gibi hayatlardan.

Ancak çevre kısa süre sonra biraz düzeldi. Kısa bir süre sonra Manuel yoldan çıkarak, büyük bir araziye kaplıyormuş gibi görünen, geniş ve yeni bir tesise paralel uzanan bir arsaya girdi. Etrafta, yüksek, vinçli kollardaki ışıklar, alçak binayı, park halindeki iki aracın parlak üstlerini ve yürüyüş yollarını çevreleyen kırpılmış çalılar şeftali gibi aydınlatıyordu.

"İşte geldik," dedi, yolculuklarını durdurdu ve ona döndü. "Seni meslektaşım olarak tanıtacağım, tamam mı? Bunu kabullen."

Sırıttı. "Bunu yapmaya gayret edeceğim."

Birlikte dışarı çıktılar ve ... ah, hava. İyi ve kötünün, metalik ve tatlının, kirli ve ilahi olanın böylesine karmaşık bir buketi.

"Buna bayıldım," dedi. "Buna bayıldım!"

Kollarını açtı ve yerleşkeden ayrılmalarından hemen önce tekmelenmiş olan ayağının üzerinde dönerek bir daire çizdi. Dönüşünü durdurup kollarını iki yanında dinlendirdiğinde, adamın kendisine baktığını gördü ve utanç içinde gülmek zorunda kaldı.

"Özür dilerim. I-"

"Buraya gel," diye homurdandı, göz kapakları alçalmış, bakışları sıcak ve sahipleniciydi.

Anında seksi tahrik oldu, vücudu kızardı. Ve her nasılsa, ona yaklaşırken acele etmemesi gerektiğini, uzun sürmese bile onu bekletmesi gerektiğini biliyordu.

"Beni istiyorsun," dedi yüz yüze geldiklerinde. "Evet. Tabii ki evet." Adamın elleri kadının belini kavradı ve onu sıkıca içine çekti. "Ağzını bana ver."

Tam bunu yaparken, kollarını adamın boynuna doladı ve onun katı bedeniyle birleşti. Öpüşmenin her iki tarafında da sahiplenme vardı ve sona erdiğinde gülümsemesini engelleyemedi.

"Benden talepte bulunman hoşuma gidiyor," dedi. "Bu beni duşa geri götürüyor, sen-"

Bir inilti çıkardı ve elini yavaşça ağzının üzerine koyarak onun sözünü kesti. "Evet, hatırlıyorum. Güven bana, hatırlıyorum."

Payne avucunu yaladı. "Bunu bana yine yapacaksın. Bu gece."

"Çok şanslı olmalıyım."

"Olacaksın. Ben de öyle olacağım."

Biraz güldü. "Biliyor musunuz? Paltolarımdan birini giymem gerekecek."

Manuel kapısını yeniden açtı ve arabanın içine doğru eğildi. Yeniden ortaya çıktığında, yakasında el yazısıyla adının yazılı olduğu ütülenmiş beyaz bir ceket giymişti. Ceketin iki yarısını kapatma şeklinden, vücudunun ona verdiği tepkiyi örtmeye çalıştığını anladı.

Yazık. Onu o halde, gururlu ve sert görmek hoşuna gidiyordu.

"Hadi içeri girelim," dedi elini tutarak. Sonra nefesinin altında, "İçeri girmeden önce..." diye ekler gibiydi.

Cümlesini bitirmediği için Payne gülümsemesini olduğu yerde, yüzünün tam ortasında bıraktı.

Daha yakından incelendiğinde, pencerelerindeki gizli parmaklıklar ve uzaklara kadar uzanan uzun bir çitle tesis bir kuşatma için güçlendirilmiş gibi görünüyordu. Yaklaştıkları kapılar da parmaklıklıydı ve Manuel kapı kollarını test etmedi.

Binanın güvenliğini sağlamanın mantıklı olduğunu düşündü. Şehrin büyük bölümünün neye benzediği göz önüne alındığında.

Manuel bir düğmeye bastı ve hemen ardından tiz bir ses "Tricounty At Hastanesi" dedi.

"Dr. Manuel Manello." Başını bir kameraya doğru çevirdi. "Buraya görmeye geldim-"

"Hey, Doktor. İçeri gel."

Bir vızıltı oldu ve ardından Manuel kapıyı onun için açtı. "Önden buyur, bambina."

Girdikleri iç mekân seyrek ve çok temizdi; pürüzsüz bir taş zemin ve oturma sıraları vardı, sanki insanlar bu ön odada çok zaman geçiriyorlarmış gibi. Duvarlarda at ve sığır resimleri çerçevelenmiş, hayvanların çoğunun yularından kırmızı ve mavi kurdeleler sarkıyordu. Yolun karşısında, üzerinde altın harflerle RECEPTION yazan bir cam panel ve kapılar vardı... çok fazla kapı. Erkek olanlar

sembolü ve bir kadın sembolü ... VETERİNER DİREKTÖRÜ ... ve
FİNANS ... ve Personel Müdürü gibi işaretlere sahip olanlar.

"Burası da neresi?" diye sordu.

"Bir cankurtaran. Hadi, bu taraftan gidiyoruz."

Bir çift kapıyı iterek geçtiler ve bir masanın arkasında oturan üniformalı bir erkeğin yanına gittiler.

"Hey, Dr. Manello." Adam, üzerinde büyük harflerle New York Post yazan bir gazeteyi yere bıraktı. "Sizi bir süredir görmüyorduk."

"Bu benim bir meslektaşım, Pa-Pamela. Kızımı görmeye gidiyoruz."

İnsan adam Payne'in yüzüne odaklandı. Ve sonra kendini salları gibi oldu. "Ah... onu bıraktığınız yerde. Doktor bugün onunla çok zaman geçirdi."

"Evet. Aradı." Manuel parmak eklemleriyle masaüstüne vurdu. "Birazdan görüşürüz."

"Elbette, Doktor. Tanıştığımıza memnun oldum... Pamela."

Payne başını eğdi. "Sizinle tanışmak da çok güzel."

Kız doğrulurken garip bir sessizlik oldu. İnsan adam ondan kesinlikle etkilenmişti, ağzı hafifçe ayrılmıştı, gözleri genişti... ve çok minnettardı.

"Sakin ol koca adam," dedi Manuel karanlık bir sesle.

"Göz kırpmaya istediğin zaman devam edebilirsin... yani, şimdi olduğu gibi. Gerçekten. Gerçekten." Manuel ikisinin arasına girdi ve aynı anda kızın elini tutarak hem görüşü engelledi hem de kız üzerinde hâkimiyet kurdu. Hepsi bu kadar da değildi: Adamdan koyu baharatlar yayılıyordu, bu koku diğer adama, hayranlık duyulan kadının sadece Manuel'in soğuk, ölü bedeni.

Ve bu ona göğsünün ortasında yanan bir güneş varmış gibi hissettirmedi mi?

"Haydi, Pay-Pamela." Manuel onu çekiştirirken ve ikili yürümeye başlarken, mırıldanarak ekledi,

"John-boy'un çenesi düşmeden ve spor bölümüne inmeden önce."

Payne bir kez atladı. Ve sonra tekrar yaptı.

Manuel ona doğru baktı. "Şuradaki zavallı gardiyan, rozetinin boğazına tıklılmasıyla neredeyse ölümle burun buruna geliyor ve sen mutlu mu oluyorsun?"

Payne, Manuel'in yakışıklı yüzündeki sahte asık suratın ardını görerek hemen yanağına bir öpücük kondurdu. "Benden hoşlanıyorsun."

Manuel gözlerini devirdi ve onu boynundan çekerek öpücüğe karşılık verdi. "Duh."

"Duh," diye taklit etti-

Birinin ayağı takıldı, kim olduğunu söylemek zordu ve Manuel onları düşmekten kurtaran kişi oldu. "Dikkat etsek iyi olur," dedi erkeği. "Biz olmadan önce canlandırılması gerekenler."

Ona dirsek attı. "Akıllıca bir tahmin."

"Kıçıma şaplak mı atıyorsun?"

Payne omzunun üzerinden baktı. Ve sonra poposuna sert bir tokat attı. Adam irkilirken, kadın ona göz kırptı. "Gerçekten. Gerçekten. Öyleyim." Göz kapaklarını ve sesini düşürerek, "Tekrar yapmamı ister misin Manuel? Belki... diğer tarafta?"

Kız kaşlarını oynatarak adama bakarken, adamın kahkahasının sesi boş koridoru doldurdu ve uzaklarda çınladı. Ve tekrar birbirlerine çarptıklarında, adam onu durdurdu.

"Bekle, bunu daha iyi yapmalıyız." Onu kolunun altına aldı, alnından öptü ve onunla aynı hizaya geldi. "Üç deyince, sağdan başla. Hazır mısın? Bir... iki... üç."

İşaret üzerine, ikisi de uzun sağ bacaklarını uzattılar ve sonra sola ... ve sağa ... ve sola ...

Mükemmel bir

adım. Yan yana.

Koridordan aşağı indiler. Birlikte.

Seksi vampirinin bir mizah anlayışı olabileceği Manny'nin aklına hiç gelmemiştir. Ve bu onun paketini mükemmel bir şekilde tamamlamıyor muydu?

Sadece bu değildi. Onun merakı, neşesi ve her şeye hazır olduğu hissiydi. O kırılğan, gevrek sosyeteye ya da çıktığı simit kadar ince modellere hiç benzemiyordu.

"Payne?"

"Evet?"

"Sana bu gece bir dağa tırmanmak istediğimi söylesem-"

"Oh! Çok isterim! Uzun bir manzara görmeyi çok isterdim.

..."

Bingo. Yine de, Tanrım, sonunda mükemmel eşini bulmanın acımasızlığını merak etmek zorundaydı... temelde bu kadar uyumsuz birinde.

At hastanesinin klinik bölümüne açılan ikinci çift kapının önüne geldiklerinde, kapılardan birini yarıya kadar itti ve hiç vakit kaybetmeden yan dönüp içeri girdiler... ve işte o zaman her şey oldu.

İşte o zaman ona tamamen aşık oldu.

Mutlu konuşması, adımlarındaki zıplama ve kristal gibi parlayan buz gibi gözleriydi. Paylaştığı geçmişi, gösterdiği asalet ve eskiden çıktığı ama şimdi yemek masasına oturmaya bile tahammül edemeyeceği bir standarda göre değerlendirilmiş olmasıydı. Vücudundaki güç ve zihnindeki keskinlik ve-

Tanrım... seks hakkında düşünmemiştir bile.

İronikti. Ona hayatının orgazmlarını yaşatmıştı ve bunlar onun Seni Seviyorum Çünkü listesinin başına bile girmemiştir.

Kadının bu türden muhteşem biri olduğunu tahmin ediyordu. "Ne d i y e gülümsüyorsun Manuel," dedi Payne.

"Belki de gelecekte elimi kışınızın üzerinde göreceğinizi tahmin ediyorsunuz?"

"Evet. Aynen öyle."

Onu bir kez daha öpmek için kendine çekti ve göğsündeki acıyı görmezden gelmeye çalıştı: Yaşadıkları zamanı, onları bekleyen vedayla bozmaya gerek yoktu. O da çok yakında olacaktı.

Ayrıca, neredeyse varacakları yere varmışlardı.

"O burada," dedi ve sola dönüp toplanma alanına doğru ilerledi.

Kapı açılır açılmaz Payne duraksadı, kişnemeler ve ara sıra çıkan toynak sesleri saman kokulu havayı yararken kaşları çatıldı.

"Daha aşağıya." Manny onun elini çekti. "Adı Glory."

Glory soldaki sonuncuydu, ama adını söylediği anda uzun, zarif boynu uzadı ve mükemmel orantılı başı ahırının tepesinden çıktı.

"Hey, kızım," dedi. Buna karşılık olarak, sivri kulakları dikilerek ve ağzı havayı pompalayarak uygun bir selam verdi.

Payne, "Merhametli kader," diye nefes alarak elini bıraktı ve onun önünde ilerledi.

Ahıra yaklaşırken Glory başını savurdu, siyah yelesi kabardı ve birden Payne'in ısırıldığını hayal etti. "Dikkatli ol," dedi koşmaya başlarken. "O sevmez-"

Payne elini o ipeksi ağzın üzerine koyar koymaz, Glory daha fazlası için hemen içeri girdi, avuç içine çarparak düzgün bir kucaklaşma aradı.

"-yeni insanlar," diye bitirdi Manny yarım yamalak.

"Merhaba sevgilim," diye mırıldandı Payne, ahıra doğru eğilirken gözleri atın üzerinde geziniyordu. "Çok güzelsin... çok büyük ve güçlü...." Solgun eller siyah boynu buldu ve yavaş bir ritimle okşadı. "Ön ayakları neden sargılı?"

"Sağdakini kırdı. Kötü bir şekilde. Yaklaşık bir hafta önce." "İçeri girebilir miyim?"

"Ah..." Tanrım, buna inanamıyordum ama Glory aşık olmuş gibiydi, kulaklarının arkası iyice kaşınırken gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Evet, sanırım iyi olacak."

Kapının mandalını açtı ve ikisi de içeri girdiler. Glory geri çekilmek için hamle yaptığında topalladı... iyi olan tarafına.

O kadar kilo vermişti ki kaburgaları paltosunun altında çit rayları gibi görünüyordu.

Ve ziyaretçilerinin yeniliği azaldığında, enerji patlamasının hızla söneceğine bahse girmeye hazırdı.

Doktordan gelen sesli mesaj çok yerindeydi: Başarısız oluyordu. Kırık kemik iyileşiyordu ama yeterince hızlı değildi ve kütlenin yeniden dağılımı karşı toynağın katmanlarının zayıflamasına ve ayrılmasına neden olmuştu.

Glory ağzını adamın göğsüne doğru uzattı ve onu hızlıca itti. "Hey, kızım."

"Olağanüstü bir kız." Payne kısrağın etrafını okşadı. "Sadece olağanüstü."

Ve şimdi vicdanını rahatsız eden bir şey daha vardı: Belki de Payne'i buraya getirmek bir hediye değil, bir zulümdü. Neden onu, büyük ihtimalle ölümü tadacak bir hayvanla tanıştırsındı ki?

Tanrım, bunu düşünemiyordum bile.

Payne yumuşak bir sesle, "Bölgeci olan tek kişi sen değilsin," dedi.

Manny, Glory'nin kafasının etrafına baktı. "Pardon?"

"Bana bir dişiyle tanışacağımı söylediğinde, ben... onun at yüzlü biri olmasını ummuştum."

Güldü ve Glory'nin alnını düzeltti. "Evet, o da var, tamam."

"Onunla ne yapacaksın?"

Kelimeleri oluşturmaya çalışırken, kısrağın neredeyse siyah gözlerinin hemen üzerine düşen yelesini topladı.

Payne üzgün bir ifadeyle, "Cevap vermemeniz yeterince açık," dedi.

"Seni buraya neden getirdiğimi bilmiyorum. Yani..." Boğazını temizledi. "Aslında nedenini biliyorum ve bu oldukça acınası bir durum. Sahip olduğum tek şey işim.... işim olmayan tek şey de Glory. Bu benim için kişisel bir mesele."

"Kalbin kırılmış olmalı."

"Öyleyim." Manny aniden, güçten düşen atının sırtından, yanağıını Glory'nin böğrüne dayamış olan kara kafalı vampire baktı. "Kaybettiğim için... kesinlikle yıkıldım."

KIRK

Butch onu çağırdıktan birkaç dakika sonra Jane, V'nin çatı katının terasında kaskatı kesildi. Formu ağırlaştıkça, gece havası saçlarını soğuk bir şekilde okşadı ve gözlerini sulandırdı.

Ya da... belki de bu sadece onun gözyaşlarıydı.

Camdan içeri baktığında her şeyi çok net görüyordu: masayı, kırbaçları, kırbaçları,... diğer şeyleri.

Daha önce Vishous'la buraya geldiğinde, onun sert tercihlerinin bu tuzakları, yaşadıkları inanılmaz seksin kışkırtıcı ve biraz da korkutucu bir arka planından başka bir şey gibi görünmemiştir. Ama onun "oyun" anlayışı kurt adam için fino köpeğinden farksızdı.

Ve şimdi bunu ne kadar net biliyordu.

Butch ne kullanmıştı? Eşi ne durumdaydı? Çok fazla kan olacak mıydı-

Bekle bir dakika. V neredeydi?

Sürgülü cam kapıdan geçerken, o ...

Yerde kan yok. Ya da aletlerden damlayan. Tavandan sarkan asma kancaları da yoktu. Her şey buraya son gelişinde olduğu gibiydi, sanki hiçbir şey olmamış gibi-

Mum ışığı çemberinin dışından bir inilti geldi ve ses başını döndürdü. Tabii ki. Yatak.

Karanlığın perdesini araladığında gözleri alıştı ve adam oradaydı: saten çarşafların altında, dümdüz uzanmış, acı içinde kıvranıyordu... yoksa uyuyor muydu?

"Vishous?" dedi yumuşak bir sesle.

Bir çığlık atarak anında uyandı, gövdesi dikleşti, göz kapakları açıldı. Yüzünde solmaya yüz tutmuş yara izleri olduğunu hemen fark etti... göğüs kaslarında ve karnında da başka yara izleri vardı. Ama onu asıl etkileyen yüzündeki ifadeydi: Adam dehşete düşmüştü.

Yorgani vücudundan iterken aniden öfkeli bir çırpınma sesi duyuldu. Kendine baktığında, göğsünde ve omuzlarında terler boşaldı, teninde gölgeler içinde bile ani bir parıltı belirdi ve cinsel organını avuçladı

...sanki geriye kalanları koruyordu.

Başını eğerek derin nefesler aldı. Nefes al. Nefes verdi. Nefes al. Nefes ver-

Desen hıçkırıklara dönüştü.

Kendi içine kıvrıldı, elleri uzun, çok uzun zaman önce yapılmış olan kasaplık işini koruyordu, büyük duygu yığınları içinde ağladı, rezervi gitti, kontrolü gitti, zekası artık krallığının hükümdarı değil, bir tebaaydı.

Onun yanında durduğunu bile fark etmemişti.

Ve gitmeli, diye düşündü Jane. Onu bu şekilde görmesini istemezdi -aralarındaki her şey dağılmadan önce bile. Tanıdığı, sevdiği ve çiftleştigi erkek buna tanık olmak istemezdi-

Onun dikkatini neyin çektiğini söylemek zordu... ve daha sonra, tam yok olacağı sırada ona bakmak için o anı nasıl seçtiğini merak edecekti.

Anında etkisiz hale geldi: Eğer Payne'le olanlara kızdıysa, şimdi ondan nefret edecekti - bu mahremiyet ihlalinin kesinlikle geri dönüş yoktu.

"Butch beni aradı," diye ağzından kaçırdı. "Senin-" "O beni incitti.... babam beni incitti."

Sözcükler o kadar ince ve yumuşaktı ki neredeyse fark edilmeyeceklerdi. Ama fark ettiklerinde kalbi durdu.

"Neden," diye sordu Vishous. "Bunu bana neden yaptı? Annem neden yaptı? İkisi için de doğmayı ben istemedim... İkisi de isteseydi doğmayı seçmezdim.... Neden?"

Yanakları, elmas gözlerinden akan yaşlarla kayganlaşmıştı; ne fark ettiği ne de umursuyormuş gibi görüldüğü durmaksızın akıyordu. Sızıntının durmasının biraz zaman alacağını hissediyordu; iç atardamarlarından biri delinmişti ve bu, kalbinden akan, onu kaplayan kandı.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı. "Nedenlerin hiçbirini bilmiyorum... ama bunu hak etmediğini biliyorum. Ve... ve bu senin hatan değil."

Ellerini çözdü ve aşağıya doğru baktı. Konuşması için uzun bir süre geçmesi gerekti ve konuştuğunda da sözleri yavaş ve düşünceliydi... ve sessiz gözyaşları gibi durmaksızın akıyordu. "Keşke bütün olsaydım. Keşke isteseydin ve gebe kalabilseydin sana çocuk verebilseydim. Keşke sana başka biriyle birlikte olduğumu düşünmenin beni öldürdüğünü söyleyebilseydim. Keşke son bir yılımı her gece uyanıp sana seni sevdiğimi söyleyerek geçirseydim. Keşke bana ölümden döndüğün akşam seninle düzgün bir şekilde çiftleşseydim. Keşke..." Şimdi parıldayan bakışları onunkilere çevrilmişti. "Keşke senin yarısı kadar güçlü olsaydım ve keşke seni hak etseydim. Ve... hepsi bu kadar."

Doğru. Tamam. Şimdi ikisi de ağlıyordu.

"Payne için çok üzgünüm," dedi kısık sesle. "Seninle konuşmak istedim ama o kararını vermişti. Onunla birlikte çalışmayı denedim, gerçekten denedim, ama sonunda, ben sadece... ben... bunu yapanın sen olmasını istemedim. Kardeşini öldürmenden önce vicdanımdaki korkunç gerçeğe sonsuza kadar yaşamayı tercih ederdim. Ya da kendine olduğundan daha fazla zarar vermesini."

"Biliyorum... Bunu artık biliyorum."

"Ve dürüst olmak gerekirse, iyileşmiş olması gerçeği? Yaşadığımız kıl payı kaza yüzünden soğuk terler döküyorum."

"Yine de her şey yolunda. O iyi."

Jane gözlerini sildi. "Ve sanırım konu ..." Tereyağı sarısı mum ışığının keskin sivri uçları ve daha da keskin imalarını yumuşatmak için hiçbir şey yapmadığı duvara baktı. "Konu... seninle ve seksle ilgili şeylere gelince, senin için yeterli olamayacağımdan hep endişe etmişimdir."

"Siktir... hayır... sen benim her şeyimsin."

Jane kendini tamamen kaybetmemek için elini ağzına götürdü. Çünkü bu tam da duymak istediği şeydi. "Sırtımda senin adın bile yoktu," dedi V. "Bunun aptalca ve zaman kaybı olduğunu düşündüm... ama bu olmadan nasıl çiftleştiğimizi hissedebiliyorsun -özellikle de yerleşkedeki her erkek

Shellan?"

Tanrım, bunu hiç düşünmemişti.

V başını salladı. "Bana yer verdin... Butch'la takılmam, kardeşlerimle kavga etmem ve internette istediğimi yapmam için. Ben sana ne verdim?"

"Bir kere kliniğim. Sen olmasaydın onu inşa edemezdim."

"Tam olarak bir buket gül değil."

"Marangozluk becerilerini hafife alma."

Bunun üzerine biraz gülümsedi. Sonra tekrar ciddileşti. "Senin yanında her uyandığımda düşündüğüm bir şeyi sana söyleyebilir miyim?"

"Lütfen."

Her zaman her şeye bir cevabı olan Vishous'un dili tutulmuş gibiydi. Ama sonra şöyle dedi: "Her gece yataktan kalkmamın sebebi sensin. Ve her şafak vakti eve dönmek için sabırsızlanmamın nedeni sensin. Savaş değil. Kardeşler değil. Butch bile değil. Sensin."

Oh, ne kadar basit kelimeler... ama anlamı. Tanrım, anlamı.

"Şimdi sana sarılmama izin verecek misin?" dedi kabaca.

Arkadaşı kocaman kollarını uzattı. "Onun yerine sana sarılmama ne dersin?"

Jane öne atılıp onun içine dalarken, "Ya biri ya diğeri olmak zorunda değil," diye karşılık verdi.

Anında, hiç çaba sarf etmeden tamamen bedensel hale geldi, aralarındaki o büyüğü iç kimya onu varlığa çağırdı ve orada tuttu. Ve Vishous yüzünü saçlarına gömüp sanki çok uzun bir mesafe koşmuş ve sonunda evine dönmüş gibi titrerken... onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu.

Shellan'ı ona doğru yaklaştıran V, kendini havaya uçurulmuş gibi hissediyordu... ve sonra tekrar dikilmişti.

Tanrım, Butch onun için ne yapmıştı. Hepsi için.

Polisin gittiği yol doğruydu. Korkunç ve korkunç... ama kesinlikle doğru olan. V şimdi kadını tutarken, gözleri her şeyin olup bittiği yeri aradı. Her şey temizlenmişti... yerde yerinde olmayan bir çift şey dışında: bir kaşık ve su olması gereken, çoğunlukla boş bir bardak.

Hepsi bir yanılsamaydı: Aslında hiçbir şey onu kesip açmamıştı. Butch'un bu iki şeyi öne ve ortaya bıraktığına bahse girer misiniz, böylece V uyanıp baktığında, onu sonuna götüren araçları bilecekti.

Geriye dönüp baktığında, bu çok aptalca görünüyordu... polisle olan seans değil, V'nin Bloodletter ve savaş kampındaki o yıllar hakkında hiç düşünmemiş olması. Geçmişin bu kısmı en son Jane onunla ilk kez birlikte olduğunda gündeme gelmişti ve o zaman da sadece onu çıplak gördüğü için açıklama yapmak zorunda kalmıştı.

Babam ürememi istemedi.

Söyleyeceği hemen hemen tek şey buydu. Ve sonra, durgun suda yüzüstü yuvarlanan bir ceset gibi, bu bok tekrar battı ve onun çekirdeğinin kumlu nehir yatağına yeniden yerleşti.

BJ ya da Jane'den önce, sadece pantolonu üzerindeyken seks yapmıştı. Utançtan değil - ya da en azından kendine söylediği buydu - ama becerdiği anonim erkek ve kadınlarla oraya gitmekle ilgilenmediği için.

AJ MI? Farklıydı. Çıplak olmak havalı olmaktan çok daha fazlasıydı, muhtemelen Jane onun vahyini sıkı sıkıya tuttuğu için. Yine de şimdi düşününce, kollarında olsa bile onu her zaman kol mesafesinde tutmuştu. Olsa olsa Butch'a daha yakındı ama bu erkek erkeğe bir ilişkiydi ve nedense erkek kadına olduğundan daha az tehditkârdı.

Anne sorunlarının gölgeleri, şüphesiz: Mahmen'inin yaptığı onca şeyden sonra, kadınlara erkek kardeşlerine ya da en iyi arkadaşına güvendiği gibi güvenemiyordu.

Ama Jane ona asla ihanet etmemişti. Aslında, onu ikizinin talep ettiği ağza alınmayacak eylemden kurtarmak için kendi vicdanıyla savaşmaya hazırды.

"Sen benim annem değilsin," dedi Shellan'ın saçlarına doğru. "Çok doğru." Jane geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı.

her zamanki gibi gözlerini kaçırdı. "Ben oğlumu asla terk etmezdim. Ya da kızıma bu şekilde davranmazdım."

V uzun bir nefes aldı ve ciğerlerindeki oksijeni dışarı bıraktığında, kendini tanımladığı mitleri dışarı atıyormuş gibi hissetti... ve Jane'i... ve çiftleşmelerini.

Paradigmayı değiştirmesi
gerekiyordu. Onlar için. Kendisi için.
Butch için.

Tanrım, burada işler sarpa sararken polisin yüzündeki ifade trajik olmanın da ötesindeydi.

Yani, evet, duygularını kendi kendine tedavi etmek için dışarıdaki şeyleri kullanmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Aşırı seks ve acı uzun süre mükemmel çözümler gibi görünmüştü ama

Gerçekte, bir sivilcenin üzerindeki kapatıcıydılar: Çirkinlik onun içinde kalmıştı.

Yapması gereken şey, içindeki saçmalıklarla başa çıkmaktı, böylece Butch'un ya da başka birinin onu yıkmasına gerek kalmayacaktı. Bu şekilde, sapkınlık Jane'le gerçekten sadece zevk için olabilirdi.

Şuna bir bakın - sonunda Proactiv'in psikiyatrik versiyonunu denemeye hazırlanmış gibi görünüyordu.

Daha sonra televizyona çıkıp kameraya bakarak şöyle diyeceğini biliyordu: "Tek gereken bir tutam Öz farkındalık... ve sonra patentli Kendini Tanımlama Yıkaması ile duruluyorum ve zihnim ve duygularım temiz ve ısıltılı oluyor-"

Tamam, şimdi gerçekten aklını kaçıırıyordu, doğru.

Jane'in yumuşak saçlarını okşayarak, "Burada sahip olduğum şeyler hakkında..." diye mırıldandı. Eğer oynarsan, yine de oynamak isteyeceğim... ne demek istediğimi anlıyorsan. Ama şu andan itibaren, bu sadece eğlence için ve sadece sen ve ben için."

Burada bir sürü güzel, derili, acayip seks yapmışlardı ve bunu her zaman onunla yapmak isteyecekti. Umarım o da aynı şeyi hissederdi.

"Burada yaptığımız işi seviyorum." Gülümsedi. "Beni tahrik ediyor." Şey... bu onun sikini kaldırmadı mı?

"Beni de."

Ona gülümseyerek karşılık verirken aradaki tek pürüzün farkına vardı: Bu yeni bir sayfa açma kararı çok iyi ve güzeldi ama bunu nasıl devam ettirecekti? Yarın akşam uyandığında artık raydan çıkmış bir adam olmayı göze alamazdı.

Kahretsin, nasıl olduğunu öğreneceğini tahmin ediyordu.

Öyle değil mi? Nazik bir el ile Shellan'ın yanağını okşadı.

"Senden önce hiç ilişkim olmadı. Olmalıydım bir noktada duvara toslayacağımızı biliyordum." "İşler böyle yürüyor."

Kardeşlerini ve o bir avuç et kafalı dövüşçü arasında kaç kez tartışma, kavga ve münakaşa yaşandığını düşündü. Her nasılsa, onlar her zaman

zaman zaman birbirimizi patlatarak çözdük. Ki bu erkeklere özgü bir şeydi.

Belli ki o ve Jane aynı olacaktı. Elbette patlamayla değil, ama engebeli yollarla ve nihai çözümlerle. Ne de olsa bu hayattı... bir peri masalı değil.

"Ama en iyisi ne biliyor musun?" diye sordu Jane kollarını onun boynuna dolarken.

"Sen hayatımda olmadığın için artık ölmüş gibi hissetmiyor muyum?"

"Evet, o da var." Başını kaldırdı ve onu öptü. "İki kelime: makyaj seksi."

Ohhhhhh, yeaaaaaaaah. "Bekle, bu üç kelime mi? Yoksa tireleme mi yaptın?"

"Kafamda bir tire vardı. Ama sanırım her iki şekilde de geçerli?"

"Yoksa 'makyaj' mı, tek kelime."

"Bu da bir olasılık." Duraksama. "Tanıdığım en ateşli inek olduğundan bahsetmiş miydin?"

"Bu söz bana çok benziyor." Başını eğdi ve ağzını onunkine değdirdi. "Bunu kendine sakla. Korumam gereken sert bir adam olarak bir ünüm var."

"Sırrın benimle güvende."

V ciddileşti. "Senin yanında güvendeyim."

Jane onun yüzüne dokundu. "Sana tekrar zor dönemlerden geçmeyeceğimizin sözünü veremem ve her zaman aynı fikirde olmayacağımızı da biliyorum. Ama şundan çok eminim ki benim yanımda her zaman güvende olacaksın. Her zaman."

Vishous onu kendine çekti ve başını onun boğazına soktu. Öldükten ve sonra o sevimli, hayalet formunda ona geri döndükten sonra gidebileceği başka bir seviye kalmadığını düşünmüştü. Ama yanılmıştı. Aşkın, demirhanesinde yaptığı hançerler gibi olduğunu fark etti: Birini ilk aldığınızda, parlak ve yeniydi ve bıçağı ışıktaki parlıyordu. Onu avucunuzda tutarken, sahada nasıl olacağına dair iyimserlikle doluydunuz ve denemek için sabırsızlanıyordunuz

dışarıda. Dışarıda geçirilen ilk birkaç gece, siz ona alıştıkça ve o da size alıştıkça genellikle garip olurdu.

Zamanla çelik yepyeni parıltısını kaybetti, kabzası lekелendi ve belki de birkaç kez o şeyin canına okudunuz. Ancak karşılığında aldığınız şey hayatınızı kurtardı: İkiniz birbirinizi iyice tanıdıktan sonra, o sizin bir parçanız haline geldi ve kendi kolunuzun bir uzantısı oldu. Sizi korudu ve kardeşlerinizi korumanız için size bir araç verdi; gecenin içinden ne çıkarsa çıksın yüzleşmeniz için size güven ve güç sağladı; ve nereye giderseniz gidin, sizinle kaldı, tam kalbinizin üzerinde, ihtiyacınız olduğunda her zaman orada.

Ancak bıçağı yukarıda tutmak zorundaydınız. Ve zaman zaman kabzayı tekrar sarmak. Ve ağırlığı iki kez kontrol etmelisin.

Tuhaf... Konu silahlar olunca bunların hepsi çok saçmaydı. Çiftleşmenin de aynı şey olduğu neden aklına gelmemiştir?

Kendi kendine gözlerini devirerek, Tanrım, belki Hallmark ortaçağdan esinlenen bir Sevgililer Günü kartları serisi oluşturmaya açık olabilir diye düşündü, bir tür Holly-Goth-Lightly tarzı bir şey. İçerik sağlamak için mükemmel olurdu.

Gözlerini kapatıp Jane'ini tutarken, sırf buraya gelebilmek için kendini kaybettiğine neredeyse sevinecekti.

Eğer bir yol olsaydı daha kolay bir yol seçerdi. Ama işlerin bu şekilde yürüdüğünden emin değildi. Şu anda bulundukları yeri hak etmek zorundaydınız.

"Sana sormak istediğim bir soru var," dedi usulca. "Herhangi bir şey."

Biraz geri çekilerek eldivenli eliyle kızın saçlarını okşadı ve dilinin ucunda ne olduğunu sormadan önce bir süre geçti.

"Seninle... sevişmeme izin verecek misin?"

Jane Vishous'a bakarken ve onun vücudunu kendi vücudunda hissederken, onu asla bırakmayacağını biliyordu. Asla. Ayrıca geçen haftayı atlatabilirlerse, iyi evliliklerin -ya da çiftleşmelerin- gerektirdiği dayanma gücüne sahip olduklarını da biliyordu.

"Evet," dedi. "Lütfen..."

Birlikte olduklarından beri cehennemi ona pek çok kez gelmişti: gece ve gündüz; duşta ve yatakta; giyinik, çıplak, yarı giyinik; hızlı ve sert... sert ve hızlı. Onun içindeki uç nokta her zaman heyecanın bir parçası olmuştu - bu ve öngörülemezlik. Ne bekleyeceğini asla bilemiyordu; ondan bir şeyler mi talep edecekti, bedeninin kontrolünü mü ele geçirecekti, yoksa ona istediği her şeyi yapabilmesi için kendini mi dizginleyecekti?

Yine de değişmeyen şey, asla yavaş giden biri olmamasıydı.

Şimdi sadece saçlarını okşuyor, parmaklarını dalgalar arasında gezdiriyor ve kulaklarının arkasına sıkıştırıyordu. Sonra ağızlarını usulca birleştirirken gözlerini onunkilere kilitledi. Okşayarak ve okşayarak dudaklarını yaladı.

-Ama kadın açıldığında, adam her zaman yaptığı gibi içine dalmadı. Sadece öpüşmeye devam ediyordu... ta ki etin ete emilip çekilmesiyle uyuştüğunu hissedene kadar.

Vücudu genellikle onun için kükrerdi. Ancak şimdi, lezzetli bir açılım onu rahatlatıyor ve gevşetiyor, bir şekilde normalde hissettiği umutsuz tutku kadar derin ve sarsıcı olan huzurlu bir uyarılma getiriyordu.

Adam pozisyonunu değiştirdiğinde, kız da onu takip etti ve adam şaha kalkıp vücudunun üst kısmını kendi vücuduyla kaplarken tamamen sırt üstü yattı. Öpüşme devam ediyordu ve kendini o kadar kaptırmıştı ki, adamın elini gömleğinin altından geçirdiğini fark etmedi. Sıcak avuç içi yukarı doğru tembelleşti, göğüslerine odaklandı... buldu ve yakaladı. Alay etmek yok, çimdiklemek yok, çimdiklemek yok. Sadece başparmağını geriye doğru

göğüs ucunda ileri geri hareket ettirdi, ta ki kadın doğrulup adamın ağzına doğru inleyene kadar.

Ellerini adamın yanlarına götürdü ve-oh, Tanrım, gördüğü o izler vardı. Gövdesinin her tarafına yayılmışlardı.

Vishous onun bileklerini tuttu ve kollarını tekrar yatağa indirdi. "Bunu düşünme."

"Sana ne yaptı-" "Şşş."

Öpüşme yeniden başladı ve kadın buna karşı koymak istedi ama çekiştirme darbeleri beynini yavaşça duyulara boğdu.

Her şey bitmiş ve sona ermişti, dedi kendi kendine. Ve her ne oluyorsa buraya gelmelerine yardımcı olmuştu.

Bilmesi gereken tek şey buydu.

Vishous'un sesi kulağına doğru sürüklendi, derin ve alçak. "Kıyafetlerini çıkarmak istiyorum. Çıkarabilir miyim?"

"Lütfen-evet... Tanrım, evet."

Onu soyması zevkin bir parçasıydı, onları ten tene bir araya getiren amaç kadar görkemli bir araçtı. Ve her nasılsa, birçok kez gördüğü şeyin yavaş yavaş ortaya çıkması, yeni ve özel bir şeymiş gibi hissettiriyordu.

Serin hava göğüslerine vurdukça göğüsleri daha da sıkılaştı ve adamın kendisine bakarkenki yüzünü izledi. İhtiyaç oradaydı, ama çok daha fazlası vardı... saygı, minnettarlık... daha önce hissettiği ama hiç açıkça görmediği bir kırılma.

"İhtiyacım olan her şey sensin," dedi başını eğerken.

Elleri her yerdeydi; karnında, kalçalarında, bacaklarının arasındaydı.

Onun kaygan seksinde.

Ona yaşattığı orgazm, vücudunda dolaşan, dışarıya doğru yayılan, onu mutlu bir zevk bulutu içinde ele geçiren sıcak bir dalgaydı. Ve bu dalganın ortasında, adam onun üzerine çıktı ve içine girdi. Vurmak yok, sadece daha fazla dalga,

Vücudu hareket ettikçe ve ereksiyonu yukarı ve geri çekildikçe, onun içinde ve dışında.

Hızlı bir şey yok, sadece daha fazla yavaş aşk. Aciliyet yok, sadece dünyadaki tüm zaman.

Sonunda boşaldığında, omurgasında son bir kıvrılma ve kadının çekirdeğinde bir nabız atışı oldu ve kadın da onunla birlikte gitti, ikisi sımsıkı sarıldı, kaynaştı, beden ... ve ruh.

Bir yuvarlanmayla onu üstüne çıkardı ve kadın adamın sert, kaslı göğsünün üzerinde, bir yaz esintisi kadar durgun ve bir o kadar da ağır bir şekilde uzandı. Yüzüyordu, sıcaktı ve ...

Vishous ona bakarken, "İyi misin?" diye sordu. "İyiden de öte." Onun yüzünü inceledi. "Kendimi iyi hissediyorum. seninle ilk kez seviştim."

"Güzel." Onu öptü. "Planımız buydu."

Başını onun atan kalbinin üzerine koyarak masanın arkasındaki duvara baktı. Böylesine korkunç bir grup "oyuncak" için minnettar olacağını hiç düşünmemişti ama olmuştu. Fırtınanın içinden... sakinliği bulmuşlardı.

Bir zamanlar ayırdılar... şimdi yeniden bir oldular.

KIRK - BİR

Malikâneye döndüklerinde Qhuinn, kafesinden çıkmak isteyen bir fare gibi yatak odasında volta atıyordu. Gazap'ın onları hapsedeceği onca gece varken.

Siktiğimin A'sı.

Açık kapıdan geçip banyoya bir kez daha girerken, karantinanın mantıklı olduğu gerçeğinin onu bir şekilde daha da kızdırdığını düşündü: Bu noktada sadece o, John ve Xhex yaralanmamıştı. Diğer herkes o arbedede yer almış ve bir şekilde dilimlenmiş, doğranmış ya da tıraş edilmişti.

Buralarda Casa del Heal-the-fuck-up vardı.

Ama hadi ama, üçü de dışarıda intikam peşinde olabilirdi.

Teras kapısının önünde durup bahara kavuşmanın eşiğinde olan bakımlı bahçelere baktı. Odasının ışıkları kapalıyken, kışlık örtüsü dünyanın gördüğü en büyük Spanx seti gibi göbeğinin üzerine gerilmiş yüzme havuzunu net bir şekilde görebiliyordu. Ve hâlâ çoğunlukla çıplak olan ağaçları. Ve çiçek tarhları-

Blay yaralanmıştı.

-Hâlâ koyu kahverengi topraktan oluşan düzenli kutulardan başka bir şey yoktu. "Kahretsin."

Artık kısalmış olan saçlarını ovuşturarak göğsünün ortasındaki baskıyla başa çıkmaya çalıştı. John'a göre, Blay

kafasına darbe almış ve karnından yaralanmıştı. İlki gözetim altında tutuluyordu; ikincisine ise Doktor Jane tarafından dikiş atılmıştı. İkisinin de hayati tehlikesi yoktu.

Her şey yolunda.

Ne yazık ki göğüs kafesi bu güzelliği yutmuyordu. John Matthew ona haberi verdiğiinden beri, bu lanet olası ağır bir dükkân açmış, içine işliyor ve bronşlarında Barcalounger'a dönüşüyordu.

Kelimenin tam anlamıyla derin bir nefes alamıyordu.

Lanet olsun, eğer olgun bir erkek olsaydı -ki bazen olayları ele alış biçimine bakılırsa, bu düpedüz yanlış değilse bile ciddi olarak tartışılabilirdi- koridora çıkar, Blay'in odasına doğru yürür ve kapıyı çalardı. Kafasını içeri sokar, kızıl saçlı adamın kalbinin attığını ve mantıklı konuştuğunu kendi gözleriyle görür... sonra da gecesine devam ederdi.

Bunun yerine, halısına bir yol açarken adamı düşünmüyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Bu arada, yürümeye devam etti. Ağırılık odasına gidip koğmayı tercih ederdi ama Blaylock'un bu kanatta olması onu buraya sıkıştıran bir ip gibiydi. Savaşmak için dışarı çıkmak ya da... mesela... evin yanıyor olması gibi onu uzaklaştıracak daha büyük bir amaç olmadan bu bağdan kurtulamayacağı belliydi.

Ve kendini tekrar Fransız kapılarının önünde bulduğunda, neden orada durmaya devam ettiğini anlamıştı.

Avucunu sapa vurmaktan vazgeçirmeye çalıştı.

İşe yaramadı.

Kapının mandalı patladı ve yüzüne serin hava çarptı. Çıplak ayakları ve bornozuyla dışarı adım atarken, buz gibi soğuk arduvazın ya da bacaklarından yukarı fırlayıp taşaklarına çarpan cereyanın farkına bile varmadı.

İleride, Blay'in odasının çift kapısından ışık sızıyordu. Bu iyi bir haberdi, seks yapmadan önce perdeleri kapatmışlardı.

Yani içeri bakmak muhtemelen güvenliydi. Değil mi?

Ayrıca, Blay bir sakatlıktan yeni çıkmıştı, bu yüzden orada Tilt-A-Whirl yapamazlardı.

Röntgenci Qhuinn rolüne bürünerek gölgelerde kaldı ve sessizce ilerlerken kendini bir sapık gibi hissetmemeye çalıştı. Kapının yanına geldiğinde kendini destekledi, içeri eğildi ve-

Derin, rahatlamış bir nefes aldı.

Blay yatakta yalnızdı, başucuna yaslanmıştı, siyah bornozu belinden bağlıydı, ayak bilekleri çaprazdı, ayakları siyah çoraplarla kaplıydı. Gözleri kapalıydı ve eli karnının hemen üzerinde duruyordu, sanki muhtemelen hâlâ sargılı olan yarasına dikkatle bakıyordu.

Yolun karşısındaki hareket Blay'ın göz kapaklarını kaldırdı ve gözlerini pencerelerin aksi yönüne çevirdi. Banyodan çıkan Layla'ydı ve yavaşça yürüyordu. İkisi birkaç kelime konuştular; şüphesiz Blay ona az önce yedirdiği yemek için teşekkür ediyordu ve Layla da ona bundan zevk duyduğunu, burada olmasının sürpriz olmadığını söylüyordu. Evi dolaşıyordu ve Qhuinn onunla İlk Yemek'ten kısa bir süre önce karşılaşmıştı -ya da eğer biri gelseydi İlk Yemek olacaktı.

Blay'ın odasından çıkarken Qhuinn, Saxton'ın içeri girmesini bekledi. Çıplaktı. Dişlerinin arasında kırmızı bir gül vardı. Ve lanet olası bir kutu çikolatayla.

Ve Washington Anıtı'nı güdük gösteren bir ereksiyon.

Hiçbir şey.

Sadece Blay başını geriye atmış ve göz kapakları aşağı kaymıştı. Son derece bitkin ve ilk kez daha yaşlı görünüyordu. Oradaki yeni geçiş yapmış bir çocuk değildi. Bu tam kanlı bir erkekti.

Şaşırtıcı derecede güzel... tam kanlı... bir erkek.

Qhuinn zihninde kendini kapıyı açarken ve içeri girerken gördü. Blay ona doğru baktı ve oturmaya çalıştı... ama Qhuinn yürürken ona el salladı.

Yaralanma hakkında sorular soracaktı. Blay de ona göstermek için cübbeyi açacaktı.

Qhuinn uzanıp bandaja dokunacaktı... ve sonra parmaklarının gazlı bezden ve cerrahi banttan Blay'in karnının sıcak, pürüzsüz derisine doğru dolaşmasına izin verecekti. Blay şok olacaktı, ama bu fantezide elini itmeyecek.... daha aşağıya götürecekti, yaranın yanından aşağıya, kalçalarına ve onun-

"Siktir!"

Qhuinn geri sıçradı ama artık çok geçti: Saxton bir şekilde odaya girmiş, pencerelere doğru yürümüş ve perdeleri çekmeye başlamıştı. Ve bu sırada dışarıda, terasta güvenlik kamerası gibi çalışan o pisliği görmüştü.

Qhuinn dönüp hızlı adımlarla odasına giderken, "Sakın kapıyı açma... sakın kapıyı açma-" diye düşündü.

"Qhuinn?"

Yakalandın.

Koltuk altında plazma ekranla yakalanmış bir hırsız gibi donup kaldığında, arkasını dönmeden önce bornozunun kapalı olduğundan emin oldu. Kahretsin. Saxton dışarı çıkıyordu ve piç kurusu da bornozluydu.

Hepsinin spor yaptığını tahmin ediyordu. Layla bile bir tane giymişti.

Qhuinn kuzeniyle yüzleşirken, Saxton buraya taşındığından beri onunla iki kelimeden fazla konuşmadığını fark etti.

"Sadece nasıl olduğunu merak ettim." Özel isim kullanmaya gerek yoktu; kime baktığı çok açıktı.

"Blaylock şu anda uyuyor."

"Besleniyor mu?" Qhuinn bunu zaten biliyor olsa da.

"Evet." Saxton hiç şüphesiz soğuğu dışarıda tutmak için kapıyı arkasından kapattı ve Qhuinn adamın ayaklarının ve bileklerinin çıplak olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı. Çünkü bu, adamın geri kalanının da çıplak olma ihtimalinin yüksek olduğu anlamına geliyordu.

"Ah, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı Qhuinn. "İyi geceler..."

"Kapıyı çalabilirdin. İçerideki salondan." Sözler, Qhuinn'in tüylerini diken diken eden aristokrat bir tonlamayla söylenmişti. Saxton'dan nefret ettiği için değil. Sadece ona kaybettiği ailesini çok fazla hatırlatıyordu.

"Seni rahatsız etmek istemedim. Onu. İkinizi de."

Bir rüzgâr eve doğru kıvrıldığında, Saxton'ın inanılmaz derecede kalın ve dalgalı sarı saçları dalgalanmadı bile - sanki köklerine kadar her parçası herhangi bir şeyden etkilenmeyecek kadar sakın ve iyi yetiştirilmişti.

"Qhuinn, hiçbir şeyi bölmüş olmazsın." Yalancı, diye düşündü Qhuinn.

"Buraya ilk sen geldin kuzen," diye mırıldandı Saxton. "Onu görmek ya da onunla birlikte olmak isteseydin, ikinizi yalnız bıraktırdım."

Qhuinn gözlerini kırptırdı. Yani... ikisinin açık bir ilişkisi mi vardı? Bu da ne demek oluyor?

Ya da durun... belki de sadece Blay'i değil, Saxton'ı da en iyi arkadaşını cinsel bir şey için istemediğine ikna ederek ustaca bir iş çıkarmıştı.

"Kuzen, açık konuşabilir miyim?"

Qhuinn boğazını temizledi. "Ne söyleyeceğinize bağlı."

"Ben onun sevgilisiyim, kuzen-"

"Whoa..." Elini kaldırdı. "Bu beni hiç ilgilendirmez-"

"-hayatının aşkı değil."

Qhuinn bir kez daha göz kırptı. Sonra bir anlığına, kuzeninin zarifçe çekildiği ve Qhuinn'in onun şık ayakkabılarını fazlasıyla doldurduğu bir yere çekildi. Her neyse... bu fantezide büyük bir aksaklık vardı: Blay'in onunla işi bitmişti.

Bu sonucu uzun yıllar boyunca tasarlamıştı.

"Sana ne söylediğimi anlıyor musun kuzen?" Saxton, rüzgâr esmesine ve kapı kapalı olmasına rağmen sesini alçalttı. "Beni duyuyor musun?"

Tamam, bu Qhuinn'in bu gece ya da başka bir akşam gelmeyi beklediği bir köşe değildi. Kahretsin, vücudu aniden karıncalanmaya başladı ve kuzenine defolup gitmesini ve kaşlarına ağda falan yapmasını ya da daha iyisi defolup gitmesini söylemek için yarım akıllı vardı.

Ama sonra Blay'in ne kadar yaşlı görüldüğünü düşündü. Adam sonunda hayatında bir dönüm noktası bulmuştu ve bunun burada, karanlıkta pazarlık konusu yapılması büyük bir haksızlıktı.

Qhuinn başını salladı. "Bu doğru değil."

Blay için değil.

"Sen bir aptalsın."

"Hayır. Eskiden öyleydim."

"Aynı fikirde değilim." Saxton'ın zarif eli cüppesinin yakalarını birbirine yaklaştırdı. "İzin verirseniz içeriye dönsem iyi olacak. Dışarı çok soğuk."

Ne güzel bir metafordu değil mi?

Qhuinn kabaca, "Ona bundan bahsetme," dedi. "Lütfen."

Saxton'ın gözleri kısıldı. "Sırrınız çok iyi korunuyor. Güven bana."

Bununla birlikte döndü ve Blaylock'un odasına geri döndü, kapı bir tıkırtıyla kapandı ve ardından ağır perdeler yerine çekilirken ışık kesildi.

Qhuinn saçlarını tekrar ovuşturdu.

Bir yanı içeri dalıp, "Fikrimi değiştirdim, çünkü-şimdi defol git buradan ki ben de ..." demek istiyordu.

Layla'ya söylediklerini Blay'e de söyle.

Ama Blay, Saxton'a aşık olabilirdi ve Tanrı biliyordu ki Qhuinn en iyi arkadaşını pek çok kez sikmişti.

Ya da durum böyle değildi.

Sonunda odasına geri döndüğünde -çünkü dışarıda dik dik bakmak çok acınası bir durumdu.

Hayatının her zaman kendisiyle ilgili olduğunu fark etti. Ne istediği. İhtiyaç duyduğu. Sahip olması gereken.

Eski Qhuinn o açıklıktan bir otobüs geçirirdi-

Yüzünü buruşturarak, bu cümleyi kelimenin tam anlamıyla almamaya çalıştı.

Yine de o saçma sapan, hercai söz haklıydı: Birini sevdiysen, onu özgür bırakırsın.

Odasına gitti ve yatağın üzerine oturdu. Etrafına baktığında, satın almadığı mobilyalar gördü... ve muhteşem ama anonim ve onun tarzına uygun olmayan dekorasyonlar. Kendisine ait olan tek şey dolaptaki giysiler, banyodaki tıraş bıçağı ve daha önce döndüğünde tekmeleyerek çıkardığı koğu ayakkabılarıydı.

Tıpkı ailesinin evi gibiydi.

Burada insanlar ona gerçekten değer veriyordu. Ama hayatlar devam ederken, onun kendine ait bir hayatı yoktu. O John'un koruyucusuydu. Kardeşliğin askeri idi. Ve ...

Kahretsin, artık seks bağımlılığından kurtulduğuna göre, bu listenin sonuydu.

Kendini yatak başlığına doğru iterek ayaklarını bileklerinden çaprazladı ve bornozunu düzeltti. Gece korkunç bir düzlükle önünde uzanıyordu, sanki çölde araba sürüyor, araba sürüyor ve araba sürüyordu ... ve ileride sadece aynı geceler vardı.

Aylardır aynı.

Yıllar.

Layla'yı ve ona verdiği tavsiyeyi düşündü. Dostum, ikisi de tam olarak aynı yerdeydi, değil mi?

Gözlerini kapatıp uykuya dalmaya başladığında rahatlamıştı. Ama bulduğu huzurun uzun sürmeyeceğine dair bir his vardı içinde.

Ve haklıydı.

KIRK - İKİ

Tricounty At Hastanesi'nde Manny, Glory önlüğünün etrafında burnunu çekerken kıpırdamadan durdu ve muhtemelen onu terk etmesi gerektiğini biliyordu. Ancak ne kendisini ne de Payne'i attan ayıramadığını fark etti.

Glory için zaman tükeniyordu ve bu onu öldürüyordu. Ama onu her geçen gün daha da zayıflayarak ve sakatlanarak ölüme terk edemezdi. O bundan çok daha iyisini hak ediyordu.

"Onu seviyorsun," dedi Payne yumuşak bir sesle, solgun eli Safkan'ın sırtında gezindi ve kalçasına indi.

"Evet. İstiyorum."

"O çok şanslı."

Hayır, ölüyordu ve bu bir lanetti.

Boğazını temizledi. "Sanırım yapmamız gereken-

" "Dr. Manello?"

Manny arkasına yaslandı ve durak kapısının üzerinden baktı. "Oh, hey, Doktor. Nasılsın?"

Baş veteriner onlara doğru yürürken smokini opera locasındaki bir dirgen kadar eğreti duruyordu. "Ben iyiyim, senin de iyi olduğun belli." Adam papyonunun yerini değiştirdi. "Maymun kıyafeti giydim çünkü Met'ten eve dönüyorum. Yine de durup kız arkadaşını görmem gerekiyordu."

Manny eğildi ve elini uzattı. "Ben de."

El sıkıştırlarken veteriner ahıra bir göz attı ve Payne'i görünce gözleri parladı. "Ah... merhaba."

Payne adama küçük bir gülümseme sunduğunda, iyi kalpli doktor sanki güneş bir bulut kümesini yarmış ve üzerine doğmuş gibi gözlerini kırptırdı.

Okaaaaaaaaay, Manny piçlerin ona öyle bakmasından bıkmıştı.

Kendini araya koyarak, "Onu askıya alabileceğimiz herhangi bir şey var mı? Biraz baskıdan kurtulmak için?"

"Her gün birkaç saat boyunca onu bağlı tuttuk." Veteriner cevap verirken, Manny görüşü engellemek için gövdesiyle takip etmek zorunda kalana kadar yana doğru eğildi. "Mide-bağırsak ya da solunum problemleri riskini göze almak istemiyorum."

Eğilme olayından sıkılan ve konuşmanın nereye gittiğini Payne'den saklamak isteyen Manny, adamın koluna girerek onları kenara çekti. "Bir sonraki adımımız ne olacak?"

Veteriner, zihninin çözülmesi için bir saniye vermek istercesine gözlerini ovuşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, Dr. Manello, nerede olduğumuz konusunda içimde iyi bir his yok. Diğer toynakta sorun var ve tedavi etmek için elimden gelen her şeyi yapmama rağmen yanıt vermiyor."

"Başka bir şey olmalı." "Çok üzgünüm."

"Emin olmamız ne kadar sürer-"

"Artık eminim." Adamın bakışları kesinlikle acımasızdı. "Bu yüzden bu gece geldim, bir mucize olmasını umuyordum."

İki kişi olmadılar mı?

Veteriner, "Neden size onunla biraz zaman vermiyorum?" dedi. "İhtiyacınız olan her şeyi alın."

Bu da vedalaşmanın doktor dilindeki karşılığıydı.

Veteriner elini kısa bir süreliğine Manny'nin omzuna koydu ve sonra dönüp uzaklaştı. Giderken her bir ahıra baktı, hastalarını kontrol etti, arada bir bir hayvanın ağzını okşadı.

İyi adam. Titiz adam.

Zararı durdurma senaryosunu ortaya koymadan önce her bir yolu tüketecek türden.

Manny derin bir nefes aldı ve kendine Glory'nin evcil bir hayvan olmadığını söylemeye çalıştı. İnsanlar yarış atlarını evcil hayvan olarak almazlardı. Ve o, kendisi onun için doğru olanı yapma cesaretini toplarken küçük bir ahırda acı çekmekten daha iyisini hak ediyordu.

Elini göğsüne koyarak önlüğünün üzerinden haçını ovuşturdu ve aniden kiliseye gitme isteği duydu-

İlk başta tek fark ettiği, yolun karşısındaki duvarda giderek güçlenen gölgelerdi. Sonra birinin tepe ışıklarını açmış olabileceğini düşündü.

Sonunda ışığın Glory'nin ahırından geldiğini fark etti.

Ne

Etrafında savrularak geri çekildi... ve sonra dengesini sağlamak zorunda kaldı.

Payne kabarık talaşın içinde dizlerinin üzerine çökmüştü, elleri atın ön ayaklarının üzerindeydi, gözleri kapalı, kaşları gergindi.

Ve vücudu şiddetli ve güzel bir ışıkla parlıyordu.

Yukarıda, Glory kıpırdamadan duruyordu ama tüyleri seğiriyor ve gözleri başının içinde geriye doğru dönüyordu. Küçük kişnemeler uzun boynundan yukarı yuvarlanıyor ve genişleyen burun deliklerinden çıkıyordu... sanki bir rahatlama, bir acının hafiflemesi hissine kapılmış gibiydi.

Yaralı ön bacakları usulca parlıyordu.

Manny hareket etmedi, nefes almadı, gözünü kırpmadı. Sadece haçını daha da sıkı tuttu... ve kimsenin bunu bölmemesi için dua etti.

Üçünün oldukları gibi ne kadar kaldıklarından emin değildi ama sonunda Payne'in çaba sarf etmekten zorlandığı belli oldu: Vücudu titremeye ve düzensiz nefes almaya başlamıştı.

Manny kabine girdi ve onu Glory'den kurtardı, gevşek vücudunu kendi vücuduna yasladı ve onu kabinden dışarı çıkardı.

At ürkerse ya da beklenmedik bir şey yaparsa diye.

"Payne?" Oh, Tanrım-

Gözleri dalgalandı. "Ben... ona yardım ettim mi?"

Manny kırsağına bakarken onun saçlarını okşadı. Glory olduğu yerde duruyordu, bir ön toynağını kaldırıp diğerini kaldırıyor ve sonra sanki bu ani rahatlığa neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi ilk toynağına geri dönüyordu. Sonra kendini silkeledi... ve dokunmadığı samanı ısırarak için yanına gitti.

Namlu ucunun kuru otlar üzerinde çalışırken çıkardığı o harika ses sessizliği doldururken, tekrar Payne'e baktı. "Yaptın," dedi kısık sesle. "Sanırım yaptın."

Gözleri odaklanmakta zorlanıyor gibiydi. "Onu kaybetmeni istemedim."

Kelimelerle ifade edemeyeceği bir minnettarlıkla dolup taşan Manny onu kalbine yaklaştırdı ve bir anlığına ona sarıldı. Bu şekilde çok daha uzun süre kalmak istiyordu ama kız iyi görünmüyordu ve ışık gösterisini başka kimlerin fark etmiş olabileceğini Tanrı bilirdi. Onları buradan çıkarmak zorundaydı. "Hadi benim evime gidelim," dedi. "Böylece yalan söyleyebilirsiniz-

aşağı."

Başını salladığında onu kollarının arasına aldı ve lanet olsun ki mükemmel hissetmiyordu. Ahır arkalarından kapatırken Glory'ye baktı. At, sanki modası geçiyormuş gibi samanları havlayarak geri yolluyordu.

Lanet olsun... gerçekten işe yaramış mıydı?

"Yarın döneceğim," dedi ona, akkor haline gelmiş bir umutla uzaklaşmadan önce.

Güvenlik görevlisinin istasyonunda, adama omuz silkerken gülümsedi. "Birisi hastanede çift vardiya çalışıyormuş. O temizlendi."

Adam sanki Payne'in sadece varlığı bile dikkatini çekmeye yetecekmiş gibi oturduğu yerden kalktı. "Onu eve götürsen iyi olur. Böyle bir kadına iyi bakmalısın."

Çok doğru. "Ben de oraya gidiyorum."

Hızla hareket ederek resepsiyona gitti ve son kapıları iterek açabilmek için zil sesinin duyulmasını bekledi. Şanslıysa, baş veteriner hiçbir şey görmemişti-

Manny işaretini alıp kalçasıyla iterken, "Teşekkürler İsa," diye mırıldandı.

Hiç vakit kaybetmeden arabanın yanına gitti, ancak Payne'i yerden kaldırırken anahtarlarını çıkarmak zor oldu. Kapısını açmak da öyle. Ama sonra onu yolcu koltuğuna oturttu, bir yandan da hasta olup olmadığını merak ediyordu. Kahretsin, onun dünyasından biriyle iletişim kurmasının hiçbir yolu yoktu.

Etrafında dolaşıp direksiyona otururken, "Siktir et, onu vampirlere geri götüreceksin" diye düşündü.

-

"Senden bir şey isteyebilir miyim?" dedi geveleyerek.

"Herhangi bir şey-ne istiyorsunuz?"

"Bir dakikalığına damarınızı alabilir miyim? Kendimi... tuhaf bir şekilde tükenmiş buluyorum."

Peki, tamam. Johnny-on-the-spots hakkında konuşun: Onları kilitledi ve kolunu koparıp kadına fırlattı.

Yumuşak dudakları bileğinin iç kısmını buldu ama ısırması hızlı değildi, sanki enerjisini toplamakta zorlanıyor gibiydi. Yine de işi bitirdi ve adam sıçradı, keskin acı onu kalbinden vurdu ve biraz başının dönmesine neden oldu. Ya da... belki de bu, sadece taşaklarına ve sikine değil, tüm vücuduna yayılan ani, ezici uyarılmanın bir fonksiyonuydu.

Bir iniltiyle kalçaları Porsche'nin koltuğunda yuvarlandı ve başının geriye düşmesine izin verdi. Tanrım, bu iyi hissettirdi... içine düştüğü emme ritmi ereksiyonunun üzerinde de olabilirdi

-Acıması gerekirken, çekip yutması sadece zevk olarak kaydedildi, uğruna öleceğinden emin olduğu acı ve tatlı bir zevk.

Mutluluk verici bir duruma düştü; dişleri etindeyken birbirlerine bağlandıkları süre yüzyıllar gibi geliyordu. Zamanın bir anlamı yoktu, camları açık bir arabanın içinde bir otoparkta oldukları gerçeği de öyle.

Dünyanın canı cehenneme.

Sadece o ve kız birlikteydi.

Ve bu, elmas gözleri açılıp ona bakmadan, yüzüne değil boynuna kilitlenmeden önceydi.

Vampir... diye düşündü. Güzel vampir.

Benimkini.

Bu düşünce zihninde bir araya geldiğinde, otomatik pilotta hareket ederek başını yana kaydırđı ve şahdamarını ona sundu-

İkinci kez sormasına gerek yoktu. Payne büyük bir hamleyle ayağa fırladı, tüm vücudunu onun üzerine fırlattı, eli saçlarına yapıştı ve ensesini sıkıca kavradı. Onu avucunun içinde tuttuğunda, tamamen hareketsiz kalmıştı, onun için bir avdı... avcısı için bir av. Ve artık ona sahip olduğuna göre, yavaşça hareket etti, dişleri derisine indi ve boğazının sütununa doğru sürüklendi, delme ve emme beklentisiyle sertleşmesine neden oldu....

Kız onu ısırđığında "Siktir!" diye havladı. "Oh ... evet ..."

Elleri kadının omuzlarını kavradı ve onu daha da yakına çekti. "Hepsini al... al-Ah Tanrım...oh, kahretsin-"

Bir şey sikini okşadı. Avuçlarının tam olarak nerede olduğunu bildiğine göre, bu o olmalıydı. Yer değiştirdi, açgözlülüğünü konuşturarak ona hareket etmesi için olabildiğince alan tanıdı... ve kadın da hareket etti, zorlanan ereksiyonuna karşı aşağı yukarı hareket etti, kalçaları ona yardım etti, vuruşlara karşılık verdi.

Nefes nefese kaldığında nefesi arabanın içinden duyuluyordu ve inlemeleri de öyle: Taşaklarının uyuşması ve horozunun ucunun artan baskıya karşı sıkılaşması hiç de uzun sürmedi.

"Boşalacağım," diye inledi. "Gelmemi istemiyorsan dursan iyi edersin-"

Bunun üzerine, önlüğün fiyonkunu açtı ve içeri girdi-

Manny lanet olası yıldızları gördü. Kızın teni onunkine değdiği anda, daha önce hiç olmadığı kadar orgazm oldu, başı sertçe geriye gitti, elleri kızın omuzlarına gömüldü, kalçaları deli gibi inip kalktı. Ve kadın içmeyi ya da pompalamayı durdurmadı - böylece daha önce olduğu gibi, serbest bırakmaya devam etti, zevk ereksiyonundaki her spazmla daha da yükseldi.

Çok erken bitti.

Yine de, on yıl boyunca devam edebilirlerdi ve o daha fazlası için aç kalmaya devam ederdi.

Payne onu içinden çıkardığında geri çekildi ve dişlerinin sivri uçlarının etrafını yaladı, dili beyaza karşı pembeydi. Dostum... teninin altındaki o muhteşem parıltı geri gelmişti ve onu bir rüya gibi gösteriyordu.

Oh, bekle, o biriydi, değil mi?

"Kanın çok güçlü," dedi boğuk bir sesle, tekrar ona doğru eğilip boğazına doğru yalayarak ilerlerken. "Çok güçlü."

"Öyle mi?" diye mırıldandı. Sonra konuşup konuşmadığından bile emin olamadı. Belki de sadece kelimeleri düşünmüştü.

"İçimde akan gücü hissedebiliyorum."

Dostum, daha önce SUV'larla hiç ilgilenmemişti - lanet olası şeyler çok hantaldı ve bir dağın yamacından düşen kayalar gibi sürüyorlardı - ama bir golf sopasından daha fazlasını sığdırabileceğiniz bir arka koltuk için neler vermezdi. Onu yere yatırmak istedi ve-

"Senden daha fazlasını istiyorum," diye mırıldandı Payne onun burnuna sokulurken.

"Seni ağızımda istiyorum." demesine rağmen hâlâ taş gibi sertti.

Manny'nin başı geriye atıldı ve siki aşağıya doğru koşuyormuş gibi seğirirken inledi. Ama onu ne kadar istese de, neye bulaştığını bildiğinden emin değildi. Dudaklarının onunkilerin üzerinde olduğu düşüncesi bile-

Payne konuşacak nefesi bulamadan başı onun kucağına indi ve hiçbir giriş yapmadı; onu hemen emdi, içine çekti ve ıslak, sıcak ağzında tuttu.

"Siktir! Payne!"

Elleri kadının omuzlarına gitti, görünüşte onu geri çekmek için... ama kadın bunların hiçbirine sahip değildi. Koçluk yapmadan, onu nasıl sallayacağını, şaftının altını yalamadan önce yukarı çekip aşağı emeceğini biliyordu. Ve sonra onu, en az onun kadar zevk aldığını söyleyen bir titizlikle keşfetti ve bu bir tahrik edici değil miydi?

Ancak o zaman dişlerinin başının etrafında dolaştığını hissetti.

Bu sefer onu hızla kaldırdı, yüzünü tutarken ağzını sert bir öpücükle yakaladı ve ellerinin her yerinde kaybetmeye başladı. Ama bu uzun sürmedi. Avuçlarının arasından sıyrıldı ve olduğu yere geri döndü, onu orgazmın ortasında yakaladı, vücudunun onun için fazlasıyla sahip olduğu şeyi yaladı.

Tekmeleme spazmları durduğunda, geri çekildi, ona baktı ... ve yavaşça dudaklarını yaladı.

Manny bunun üzerine göz kapaklarını kapatmak zorunda kaldı, ereksiyonu acı noktasına kadar titreşiyordu.

"Beni şimdi evine götürüyorsun," diye hırladı.

Ondan bir istek değil. Ve ses tonu, onun da aynen kendisi gibi düşündüğünü gösteriyordu.

Yani bu sadece ve sadece tek bir şeye yol açacaktı.

Manny kendini toparladı ve sonra gözlerini açtı. Uzanıp yüzüne dokundu ve sonra başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu.

"Yapmamız gerektiğinden emin değilim, bambina," dedi kabaca.

Kadının eli adamın sikinin üzerinde sıkılaştı ve adam inledi.

"Manuel

... Bence olmamız gereken yer tam da burası."

"İyi bir fikir değil."

Daha da geri çekildi ve elini geri çekti, parıltısı azalıyordu.

"Ama tahrik oldun. Şimdi bile."

Öyle mi düşünüyorsun? "İşte benim demek istediğim de bu." Gözleri kızın yüzünü taradı ve göğüslerine gitti. Onun için o kadar çaresizdi ki, önlüğünü ikiye ayırıp bekâretini arabasında almak istiyordu. "Kendimi tutamayacağım Payne. Şu anda bunu zar zor yapıyorum...."

Memnuniyetle mırıldandı ve o kırmızı dudaklarını tekrar yaladı. "Kontrolünü kaybetmeni seviyorum."

Tanrım, bu hiç yardımcı olmadı.

"I ..." Bunun tam bir cehennem olduğunu düşünerek başını salladı; ikisini de inkâr etmek canını bu kadar yakıyordu. "Bence yapman gerekeni yapmalı ve beni şimdi terk etmelisin. Hâlâ gitmene izin verebiliyorken-"

Pencereden gelen tıklama sesi ilk başta anlamsız geldi. Boş otoparkta sadece ikisi vardı. Ama sonra gizem çözüldü:

"Arabadan çık. Ve bana tutamağını ver."

Erkek sesi Manny'nin başını pencereye çevirmesine neden oldu... orada bir silahın namlusuna baktı.

"Beni duydun dostum. Arabadan çık yoksa seni vururum."

Manny, Payne'i tekrar koltuğuna oturtup yakın mesafeden uzaklaştırırken ona yumuşak bir sesle, "Ben çıktığımda kapıları kilitle. Tam burada."

Elini gösterge paneline götürdü ve düğmeye dokundu.

"Bırak ben halledeyim." Cüzdanında yaklaşık dört yüz dolar nakit para ve çok sayıda kredi kartı vardı. "İçeride kal."

"Manuel-"

Ona cevap verme şansı tanımadı; ona göre o silah tüm cevapları içeriyor ve tüm kuralları koyuyordu.

Cüzdanını kaptığı gibi kapıyı açmakta yavaş davrandı ama kalkıp gitmekte hızlıydı ve Payne'i içeri kapattığında kilitlerin inmesini bekledi.

Ve bekledim.

Payne'in olabildiğince güvende olmak için çıkardığı yumruk sesini duymak için yanıp tutuşurken, kar maskeli adamın "Cüzdanın. Ve o sürtüğe arabadan inmesini söyle."

"Dört yüz tane var-"

Cüzdan kayboldu. "Ona dışarı çıkmasını söyle yoksa benimle gelir. Ve saati. Saati istiyorum."

Manny binaya doğru baktı. Her yerde pencereler vardı ve muhafızın arada bir etrafı kontrol etmek için dolaşması gerekiyordu.

Belki devir teslimde yavaş davransa-

Silahın namlusu yüzüne doğru itildi. "İzle. Şimdi."

Bu onun iyisi değildi, Tanrı aşkına Piaget'sini takarak ameliyat yapmazdı. Ama her kim olursa olsun o lanet şeyi alabilirdi. Ayrıca, elleri titriyormuş gibi yaptığından, bunun-

Hangi sırada ne olduğunu söylemek zor.

Geçmişe baktığında, Payne'in önce onun kapısını açmış olması gerektiğini biliyordu. Ama yolcu tarafının kırıldığı o korkunç sesi duyduğu anda Payne soyguncunun arkasındaymış gibi görünüyordu.

Bir başka tuhaflık da Manny küfredinceye kadar piçin senaryoya üçüncü bir şahsın girdiğini fark etmemiş olmasıydı. Ama bu doğru olamazdı; onun arabanın etrafından dolandığını görmüş olmalıydı, değil mi?

Her ne olduysa, Ski Mask sola doğru sıçradı ve Payne ile Manny arasında silahla bir ileri bir geri gitti.

Bu tenis maçı olayı uzun sürmeyecekti. Tanrı'nın korkunç mantığıyla, Manny adamın Payne'e odaklanacağını biliyordu çünkü o daha zayıftı-

Bir dahaki sefere silahın namlusu ona doğru döndüğünde Payne... ortadan kayboldu. Eğildi, kaçtı ya da koşarak uzaklaştı anlamında değil. Oradaydı, bir an yer kaplıyordu ve bir sonraki an gitmişti.

Bir saniye sonra yeniden ortaya çıktı ve silahı Manny'nin suratına dayamak üzere olan adamın bileğini yakaladı. Etkisiz hale getirmesi de bir o kadar hızlı oldu: Bir, silahı çevirdi; iki, silahı serserinin elinden aldı; üç, silahı Manny'ye fırlattı, o da yakaladı.

Ve sonra dayak zamanı geldi.

Payne adamı döndürdü, kafasının arkasından tuttu ve yüzüstü Porsche'nin kaputuna çarptı. Boyayı biraz parlattıktan sonra adamın yerini değiştirdi ve şerefsizin bol kot pantolonunu kavradı. Onu saçlarından ve ya belindeki kuşaktan ya da makatından tutarak kaldırdı ve geriye doğru çekip fırlattı... yaklaşık on metre.

Süpermen'in yarısı kadar bile uçamadı ve soyguncu alnıyla at hastanesinin yan tarafına vurdu. Binanın cevap olarak söyleyecek pek bir şeyi yoktu ve ne biliyorsunuz, onun da yoktu. Yüzüstü bir çiçek tarhına düştü ve orada öylece kaldı, uzuvları ete kemiğe büründü.

Seğirmek yok. İnleme yok. Kalkmaya çalışmak yok.

"İyi misin Manuel?"

Manny yavaşça başını Payne'e çevirdi. Zor nefes almıyordu bile.

"Tanrım... İsa..." diye fısıldadı.

Manuel'in sözleri bir esintiyle uzaklaşırken Payne bol bluzunu ve bol pantolonunu karıştırdı. Sonra saçlarını düzeltti. Şiddetin ardından kendini daha şık göstermek için yapabileceği tek şey bu gibi görünüyordu.

Kendini kadınsılaştırmak için harcadığı çaba boşa gitmişti. Bu arada Manuel hâlâ ona bakıyordu.

"Başka bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu alçak bir ses tonuyla.

"Ah..." Manuel boştaki elini başının üzerine koydu. "Evet. Ah

... hayatta mı diye bir bakayım."

İnsana doğru yürürken Payne kollarını kendine doladı. Doğrusu, soyguncuyu ne durumda bıraktığı pek de umurunda değildi. Önceliği o ölümcül silahı Manuel'in yüzünden almaktı ve görevini yerine getirmişti. Hırsıza ne olduğu önemsizdi... ama bu dünyanın kurallarını bilmediği açıktı. Ya da yaptığı şeyin sonuçlarını.

"Kurban" bir iniltiyle yuvarlandığında Manuel çimenleri yarılammıştı. Silahı tutan elleri yüzünü örten maskeye gitti ve örgüyü alnına doğru itti.

Manuel diz çöktü. "Ben bir doktorem. Kaç parmağımı kaldırıyorum?"

"Ne...?"

"Kaç parmak?" "...

üç ..."

Manuel avucunu adamın omzuna koydu. "Sakın kalkma. Kafana fena bir kemer yedin. Bacaklarında karıncalanma ya da uyuşma var mı?"

"Hayır." Adam Manuel'e baktı. "Neden... bunu yapıyorsun?"

Manuel soruyu geçiştirdi. "Buna tıp fakültesi deniyor - durum ne olursa olsun hasta ya da yaralıları tedavi etme zorunluluğu yaratıyor. Sanırım bir ambulans çağırmamız gerekiyor."

"Hayatta olmaz!"

Payne onlara doğru ışınlandı. Manuel'in iyi niyetini takdir ediyordu ama soyguncunun üzerinde başka bir silah daha olmasından endişe ediyordu.

Manuel'in arkasında belirttiği anda, yerdeki adam dehşet içinde büzüştü, kollarını kaldırdı ve geri çekildi.

Manuel omzunun üzerinden yukarı baktı ve o zaman onun saf olmadığını gördü. Silahı ona doğrultmuştu.

Adam. "Sorun yok, bambina. Onu yakaladım-"

Soyguncu baştan savma bir çabayla ayağa kalktı ve Manuel, insan tökezleyip binaya çarparak dengesini kaybederken namlunun onu takip etmesine izin verdi. Belli ki kaçmaya hazırlanıyordu.

Manuel, "Silah bizde kalacak," dedi. "Anladınız siz. Ve sana söylememe gerek yok, hayatta olduğun için şanslısın - kız arkadaşıma saldıрма."

İnsan gölgelerin arasına dalarken Manuel de boyunun ölçüsünü aldı. "Bu silahı polise teslim etmem gerekiyor."

Sonra ona baktı.

"Her şey yolunda Manuel. Muhafızların yanında bulunmamı sağlayabilirim, böylece hiçbir şey bilinmez. Ne yapman gerekiyorsa yap." Başıyla onaylayınca küçük bir telefon cihazı çıkarıp açtı, ve birkaç tuşa bastı. Telefonu kulağına götürerek, "Evet, benim adım Manuel Manello ve aracımda silah zoruyla soyuldum? Tricounty'deyim..."

O konuşurken etrafına bakındı ve bunun böyle bitmesini istemediğini düşündü. Ama ...

Manuel telefonu kapatırken, "Gitmem gerek," dedi. "Daha fazla insan olacaksa... burada olamam. Bu işleri daha da karmaşık hale getirir."

Telefonunu yavaşça yanına indirdi. "Tamam... evet." Kaşlarını çatı. "Ah, dinle... eğer polis geliyorsa, az önce ne olduğunu hatırlamam gerek yoksa - kahretsin, onlara verebileceğim hiçbir sebep yokken elimde bir silah var."

Gerçekten de kapana kısılmış gibi görünüyorlardı. Ve bir kez olsun, hapsedildiği için minnettardı.

"Beni hatırlamanı istiyorum," dedi usulca.

"Planım bu değildi."

"Biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Bütün bunların en önemli parçası sensin. Bu yüzden kendine dikkat etmelisin ve bu da beni silmek anlamına geliyor-"

"Dr. Manello! Dr. Manello, iyi misiniz?"

Payne omzunun üzerinden baktı. İçerideki masada gördükleri ilk insan olan erkek panik içinde çimenlikte koşuyordu.

"Yap," dedi Manuel. "Ben de bir yolunu bulurum-"

Koşuşturan muhafız yanlarına geldiğinde Payne yeni gelenle yüzleşti.

"Turumu atıyordum," dedi adam, "binanın diğer ucundaki ofisleri kontrol ederken pencereden seni gördüm ve olabildiğince hızlı koştum!"

"Biz iyiyiz," dedi muhafıza. "Ama benim için bir şeye bakabilir misiniz?"

"Tabii ki! Polis çağrıldı mı?"

"Evet." Sağ gözünün altına dokundu. "Bana bak, lütfen."

Zaten yüzüne kilitlenmişti ve ekstra odaklanma işini kolaylaştırdı; tek yapması gereken onun beynine giden yolu açmak ve kendisiyle ilgili her şeyin üzerine zihinsel bir yama koymaktı.

İnsanın bildiği kadarıyla, cerrahı tek başına gelip gitmişti.

Adamı trans halinde tuttu ve Manuel'e döndü. "Endişelenmene gerek yok. Hafızası çok kısa süreli, iyi olacak."

Çok uzaklardan, tiz ve acil bir uluma sesi duyuldu.

"Polis arıyor," dedi Manuel. "O zaman ben gideyim."

"Eve nasıl gideceksin?"

"Arabanızdan nasıl çıktıysam, aynı şekilde."

Onun kendisine uzanmasını ya da bir şey söylemesini bekledi.

... ya da Ama aralarında soğuk, sessiz gece havasıyla öylece durdu.

"Onlara yalan mı söyleyeceksin?" diye sordu. "Onlara beni temizlediğini mi söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum."

"Şey, bunu yapmak için geri gelmeniz gerekirse, ben-"

"İyi geceler Manuel. Lütfen güvende ol."

Bununla birlikte, elini kaldırdı ve sessizce, amansızca ortadan kayboldu.

KIRK - ÜÇ

Numaralar arasında bu seferki çok tuhaftı. "Peki arkadaşın nerede?"

Karrie Ravisc, sokaklardaki adıyla Kandy, yaklaşık dokuz aydır fahişelik yapıyordu, bu yüzden pek çok şey görmüştü. Ama bu ...

Motel odasının kapısındaki iri adam alçak sesle konuştu. "O geliyor."

Karrie bir fırt daha çekti ve en azından karşısındaki adamın ateşli olduğunu düşündü. Ayrıca ona beş yüz dolar ödemiş ve bu odaya yerleştirmişti. Yine de... burada bir terslik vardı.

Garip aksan. Garip gözler. Garip fikirler. Ama çok ateşli.

Beklerken, tüm ışıkların kapalı olduğu yatakta çırılçıplak yatıyordu. Yine de tamamen karanlık değildi. Bu ağır cüzdanlı adam, odanın öbür ucundaki ucuz şifonyerin üzerine büyük, kutu gibi bir el feneri yerleştirmişti. Işığı vücuduna tutacak şekilde doğrultmuştu. Sanki sahnedeymiş gibi. Ya da belki bir sanat eseriymiş.

Bu aslında yaptığı bazı şeylerden daha az tuhaftı. Kahretsin, eğer fahişelik erkeklerin iğrenç, hasta piçler olduğunu düşündürmüyorsa, başka hiçbir şey düşündürmezdi: Sıradan dolandırıcıların ve güç peşinde koşan tiplerin yanı sıra, ayak fetişi olan piçler vardı ve bunlar

Şaplak yemekten hoşlananlar ve üzerine işenmesini isteyenler.

Beyaz Baykuş'unu bitirince izmariti sapladı ve belki de bu spot ışığı olayının o kadar da kötü olmadığını düşündü. İki hafta önce bir ahmak onun üzerinden hamburger yemek istemişti ve bu iğrenç bir şeydi-

Kilidin yerine otururken çıkardığı tıkırtı onu yerinden sıçrattı ve irkilerek fark etti ki birileri bir şekilde onun haberi olmadan gelmişti; kilitli olan kapı buydu. İçeriden.

Ve şimdi ilkinin yanında ikinci bir adam vardı. İyi ki pezevengi hemen yan taraftaydı.

"İyi akşamlar," dedi her ikisi için de mekanik bir şekilde gerinirken. Göğüsleri sahteydi ama iyi sahteydi, bir çocuk doğurmuş olmasına rağmen karnı dümdüzdü ve sadece tıraş değil, elektroliz de olmuştu.

Tüm bunlar yaptığı işi nasıl ücretlendirdiğini açıklıyordu.

Adamım... büyük bir tane daha, diye düşündü ikinci adam öne çıkıp yatağın ayak ucunda dururken. Aslında bu herif çok büyüktü. Kesinlikle mamut gibiydi. Şişman ve özensiz de değildi; omuzları cetvelle çizilmiş gibi kare şeklindeydi ve göğsü sıkı kalçalarıyla mükemmel bir üçgen oluşturuyordu. Arkasından süzülen ışık yüzünden adamın yüzünü göremiyordu ama ilk adam yanındaki yatağa uzandığı için bunun bir önemi yoktu.

Kahretsın... birden kendini tahrik olmuş buldu. Büyüklükleri, karanlığın tehlikesi ve kokuları yüzünden. Tanrım... harika kokuyorlardı.

İkincisi, "Karnının üzerine dön," dedi.

Tanrım, o ses. Bunu ayarlayan adamla aynı yabancı aksan, ama çok daha derin ve bir kenarı vardı.

"Gerçekten kıcıımı görmek istiyor musun?" diye söylendi otururken. DD'lerini avuçladı, onları kaldırdı ve sonra birlikte sıktı. "Çünkü ön tarafım daha da güzel."

Bununla birlikte, bir göğsünü yukarı kaldırdı ve dilini aşağı doğru uzattı, gözleri erkekler arasında gidip gelirken kendi meme ucunu yaladı.

"Karnının üstüne."

Tamam, belli ki burada bir sıralama vardı: Yanında yatan adamda muazzam bir ereksiyon vardı ama ona doğru hiçbir hareket yapmıyordu. Ve konuşan tek kişi Bay Şimdi Yap'tı.

"Eğer istediğin buysa."

Yastıkları yatağın dışına iterek, göğüslerinden biri hâlâ görünecek şekilde gövdesini döndürerek yuvarlanma gösterisi yaptı. Siyah tırnağıyla ucunun etrafında daireler çizerken belini kavislendirdi ve kışını dışarı çıkardı-

İnce bir hırıltı odanın bayat, durgun havasında kendine yol açtı ve bu onun işaretiydi. Bacaklarını açarak alt yarılarını yukarı doğru kıvırdı, ayak parmaklarını işaret etti ve omurgasını tekrar kavislendirdi.

Yatağın ucundaki adama ne gösterdiğini çok iyi biliyordu ve adamın hırıltısı elindekini beğendiğini gösteriyordu. Bu yüzden işi daha da ileri götürmenin zamanı gelmişti. Ona dönerek orta parmağını ağzına soktu ve emdi; sonra ağırlığını yukarı kaydırды ve kendini ovuşturarak seksine doğru götürdü.

Ottan mı yoksa... kahretsin, erkeklerle ilgili bir şeyden mi... birdenbire gerçekten çok azmıştı. Olmak üzere olan şeyi istediği noktaya kadar.

Adam kızın üzerinde yükselirken, yetkili kişi elini kalçasının önüne koydu.

"Öp onu," diye emretti.

Normalde buna izin vermese de buna çok hazırdı. Yüzünü diğerine çevirdiğinde, ağzının bir dizi yumuşak, talepkar dudak tarafından sahiplenildiğini hissetti ... ve sonra bir dil ona girdi-

Tıpkı büyük ellerin üst kalçalarına yapışıp onu daha da ayırdığı gibi.

Ve başka bir çift el göğüslerine yöneldi.

Bir profesyonel olmasına rağmen, zihni küçük bir yolculuğa çıktı, yaptığı şeyi yaparken genellikle meşgul olduğu tüm saçmalıklar kaçtı ve prezervatifler neredeydi gibi şeyleri de beraberinde götürdü. Temel kurallar neydi?

Toka. Fermuar. Ve sonra pantolonun aşağı inerken çıkardığı kayma sesleri ve üzerine ağır bir şey çıkarken yatağın sarsılması.

Belli belirsiz, kaldırdığı sikin arkasındaki adam kadar büyük olup olmadığını merak etti ve eğer öyleyse, onlara ikinci bir raundu bedavaya vermeye razı olabileceğini düşündü. O kadar uzun süre gidebileceklerini varsayarsak-

Eller kalçalarını şilteden kaldırıp onu dört ayak üzerine yatırırken küt bir kafa içine doğru itti. Tanrım, adam kocamandı - ve bir avuç içi omurgasından yukarı çıkarken ve parmakları kısa saçlarının arasından geçerken kendini bir çekiç darbesine hazırladı. Başını geriye doğru çekecekti ama umurunda değildi. Sadece onun içinde daha da fazlasını istiyordu-

Ama sertleşmedi ve hemen hareket etmedi. Bunun yerine, sanki etini hissetmekten hoşlanıyormuş gibi onu okşadı, elini omuzlarından aşağıya ve tekrar beline doğru gezdirdi... ve sonra ıslak seksine doğru ilerledi. İçine tam olarak girdiğinde ise yumuşak bir kayma oldu ve hatta ona kolanının genişliğine ve uzunluğuna alışması için bir saniye verdi.

Sonra avuçlarıyla kalçalarına kilitlendi ve sikişmeye başladı. Tıpkı arkadaşının sarkan göğüslerini emmek için kendini onun altına ittiği gibi.

Tempo arttıkça, meme uçları altındakinin ağzında, kıkına tekrar tekrar vuran kalçaların ritmiyle ileri geri sallanıyordu. Daha hızlı. Daha sert. Daha hızlı-

"Becer beni," diye bağırdı. "Oh, siktir, evet-"

Birdenbire, şiltede yatan kişi döndü, onu yeniden konumlandırdı ve ağzını şimdiye kadar yuttuğu en büyük horozla doldurdu.

Gerçekten orgazm oldu.

Böyle devam ederlerse onlara bahşiş verecekti.

Bir saniye sonra, arkasındaki adam çekildi ve sırtına sıcak bir şeyin püskürdüğünü hissetti. Ama adamın işi bitmemişti. Bir an sonra tekrar iş başındaydı, ilk vuruşta olduğu kadar şişman ve sertti.

Emdiği adam inliyordu ve sonra adamın başını kaldırmasıyla ondan ayrıldı. Adam kızın göğüslerine boşaldı, sıcak fıskiyeler kızın göğsünü daha fazla o inanılmaz kokuyla kaplarken diğeri dışarı fırladı ve tekrar kızın sırtına boşaldı.

Sonra dünya döndü ve kendini sırtüstü yatarken buldu, cüzdanı olan adam seksinde sorumlu olanın yerini aldı ve onu aynı kalınlıkta doldurdu.

Sessiz, buyurgan arkadaşına uzanan, onun sikini ağzına götüren, onu seyirci rolünden çıkarıp bir kez daha içine çeken oydu.

O kadar büyüktü ki, içine sığdırmak için çenesini germek zorunda kaldı ve tadı harikaydı - daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Arkadaşı onu iyice becerirken onu emiyor, tamamen doldurulmanın, vücudunu sallayan sert, kör yaraklar tarafından istila edilmenin hisleriyle ilgiliydi.

Hezeyan içinde, sakso çektiği adamı görmeye çalıştı ama adam bir şekilde sırtını hep fenere dönmüştü ve bu da her şeyi daha erotik hale getiriyordu. Sanki canlı bir gölgeyi emiyormuş gibi. Kahretsin, diğerinin aksine, şimdi hiç ses çıkarmıyordu ve sert nefes bile almıyordu. Ama gerçekten içine girmişti, ağzına sokuyor, geri çekiyor ve tekrar sokuyordu. En azından kendini dışarı atıp ereksiyonu avuçlayana kadar. Göğüslerini bir arada tutarak, üzerine çıkması için ona harika bir iniş pisti verdi ve kutsal bok, üç numara olmasına rağmen onu örttü.

Göğsü parlak, kaygan ve damlayana kadar.

Bir de baktı ki, dizleri kulaklarına kadar kalkmış ve parası olan mümkün olan en iyi şekilde parasız kalmaya başlamış. Ve sonra patronu tekrar dudaklarına yapıştı, bastırıyor, daha fazlasını istiyordu. O da bunu ona vermekten son derece mutluydu.

Senkronize bir şekilde hareket ederken onlara bakarken geçici bir korku hissetti. Onların altında kıvrılmışken, eğer isterlerse kendisini ikiye bölebilecekleri hissine kapıldı.

Ama ona zarar vermediler.

Ve bu böyle devam etti, ikisi tekrar tekrar yer değiştirdiler. Belli ki bunu çok sık yapıyorlardı ve Tanrım, kız onlara numarasını veriyordu.

Sonunda bitti.

İkisi de bir şey söylemedi. Ne ona ne de birbirlerine... Bu garipti çünkü daha önce girdiği üçlü sekslerin çoğu iki aptalın birbirlerine beşlik çakmasıyla sona ermişti. Bu ikisi öyle değildi. Siklerinin fermuarını çektiler ve... şey, ne biliyorsunuz, cüzdanlar yine ortaya çıkıyordu.

Onlar üzerinde dururken ellerini ağzına, boynuna ve göğüslerine götürdü. Sayamayacağı kadar çok yeri örtülüydü ve bunu seviyordu, teninde bıraktıklarını yumuşatıyor, onlarla oynamak istediği için oynuyordu, onların yararı için değil.

"Size bir beşlik daha vermek istiyoruz," dedi ilki kısık bir sesle.

"Ne için?" Bu tatmin olmuş ses tonu gerçekten o muydu?

"İyi hissettirecek. Söz veriyorum." "Sapıkça mı?"

"Çok."

Güldü ve kalçalarını döndürdü. "O zaman evet diyorum."

Adam benjaminleri soyarken, o fatura klasöründe bir sürü başkası varmış gibi görünüyordu ve belki de başka biri olsaydı, pezevengini arayıp Mack'e onu otoparkta tutmasını söyleyebilirdi. O gitmiyordu.

bunu yapmak için. Bir kısmı inanılmaz seksti. Daha da önemlisi, bu adamların patronunun canına okuyacak olmasıydı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu parayı alıp avucunun içinde ezerken.

"Bacaklarını aç."

Hiç tereddüt etmedi, dizlerinin bağı çözüldü.

Hiç tereddüt etmediler, ikisi de kadının ağlayan çekirdeğinin üzerine eğildiler.

Lanet olsun, ona sakso mu çekeceklerdi? Bunu düşünmek bile gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden oldu ve inledi-

"Ah!"

Kaldırdı ama eller onu tekrar yatağa yatırmaya zorladı.

Ardından gelen hafif emme, başının dönmesine neden oldu. Gerçi cinsel organında değildi. Her iki yanında, bacaklarının gövdesiyle birleştiği noktada tam ortadaydı.

Ritmik emme... emzirme gibi.

Karrie içini çekti ve kendini buna bıraktı. Bir şekilde kendisinden beslendikleri gibi şok edici bir hisse kapıldı, ama bu harika hissettirdi - özellikle de içine bir şey girerken. Belki de parmaklarıydı -muhtemelen.

Evet, kesinlikle.

Dört tanesi onu doldurdu ve iki ağız etini emerken iki ayrı el dönüşümlü olarak itip çekmeye başladı.

Tekrar geldi. Ve

tekrar.

Ve tekrar.

Tanrı bilir ne kadar zaman sonra, birkaç kez burnunu soktular -ellerinin olduğu yerleri değil, emdikleri yerleri.

Ve sonra her şey çözüldü, ağızlar, parmaklar, bedenler.

Her ikisi de doğruldu. "Bana bakın," dedi lider.

Göz kapakları o kadar ağırlaşmıştı ki itaat etmek için mücadele etmek zorunda kaldı. Ve bunu yaptığı anda şakaklarında yakıcı bir acı hissetti. Yine de bu uzun sürmedi ve sonrasında... sadece süzölüyordu.

Bu yüzden biraz sonra yan odadan gelen uzak, boğuk çığlığa pek dikkat etmedi -Mack'in bulunduğu odaya değil, diğer tarafındaki odaya.

Bum! Güm. Bump ...

Karrie o noktada uykuya dalmaya başladı, dünyadan kopmuştu, ıslak olan şey kuruya dönerken para avucuna yapışuyordu.

Hiçbir şey için endişelenmiyordu. Aslında, kendini harika hissediyordu.

Kahretsin... kiminle birlikteydi...?

Xcor, Throe'nun hemen arkasında olduğu halde fahişenin motel odasından çıkarken kapıyı kapattı ve sağına soluna baktı. Askerinin bu cinsel eğlence için seçtiği tesis şehrin dış mahallelerindeydi. Köhne ve yer yer çürümeye yüz tutmuş tek katlı bina elli kadar küçük dolap benzeri kutuya bölünmüştü ve ofis sol tarafta kaluyordu. Mahremiyet için diğer uçtaki terminal odasını istemişti ama Throe'nun yapabildiği en iyi şey ondan bir sonraki odaydı.

Yine de, gerçekten, doluluk şansı neydi?

Burada neredeyse hiç kimse yoktu.

Önlerindeki park yerlerini tararken, umutsuzca olduğundan daha yeni görünmeye çalışan siyah bir Mercedes gördü... ve kasasının üzerinde bir kapak olan bir kamyonet. Diğer iki araba en uçta, ofisin yanındaydı.

Bu, yerine getirdikleri amaç için mükemmeldi. Gözlerden uzak. İşlerine kimsenin karışmasını istemeyen ve benzer bir nezaketi başkalarına da göstermeye hazır olan insanlarla doluydu. Ve dış aydınlatma zayıftı: Kapıların yanındaki her altı ampulden sadece biri çalışıyordu, hatta başının yanındaki aydınlatma armatürü kırılmıştı. Yani her yer loş ve karanlıktı.

O ve onun piç çetesi uzun vadede kan ihtiyaçlarını karşılayacak kendi ırklarından dişiler bulmak zorunda kalacaktı ama bu da olacaktı. O zamana kadar mı? Throe ile az önce seviştiklerinin benzerlerinden pay alacaklardı ve bunu burada, bu ıssız yerde yapacaklardı.

Throe sessizce konuştu.

"Tatmin oldun mu?" "Evet. İyi ve güzeldi." "Sevindim-"

Havadaki bir koku ikisinin de başını sonlandırma odasının kapısına doğru çekti. Xcor aldığı kokuyu doğrulamak için derin bir nefes aldığı anda, taze insan kanı kokusu hoş olmayan bir sürpriz oldu.

Throe'nun yüzündeki ifadenin aksine. Bu da hoş olmayan bir sürprizdi.

"Bunu aklından bile geçirme," diye ısırdı Xcor. "Throe-Fuck."

Dövüşçü gürleyen bir yüz ifadesiyle kapıya dönüyordu; dökülen kadın kanı olduğu için saldırganlığının alevlendiğine şüphe yoktu: Havada doğurganlık açıkça görülüyordu.

"Bunun için vaktimiz yok," diye tükürdü Xcor.

Throe cevap verir gibi kapıyı tekmeleyerek içeri girdi.

Xcor küfrederken, kısa bir süreliğine olay yerinden uzaklaşmayı düşündü; bu dürtüyü iyileştirmek için gereken tek şey içeri bakmaktı. Throe'nun gülünç kahramanlığı bir karmaşaya yol açmıştı. Tam anlamıyla.

Bir dişi insan yatağa bağlanmış ve ağzına bir şey tıktırılmıştı. Neredeyse ölmek üzereydi ve kurtarılamayacak kadar mezarının kenarındaydı. Kanı

her yerdeydi, yanı başındaki duvarda, yere damlıyor, şiltenin içine işliyordu. Bunu her kim yaptıysa aletleri komodinin üzerindeydi: iki bıçak, koli bandı, makas... ve içinde renksiz sıvı olan yarım düzine küçük şeffaf kavanoz ve kenara konmuş kapakları.

İçinde yüzen şeyler vardı-

Banyodan bir çarpma sesi yankılandı. Sanki bir vasistas ya da pencere açılıp kapanmış gibiydi.

Throe koşarak içeri girdiğinde Xcor ileri atıldı ve diğer erkeği kolundan yakaladı. Xcor bir-iki hamlede silah kemerinde taşıdığı çelik kelepçeyi çıkardı ve askerin kalın bileğine geçirdi. Tüm ağırlığıyla geri çekilerek erkeği etrafında döndürdü ve bir zincirin ucundaki top gibi salladı. Ucuz sıva vampir sarkacını durdurduğunda uzaktaki duvarda bir gümbürtü duyuldu.

"Bırakın gideyim."

Xcor adamı hemen yanına çekti. "Bu seni ilgilendirmez."

Throe kolunu geri çekti ve duvara bir yumruk atarak düz düzlemi parçaladı. "İşte bu! Bırakın beni!"

Xcor avucunu erkeğin ensesine vurdu. "Hayır. Senin. Dünya!"

O noktada boğuştular, ikisi de güreşip bir şeylere çarptılar ve olması gerekenden daha fazla gürültü çıkardılar. Ve tam kanlı halının üzerine düşmek üzereydiler ki, boynu olmayan ve pencere camı büyüklüğünde güneş gözlükleri olan bir insan kapıdan içeri girdi. Bir yatağa, bir Xcor ve Throe'ya baktı ve sonra nefesinin altından mırıldandı, eğilirken kollarıyla gözlerini kapattı.

Bir saniye sonra, seviştikleri odanın kapısı açıldı ve kapandı... sonra tekrar açıldı ve kapandı. Yüksek topuklu ayakkabılar hızlı ve koordinasyonsuz bir şekilde şakırdadı ve bir arabaya binen insanların takırtısı duyuldu.

Bir motor kükredi ve Mercedes park yerinden çıktı, şüphesiz içinde fahişe ve para vardı.

Ve bu hızlı ayrılış Xcor'un buradaki müşterilerle ilgili varsayımını kanıtlamadı mı?

"Beni dinle," dedi Throe'ya. "Dinle beni, seni aptal piç, bu bizim sorunumuz değil. Ama burada kalırsan, bunu yaparsın."

"Katil kaçtı!" "Biz de öyle."

Throe'nun solgun gözleri yatağa kaydı ve öfke maskesi kısa bir an için düştü. Altında yatan şey Xcor'un saldırganlığını bile bastırmıştı. Ne acı ama. Tanrım, ne acı.

"O senin kız kardeşin değil," diye fısıldadı Xcor. "Şimdi benimle gel."

"Yapamam... onu bırakamam...." Cam gibi geniş gözler onunkilere çarptı. "Benden bunu isteyemezsin."

Xcor askerini tutmaya devam ederek etrafında döndü. Burada katile ait bir şey olmalıydı, yapabilecekleri bir şey-

Xcor savaşçısını banyoya sürükledi ve tuvaletin üstündeki pencerede acımasız bir memnuniyet vardı. Buzlu camın tek ve kalın bölmesi kırılmamıştı ama keskin metal kasanın kenarında parlak kırmızı bir çizgi vardı.

Sadece ihtiyaçları olan kalıntı.

Xcor pencereye uzandı ve iki parmağını o insanın etini yakalayıp parçalayan şeyin etrafında gezdirdi.

Kan etine karıştı ve birikti. "Aç," diye emretti.

Throe ağzını açıp parmaklarını emdi ve uzaklardan gelen siren sesleri gecenin karanlığında çınlamaya başladığında konsantre olmak için gözlerini kapattı.

"Yola çıkmamız gerekiyor," dedi Xcor. "Şimdi benimle gelin ve adamı bulmanız için size izin vereyim. Anlaştık mı? Başını sallayın." Throe onayladığında, daha fazlasına ihtiyacı olduğuna karar verdi. "Bana yemin et."

Throe belinden eğildi. "Yemin ederim."

Kelepçe çıktı... ve sonra ikisi de yanıp sönen mavi ışıkların insan polisinin gelişini duyurduğu sırada havada kayboldular.

Xcor hiçbir durumda merhamet gösterecek biri değildi. Ama öyle olsaydı bile, şu anda Throe'nun hedefi olan ve yakında avı olacak olan o insan bozuntusuna merhamet göstermezdi.

KIRK - DÖRT

"Dr. Manello?"

Adını duyunca Manny bir anda kendine geldi ve evet, aslında hâlâ Tricounty'de, bahçede olduğunu fark etti. Güvenlik görevlisinin üzerinde bir zihin çalışması yapılmış olması ve yine de odaklanan kişinin o olması çok ironikti.

"Ah... evet. Özür dilerim. Ne dedin sen?" "İyi misin?"

"Hayır, değilim."

"Saldırıya uğradın, onunla nasıl başa çıktığına inanamıyorum. Bir an suratının ortasındaydı ... sonra silahı aldın ve o ... uçuyordu. Tabii ki kurtulacaktın."

"Evet. Aynen öyle. Aynen öyle."

İki saniye sonra polisler geldi ve ardından soru-cevap telaşı başladı. Ve inanılmazdı. Güvenlik görevlisi Payne'den hiç bahsetmedi. Sanki oraya hiç gitmemiş gibiydi.

Manny'nin sadece onunla değil Jane'le de yaşadıkları düşünüldüğünde bu bir flaş haber olmamalıydı. Yine de öyleydi.

Her şeyi anlamıyordu: Payne'in gözlerinin önünde nasıl buhar olup uçtuğunu; en azından güvenlik görevlisinin gördüğü kadarıyla ondan geriye hiçbir şey kalmadığını

biliyordu ama adam Manny'yi gayet iyi hatırlıyordu; ölümcül bir durumda nasıl bu kadar sakin ve kontrollü olduğunu.

Aslında, bu son kısım cehennem gibi erotikti. Onun o adamın canına okumasını izlemek inanılmaz bir tahrik ediciydi -Manny bunun onun hakkında ne söylediğinden emin değildi, ama işte.

Yalan söyleyecek diye düşündü. Adamlarına temizlendiğini söyleyecekti. Her şeyi hallettiğini söyleyecekti.

Payne işe yarayan bir çözüm bulmuştu: Adamın akli, kadının bacakları vardı ve kardeşi ile benzerleri arasında kimse daha akıllı değildi.

Evet, her şey halledilmişti. Artık tek yapması gereken, hayatının geri kalanını hiç tanışmaması gereken bir kadının peşinden koşarak geçirmektir. Çocuk oyuncağı.

Bir saat sonra Porsche'sine bindi ve Caldwell'e doğru yola çıktı. Tek başına giderken araba sadece boş değil, çorak bir arazi gibi görünüyordu ve kendini camları indirip kaldırırken buldu. Aynı şey değildi.

Nerede yaşadığını bilmediğini düşündü. Ama bunun bir önemi yoktu, değil mi? Geri gelmeyecekti.

Tanrım, hangisinin daha zor olacağına karar vermek zordu: Gözlerinin içine baktığı ve çok fazla konuşmamak için dilini ısırıldığı uzun bir veda mı? Yoksa o kısa, yırtık bantlı veda mı?

Her şekilde berbattı.

Commodore'da yeraltına indi, yerine park etti ve dışarı çıktı. Asansöre bindi. Dairesine çıktı. İçeri girdi. Kapının kapanmasına izin verdi.

Cep telefonu çaldığında el yordamıyla cebinden çıkardı ve numarayı gördüğünde küfretti. Tıp merkezinden Goldberg.

Hiç heyecan duymadan cevap verdi. "Hey."

"Telefonu açmışsın," dedi adam rahatlayarak. "Nasılsın?"

Doğru. Yani oraya gitmiyorum. "Ben iyiyim." Bir duraklama olunca, "Ya sen?" dedi.

"Ben iyiyim. Her şey ..." Hastane. Hastane. Hastane hastane, hastane hastane hastane Ital hastane hastane ...

Bir kulağından girer, diğerinden çıkar. Manny yine de meşguldü. Mutfaktaki bara gitti, Lag'ı çıkardı ve şişede ne kadar az olduğunu görünce kafasına yumruk yemiş gibi hissetti. Dolabın içine eğilerek, arka taraftan o kadar uzun süredir orada duran ve kapağında toz bulunan Jack'i çıkardı.

Bir süre sonra telefonu kapattı ve içki içme konusunda ciddileşti. Önce Lag. Sonra Jack. Sonra da buzdolabındaki iki şişe şarabı içti. Ve kilerde unutulmuş ve soğutulmamış altı paket Corona'dan geriye kalanlar.

Ancak sinapları, ılık alkol ile soğuk-soğuk bok arasındaki hiçbir farkı tanımıyordu.

Toplamda, tüketim festivali bir saatini aldı. Belki daha da uzun. Ve oldukça etkiliydi. Son birayı da alıp yatak odasına doğru yola çıktığında, sanki Atılğan'ın köprüsündeymiş gibi sağa sola yalpalayarak yürüyordu

... ve sonra tekrar geri listeledi. Şehrin ortam ışığıyla yeterince iyi görebilmesine rağmen bir sürü şeyle karşılaştı: Uygunsuz bir mucize eseri, mobilyaları hareketlenmişti ve bu boktan şey yoluna çıkmaya kararlıydı - doldurulmuş deri sandalyelerden

"Siktir!"

-Kahve masası.

Annnnnnnnn ve şimdi ilerlerken kaval kemiğini ovuşturduğu gerçeği, partiye bir dizi tekerlekli paten eklemek gibiydi.

Odasına vardığında kutlamak için Corona'dan bir yudum aldı ve tökezleyerek banyoya girdi. Su açık. Giysilerini çıkardı. Hemen içeri girdi. Sıcak suyu beklemeye gerek yoktu; zaten hiçbir şey hissetmiyordu ve zaten önemli olan da buydu.

Kurulanma zahmetine girmedi. Vücutundan damlayan suyla yatağa doğru yürüdü ve otururken birasını bitirdi. Sonra... hiçbir şey olmadı. Alkisi gerçekten çok yükselmişti ama henüz kritik seviyeye ulaşip onu bayıltmamıştı.

Ancak bilinç göreceli bir terimdi. Muhtemelen uyanık olmasına rağmen, tamamen fişi çekilmişti ve bunun nedeni sadece aldığı alkol/kan miktarı değildi. En ilginç şekilde içten içe benzini bitmişti.

Yatağa geri döndüğünde, Payne meselesi çözüldüğüne göre artık hayatını toparlamaya başlamanın ya da en azından yarın sabah akşamdan kalma hali onu uyandırdığında bir şans vermenin zamanı geldiğini düşündü. Akli yerindeydi, bu yüzden işine geri dönmemesi ve bu berbat ara dönemle normal hayatının geri kalanı arasına mesafe koymaması için hiçbir neden yoktu.

Tavana bakarken, görüşü bulanıklaştığında rahatladı.

Ta ki gözlerinin dolduğunu fark edene kadar. "Siktiğimin amcığı."

Gözlerini silerek, kesinlikle ama kesinlikle oraya gitmeyeceğini söyledi. Ama gitti ve kaldı. Tanrım, onu şimdiden acı çekecek kadar özlemişti.

"Lanet olsun... lanet olsun-"

Aniden başı havaya kalktı ve aleti kabardı. Sürgülü cam kapıdan terasa bakarken, zihinsel delilerin geri döndüğünü hissettiren bir çaresizlikle geceyi aradı.

Payne...

Payne... ?

Yataktan kalkmak için çabaladı ama vücudu kıpırdamayı reddetti - sanki beyni tek bir dil konuşuyordu ve kolları ve bacakları tercüme edemiyordu. Ve sonra içki kazandı, bir Ctrl-Alt-Del çekip programını kapattı.

Ancak kışını yeniden başlatmak yok.

Göz kapakları kapandıktan sonra, gelgitle ne kadar savaşırsa savaşınsın, ışıklar söndü.

Dışarıda, terasta, Payne soğuk rüzgârın altında duruyordu, saçları savruluyor, teni soğuktan karıncalanıyordu.

Manuel'in gözünden kaybolmuştu. Ama onu terk etmemişti.

Her ne kadar kendi başının çaresine bakabileceğini kanıtlamış olsa da, onun hayatını hiç kimseye ya da hiçbir şeye emanet etmiyordu. Bu doğrultuda, kendini mhis ile kaplamış ve at hastanesinin bahçesinde durarak onun polis ve güvenlik görevlisiyle konuşmasını izlemişti. Adam arabaya bindiğinde de onu takip etmiş, bir noktadan diğerine geçerek, adamın tadına baktığı az miktardaki kan sayesinde izini sürmüştü.

Eve dönüş yolculuğu, arabasından gördüğü şehirden daha küçük olan ama yine de yüksek binaları, asfalt caddeleri ve geniş bir nehrin üzerinden geçen güzel, yükselen köprüleriyle etkileyici bir şehrin derinliklerinde son bulmuştu. Caldwell geceleri gerçekten de çok güzeldi.

Keşke görünmez bir vedadan başka bir şey için gelmiş olsaydı.

Manuel araçlar için bir tür yeraltı tesisine girdiğinde, onu kendi başına bırakmıştı. Bu hedefe güvenli bir şekilde ulaştığında amacına ulaşmıştı, bu yüzden ayrılması gerektiğini biliyordu.

Ne yazık ki, cadde seviyesinde durmuş, arabaların geçişini ve yayaların bir köşeden diğerine geçişini seyrediyordu. Bir saat geçmişti. Ve sonra biraz daha zaman. Ve hala gidememişti.

Kalbinin sesini dinleyerek yukarı, yukarı, yukarı çıkmıştı... Manuel'in nerede olduğuna odaklanmış, evinin dışındaki bu terasta şekillenmişti... ve onu mutfaktan çıkıp oturma odasına doğru yürürken bulmuştu. Açıkça görüyordu ki

Ayakları mobilya parçalarına çarpıp duruyordu ama muhtemelen ışıklar kapalı olduğu için değil. Şüphesiz elinde içki vardı.

Ya da daha doğrusu, aldığı tüm içkilere ek olarak o.

Yatak odasında, soyunmaktan çok darmadağınktı. kıyafetlerini çıkardı ve sonra duşa girdi. Duştan sıırılsıklam çıktığında ağlamak istedi. Onu ilk kez bu şekilde gördüğü andan itibaren aralarında sadece bir gün olduğunu anlamak çok zor görünüyordu -gerçekten de, sanki zamanın ötesine uzanıp sadece bir şimdiki zamanın değil, bir geleceğin de eşğinde oldukları o elektrikli anlara dokunabilecekmiş gibi hissediyordu.

Artık değil.

Yatağın üzerine oturdu... sonra şiltenin üzerine düştü.

Adam gözlerini silmeye gittiğinde, kadının yıkımı tamamlanmıştı. Ve ona gitme ihtiyacı da-

"Payne."

Bir çığlık atarak döndü. Terasın karşısında, esintinin içinde duran... ikiziydi. Ve Vishous'la göz göze geldiği anda, onun içinde bir şeylerin değiştiğini anladı. Evet, yüzü aynayla verdiği hasar yüzünden iyileşmeye başlamıştı ama değişen bu değildi. Onun içi farklıydı: Gerginlik, öfke ve korkutucu soğukluk gitmişti.

Rüzgâr saçlarını savururken, hızla kendini toparlamaya çalıştı ve gözlerine dolan yaşları temizledi. "Nereden bildin... Ben..."

Eldivenli eliyle yukarı doğru işaret etti. "Burada bir yerim var. Binanın tepesinde. Jane ve ben tam ayrılıyorduk ki senin burada olduğunu hissettim."

Bunu bilmeliydi. Tıpkı onun ruhunu hissedebildiği gibi. ... onunkini hissedebilir ve bulabilirdi.

Ve onun devam etmesini ne kadar isterdi. İhtiyacı olan son şey, bir erkek "otorite" figürünün ona ne yapması gerektiğini söylemesiydi. Ayrıca, kral zaten yasayı koymuştu. Sanki Gazap'ın fermanının ağabeyi gibi birinin desteğine ihtiyacı yokmuş gibi.

Manuel hakkında tek kelime etmeden önce onu durdurmak için elini kaldırdı. "Kralımızın zaten sahip olduğu şeyleri bana anlatmanla ilgilenmiyorum. Ben de tam gidiyordum."

"Temizlendi mi?"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Hayır, değil. Beni dışarı çıkardı ve bir... olay oldu-"

Ağabeyinin çıkardığı hırıltı rüzgârdan daha gürültülüydü. "O ne yaptı-"

"O değil. Fates, ondan nefret etmeyi bırakır mısın?" Şakaklarını ovuştururken, gerçekten kafası patlayan biri olup olmadığını ya da dünyadaki herkesin zaman zaman böyle hissedip hissetmediğini merak etti. "Bir insan tarafından saldırıya uğradık ve onu silahsızlandırma sürecinde-"

"İnsan mı?"

"Evet, bu sırada adamı yaraladım ve polis çağrıldı-"

"Bir insanı silahsızlandırdın mı?"

Payne ikizine ters ters baktı. "Birinin elinden silahını aldığınızda, buna böyle denir, değil mi?"

Vishous'un gözleri kısıldı. "Evet. Öyle."

"Manuel'in anılarını silemezdim çünkü polis tarafından kendisine yöneltilen soruları yanıtlayamazdı. Ve ben buradayım... çünkü onu sağ salim eve dönerken görmek istedim."

Bunu takip eden sessizlikte, kendini köşeye sıkıştırdığını fark etti. Manuel'i korumak zorunda kalarak, ikizinin istediği erkeğin kendisiyle ilgilenemeyeceğini kanıtlamıştı. Ama bunun ne önemi vardı ki? Krala itaat etmeye hazır olduğuna göre, Manuel'le aralarında bir gelecek de yoktu zaten.

Vishous ağzını açmak üzereyken inledi ve ellerini kulaklarına götürdü. "Eğer zerre kadar merhametiniz varsa, beni burada yalnız başıma yas tutmaya bırakırsınız. Kendimi ondan ayırmamı gerektiren tüm nedenleri dinleyemem, hepsini biliyorum. Lütfen. Sadece git."

Gözlerini kapatarak arkasını döndü ve yukarıdaki annelerine onun istediğini yapması için dua etti.

Omzundaki el ağır ve sıcaktı. "Payne. Payne, bana bak."

Savaşacak enerjisi kalmadığından kollarını indirdi ve adamın acımasız gözleriyle karşılaştı.

"Bana tek bir şeyin cevabını ver," dedi ikizi. "Ne?"

"Onu seviyor musun? Onu seviyor musun?"

Payne camın arkasından yataktaki insana baktı. "Evet. Ona aşığım. Ve eğer henüz yargılayacak kadar yaşamadığım gerçeğiyle beni vazgeçirmeye çalışırsanız, size derim ki... siktirin gidin. Kalbimin arzusunu gerçekleştirmek için dünyayı tanımama gerek yok."

Uzun bir sessizlik oldu. "Wrath ne dedi?"

"Sen de aynı şeyi yapardın. Kendimi onun hafızasından silmem ve onu bir daha asla görmemem gerektiğini."

Kardeşi başka bir şey söylemeyince başını salladı. "Neden hâlâ buradasın, Vishous. Beni eve götürmek için ne söyleyeceğini mi düşünüyorsun? Seni bu zahmetten kurtarayım - şafak söktüğünde gideceğim ve kurallara uyacağım ama bu senin, kralın ya da benim için iyi olduğu için değil. Onun için en güvenlisi bu olduğu için, sırf ben böyle hissediyorum diye sizin ve Kardeşlik gibi düşmanların ona işkence etmesine ihtiyacı yok. Yani tam istediğiniz gibi olacak. Bunun dışında" -bunun üzerine ona ters ters baktı- "Onu temizlemeyeceğim. Zihni boşa harcanamayacak kadar değerli ve başka bir olaya daha dayanamaz. Buraya bir daha gelmeyerek onu güvende tutacağım ama onu bunak bir hayata mahkûm etmeyeceğim. Böyle bir şey olmayacak."

ama bana yardım et. Kullanılıp bir kenara atılmaktan daha iyisini hak ediyor."

Payne gözlerini cama çevirdi.

Uzun bir sessizlikten sonra ikizinin gittiğini düşündü. Bu yüzden ikizi önüne geçip Manuel'in görüşünü engellediğinde neredeyse çığlık atacaktı.

"Hâlâ burada mısın?" diye tersledi. "Senin için halledeceğim."

Payne geri çekildi ve sonra hırladı, "Sakın onu öldürmeyi aklından geçirme-"

"Wrath ile. Ben icabına bakarım. Ben ..." Vishous saçlarını ovuşturdu. "Onu tutabilmen için bir şeyler ayarlayacağım."

Payne gözlerini kırptırdı. Sonra da ağzının açık kaldığını hissetti. "Ne? ... ne dedin sen?"

"Wrath'ı uzun yıllardır tanıyorum. Ve teknik olarak, Eski Kanunlara göre, buradaki küçük mutlu ailemizin reisi benim. Ona gideceğim ve bu maçı onayladığımı söyleyeceğim... ve bence bas-guy'ı görebilmelisin. Adamım. Manello." Boğazını temizledi. "Wrath güvenlik konusunda çok bilinçli ama yerleşkenin etrafındaki mhislerle... Manello istese de bizi bulamaz. Ayrıca, diğer Kardeşlerin zaman zaman yaptıklarını inkâr etmek ikiyüzlülük olur. Siktir et, Darius'un bir insan kadından çocuğu oldu ve Wrath şimdi o gençle evli. Aslına bakarsanız, kralımız Beth'le tanıştığında onu ayırmaya çalışsaydınız? Bu öneriyi yapan herkesi öldürürdü. Rhage'in Mary'si mi? Aynı fark. Senin için de öyle olmalı. Gerekirse Mahmen'le bile konuşurum."

Payne avucunu çarpan kalbine doğru kaldırdı. "Ben... bilmiyorum bunu neden yaptığınızı anlayabiliyor musunuz?"

Omzunun üzerinden sevdiği insana baktı. "Sen benim kız kardeşimsin. Ve o da senin istediğin kişi." Omuz silkti. "Ve... şey, ben bir insana aşık oldum. Jane'ime onunla tanıştıktan bir saat sonra aşık oldum ve... evet. Onsuz hiçbir şeyim yok. Eğer hissettiğin şey

Manello benim Shellan'ım için sahip olduklarımın yarısı bile değil, hayatınız onsuz asla tamamlanmayacak-"

Payne kardeşini kucakladı. Neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. "Ah... kardeşim benim...!"

Kollarını ona doladı ve sarıldı. "Böyle bir pislik olduğum için özür dilerim."

"Sen ..." Başka bir kelime aradı. "Evet, tam bir pisliktin."

Güldü, sesi göğsünden yukarı doğru gürledi. "Gördün mü? Bir konuda anlaşabiliyoruz."

Ona tutunurken şöyle dedi: "Teşekkür ederim... teşekkür ederim
..."

Bir süre sonra geri çekildi. "Manello'ya gitmeden önce Wrath'la konuşmama izin ver, tamam mı? Her şeyi önceden halletmek istiyorum ve evet, şimdi eve gidiyorum. Jane viziteye çıktı ve Kardeşlik de bu gece izinli, o yüzden hemen kralın yanına gitmeliyim." Bir duraklama oldu. "Karşılığında senden tek bir şey istiyorum."

"Ne. Herhangi bir şey. Söyle."

"Şafağa kadar buralarda takılacaksanız, içeri girin. Dışarısı buz gibi, doğru." Geri adım attı. "Hadi git... erkek arkadaşınla takıl...." Adam gözlerini ovuştururken, şifacısıyla duştayken neyle karşılaştığını hatırladığını hissetti. "Geri geleceğim... ah, ara.... telefonun var mı? İşte, benimkini al-Kahretsin, bende yok."

"Sorun yok, kardeşim benim. Şafak vakti döneceğim." "Güzel, evet, o zamana kadar öğrenmiş olurum."

Ona baktı. "Seni seviyorum."

Şimdi gülümsedi. Genişçe ve çekinmeden. Uzanarak onun yüzünü okşadı. "Ben de seni seviyorum kardeşim. Şimdi içeri gir ve ısın."

"Öpeceğim." Ayağa fırladı ve onu yanağından öptü. "Öpeceğim!"

Bir el sallamasıyla camın içinden geçerek buharlaştı.

Terasa kıyasla içerisi ne kadar da sıcaktı.
... ya da belki de içine yayılan sevinç dalgasıydı. Her neyse, tek ayağının üzerinde bir dönüş yaptı ve sonra yatağa doğru gitti.

Manuel sadece uykuda değildi, baygındı da; yine de umurunda değildi. Yatağa tırmanarak bir kolunu ona doladı ve anında inleyerek ona döndü, onu kendine çekti, sarıldı. Vücutları birbiriyle kaynaştığında ve adamın ereksiyonu kadının kalçasına girdiğinde, kadın gözlerini terasa dikti.

Vishous'la şanslarını zorlamak için bir neden yoktu ama ne yazık ki o gitmişti.

Karanlıkta sırtarak rahatladı ve erkeğinin omzunu okşadı. Her şey yoluna girecekti ve bunun anahtarı da Vishous'un detaylandığı ezici mantıktı. Aslında argüman o kadar mantıklıydı ki, bunu kendisinin de düşünmediğine inanamıyordu.

Gazap bundan hoşlanmayabilirdi; ancak gerçekler gerçek olduğu için kabul edecekti ve o, eski yöntemlerin kölesi olmadığını defalarca kanıtlamış adil bir hükümdardı.

Yerleştğinde, uykuya dalma ve dolayısıyla güneş tarafından yanma riskini göze alma şansının olmadığını biliyordu: Manuel'in yanındaki yatakta uzanırken kendisi de akkor halindeydi, o kadar parlaktı ki odada gölgeler oluşturunuyordu.

Ona uyku yok.

Sadece bu duygunun tadını çıkarmak istiyordu. Sonsuza kadar.

KIRK - BEŞ

Vishous göz açıp kapayıncaya kadar eve vardı ve klinikte Jane ile görüştükten sonra yeraltı tünelinden geçerek büyük eve doğru yola koyuldu. Fuayeye çıktığında duyduğu tek şey yankılanan bir hiçlikti ve bu sessizlikten rahatsız oldu.

Çok sessiz.

Tabii ki, tipik olarak, bunun nedeni iki Kardeşler sahada olacaktı. Bu gece ise herkes yere çökmüş, muhtemelen seks yapıyor, seksten kurtuluyor ya da tekrar seks yapmanın tam ortasıdaydı.

Seninle ilk kez sevişmişim gibi hissediyorum.

Jane'in sesi ona geri döndüğünde, gülümsemeli miydi yoksa kendi kışını mı tekmelemeliydi bilemedi. Ama her neyse, bu gecedan itibaren onun için cesur ve yeni bir dünya başlıyordu - bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi, ama o da bu işin içindeydi. Hem de çok.

Büyük merdivenlerden inerek Wrath'ın çalışma odasına yöneldi, bir yandan da cebinde olmayan her şeyi yokluyordu. Hâlâ o lanet Johnny'nin içindeydi. Kan lekeleriyle birlikte. Ve lanet olası sigarası da yoktu.

"Orospu çocuğu."

"Efendim? Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Merdivenlerin başında durduğunda, tırabzanı temizleyen Fritz'e baktı ve neredeyse onu öpecekti

uşığın tütün deliğine. "Tütünüm bitti. Sarma kağıtları
."

Yaşlı köpek o kadar geniş gülümsedi ki, yüzündeki kırışıklıklar onu bir Shar-Pei'ye benzetti. "Kilerde biraz daha var. Hemen döneceğim, kralla görüşmeye mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Onları size orada getiririm, belki bir de cübbe?"

İkinci yarısı nazikçe söylendi. "Kahretsin, teşekkürler Fritz. Hayatımı kurtardın."

"Hayır, öylesiniz efendim." Eğildi. "Siz ve Kardeşlik her gece hepimizi kurtarıyorsunuz."

Fritz aceleyle yoluna devam etti, merdivenlerden aşağı inerken adımlarında beklediğinizden daha fazla yay vardı. Yine de hizmet etmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Ki bu çok havalıydı.

Tamam. İşe gitme zamanı.

Kendini tam bir dışlanmış gibi hisseden V, Wrath'ın çalışma odasının kapalı kapısına doğru yürüdü, yumruğunu sıktı ve kapıyı çaldı.

Kralın sesi ağır ahşap panellerin arasından geldi: "İçeri gelin."

V içeri itti. "Benim."

"Uyan, kardeşim."

Hercai renkli odanın en ucunda, Wrath devasa masasının arkasında, babasının tahtında oturuyordu. Onun yanında yerde, kraliyet kırmızısı kişiselleştirilmiş bir Orvis köpek yatağında yatan George, sarışın başını kaldırdı ve mükemmel üçgen kulaklarını dikti. Golden Retriever selamlamak için kuyruğunu salladı ama sahibinin yanından ayrılmadı.

Kral ve onun gören göz köpeği hiç ayrılmadılar. Ve sadece Wrath'ın yardıma ihtiyacı olduğu için değil.

"Evet, V." Wrath oyma sandalyede geriye yaslandı, eli köpeğinin başını okşamak için aşağı indi. "Senin kokun

ilginç."

"Öyle mi?" V, kralın karşısındaki koltuğa oturdu ve nikotin arzusundan uzaklaşmak için avuçlarını uyluklarına koyup sıkmaya başladı.

"Kapıyı açık bırakmışsın."

"Fritz bana sigara getiriyor."

"Köpeğimin yanında sigara içemezsin."

Sikeyim. "Ah..." Yeni kuralı unutmuştu... ve George'dan biraz nefes almasını istemek olmazdı - sonuçta Wrath görme yetisini kaybetmiş olabilirdi ama hâlâ ölümcüldü ve V bu gece yeterince S ve M almıştı, çok teşekkürler.

Fritz tam da kralın kara kaşları sargılarının arkasına düştüğü sırada içeri girdi.

"Efendim, tütününüz," dedi uşak mutlulukla.

"Teşekkürler, dostum." V sarma kâğıtlarını ve keseyi kabul etti... ve doggen'in düşünceli bir şekilde verdiği çakmağı. Cübbeyi de.

Kapı kapandı.

V köpeğe baktı. George'un koca kafası patilerinin üzerine düşmüştü, nazik kahverengi gözleri tüm ışıklandırma rutinini durdurduğu için özür diliyor gibiydi. Hatta geçici bir kuyruk sallama hareketi bile yaptı.

Vishous zavallı bir ezik gibi Türk lokumu torbasını okşadı.

"Bir çift sarmamın sakıncası var mı?

"Çakmak taşına bir fiske vurursan seni haliya yapıştırırım." "Anlaşıldı." V eşyaları masanın üzerine dizdi.

"Buraya

Payne hakkında konuşmak."

"Ablan nasıl?"

"O... inanılmaz." Kesesini açtı, bir nefes aldı ve mmmm'lerini geri çekmek zorunda kaldı. "İşe yaradı - nasıl olduğundan emin değilim ama ayağa kalktı, doğru. Ayaklarının üzerinde, yeni gibi."

Kral öne doğru eğildi. "Hayır... kahretsiz?

Gerçekten mi?" "Yüz."

"Bu bir mucize."

Belli ki Manuel Manello adında biri. "Öyle de denebilir."

"Bu harika bir haber. Ona bir tane almak istiyorsun oda burada mı? Fritz yapabilir."

"Durum bundan biraz daha karmaşık."

Kaşlar tekrar sargıların altında kaybolurken, V düşündü, adamım, kral tamamen kör olsa bile, her zaman yaptığı gibi odaklanıyor gibi görünüyordu. Bu da insana ön lobunda bir silah nişangâhı varmış gibi hissettiriyordu.

V küçük beyaz kareler yerleştirmeye başladı. "Bu o insan cerrah."

"Ah... Tanrı aşkına." Wrath güneş gözlüklerini alnına yerleştirdi ve gözlerini ovuşturdu. "Sakin benim saçmalıklarımı dinleyip bana bağlandıklarını söyleme."

V sessiz kaldı, keseyi kaptı ve işlerin çimdikleme aşamasıyla meşgul oldu.

"Bana yanlış anladığımı söylemeni bekliyorum." Wrath gözlüklerinin yerine düşmesine izin verdi. "Hâlâ bekliyorum."

"Ona aşık."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Tabii ki hayır. Ama bir Kardeş'le çıkabilir ve o orospu çocuğu onun için yeterince iyi olmaz." Dolu kâğıtlardan birini aldı ve yuvarlamaya başladı. "Yani... eğer onu istiyorsa, yaşa ve yaşat derim."

"V... Hangi açıdan bakacağını biliyorum ve buna izin veremem."

Vishous yalamanın ortasında durdu ve Beth'i de bu mutlu sohbe dahil etmeyi düşündü. Ama kral şimdiden baş ağrısı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Buna izin veremezsin. Rhage ve Mary-"

"Rhage yenildi, unuttun mu? Bir sebebi vardı. Ayrıca, zaman değişiyor, V. Savaş kızışıyor, Azaltma Topluluğu bir orospu çocuğu gibi adam topluyor ve bunun da ötesinde, dün gece şehir merkezinde bulduğun dilimlenmemiş, yarı doğranmış bok var."

Lanet olsun, diye düşündü V. Şu katledilen avcılar...

"Ayrıca bunu daha yeni aldım." Wrath hiç bakmadan sola döndü ve bir sayfa Braille alfabesini kaldırdı. "Bu, Kurucu Ailelerden geriye kalanlara e-posta ile gönderilen bir mektubun kopyası. Xcor çocuklarıyla birlikte başka bir yere taşındı - bu yüzden o küçükleri bulduğun durumda buldun."

"Lanet olsun. O olduğunu biliyordum." "Bize tuzak kuruyor."

V kaskatı kesildi. "Ne için?"

Gazap masanın üzerinden bir gerçek gönderdi. "İnsanlar ailelerinin tüm fertlerini kaybetti. Evlerinden kaçtılar ama buraya geri dönmek istiyorlar. Bu arada Caldwell'de işler daha güvenli olmak yerine daha tehlikeli hale geliyor. Şu anda hiçbir şey hafife alınmamalı."

Oku: Tahtının güvende olduğunu düşünmüyordu. Neyin üzerinde oturuyor olursa olsun.

"Yani Payne'in nerede olduğunu anlamadığımdan değil," dedi Wrath. "Ama arabaların etrafında dönmeli ve toparlanmalıyız. Şimdi burada bir insan karmaşası yaratmanın zamanı değil."

Ortalık bir an için sessizleşti.

V onun karşı görüşlerini düşünürken bir kare daha aldı, sıkıca sardı, kapağını yaladı, bükte. "Dün gece Jane'ime yardım etti. Kardeşler ve ben o sokaktaki arbededen sonra buraya döndüğümüzde, Manello her şeyle ilgilendi. Muhteşem bir cerrahdır ve bunu bilmeliyim. Beni ameliyat etti. İşe yaramaz biri değil." V masanın diğer tarafına baktı. "Savaş daha da şiddetlenirse, klinikte fazladan bir çift cerrah eli kullanabiliriz."

Gazap İngilizce lanetlendi. Ve sonra eski dilde. "Vishous-"

"Jane harika ama ondan sadece bir tane var. Ve Manello onun sahip olmadığı teknik becerilere sahip."

Wrath gözlüklerini tekrar çıkardı ve ovuşturdu. Sertçe. "Bana bu adamın hayatının geri kalanında gece gündüz bu evde yaşamak isteyeceğini mi söylüyorsun? Sorulacak çok şey var."

"O zaman ona
soracağım."

"Bundan
hoşlanmadım."

Uzun bir sessizlik. Bu da V'ye ilerleme kaydettiğini
söylüyordu.

Yine de zorlamaması gerektiğini biliyordu.

"O piçi öldürmek istediğini sanıyordum," diye
homurdandı Wrath. Sanki bu bir hedef olarak tercih
edilebilirmiş gibi.

Birden, Payne'in önünde diz çökmüş Manello'nun
görüntüsü V'nin zihninde parladı, ta ki bir kalem kapıp kendi
gözlerini oymak isteyene kadar. "Hâlâ öyle," dedi karanlık
bir sesle. "Ama

... istediği kişi o, doğru. Ne yapacağım ben?"

Yine uzun bir sessizlik oldu ve bu sırada tatmin edici bir
şekilde uzun bir ışıklı malzeme yığını yaptı.

Sonunda Wrath bir elini kilometrelerce uzunluktaki siyah
saçlarının arasında gezdirdi. "Eğer onu buranın dışında
görmek istiyorsa, bu beni ilgilendirmez."

Vishous tartışmak için ağzını açtı ve sonra çenesini
kapattı. Bu açık bir hayırdan daha iyiydi ve gelecekte neler
olacağını kim bilebilirdi ki? Eğer V öyle bir yere

evrimleşebilirdi ki Bu Duş Kabus,

Manello Yerin üstünde ve nefes alıyordu,

her şey olabilirdi. "Yeterince adil." Keseyi tekrar kapattı. "Biz

neyiz

Xcor hakkında ne yapacaksınız?"

"Konsey onun hakkında bir toplantı düzenleyene kadar
bekleyin - ki bu da şüphesiz önümüzdeki birkaç gece içinde
olacak. Glymera bu boku yiyecek ve o zaman gerçek
sorunlarımız olacak." Kral kuru bir sesle, "Bizim yarım
yamalak olanların aksine," diye ekledi.

"Kardeşliği toplantı için burada mı istiyorsunuz?"

"Hayır. Onlara gecenin geri kalanında izin ver. Bu iş
bitmeyecek."

V ayağa kalktı, bornozunu çekti ve sigara parasını topladı.
"Bunun için teşekkürler. Biliyorsun, Payne hakkında."

"Bu bir iyilik değil."

"Bu, ona geri götürmek için daha iyi bir mesaj."

Wrath, "Dövüşmek isteyecek," dediğinde Vishous kapıya doğru yolu yarılamıştı.

V etrafında döndü. "Affedersiniz."

"Kız kardeşin." Wrath dirseklerini tüm kâğıtların üzerine koydu ve acımasız yüzüyle eğildi. "Dışarı çıkıp savaşmak istediği zaman için kendini hazırlamalısın."

Oh, lanet olsun, hayır. "Bunu duymuyorum."

"Olacaksın. Ona karşı dövüştüm. O da en az senin ve benim kadar ölümcül ve önümüzdeki altı yüz yıl boyunca bu evin etrafında sinsice dolaşmaktan memnun olacağını düşünüyorsan, kafayı yemişsin demektir. Er ya da geç isteyeceği şey bu olacak."

Vishous ağzını açtı. Sonra kapattı.

Hayatın tadını çıkarırken çok iyi vakit geçirmişti.

... yirmi dokuz dakika. "Sakın bana buna izin vereceğini söyleme." "Xhex dövüşür."

"O Rehvenge'in deneği. Senin değil." Wrath'ın kaşları üçüncü kez kayboldu. "Farklı standartlar."

"Birincisi, bu çatı altındaki herkes benim deneğimdir. İkincisi, sırf kız kardeşiniz olduğu için durum farklı değil."

"Elbette"-Bu. "Değil." "Uh-huh. Doğru."

Vishous boğazını temizledi. "Cidden ona izin vermeyi mi düşünüyorsun-"

"Çalıştıktan sonra nasıl görüldüğümü gördün, değil mi? Ona hiç boş alan bırakmıyordum, Vishous. O kadın ne yaptığını biliyor."

"Ama o..." Kız kardeşim. "Oraya gitmesine izin veremezsin." "Şu anda sahip olduğum kadar çok savaşçıya ihtiyacım var."

Vishous elini dudaklarının arasına götürdü. "Sanırım gitsem iyi olacak."

"İyi fikir."

Dışarı çıkıp kapıyı kapatır kapatmaz Fritz'in ona verdiği altın çakmağı çaktı ve bir Dyson gibi içine çekti.

Bir sonraki hamlesini düşünürken, Komodor'a geri dönüp mutlu haberi kız kardeşine verebileceğini düşündü ama neye dönüşeceğini biraz korkuyordu. Ayrıca, Payne'in araziye çıkmasının Edselvari bir fikir olmadığına kendini ikna etmek için şafağa kadar vakti vardı.

Ayrıca, görmesi gereken başka biri daha vardı.

Merdivenlerden inerek fuayeyi geçti ve giriş kapısına ulaştı. Dışarıda, çakıl taşlı avluda hızla yürüdü ve sağlam ön kapısından Çukur'a girdi.

Kanepelerin, plazma ekranın ve langırt masasının aşinalığı onu rahatlatmıştı.

Sehpanın üzerindeki boş Lag şişesinin görüntüsü mü?

O kadar da

değil.

"Butch?"

Cevap yok. O da koridordan polisin odasına gitti. Kapı açıktı ve içeride... Butch'un kocaman gardırobu ve dağınık, boş bir yataktan başka bir şey yoktu.

"Ben buradayım."

V kaşlarını çatarak geri döndü ve kendi odasına doğru eğildi. Işıklar kapalıydı ama koridordaki aplikler ona yeterince ışık veriyordu.

Butch yatağın uzak tarafında oturuyordu, sırtı kapıya dönüktü, başı sarkıktı, ağır omuzları içe kıvrılmıştı.

Vishous içeri girdi ve onları birbirine yaklaştırdı. Ne Jane ne de Marissa gelmeyecekti, ikisi de işleriyle meşguldü. Ama Fritz ve ekibi muhtemelen bir ara buraya uğrayacaktı ve o uşak, Tanrı onu sevsin, asla kapalı kapıları çalmazdı bile. Burada çok uzun süre yaşamıştı.

"Hey," dedi V karanlığın

içinden. "Hey."

V ilerledi, yatağın ayakucuna geldi, yönünü bulmak için duvarı kullandı. Kışını şiltenin üzerine indirerek en iyi arkadaşının yanına oturdu.

"Sen ve Jane iyi misiniz?" diye sordu polis.

"Evet. Her şey yolunda." Ne kadar yetersiz bir ifade. "Tam uyandığım sırada geldi."

"Onu ben aradım."

"Anlamıştım." Vishous başını çevirdi ve zifiri karanlıkta bunun pek bir önemi olmasa da ona baktı. "Bunun için teşekkür ederim-"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Butch. "Oh, Tanrım, çok üzgünüm...."

Boğuk bir şekilde verilen nefes, güçlükle bastırılan bir hıçkırıktı.

Kör olmasına rağmen V kolunu uzattı ve polise doladı. Erkeği göğsüne yaklaştırarak başını arkadaşınının üzerine koydu.

"Sorun yok," dedi kabaca. "Her şey yolunda. Sorun yok.... Sen doğru olanı yaptın...."

Bir şekilde adamı hareket ettirdi, böylece birlikte uzandılar ve kollarını polise doladı.

Nedense aklına birlikte geçirdikleri ilk gece geldi. Bir buçuk milyon yıl önceydi, Darius'un şehirdeki malikanesinde. Üst katta iki ikiz yatak yan yanaydı. Butch dövmeleeri sormuştu. V ona kendi işine bakmasını söylemişti.

Ve işte yine karanlıktaydılar. O zamandan beri olanları düşününce, Sox'ta birbirlerine bağlanan o iki erkek olmaları neredeyse imkânsızdı.

Polis, "Bunu yakın zamanda bir daha yapmamı istemeyin," dedi.

"Anlaştık."

"Yine de. Eğer ihtiyacın olursa... bana gel."

V'nin dilinin ucuna bir daha asla gibi bir şey söylemek geliyordu ama bu saçmalıktı. O ve polis, V'nin bu psikiyatrik katında çok fazla tur atmışlardı ve yeni bir sayfa açıyor olsa da ... asla bilemezsiniz.

Böylece Jane'le birlikte kendi kendine ettiği yemini tekrarladı. Şu andan itibaren, içini dökenecekti. Bu onu çığlık atma noktasına getirecek kadar rahatsız etse bile, şişeleme stratejisinden daha iyiydi. Daha sağlıklıydı da.

"Buna gerek kalmayacağını umuyorum," diye mırıldandı. "Ama teşekkürler, dostum."

"Bir şey daha var." "Ne?"

"Sanırım artık çıkıyoruz." V bir kahkaha atınca polis omuz silkti. "Hadi ama... Seni çıplak yakaladım. Lanet bir korse giymiştin. Sonrasındaki sünger banyosuna hiç girmeyeyim."

"Şerefsiz."

"Sonuna kadar."

Kahkahaları azalırken V gözlerini kapadı ve kısa bir süreliğine beynini kapattı. En iyi arkadaşının iri fıçı göğsünü kendi göğsüne yasladığında ve Jane'le yeniden sıkı fıkı olduklarını bildiğinde dünyası tamamlanmıştı.

Şimdi, kız kardeşini geceleri sokaklardan ve ara sokaklardan uzak tutabilseydi... hayat mükemmel olurdu.

KIRK - ALTI

José, Monroe Motel & Suites'e yanaştığında, mekanın etrafındaki tek yeni şeyin, en uçtaki olay yeri bandının yeni sarılmış olması olduğu oldukça açıktı. Ofisin yanına park edilmiş arabalar da dahil olmak üzere diğer her şey solmuş ve sarkmıştı.

Dayakçıların önünden geçerek sıradaki son odaya kadar gitti ve plakasız aracını diğer CPD birimlerinin çaprazına çekti.

Arabayı park ederken koltuğa doğru baktı. "Gitmeye hazır mısın?"

Veck çoktan kapı koluna uzanmaya başlamıştı. "Buna inansen iyi edersin."

İkisi dışarı çıktığında diğer memurlar da geldi ve Veck'in etrafı bir sürü alkışla çevrildi. Departmanda insanlar bu adamın Paparazzi Olayı için bir kahraman olduğunu düşünüyordu ve bu onaylanma süreci, adamın her zaman övgüleri geçiştirdiği gerçeğiyle en ufak bir şekilde yavaşlamadı.

Sıkı ve soğukkanlı bir şekilde pantolonunu yukarı çekti ve bir sigara çıkardı. Sigarayı yakıp içine çektikten sonra nefes verirken konuştu. "Burada işler nasıl gidiyor?"

José hızlanması için çocuğu bıraktı ve bandın altına eğildi. Olay yerinin kırık kapısı gevşekçe kapatılmıştı ve omzuyla iterek açtı.

"Kahretsin," dedi nefesinin altında.

Hava taze kan ve formaldehit kokusuyla boğulmuştu.

O anda fotoğrafçının flaşı patladı ve kurbanın cesedi yatağın üzerinde, tıpkı komodinin üzerindeki numune kavanozları gibi spot ışıkları altında kaldı. Ve bıçaklar.

Gözlerini kısa süreliğine

kapattı. "Dedektif?"

José omzunun üzerinden Veck'e baktı. "Öyle mi?"

"Kamyonun ruhsatı elimizde. Illinois. Sahibi David Kroner.

Çalıntı ihbarı yapılmamış ve tahmin edin Kroner beyaz bir erkek, otuz üç yaşında... bekâr ... üzerinde engelli sikişi Cehennem."

Veck'in Yatağın yanına geldiğinde sohbet tamamen kesildi. "Tanrım."

Flaş tekrar patladı ve kamera kendini toparlarken elektronik bir hırıltı duyuldu.

José adli tabibe baktı. "Öleli ne kadar oldu?" "Çok değil.

Hâlâ sıcak. Sana daha iyi bir fikir vereyim.

Burada işim bittiğinde."

"Teşekkürler." José berbat büroya doğru yürüdü ve bir kalem kullanarak ince bir altın yüzük, bir çift ışıltılı küpe ve pembe ve siyah bir bileziği itti.

Kurbanın derisinden kesilerek çıkarılan ve yanındaki numune kavanozuna yerleştirilen dövme de pembe ve siyahtı. Muhtemelen en sevdiği renkler.

Ya da öyleydi.

Etrafta dolaşmaya devam etti, yerinde olmayan şeyleri aradı, çöp sepetlerini kontrol etti, banyoya göz attı.

Belli ki biri katilin eğlencesini bozmuştu. Birisi bir şey duymuş ya da görmüş ve kapıyı kırarak açmış, tuvaletin üzerindeki bu arka pencereden hızla dışarı çıkmasına neden olmuştu.

Gelen 911 çağrısı, kendini tanıtmayı reddeden bir erkek tarafından yapılmıştı. Sadece odanın sonunda bir ceset olduğunu söylemişti, hepsi bu. Katilleri değildi. Onun gibi piçler

zorunda kaldılar ve komodinin ve çalışma masasının üzerinde bulunan ödülleri isteyerek geride bırakmadılar.

"Bundan sonra nereye gittin?" José kendi kendine dedi ki. "Nereye kaçtın..."

Arka taraftaki ormanı arayan K-9 birimleri vardı ama José bunun bir işe yaramayacağına dair bir önseziye sahipti. Motelden sadece on mil ötede, içinden geçilebilecek kadar sığ bir nehir vardı; Veck'le birlikte buraya gelirken o lanet olası nehrin üzerindeki küçük köprüden geçmişlerdi.

"Yöntemini değiştiriyor," dedi Veck. José döndüğünde, adam ellerini kalçalarına dayadı ve başını salladı. "Bunu ilk kez bu kadar halka açık bir yerde yapıyor. Onun işi gerçekten dağınık ve potansiyel olarak gürültülü. İş bittikten sonra bunun gibi daha fazla sahne bulabilirdik."

"Anlaştık."

"Cevap David Kroner."

José omuz silkti. "Olabilir. Ya da bulmak üzere olduğumuz başka bir ceset olabilir."

"Kimse onun kayıp olduğunu bildirmedi."

"Dediğin gibi, bekâr, değil mi? Belki yalnız yaşıyordur. Gittiğini kim bilebilir ki?"

Ancak José teoride delikler açarken bile hesap yaptı ve benzer bir sonuca ulaştı. Bir insanın, ailesi, arkadaşları, iş arkadaşları, apartman yöneticisi gibi birileri onu özlemeden ortadan kaybolması nadir görülen bir şeydi.... İmkânsız değildi ama çok düşük bir ihtimaldi.

Asıl soru, katilin bundan sonra nereye gideceğiydi? Eğer piç kurusu geleneksel bilgelige uyduysa, muhtemelen patolojisinde bir doyma aşamasına giriyordu. Geçmişte kurbanlar aylar arayla ortaya çıkmıştı ama şimdi bir haftada iki tane mi bulmuşlardı?

Bu varsayım la hareket ederse, daha önce katili maskeleymiş olan dikkatli hareketlerin pencereden dışarı çıktığını, içine düştüğü kalıpların çılgınca bir dürtü karşısında dağıldığını biliyordu. İyi haber şuydu ki

onu yakalamayı kolaylaştıracaktı. Kötü haber ise bu durumun iyileşmeden önce daha da kötüye gidebileceğiydi.

Veck yanına geldi. "Ben şu kamyonu bineceğim. Orada olmak ister misin?" "Evet."

Dışarıda hava bakır ve kimyasal madde kokmuyordu ve Veck eldivenlerini giyip işe koyulurken José derin nefesler aldı. Doğal olarak araç kilitliydi ama bu adamı durdurmadı. Elinde bir sürgü vardı ve soygun işinde tecrübeliymiş gibi sürücü tarafındaki kapıyı açtı.

"Vay canına," diye mırıldandı geri çekilirken.

Kokunun José'yi etkilemesi uzun sürmedi ve eline doğru öksürdü. Daha fazla formaldehit, ama aynı zamanda ölü şeylerin tatlı kokusu.

"Takside değil." Veck el fenerini koltukların etrafında dolaştırdı. "Arka tarafta."

Kapağın kare şeklindeki çift kapısında bir asma kilit vardı ama Veck plakasız arabanın bagajına gitti ve pille çalışan bir testereyle geri döndü.

Tiz bir vınlama oldu... bir ping! ... ve sonra Veck içeri girdi.

"Oh... siktir..."

José, ortağının neye küfrettiğini görmek için yanına geldiğinde başını salladı.

Veck'in el feneri ışını, içinde bir şeyler yüzen ya da berrak sıvının dibine batmış küçük kavanozlardan oluşan bir koleksiyonu aydınlatıyordu. Kaplar sol tarafa monte edilmiş özel yapım bir raf sisteminde güvende tutuluyordu. Sağ taraf aletler için ayrılmıştı: bıçaklar ve ipler, koli bandı, çekiçler, keskiler, jiletler, neşterler, ekartörler.

Merhaba David Kroner: Katilin bu düzeneği bir başkasının kamyonetine kurmuş olması pek olası değil ve tüm o kavanozlardaki ganimetlerin kurbanların derilerindeki delikleri doldurduğuna dair ne bahse girersiniz?

En büyük umutları K-9 birimlerinin onu ormanda takip etmesiydi.

Aksi takdirde bir kadını daha kaybedeceklerdi. José bu konuda evini ortaya koymaya hazırdı.

"FBI ile senkronize olacağım," dedi. "Buraya gelip bunu görmeleri gerekiyor."

Veck içeriği taradı. "Ben CSI'daki çocuklara yardım edeyim. Her şeyin düzgün bir şekilde kaydedilebilmesi için bu aracı en kısa sürede merkeze geri götürmek istiyorum."

José başını salladı, cep telefonunu kaldırdı ve hızlı aramayı tuşladı. Telefon çalmaya başladığında, federallerin bölge ofisinden çıktıktan sonra karısını aramak zorunda kalacağını biliyordu. Kahvaltı için eve zamanında gelme şansı yoktu.

Hem de hiç.

KIRK - YEDİ

"Güneş! Aman Tanrım! Çabuk, daha iyi-"

Manny havada tamamen uyandı: Belli ki, yorganı ve birkaç yastığı da yanına alarak yataktan fırlamıştı ve hepsi bir anda yere düşmüştü; ayakları, yorgan ve dörtlü puflar.

Parlak güneş ışığı cam pencerelerden içeri süzülüyor, yatak odasını ıslıl ıslıl aydınlatıyordu.

Beyni ona Payne'in burada olduğunu söyledi. O da buradaydı.

Çılgınca etrafına bakındıktan sonra aceleyle banyoya girdi. Boştu. Dairenin geri kalanını aradım. Boştu.

Saçlarını ovalayarak yatağa geri döndü... ve sonra fark etti, kahretsin, hala tüm anıları vardı. Onunla ilgili. Jane'in. Keçi sakallı Hater'ın. Operasyonun ve... o inanılmaz duş ilişkisinin. Ve Glory'nin.

Ne oluyor be?

Eğilerek bir yastık aldı ve burnuna dayadı. Evet, kesinlikle onun yanında yatıyordu. Ama neden gelmişti? Ve eğer geldiyse, neden onu fırçalamamıştı?

Ön koridora çıkıp cep telefonunu aldı ve ... Ama onu arayamazdı. Numarası onda yoktu.

Bir an orada kalas gibi durdu. Sonra Goldberg'le bir saat içinde buluşmayı kabul ettiğini hatırladı.

Saat.

Gerçekten parmakla gösterebileceği bir şey olmadığı için bastırılmış ve garip bir şekilde paniğe kapılmış bir halde koşu takımlarını giydi ve asansöre bindi. Spor salonuna indiğinde, demir pompalayan ya da mekik çeken diğer üç adama başıyla selam verdi ve her zaman kullandığı koşu bandına bindi.

Lanet iPod'unu unutmuştu ama zihni çalkalanıyordu, yani kulaklarının arasında sessizlik yoktu. Adımlarını hızlandırırken, önceki gece duş aldıktan sonra neler olduğunu hatırlamaya çalıştı... ama aklına hiçbir şey gelmedi. Yine de baş ağrısı yoktu. Bu da kara deliğinin alkolün etkisiyle doğal bir delik olduğunu gösteriyordu.

Antrenman boyunca birkaç kez makineye su vermek zorunda kaldı - belli ki bir ahmak bu lanet şeyi ayarlamıştı ve kayış yavaş çalışıyordu. Ve beş mil sınırına ulaştığında, akşamdan kalma olmadığını fark etti. Belki de kafasında o kadar çok uğultu vardı ki, herhangi bir ow-ow-ow'u umursamayacak kadar dikkati dağılmıştı.

Yaklaşık on beş dakika sonra koşu bandından indiğinde bir havluya ihtiyacı vardı ve çıkışın yanındaki yığına yöneldi. Kaldırııcılardan biri de aynı anda oraya varmıştı ama adam saygısından geri çekildi.

"Önce sen, dostum," dedi ellerini uzatarak.

"Teşekkürler."

Manny ortalığı toplayıp kapıya yöneldiğinde kimsenin kıpırdamadığını fark edince bir an durakladı: Mekândaki herkes her ne yapıyorsa bırakmış ve ona bakıyordu. Aşağıya doğru hızlı bir kontrol yaptı ve bir gardırop arızası yaşamadığını anladı. Bu da neydi böyle?

Asansörde bacaklarını ve kollarını gerdi ve bir on... on beş mil daha rahat gidebileceğini düşündü. Ve içkiye rağmen, harika bir gece uykusu çekmişti.

Görünüşe göre, kendini uyanık ve enerji dolu hissettiği için-ama bu sizin için endorfindi. Dağılmakta olduğunuzda bile, koşu vızıltısı kafeinden ya da ayık olmaktan daha iyiydi. Kuşkusuz bir noktada kaza yapacaktı ama bunu yorgunluk vurduğunda düşünecekti.

Yarım saat sonra, Goldberg'le yıllar önce tanıştıkları Everett'teki Starbucks'a girdi - tabii o zamanlar küçük kafe henüz zincir tarafından ele geçirilmemişti. Adam Columbia mezunuydu ve St. Francis'te staj yapmak için başvurmuştu ve Manny onu kapmak için toplanan işe alım ekibindeydi - Goldberg o zamanlar bile bir yıldızdı ve Manny ülkedeki en güçlü departmanı kurmak istiyordu.

Bir venti latte sipariş etmek için sıraya girdiğinde etrafına bakındı. Dükkân tıklım tıklımdı ama Goldberg onlara cam kenarında bir masa ayarlamıştı bile. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Bu cerrah toplantılara hep erken gelirdi, muhtemelen on beş, yirmi dakikadır buradaydı. Yine de Manny'yi taramıyordu. Sanki kapuçinosunu psişik olarak karıştırmaya çalışıyormuş gibi kâğıt bardağına bakıyordu.

Ah... bir mesajı vardı.

"Manuel?" diye seslendi tezgâhın arkasındaki adam.

Manny sipariş ettiği şeyi aldı ve kafein bağımlılarının, kupa ve CD vitrinlerinin ve spesiyalleri duyuran üçgen beyaz tahtanın içinde ve etrafında dolaştı.

Goldberg'in karşısındaki koltuğa otururken, "Selam," dedi.

Diğer cerrah başını kaldırıp baktı. Ve iki kez baktı. "Ah ... hey."

Manny kahvesinden bir yudum aldı ve sandalyede arkasına yaslandı, kavisli arka ray omurgasını ısıırıyordu. "Nasılsın?"

"Ben... iyiyim. Tanrım, harika görünüyorsun."

Manny sakallı çenesini ovuşturdu. Ne büyük bir yalandı bu. Tıraş olmaya zahmet etmemişti ve üzerinde polar bir kazakla mavi bir kot vardı. Pek de pinup malzemesi sayılmazdı.

"Hoşbeşi keselim." Manny lattesinden bir yudum daha aldı. "Bana söyleyecek neyin var?"

Goldberg'in gözler vuruldu kapalı içinde hepsi çeşit çeşit . farklı yönler. Ta ki Manny ona acıyana kadar.

"İzne ayrılmamı istiyorlar, değil mi?"

Goldberg boğazını temizledi. "Hastane yönetim kurulu bunun herkes için en iyisi olacağını düşünüyor."

"Senden şef vekili olmanı istediler, değil mi?" Bir boğaz temizleme sesi daha. "Ah..."

Manny bardağını yere bıraktı. "Sorun yok. Sorun değil. Sevindim, harika olacaksın."

"Özür dilerim..." Goldberg başını salladı. "Ben... Bu çok yanlış geliyor. Ama... her zaman geri gelebilirsin, bilirsin, sonra. Ayrıca, dinlenmek sana iyi geldi. Demek istediğim, iyi görünüyorsun."

.."

"Harika," dedi Manny sert bir sesle. "Uh-huh."

İnsanların üzüldüklerini söyledikleri şey buydu.

İkisi bir süre sessizce kahvelerini içtiler ve Manny adamın da kendisiyle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etti: Tanrım, ne kadar da değişmişti. Buraya ilk geldiklerinde Goldberg de en az şimdiki kadar gergindi, ama çok farklı bir nedenden ötürü. Manny'nin kenara alınacağını kim tahmin edebilirdi ki? O zamanlar zirveyi hedefliyordu ve hiçbir şey onu durduramazdı ya da durduramamıştı.

Bu da yönetim kurulundan gelen bu talebe verdiği tepkiyi şaşırtıcı kılıyordu. Aslında o kadar da üzgün değildi. Kendini... bir şekilde bağlantısız hissediyordu, sanki bir zamanlar tanıdığı ama uzun zamandır görüşmediği birinin başına gelmiş gibi: Evet, bu büyük bir olaydı ama... her neyse.

"Şey-" Telefonunun çalma sesi onu durdurdu. Ve onun için asıl önemli olanın ne olduğuna dair ipucu, o şeyi çıkarmak için postu tutuşmuş gibi çırpınışında yatıyordu.

Ancak Payne değildi. Veterinerdi.

Goldberg'e, "Buna bakmam lazım," dedi. "İki saniye. Evet, Doktor, nasıl-" Manny kaşlarını çatı. "Gerçekten mi? Uh-huh. Evet.

... evet ... uhuhh ..." Yavaş bir sırtış yüzünü kapladı ve muhtemelen bir far gibi ışıdayana kadar kontrolü ele geçirdi. "Evet. Biliyorum, değil mi? Bu lanet olası bir mucize."

Telefonu kapattığında masanın diğer tarafına baktı. Goldberg'in kaşları alnının yüksekliğine tırmanıyordu.

"İyi haberlerim var. Atım hakkında."

Ve kaşları daha da yukarı kalktı. "Bir tane olduğunu bilmiyordum."

"Adı Glory. Safkan bir at." "Oh. Vay canına."

"Yarışlarla ilgileniyorum."

"Bunu bilmiyordum."

"Evet."

Kişisel sohbetleri bu kadardı. Bu da Manny'ye iş hakkında ne kadar çok konuştukları hakkında bir fikir verdi. Hastanedeyken Goldberg'le saatlerce hastalar, personel sorunları ve bölümün işleyişi hakkında konuşturlardı. Ya şimdi? Birbirlerine söyleyecek pek bir şeyleri yoktu.

Yine de çok iyi bir adamın karşısında oturuyordu... muhtemelen St. Francis'in bir sonraki cerrahi şefi olacak bir adamın. Yönetim kurulu ülke çapında bir araştırma yapacaktı elbette ama Goldberg seçilecekti çünkü kolayca ürken ve istikrarla büyüyen diğer cerrahlar onu tanıyor ve ona güveniyorlardı. Güvenmeliydiler de. Goldberg ameliyathanede teknik açıdan harikaydı, idari açıdan becerikliydi ve Manny'den çok daha yumuşak huyluydu.

"Harika bir iş çıkaracaksın," dedi Manny.

"Ne-oh. Bu sadece siz... bilirsiniz, geri gelene kadar geçici bir durum."

Adam buna inanmış görünüyordu, bu da onun nazik doğasının bir göstergesiydi. "Evet."

Manny sandalyesinde kaydı ve bacak bacak üstüne atarken etrafına bakındı... ve yolun karşısındaki üç kızı gördü. Muhtemelen on sekiz yaşlarındaydılar ve göz teması kurduğu anda kıkırdadılar ve sanki ona bakmıyorlarmış gibi başlarını birleştirdiler.

Tekrar spor salonuna dönmüş gibi hissederek kendini iki kez kontrol etti. Hayır. Hâlâ çıplak değildi. Bu da ne-

Kafasını kaldırdığında içlerinden biri ayağa kalkmış ve yanına gelmişti. "Merhaba. Arkadaşım senin seksi olduğunu düşünüyor."

"Ah, teşekkürler."

"İşte numarası-"

"Oh, hayır-hayır." Masanın üzerine koyduğu kâğıt parçasını aldı ve zorla tekrar eline tutuşturdu. "Gururum okşandı ama _."

"O on sekiz
yaşında-" "Ve ben
kırk beş
yaşımdayım."

Bunun üzerine kızın çenesi düştü. "Hayır. Olmaz."

"Evet, öyle." Bir elini saçlarının arasından geçirdi, ne zaman Gossip Girl'e falan kanalizasyon olmaya karar verdiğini merak ediyordu. "Ve benim bir kız arkadaşım var."

"Oh." Chippie gülümsedi. "Bu harika ama sadece söyleyebilirdin. Yaşlı bir osuruk olduğun konusunda yalan söylemek zorunda değilsin."

Bu sözlerle birlikte uzaklaştı ve tekrar yerine oturduğunda toplu bir inleme duyuldu. Ve sonra birkaç göz kırptı.

Manny Goldberg'e baktı. "Çocuklar. Yani, gerçekten."

"Um. Evet."

Tamam, bu garipliğe bir son vermenin zamanı gelmişti. Pencereden dışarı bakan Manny çıkışını planlamaya başladı-

Camda kendi yüzünün yansımasını gördü. Aynı yüksek elmacık kemikleri. Aynı kare çene. Aynı dudak ve burun kombinasyonu. Aynı siyah saçlar. Ama farklı bir şey vardı.

Eğilerek düşündü... gözleri ...

"Hey," dedi sakince. "Ben tuvalete gidiyorum. Gitmeden önce kahveme göz kulak olur musun?"

"Elbette." Goldberg rahatlamış bir şekilde gülümsedi, sanki hem bir ayrılma stratejisine hem de bir işe sahip olduğu için mutluydu. "Acele etmeyin."

Manny ayağa kalktı ve tek kişilik tuvalete gitti. Kapıyı çalıp yanıt alamayınca kapıyı açtı ve ışığı yaktı. Kendini içeri kilitleyip baş üstü vantilatörü çalıştırırken, üzerinde Çalışanlar Elleri Yıkamalıdır yazan aynanın önüne geldi.

Işık tam önünde durduğu lavabonun üzerindeydi. Yani doğru ve düzgün olan her şeye göre, yorgunluktan gözleri çukurlaşmış, bir haftalık tatil için hazırlayabileceğiniz çantaları ve humus rengine teniyle bok gibi görünüyor olmalıydı.

Aynanın gösterdiği bu değildi. Üzerinde parlayan berbat floresan ışığında bile hatırladığından on yaş daha genç görünüyordu. Sanki birisi kafasının önceki halini şimdiki vücuduna Photoshop'la yapıştırmış gibi sağlıklı parlıyordu.

Geri adım atarak kollarını göğsünün önünde uzattı ve çömeli kalçasına ayağa kalkıp bağırma fırsatı verdi. Ya da bir saatten daha kısa bir süre önce sertçe çalıştırdığı uyluklarına. Ya da sırtına.

Ağrı yok. Sertlik yok. Ağrı yok.

Vücudu gitmek için can atıyordu.

Baş veterinerin az önce telefonda kendisine söylediklerini düşündü, adamın sesi hem şaşkın hem de heyecanlıydı: Kemik yeniden oluşmuş ve toynak kendiliğinden iyileşmiş. Sanki yaralanma hiç olmamış gibi.

Aman Tanrım. Ya Payne onun üzerinde sihrini kullanmış olsaydı? Onlar birlikteyken? İkisi de farkında olmadan, ya onun bedenini zaman açısından iyileştirdiyse... zamanı sadece aylar değil, on yıl ya da daha fazla geriye döndürdüyse?

Manny boynunda asılı olan haçı tuttu.

Biri kapıyı çaldığında, boş tuvaletteki sifonu çekti ve ardından kötü bir şey yapmıyormuş gibi görünmek için biraz su akıttı. Sersemlemiş bir halde dışarı çıkarken, içeri girmek isteyen yuvarlak hatlı kadına başıyla selam verdi ve Goldberg'in yanına döndü.

Otururken terleyen avuçlarını kot pantolonunun dizlerine silmek zorunda kaldı.

"Bir ricam var," dedi eski meslektaşına. "Başka kimseden istemeyeceğim bir şey-"

"Adını koy. Ne olursa olsun. Benim için yaptığın onca şeyden sonra-"

"Beni muayene etmeni istiyorum. Ve bazı taramalarımı yapmanı istiyorum."

Goldberg hemen başını salladı. "Bunu söylemeyecektim ama bence bu iyi bir fikir. Baş ağrıları... unutkanlık. Bir... bozukluk olup olmadığını öğrenmelisiniz." Adam orada durdu, sanki bir tartışma başlatmak ya da hastalıklı bir hal almak istemiyordu. "Tanrım, ben ciddiylim... Seni hiç bu kadar iyi görmemiştim."

Manny kahvesini kaptı ve ayağa kalktı, uğultulu aciliyet hissinin kafeinle hiçbir ilgisi yoktu. "Hadi gidelim. Eğer şimdi vaktin varsa?"

Goldberg tam yanındaydı. "Senin için her zaman zamanım olacak."

KIRK - SEKİZ

Arada bir Qhuinn'in ölümü aklına geliyordu. Rüyalarında. Hareketsiz ve sessiz olduğu nadir anlarda. Ve bazen de sadece kıkırdamak ve eğlenmek için kafasını sikmek için.

Her zaman bu görüntü, koku ve ses kolajından vebadan kaçır gibi kaçmaya çalışırdı ama kendi mahkemesine yasaklama emri için başvurmuş olmasına rağmen, karşı tarafın avukatı küçük bir sürtük gibi davranıyor ve itirazlarda bulunuyordu... bu yüzden bok ortaya çıkmaya devam etti.

Şimdi yatağında uzanırken, ne uyku ne de uyanıklık olan zihinsel manzaranın sisli uzantısı, o korkunç gecenin telefon etmesi için açık bir hat gibiydi ve ne biliyorsunuz, bazı aramalar yaptı, anılar zillerini çaldı ve bir şekilde onu cevap vermeye zorladı.

Öz kardeşi onu dövmeye gelen onur muhafızlarının bir parçasıydı ve ailesinin malikânesinden son kez uzaklaşırken bir grup kara cüppeli piç onu yolun kenarında takip etmişti. Sırtında sahip olduğu birkaç şey vardı ve nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Babası onu evden atmış ve aile ağacından silinmişti, yani... işte böyle. Köksüz. Yönsüz.

Hepsi uyumsuz gözleri yüzünden.

Onur muhafızlarının onu sadece kan bağına karşı işlediği suçtan dolayı dövmesi gerekiyordu. Bunu yapmamaları gerekiyordu.

onu öldürecekti. Ama işler kontrolden çıkmıştı ve şaşırtıcı bir değişimle kardeşi bunu durdurmaya çalışmıştı.

Qhuinn o kısmı gerçekten hatırlıyordu. Kardeşinin sesi diğerlerine durmalarını söylüyordu.

Ancak çok geç kalmıştı ve Qhuinn sadece acıdan değil, dünyanın kendisinden de uzaklaşmıştı... sadece kendini bir kapıyı ortaya çıkarmak için ayrılan beyaz bir sis denizinde bulmak için. Kendisine söylenmese de bunun Solgunluk'un girişi olduğunu biliyordu ve kapıyı açtığında donzo olacağını da biliyordu.

O zamanlar harika bir fikir gibi görünmüştü. Kaybedecek bir şey yoktu ve tüm bunlar ...

Yine de son anda vazgeçmişti. Hatırlayamadığı bir sebepten dolayı.

Bu çok garip bir şeydi.... o gece beynine kazınmış olsa da ne kadar uğraşırsa uğraşsın hatırlayamadığı tek parça buydu.

Ama tekrar kendi bedenine çarptığını hatırlıyordu: Bilinci yerine geldiğinde Blay ona kalp masajı yapıyordu ve bu uğruna yaşamaya geçecek bir dudak kilidi değil miydi-

Kapısının çalınmasıyla tamamen uyandı ve nerede olduğunu bildiğinden emin olmak için ışıkların yanmasını isteyerek yastıklardan kalktı.

Evet. Onun yatak odası.

Tek başına. Ama çok uzun sürmeyecek.

Uyum sağlayan gözleri yavaşça kapıya kayarken, diğer tarafta kimin olduğunu biliyordu. İçeri süzülen narin kokuyu yakalayabiliyordu ve Layla'nın neden geldiğini biliyordu. Belki de bu yüzden tam anlamıyla uyuyamamıştı - her an onun tarafından uyandırılmayı bekliyordu.

"İçeri gel," dedi usulca.

Seçilmiş sessizce içeri girdi ve ona döndüğünde berbat görünüyordu. Yıpranmış. Çorak bir arazi.

"Efendim..."

"Bana Qhuinn diyebilirsin, biliyorsun. Lütfen, yani."

"Teşekkür ederim." Belinden eğildi ve kendini dik tutmakta zorlanıyor gibiydi. "Damarınızı almak için nazik teklifinizden bir kez daha yararlanıp yararlanamayacağımı merak ediyordum. Gerçekten de... tükenmiş durumdayım ve kendimi Sığınak'a geri götüremiyorum."

Onun yeşil bakışlarıyla karşılaştığında, zihninin derinliklerinde bir şey süzüldü, bir tür ... farkına varma, kök saldı ve ben-neredeyse-bildim, az sonra-gelecek filizlerini ortaya çıkardı.

Yeşil gözler. Üzüm, yeşim ve bahar tomurcukları gibi yeşil.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" dedi, cüppesinin yakalarını birbirine daha da yaklaştırmak için.

Yeşil gözler... bir yüz...

Seçilmiş tekrar kapıya baktı. "Belki de... sadece gitmeliyim-"

"Özür dilerim." Kendini silkeleyerek yorganın beline kadar geldiğinden emin oldu ve onu yanına çağırdı. "Yeni uyandım, bana aldırmayın."

"Emin misiniz?"

"Abso, buraya gel. Arkadaşız, unuttun mu?" Elini uzattı ve kız menziline girdiğinde avucunu tutup onu oturmaya teşvik etti.

"Efendim? Hâlâ bana bakıyorsunuz."

Qhuinn onun yüzünü inceledi ve sonra vücudunda gezindi. Yeşil gözler...

Peki ya şu lanet gözler? Onları daha önce hiç görmemiş değildi-

Yeşil gözler...

Bir küfür yuttu. Tanrım, bu kafanın içinde sözleri hariç her şeyi hatırlayabildiğin bir şarkıya sahip olmak gibiydi.

"Efendim?"

"Qhuinn. Söyle lütfen."

"Qhuinn."

Biraz gülümsedi. "İşte, ihtiyacın olanı al."

Bileğini kaldırdığında, eğilip ağzını açtığı anda, "Tanrım, ne kadar da zayıfımış," diye düşündü. Onun

Dişler uzun ve çok beyazdı ama narindi. Onunki gibi değildi. Saldırısı da diğer yönleri gibi nazik ve hanımefendiydi.

İçindeki gelenekçi de bunun doğru olduğunu düşünüyordu.

Karnını doyururken, karmaşık bir örgü haline getirilmiş sarı saçlarına, boş omuzlarına ve güzel ellerine baktı.

Yeşil gözlü.

"Tanrım." Kadın geri çekilecekmiş gibi yaptığında, adam elini ensesine koydu ve onu bileğinde tuttu. "Bir şey yok. Ayağıma kramp girdi."

Daha çok beyin krampı gibi.

Hayal kırıklığı içinde başını kaldırdı ve duvara vurmak yerine gözlerini ovuşturdu. Yeniden odaklandığında kapıya bakıyordu...

... Layla daha yeni gelmişti.

Anında rüyaya geri çekildi. Ama dayakla ya da kardeşiyle ilgili değildi. Kendisini Fade'in girişinde dururken gördü... beyaz panellerin önünde dururken... elini uzatmış, düğmeye uzanmak üzereydi.

Gerçeklik eğilip büküldü ve uyanık mı, uykuda mı... yoksa ölü mü olduğunu bilemeyene kadar karmakarışık bir hal aldı.

Kapının ortasında bir girdap oluşmaya başladı, sanki yapıldığı şey süt kıvamında sıvılaşmış gibiydi. Ve bu girdaplı merkezden bir görüntü birleşip öne çıktı, görsel bir şeyin şekillenmesinden çok bir sesin taşıyacağı gibi.

Genç bir kadının yüzüydü.

Sarı saçlı, zarif yüz hatlarına sahip genç bir kadın... ve soluk yeşil gözleri var.

Gözlerini ona dikmiş, sanki yüzünü küçük, güzel ellerinin arasına almış gibi emin gözlerle bakıyordu.

Sonra göz kırptı. Ve gözlerinin rengi değişti.

Biri yeşil, diğeri mavi oldu. Tıpkı onunki gibi.

"Efendim!"

İlk başta kafası tamamen karışmıştı; genç kadının ona neden böyle seslendiğini merak ediyordu. Onun kim olduğunu nereden biliyordu?

"Qhuinn! Seni mühürlememe izin ver!"

Gözlerini kırptırdı. Kendini yatak başlığına doğru fırlattığını ve bu sırada Layla'nın dişlerini etinden ayırdığını ve çarşafın her tarafına kanadığını fark etti.

"Bırakın beni-"

Seçilmiş'i güçlü bir silahla geri çekti ve yaranın üzerine kendi ağzını kapattı. Kendisiyle ilgilenirken gözlerini Layla'dan alamıyordu.

O genç kadının yüz hatlarını Layla'nın yüzüyle örtüştürmek ve benzerlikten çok daha derin bir şey bulmak çok kolaydı.

Kalbi hızla çarpmaya başladığında, kendine daha önce hiç önsezi yapmadığını hatırlatmak için biraz ara verdi. V'nin aksine, geleceği göremiyordu.

Layla yataktan kalkarken yavaşça hareket etti, sanki onu ürkütmek istemiyordu. "Gidip Jane'i getireyim mi? Ya da belki de gitsem daha iyi olur."

Qhuinn ağzını açtı... ve hiçbir şey çıkmadığını gördü.

Vay canına. Daha önce hiç araba kazası geçirmemişti ama şu anda hissettiği dehşetin muhtemelen birinin dur işaretine uymayıp yan kapınıza doğru geldiğini gördüğünüzde hissettiğiniz şey olduğunu hayal etti: Yönlerini ve hızlarını kendi hızınızla karşılaştırır ve çarpışmanın yakın olduğu sonucuna varırdınız.

Yine de Layla'yı hamile bıraktığı bir dünya hayal edemiyordu.

"Ben geleceği gördüm," dedi uzaktan.

Layla'nın elleri boğuluyormuş gibi boğazına doğru kalktı. "Kötü mü?"

"Bu... mümkün değil. Hem de hiç."

Başını avuçlarının arasına aldığında, karanlıkta görebildiği tek şey o yüzdü... yarı Layla'nın yarı kendisinin olan yüz.

Oh, Tanrım... ikisini de kurtar. Kurtar... hepsini.

"Efendim? Beni korkutuyorsunuz."

O zaman iki kişi oldular... Ama bu olamazdı. Olamaz mı?

"Ben gidiyorum," dedi kabaca. "Hediyeniz için teşekkür ederim."

Başını salladı ve ona bakamadı. "Bir şey değil."

Kısa bir süre sonra kapı kapandığında ürperdi, soğuk, canlandırıcı bir korku kemiklerine yerleşti... ve ruhuna doğru ilerledi.

İronik, gerçekten, diye düşündü. Ailesi onun üremesini hiç istememişti ve Layla'ya kusurlu bir kız çocuğu vermek ya da daha da kötüsü, masum bir genç kıza göz koyma fikri, bekârlık yeminini başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar benimsemesine neden oldu.

Aslında sevinmesi gerekirdi. Görebileceği tüm kaderler arasında bu yüzde yüz önlenebilir bir şeydi, değil mi?

Layla ile asla seks yapmayacaktı. Asla.

Yani hepsi imkansızdı. Bitti.

KIRK - DOKUZ

Manny akşam altı sularında evine döndü. Hastanede, geniş ailesinin üyelerinden daha iyi tanıdığı çeşitli insanlar tarafından dürtölüp dürtüklenerek sekiz saat geçirmişti.

Sonuçlar e-posta kutusundaaydı, çünkü hastane hesabındaki her şeyin kopyasını kişisel hesabına yönlendirmişti. Tüm bu ekleri açmak için bir neden yoktu. Notları ezbere biliyordu. Sonuçları ezbere biliyordu. Röntgenleri ve CAT taramalarını ezbere biliyordu.

Anahtarlarını mutfaktaki tezgâhın üzerine atarak Sub-Zero'yu açtı ve içinde taze portakal suyu olmasını diledi. Onun yerine... sokağın aşağısındaki Çin lokantasından aldığı soya sosu paketleri... bir şişe ketçap... ve iki hafta önce yediği iş yemeğinden kalan bir çeşit yemekten oluşan yuvarlak bir kutu.

Her neyse. O kadar da aç değildi.

Huzursuz ve kıpır kıpır, gökyüzündeki ışığı ölçtü: Batıda hâlâ biraz ışık vardı.

Yine de uzun süre beklemek zorunda kalmayacaktı.

Payne güneş battıktan sonra ona geri dönecekti. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Geceyi neden onunla geçirdiğinden ya da anılarının neden hâlâ durduğundan hâlâ emin değildi ama buraya geldiğinde bunu nihayet düzeltip düzeltmeyeceğini merak ediyordu.

Yatak odasına indiğinde ilk işi yastıkları yerden alıp ait oldukları yere koymak oldu. Sonra yorganı düzeltti... ve toparlanmaya hazırdı. Çalışma masasının üzerinden giysilerini çıkarıp temizlenmiş yatağın üzerine yığmaya başladı.

St. Francis'e geri dönecek bir şey yoktu. Tüm testlerin ortasında istifa etmişti.

Caldwell'de kalması için bir neden yoktu, hatta şehirden gitmesi daha iyi olacaktı.

Nereye gittiğine dair bir ipucu yoktu ama bir yerden ayrılmak için bir hedefe ihtiyacınız yoktu.

Çoraplar. Boxer. Polo tişörtler. Kot pantolonlar. Khakiler.

Çoğunlukla hastane tarafından sağlanan önlüklerden oluşan bir gardıroba sahip olmanın bir avantajı da çok fazla eşya toplamasına gerek olmamasıydı. Ve Tanrı biliyordu ki yeterince spor çantası vardı.

Çalışma masasının en alt çekmecesinden sahip olduğu iki kazağı çıkardı.

Altlarındaki resim çerçevesi aşağı bakıyordu, küçük karton destek ayağı arkaya doğru güzel ve düz bir şekilde uzanıyordu.

Manny uzanıp o şeyi aldı. Kim olduğunu görmek için çevirmesine gerek yoktu. Adamın yüzünü yıllar yıllar önce ezberlemişti.

Yine de elindeki resmi çevirip babasının görüntüsüne bakmak yine de şok ediciydi.

Yakışıklı herif. Çok, çok yakışıklı. Koyu renk saçlar, tıpkı Manny'ninki gibi. Koyu renk gözler, tıpkı Manny'ninki gibi.

Geçmişe dönüp baktığında bu kadarla yetinecekti. Her zaman olduğu gibi, konu babasıyla ilgili şeylere geldiğinde, hepsini zihinsel bir köşeye itti ve hayatına devam etti.

Bu da bu gece çerçevenin en yakın spor çantasına girmesi anlamına geliyordu.

Cama vuran sesin o olamayacak kadar erken geldiğini düşündü.

Ancak o zaman saate baktı ve bu toparlanma rutininin bir saat sürdüğünü fark etti.

Omzunun üzerinden baktığında, camın diğer tarafında duran Payne'i görünce kalbi üç kez çarptı. Tanrım... lanet olsun... onu bayıltmıştı. Saçlarını örmüştü ve belinden bağlanmış uzun beyaz bir bornoz giymişti ve... nefes kesiciydi.

Sürgünün yanına giderek kapıyı açtı ve gecenin soğuk rüzgârı yüzüne çarparak dikkatini toplamasını sağladı.

Genişçe gülümseyen Payne, onun kollarına atlamaktan çok içeri girmede, vücudu onunkine karşı çok sağlamdı, kolları boynuna çok güçlü bir şekilde dolanmıştı.

Kendine onu son kez kucağına almak için bir saniye verdi. Ve sonra, onu ne kadar öldürse de, onu yere bıraktı ve daha da uzaklaşmak için şiddetli rüzgârı bahane etti.

Ona tekrar baktığında, yüzündeki neşe kaybolmuş ve kollarını kendine dolamıştı.

"Geri geleceğini tahmin etmiştim," dedi kısık sesle.

"Ben... İyi haberlerim var." Payne yatağın üzerindeki spor çantalarına baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Buradan ayrılmak zorundayım."

Gözleri kısa süreliğine kapandığında, yanına gidip onu teselli etmemek neredeyse onu mahvediyordu. Ama bu zaten yeterince zordu. Ona tekrar dokunmak onu ikiye bölecekti.

"Bugün doktora gittim," dedi. "Bütün öğleden sonrayı hastanede geçirdim."

Yüzü kızardı. "Hasta mısın?"

"Tam olarak değil." Etrafta volta atarak çalışma masasına geldi ve boş alt çekmeceyi yerine itti. "Aslında hiç de öyle değil... Görünüşe göre vücudum kendi parçalarını yeniden üretmiş." Elini vücudunun alt kısmına götürdü. "Yıllardır, çok fazla egzersiz yapmaktan kalçamda romatizma vardı.

Eninde sonunda değiştirilmesi gerekeceğini hep biliyordum. Bugün çekilen röntgenlere göre? Mükemmel durumda. Artrit yok, iltihap yok. On sekiz yaşımdaki kadar iyi."

Kadının ağızı açık kalınca, adam ona hepsini birden vurabileceğini düşündü. Gömleğinin kolunu yukarı çekerek elini ön kolunda gezdirdi. "Son yirmi yıldır güneşten dolayı çillerim vardı, artık yoklar." Eğildi ve pantolonunun paçasını kaldırdı. "Zaman zaman yaşadığım kaval kemiği atelleri? Yok oldu. Üstelik bu sabah hiç düşünmeden kırk beş dakikanın altında sekiz mil koşmuş olmama rağmen. Kan tahlillerimde kolesterol sorunu çıkmadı, karaciğer değerlerim mükemmel çıktı, demir ve trombosit değerlerim yerinde." Şakaklarına vurdu. "Ve okuma gözlüğüümün kenarındaydım, menüler ve dergilerle kolumu esnetiyordum - ama artık buna ihtiyacım yok. Burnumdan iki santim ötedeki ince yazıları okuyabiliyorum. Ve ister inanın ister inanmayın, tüm bunlar sadece başlangıç."

Gözlerinin etrafında kaz ayağı olmaması, şakaklarındaki grinin yerini koyu kahverenginin alması ve dizlerinin ağrılamaması gibi konulara hiç girmesin.

"Ve sizce ..." Payne elini boğazına götürdü. "Ve bunun sebebinin ben olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Başka ne olabilir ki?"

Payne başını sallamaya başladı. "Bunun neden bir lütuf olmadığını anlamıyorum. Ebedi gençlik tüm ırklar tarafından aranmıştır."

"Bu doğal değil." Bunun üzerine kadın yüzünü buruşturdu ama Payne devam etmek zorundaydı. "Ben bir doktorum Payne. İnsan vücudunun yaşılanması ve yaralanmalarla başa çıkmasının normal yollarını bilirim. Bu" -elleriyle vücudunu işaret etti- "doğru değil."

"Bu rejenerasyon-"

"Ama nerede duracak? Benjamin Button'a basıp yaşıımı küçölterek bir bebeğe mi dönüşeceğim?"

"Bu imkânsız olurdu," diye karşı çıktı. "Ben sizden daha fazla ışığa maruz kaldım ve ben

gençlik durumuna geri dönüyor."

"Tamam, peki, bunun olmadığını varsayalım - hayatımdaki diğer herkes ne olacak?" Uzun bir liste değildi ama yine de. "Annem beni böyle görecektir ve estetik ameliyat geçirdiğimi düşünecek ama ya on yıl sonra? O sadece yetmiş yaşında - bana güvenin, seksen ya da doksan yaşına geldiğinde oğlunun yaşlanmadığını fark edecek. Yoksa ondan vazgeçmek zorunda mıyım?"

Manny yeniden yürümeye başladı ve saçlarını çekiştirirken daha gür olduğuna yemin edebilirdi. "Bugün işimi kaybettim- anılarım temizlendikten sonra olanlar yüzünden. Senden uzak kaldığım o hafta boyunca kafam o kadar karıştı ki gece mi gündüz mü olduğunu bilmiyordum ve ellerinde kalan tek şey bu, çünkü onlara gerçekte ne olduğunu açıklayamam." Ona geri döndü. "Benim sorunum, sahip olduğum tek beden, tek zihin, tek şey... her şey bu. Siz vampirler beynimle oynadınız ve neredeyse onu kaybediyordum- bunun sonuçları ne olacak? Tek bildiğim neden.... Etkinin büyüklüğü? Hiçbir fikrim yok ve bu beni lanet olası iyi bir nedenden dolayı korkutuyor."

Payne kalın örgüsünün kuyruğunu omzunun üzerinden geçirdi ve gözlerini indirirken düzeltti. "Ben... üzgünüm." "Bu senin hatan değil Payne," diye inledi adam, elindekileri kusarken.

Ellerini. "Ve tüm bunları senin üzerine yıkmak istemiyorum, ama ben-" "Bu benim hatam. Sebebi benim."

"Payne..."

Adam ona doğru ilerlerken, kadın avuçlarını yukarı kaldırdı ve geri çekildi. "Hayır, bana yaklaşma."

"Payne-"

"Haklısın." İçeri girdiği cam kapıya çarpınca durdu. "Ben tehlikeli ve yıkıcıyım."

Manny gömleğinin üzerinden haçını ovuşturdu. Söylediği her şeye rağmen, o anda her şeyi geri almak ve bir şekilde aralarını düzeltmenin bir yolunu bulmak istiyordu.

"Bu bir hediye, Payne." Ne de olsa o ve at kısa süreli maruz kalmanın faydalarını göstermişlerdi. "Sana, ailene ve halkına yardımcı olacak. Yapabileceklerinle Jane'i işinden edeceksin."

"Gerçekten."

"Payne... bana bak." Gözleri sonunda onunkilere kaydığında ağlamak istedi. "I ..."

Ama bu cümlelerin havada kalmasına izin verdi. Gerçek suydur ki, onu seviyordu. Tamamen ve sonsuza dek. Ama her ikisi için de bunun bir lanet olduğundan şüpheleniyordu.

Onu asla unutamayacaktı ve onun için asla başka biri olmayacaktı.

Omuzlarını dikleştirerek kendini destekledi. "Sormak istediğim bir şey var."

"Bu ne olabilir ki?" dedi kabaca.

"Beni fırçalama. Kimseye senden ya da senin gibilerden bahsetmeyeceğim, annemin üzerine yemin ederim. Sadece ... giderken beni olduğu gibi bırakın. Aklım olmadan, hiçbir şeyden daha azına sahibim."

Payne yerleşkeden ayrıldığında havalara uçuyordu. Şafaktan hemen önce döner dönmez ağabeyi inanılmaz haberi paylaşmış, o da bütün günü bulutların üzerinde süzülmele zamanın ne kadar yavaş ilerlediğini görmek için sabırsızlanmak arasında gidip gelerek geçirmişti.

Sonra buraya geldi.

Daha on dakika önce kalbinin bu kadar sevinçle dolu olduğunu hayal etmek bile zordu.

Yine de Manuel'in pozisyonunu anlamak zor değildi. Ve ikisinin de onun iyileştirici gücünün daha büyük etkilerini tahmin edememesine şaşırmişti. Ya da her neyse.

Tabii ki onu etkileyecektir.

Manuel'e baktığında, ondaki gerginliği dayanılmaz buldu: Dürüstçe ve gerçekten ne olacağı konusunda endişeliydi.

Birlikte geçirdikleri zamanın anılarını bilinçli erişiminden uzaklaştırırsa ona kalacaktı. Neden olmasın ki? Çok sevdiği işini onun yüzünden kaybetmişti. Bedeni ve zihni onun yüzünden tehlikedeydi.

Kader, ona asla yaklaşmamalıydı.

İşte tam da bu yüzden insanlarla karışmak hoş karşılanmazdı.

"Endişelenme," dedi yumuşak bir sesle. "Seni zihinsel olarak tehlikeye atmayacağım. Gereğinden fazlasını yaptım."

Adam rahatlamış bir şekilde nefesini verirken, gözyaşlarının boğazını tıkadığını hissetti. Adam bir süre ona baktı. "Teşekkür ederim."

Biraz eğildi ve kendini düzelttiğinde adamın güzel maun gözlerinde bir parıltı görünce şok oldu.

"Seni hatırlamak istiyorum Payne... hepinizi. Her şeyini." O hüzünlü, özlem dolu bakışları kızın yüzünü aradı. "Tadını ve hissettiklerini. Gülüşünü... nefes alışını. Senin yanında geçirdiğim zaman-" Sesi çatallaştı ve boğazını temizleyerek kendini toparladı. "Bu anıların bana bir ömür boyu yetmesini istiyorum."

Kalbi düzgün bir şekilde çalışmayı bıraktığında gözyaşları döküldü ve yanaklarından aşağı aktı.

"Seni özleyeceğim, bambina. Her gün. Her zaman."

Adam kollarını uzattığında, kadın kollarına atladı ve soğukkanlılığını tamamen kaybetti. Adamın gömleğine hıçkıra hıçkıra ağlarken, onun güçlü ve sağlam vücudu tarafından sarıldı ve onun kendisine sarıldığı kadar sıkı bir şekilde ona sarıldı.

Ve sonra ikisi de aynı anda, sanki tek yürekmişler gibi kucaklaşmayı bıraktılar. Ve öyle olduklarını düşündü.

Gerçekten de bir yanı savaştırmak, tartışmak ve onun başka bir tarafı, başka bir yolu görmesini sağlamak istiyordu. Ama bunun mümkün olduğundan emin değildi. Geleceği ondan daha fazla tahmin edemezdi ve onun içinde değişen şeyin yansımaları hakkında ondan daha fazla şey bilmiyordu.

Söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. Beklenmedik bir anda gelen bu son, konuşarak ya da dokunarak, hatta zamanın bile hafifletemeyeceği bir etkiydi.

"Artık gitmeliyim," diyerek geri çekildi.

"Senin için kapıyı açayım-"

Onun evinden dışarı çıkarken, bunların kendisiyle konuşacağı son sözler olduğunu fark etti.

Bu onların vedasıydı.

Manny az önce kadınının yaşadığı boşluğa baktı. Artık orada ondan hiçbir şey yoktu; kesilmiş bir ışık huzmesi gibi yok olup gitmişti.

Gitti.

O anki dürtüsü koridordaki dolaba gidip beyzbol sopasını çıkarmak ve ortalığı dağıtmak oldu. Bütün aynaları, camları, tabakları falan kıracak, sonra da elindeki küçük mobilyaları terasın kenarından aşağı atmaya başlayacaktı. Ondan sonra... belki Porsche'sini Kuzey Otoyolu'na çıkarır, yüz kilometreye çıkarır ve bir köprünün temellerinde sona eren bir rotaya girerdi.

Bu senaryoda emniyet kemeri yok tabii ki.

Yine de sonunda, spor çantalarının yanındaki yatağa oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Cenazedeymiş gibi ağlayacak kadar korkak değildi. Hem de hiç. Sadece koşu ayakkabılarının üzerine damlattı.

Erkeksi. Gerçekten erkeksi.

Ama boş dairesindeki fıstık galerisine nasıl görüldüğü, gururu, egosu, siki ve taşakları kadar önemsizdi... hepsi.

Tanrım... bu sadece üzücü değildi. Bu kayıp onu mahvetti.

Ve bu acıyı doğal hayatının sonuna kadar yanında taşıyacaktı.

Ne kadar ironik. Kızın adı ilk başta ona çok tuhaf gelmişti.
Şimdi ise çok yerindeydi.

ELLİ

Payne malikâneye geri dönmedi; orada yaşayan hiç kimseyi görmek gibi bir niyeti yoktu. Ona ihtiyacı olmadığı anlaşılan bir özgürlük veren kralı da. Onun adına savunuculuk yapan ikizini de. Ve kesinlikle o muhteşem çatının altında yaşayan tüm mutlu, talihli, kutsanmış çiftleri de.

Bu yüzden kuzeye gitmek yerine, şehir merkezinin yüksek, cam gibi binalarının yanından geçen su yolunun kıyısında yeniden şekillendi. Esinti yer seviyesinde daha yumuşaktı ve nehrin kayalık kanatlarını yalayan dalgaların geveze sesini taşıyordu. Arka planda, köprülerin hafifçe kıvrılan sırtlarını aşan ve uzak taraflarında alçalan araçların uğultusu, ona manzaranın derinliğini ve genişliğini en keskin şekilde hissettiriyordu.

Etrafı insanlarla çevriliyken, o tamamen yalnızdı.

Yine de istediği buydu. Çok istediği ve açgözlülükle aradığı özgürlük buydu.

Sığınak'ta hiçbir şey değişmemişti. Ama hiçbir şey de ters gitmemişti.

Yine de, bu acımasız zorluğu eski hissiz yalıtımına her zaman tercih ederdi.

Oh, Manuel...

"Hey, bebeğim."

Payne omzunun üzerinden baktı. Köprünün desteklerinden birinin arkasından çıktığı belli olan bir erkek insan ona doğru yaklaşıyordu. Dokuma yapıyordu ve kat kat mayalanmış ter ve kir gibi kokuyordu.

Payne ona bir selam bile vermeden nehir kıyısının daha da aşağısında buharlaştı. Onu fırçalamak için bir neden yoktu. Onu gördüğünü hatırlaması pek olası değildi. Ve şüphesiz uyuşturulmuş halüsinasyonlara alışkındı.

Nehrin kıvrılan yüzeyine bakarken, karanlık derinliklere doğru çağrılmamıştı. Bu yüzden kendine zarar vermeyecekti. Burası kapana kısılacak bir hapisane değildi... ve ayrıca, korkakça bir çıkış yolu bulmakla işi bitmişti. Ayaklarını toprağa dayayarak kollarını kavuşturdu ve durduğu yerde öylece var oldu; yıldızlar tepesinde dönüp dururken zaman gerçekliğin süzgecinden sızıp duruyordu....

İlk başta koku burnuna gizlice girmiş, taze toprak, ıslak taş ve kentsel kirlilik karışımının içinde ve arasında dolaşmıştı. Bu yüzden başlangıçta kokuyu ayırt edici bir şey olarak fark etmedi.

Ancak beyin sapı kısa süre içinde canlandı.

İçgüdüsel bir ürpertiyle başı kendi iradesiyle döndü ve omurgasının tepesinde dönmeye başladı. Omuzları onu takip etti... sonra kalçaları.

O kötü koku düşmandı. Daha az.

Hafif bir koşuya başladığında, kanında sadece kalp kırıklığı ve kaderin başına getirdiklerinden duyduğu hayal kırıklığına bağlı olmayan bir saldırganlık hissetti. Kokuya yaklaşıırken, derin bir şiddet ve koruma mirasıyla canlandı, kolları bacakları, hançer eli ve dişleri karıncalandı. Ölümcül bir amaç tarafından dönüştürülmüştü, ne erkek ne de kadındı, ne Seçilmiş, ne kız kardeş ne de kız evlattı. Ara sokaklardan ve caddelerden kaçarken ve üstesinden gelirken o bir askerdı.

Bir ara sokağa saptı ve sokağın dibinde, kokuları onu nehirden çağıran bir çift avcıyı buldu. Birlikte durmuş, bir telefon olduğunu anladığı şeyin etrafında kümelenmiş, siyah saçlı ve seğirten vücutlu yeni acemilerdi.

Durduğunda başlarını kaldırıp bakmadılar. Bu da ona üzerinde Ford yazan gümüş bir metal disk almak için zaman kazandırdı. Bu iyi bir silahtı; engellemek ya da fırlatmak için kullanabileceği bir silah.

Bir an sonra rüzgâr esip cübbesini köpürterek bedeninden ayırdı ve bu hareket gözlerine çarpmış olmalı ki döndüler.

Bıçaklar ortaya çıktı. Ve kanını kaynatan bir çift gülümseme de öyle.

Aptal çocuklar, diye düşündü. Bir kadın olarak, bir yarışma sunmayacağını düşünüyordu.

Kendisine yaklaşan bu sinsi yürüyüşü bozmayı uygun görmedi. Aslında, karşılaşacakları ve nihayetinde hayatta kalamayacakları sürprizin tadını çıkaracaktı.

"Burada ne yapıyorsun kızım?" diye sordu ikisinden büyük olanı. "Tek başıma."

Arkamda ne varsa onunla boğazını kesip açmak üzereyim. Ardından iki bacağını da kıracağım, mecbur olduğum için değil, sesinden zevk alacağım için. Sonra da boş göğüs boşluğunu delmek için çelik bir şey bulacağım ve seni yaratıcına geri göndereceğim. Ya da belki seni yerde kıvranmaya bırakırım.

Payne sessiz kaldı. Konuşmak yerine, ağırlığını destekli ayakları arasında eşit olarak dağıttı ve kalçalarının üzerine çöktü. Küçüklerin hiçbiri pozisyon değişikliğini fark etmemiş gibiydi; ona yaklaşmakla ve tavus kuşu gibi gösteriş yapmakla meşguldüler. Ayrılıp onu kuşatmadılar da. Ya da biri ona yüz yüze saldırıp diğerinin arkadan gelmesini sağlamadı.

Tam önünde durdular... onlara ulaşabileceği bir yerde. Ne yazık ki bu sadece iyi bir ısınma olacaktı. Belki de doğru düzgün bir şeyler bilen başkaları kavga onu eğlendirmek için ortaya çıkardı ...

Xcor piçlerindeki kıpırdanma değişimini hissedebiliyordu.

Caldwell şehir merkezinin sokaklarında sıra halinde yürürken, arkasındaki enerji saldırganlığın davul ritmiydi. Keskin. Yenilenmiş. On yıldır olduğundan daha güçlüydü.

Gerçekten de buraya taşınmak şimdiye kadar verdiği en iyi karardı. Sadece Throe'yla bir gece önce iyi bir seks yapıp içki içtikleri için de değil. Erkekleri demirhaneden çıkarılmış hançerler gibiydi, öldürme içgüdüleri yenilenmiş ve şehrin yapay ay ışığında parlıyordu. Eski Ülke'de hiç avcı olmamasına şaşmamalıydı. Hepsi buradaydı, Küçültme Topluluğu tüm çabalarını-

Xcor'un başı döndü ve yavaşladı.

Havadaki koku dişlerinin uzamasına ve vücudunun güçle çarpmasına neden oldu.

Yön değiştirmesi duyurulacak bir şey değildi. Piçleri de onunla birlikteydi ve gece rüzgârlarının kanatlarındaki hastalıklı tatlı sızıyı takip ediyorlardı.

Köşeyi dönüp düzlükte sörf yaparken, birçokları için dua etti. Bir düzine. Yüz. İki yüz. Düşmanın kanıyla kaplanmak, etlerini canlandıran siyah yağla yıkanmak istiyordu-

Bir sokağın ağzında, ayakları durmaktan çok yere yapıştı.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede geçmiş, araya giren aylar, yıllar ve yüzyılların mesafesini aşarak şimdiki zamanda meyvelerini vermeye başladı.

Ara sokağın ortasında, kabarık beyaz bir cübbe giymiş bir kadın bir çift cüceyle dövüşüyordu. Onları tekme ve yumruklarla durduruyor, o kadar hızlı dönüyor ve zıplıyordu ki kendisine geri gelmelerini beklemek zorunda kalıyordu.

Üstün dövüş yetenekleriyle sadece onlarla oynuyordu. Ve sakladığı her şeyi fark etmedikleri konusunda çok net bir izlenim vardı.

Ölümcül. Ölümcüldü ve saldırmak için bekliyordu.

Ve Xcor onun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"O-" Xcor'un boğazı sözlerinin geri kalanını kesti.

Çağlar boyunca arayıp da bu hedeften mahrum kalmak... sadece rastgele bir akşamda, uçsuz bucaksız bir okyanusun karşısındaki rastgele bir şehirde onu bulmak... apaçık bir kaderdi.

Tekrar buluşmaları gerekiyordu.

Burada. Bu gece.

"O benim babamın katili." Tırpanını koşumundan çıkardı.

"O benim kendi kanımın katili-"

Biri elini yakaladı ve kolunu dondurdu. "Burada olmaz."

Onu durduran tek şey kanayan yürekli Throe'nun olmamasıydı. Zypher'dı.

"Onu alacağız ve eve getireceğiz." Savaşçı karanlık bir kahkaha attı, sesindeki erotik ton derinleşiyordu. "Sen rahatladın ama aramızda dün gece sahip olduklarına ihtiyacı olan başkaları da var. Ondan sonra mı? O zaman ona intikamcı davranışların sonuçlarını öğretebilirsin."

Aralarında böyle bir planı düşünmesi en muhtemel kişi Zypher'dı. Ve onu katletme fikri çok çekici gelse de, Xcor onun ölümünün tadını çıkarmamak için çok uzun süre beklemişti.

Çok uzun yıllar.

Çok uzun yıllar - onu bulma umudunu yitirene kadar, sadece hayalleri onu tanımlayan ve ona hayattaki konumunu veren şeyin anısını canlı tutuyordu.

Evet, diye düşündü. Bunu Bloodletter'ın yöntemiyle yapmak uygun olurdu. Dişi için kolay çıkış yok.

Xcor tırpanını yeniden yerleştirdi, tam o sırada katil kadın avcılar üzerinde çalışmaya başladı. Hiçbir uyarıda bulunmadan ne atılıp ilerinden birini belinden yakaladı, savrulan kollarının altından eğilip onu binaya doğru geri itti. Bu o kadar hızlı oldu ki, ikinci katil arkadaşını kurtaramayacak kadar şaşırdı - ve belli ki eğitimsizdi.

Gerçi iki numara ona daha uygun olsaydı bile, hiç şansı olmazdı. Saldırıya geçmesiyle hemen hemen aynı anda, dişi arkasından bir jant kapağı çıkardı ve avcının tam boynuna isabet ederek derin bir kesik attı ve dikkatini onu yakalama görevinden hemen uzaklaştırdı. Kara yağ ortaya çıkıp dizleri titrerken, kadın tuğlaya sıkıştırdığı avcıyı iki kez yüzüne ve bir kez de adem elmasına yumruk atarak etkisiz hale getirdi. Sonra avcıyı gövdesinden kaldırdı ve havaya kaldırdığı dizine çarptı.

Omurganın atırdaması çok gürültülüydü.

Ve ses soluklaştığında, çalışmasını izleyenlerle yüzleşmek için arkasını döndü. Bu bir sürpriz değildi. Onun kadar iyi biri, diğerlerinin onun peşinde olduğunun hemen farkına varırdı.

Başını bir tarafa eğdiğinde telaşlanmadı ama neden telaşlansındı ki? Gölgelerin içindeydiler ve onun türünden oldukları çok açıktı: Xcor kendini gösterene kadar, içinde bulunduğu tehlikeden haberi olmayacaktı.

"İyi akşamlar, bayan," dedi karanlıktan gelen alçak bir ses tonuyla.

"Kim var orada?" diye seslendi.

şimdi tam zamanı, diye düşündü, bir ışık huzmesinin içine doğru adım atarak-

Throe aniden, "Yalnız değiliz," diye fısıldadı.

Xcor ilerleyişini durdurdu, gözlerini sokağın en ucunda beliren yedi avcıya dikti.

Gerçekten de yle. Yalnız değillerdi.

Ve daha sonra Xcor, dişiyi başarılı bir şekilde gözaltına almasının tek nedeninin o taze lesser'ların gelişi olduğuna inanacaktı. İlerleyen düşman cephesi gözlerini ve dikkatini ona dikmesini gerektiriyordu. Ama daha başka bir pozisyona geçmeden, Xcor onun peşindeydi.

Kalbinin hızla çarpmasına rağmen, intikam duygusu ona moleküllerini tam da yaklaşan filoyla yüzleşmek için döndüğü sırada dağıtma odağı verdi. Çelik kelepçesi göz açıp kapayıncaya kadar bileğine takıldı ve kadın yüzünde kel bir öfkeyle dönüp dururken, ona efendisinin üzerine attığı yakıcıyı hatırlattı.

Onu kurtaran şey, daha küçük birinin silahından çıkan kurşun oldu.

Patlama önemsizdi ama sonucu olağanüstü bir fayda sağladı: Tam boştaki elini onun üzerine koymak için kaldırdığı sırada bacağı gevşedi ve yere doğru yuvarlandı, kurşunun hayati bir yere isabet ettiği açıktı. Ve zayıf anında Xcor ona hükmetti; onu kontrolü altına almak için tek bir şansı vardı. Eğer bunu kullanmazsa, bu işten sıyrılabileceğinden emin değildi.

Diğer kelepçeyi kadının serbest bileğine geçirdikten sonra saç örgüsünü yakalayıp boğazına doladı. Saçı sıkıca çekerek, tam da savaşçıları silahlarını çekmiş olarak ileri atılırken, kadının hava akışını kesti.

Nasıl da mücadele etti. Çok cesur. Çok güçlü.

O sadece bir dişiydi... ama bundan çok daha fazlasıydı. Neredeyse onun kadar güçlüydü ve bu onun tek avantajı değildi. Yakalanmış ve boğulmanın eşiğindeyken bile solgun gözleri onunkilere kilitlenmişti, ta ki adam onun zihnine ulaşıp düşüncelerini ele geçirebileceğini hissedene kadar.

Ama o yılmayacaktı. Sokakta kavga sesleri yükselirken, devasa kolları ilmiğı boynuna daha da sıkı geçirirken, efendisinin katilinin elmas bakışlarını üzerinde tuttu.

Nefes almakta zorlanıyor, soluk alıp veriyor, dudakları kıpırdıyordu.

Kulağını eğerek, onun ne söyleyeceğini duymak istedi.

-

"... neden ... ?"

Xcor geri çekildi, tıpkı onun ve diğerlerinin mücadelesi bittiği gibi

Çarpıcı gözler kafasının içine doğru yuvarlandı.

Sevgili Kâtip Bakire, onun kim olduğunu bile bilmiyordu.

FIFTY - ONE

İnsan mağaraları düşünöldüğünde, V her zaman Kardeşlik'in malikânesindeki bilardo salonunun her şeye sahip olduğunu düşünmüştü. Surround sesli dev ekran televizyon. Yatak olarak nitelendirilebilecek kadar dolgulu kanepeler. Isınmak için şömine ve o çekici için için yanan şey. İçinde akla gelebilecek her türlü içecek, soda, kokteyl, çay, kahve, bira, her ne varsa bulunan bar.

Ve bir bilardo masası. Duh.

Tek "kötü" şey "iyi "ydi zaten: Patlamış mısır makinesi yeni eklenmişti ve tuhaf bir tür savaş alanıydı. Rhage bu lanet şeyle oynamayı çok severdi ama ne zaman oynasa Fritz sinirlenir ve olaya dahil olmak isterdi. Her halükârda güzeldi. Küçük hasır sepetler dolduruluyor ve sonra ikisinden hangisi yükleme ve dağıtma işini yapmamışsa ona bir atış hakkı veriliyordu.

Vishous bir sonraki bilardo atışını yapmak için beklerken, bir kare mavi tebeşir kaptı ve istakasının ucunu parlattı. Butch, Rick Ross'un "Aston Martin Music" şarkısı çalarken yeşil keçenin karşısında eğildi ve açılarını sıraladı.

"Köşedeki yedi kişi," dedi polis.

"Bunu yapacaksın, değil mi?" V tebeşiri tekrar yere bıraktı ve bir şaplak, bir yuvarlanma ve bir takırtı duyulurken başını salladı. "Piç kurusu."

Butch şöyle bir baktı, suratında bir sürü "yakaladım" ifadesi parlıyordu. "Ben o kadar iyiyim. Üzgünüm, enayi."

Polis Lag'ından bir yudum aldı ve masanın diğer tarafına yeniden yerleşti. Topları tartarken, ukala gülümsemesi tam olması gerektiği yerdeydi: önde ve ortadaydı, o hafif porselen kapağı ortaya çıkarıyordu.

V'nin gözü adamın üzerindeydi. Birlikte saatler geçirdikten sonra garip bir şekilde ayrılmışlar ve ayrı ayrı duş almışlardı. Neyse ki sıcak su ikisini de kendine getirmişti ve Pit'in mutfağında tekrar buluştuklarında her zamanki gibi işlerine devam etmişlerdi.

Ve bok bu şekilde kalmıştı.

Adama her şeyin yolunda olup olmadığını sormanın cazibesine kapılmadım değil. Her beş dakikada bir. Sanki birlikte bir savaşa katılmışlar ve bunu kanıtlamak için stres kırıkları ve solan siyah-blues'larla spor yapıyorlarmış gibi hissediyordu. Ama V önündekiyle yetiniyordu: en iyi arkadaşı bilardoda onu pataklıyordu.

"Ve oyun bitti," diye anons etti polis, sekiz numaralı top daireler çizip iyice batarken.

"Beni yendin."

"Evet." Butch sırtıttı ve kadehini kaldırdı. "Bir tur daha ister misin?"

"Emin olabilirsiniz."

Erimiş tereyağı kokusu ve çıldıran çekirdeklerin çıkardığı ses Rhage'in gelişini haber veriyordu -ya da belki Fritz'in? Hayır, makinenin yanında Mary'siyle Hollywood vardı.

V arkasına yaslandı, böylece kemerli geçitten fuayeyi geçip uşak ve çalışanlarının Son Yemek'i hazırladığı yemek odasına bakabildi.

"Dostum, Rhage ateşle oynuyor," dedi Butch topları sıralamaya başlarken.

"Fritz'e gelmeden önce otuz saniye veriyorum." "Burada değilmişim gibi davranacağım."

V, Goose'undan bir yudum aldı. "Ben de."

Onlar topları kapmakla meşgulken, Fritz bir ısı kaynağı arayan bir füze gibi fuayeden geçerek geldi.

"Kıçına dikkat et, Hollywood, doğru mu?" Rhage elinde bir sepet patlamış mısırla gelirken V mırıldandı.

"Bu onun için iyi. Egzersize ihtiyacı var-Fritz! Nasılsın, dostum?"

Butch ve V gözlerini devirirken, Rehv mink giysili kolunun altında Ehlena ile içeri girdi. Mohawked orospu çocuğu her zamanki gibi sıkı sıkı sarınmıştı ve her zamanki gibi bastonuna güveniyordu, ancak çiftleşmiş erkek perma sırtışı yerindeydi ve shellanı yanında parlıyordu.

"Çocuklar," dedi.

Z ve Bella Nalla'yla birlikte içeri girdiğinde ve Phury ile Cormia günü geçirecekleri için geldiklerinde çeşitli homurtular onu karşıladı. Wrath ve Beth muhtemelen hâlâ çalışma odasındaydı -belki evrak işlerine bakıyorlardı; belki de George'u kısa bir süreliğine merdivenlerin başına koyarak "özel zaman" geçiriyorlardı.

John ve Xhex, Blay ve Saxton'la birlikte aşağı indiğinde, orada olmayan tek kişiler muhtemelen spor salonunda olan Qhuinn ve Tohrment ile Güvenli Yer'de olan Marissa'ydı.

Bu üç kişi ve klinikte geçen geceden kalan erzakları yeniden dolduran Jane.

Oh, ve tabii ki ikizi, şüphesiz ... "um, yeahing" ... o cerrahıyla.

Odaya yeni gelenlerle birlikte derin sesler çoğaldı ve insanlar içkilerini doldurup bebeği dolaştırırken ve avuç avuç patlamış mısır yerken patladı. Bu sırada Rhage ve Fritz yeni bir sürü çekirdek açıyordu. Biri de televizyondaki kanalları değiştiriyordu.

-Muhtemelen Rehv, ne olursa olsun asla tatmin olmazdı. Bir başkası da kükreyen ateşi kurcalıyordu.

"Hey. Hâlâ iyi misin?" Butch usulca söyledi.

V irkilme rutinini, derisinin cebinden bir el sarması çıkararak kamufle etti. Polis o kadar sessiz konuşmuştu ki başka birinin duymasına imkân yoktu ve bu

iyi bir şeydi. Evet, aşırı çekingenlikten kurtulmaya çalışıyordu ama Butch'la ne kadar ileri gittiklerini kimsenin bilmesini istemiyordu. Bu özeldi.

Işığı yaktı ve nefes aldı. "Evet. Gerçekten öyleyim, doğru." Sonra en iyi arkadaşının eline gözlerine baktı. "Ve... sen?"

"Evet. Ben de."

"Harika."

"Harika."

Heeeeeeeeeey, şuna bir bakın. Biraz daha böyle yaparsa çizelgesinde altın yıldız alacaktı.

Bir dokunuşun ardından Butch oyuna geri döndü ve V bir profesyonel gibi karşılıklı oynamanın keyfini çıkarırken ilk şutunu sıraladı.

Gözleri odanın kemerli kapısına kaydığında, kısa ve bodur Goose'undan bir darbe daha alıyordu.

Jane içeriye bakarken tereddüt etti, sanki onu arıyormuş gibi yana doğru eğilirken beyaz önlüğü açıldı.

Gözleri buluştuğunda biraz gülümsedi. Ve sonra çok fazla. İlk dürtüsü kendi sırtışını gözlerinin arkasına saklamak oldu.

Kaz. Ama sonra kendini durdurdu. Yeni dünya düzeni.

Hadi, gülümse, orospu çocuğu, diye düşündü.

Jane kısa bir el salladı ve soğukkanlı davrandı, toplum içinde birlikte olduklarında genellikle böyle yaparlardı. Arkasını dönerek kendine bir şeyler hazırlamak için bara yöneldi.

"Dur bakalım polis," diye mırıldandı V, içkisini bırakıp istakasını masaya dayayarak.

Kendini on beş yaşındaymış gibi hissederek elini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve eşinin kazağını derisinin kemerine sıkıca soktu. Saçlarını çabucak düzeltti ve artık... yani olabildiğince hazırды.

Jane, Mary ile konuşmaya başladığı sırada arkasından yaklaştı ve shellanı onu selamlamak için döndüğünde, yanına gelmesine biraz şaşırmış görünüyordu. "Selam, V... Nasılsın-"

Vishous yaklaşıp onları vücut vücuda getirdi ve sonra kollarını onun beline doladı. Onu sahiplenerek, omuzlarını kavrayana ve saçları yüzünden düşene kadar yavaşça geriye doğru eğdi.

Kızın nefesi kesilirken, adam tam olarak ne düşündüğünü söyledi: "Seni özledim."

Ve bu not üzerine, ağzını onunkine dayadı ve onu cehenneme kadar öptü, dilini ağzına sokarken bir elini kalçasına doğru kaydırıp ve devam etti, devam etti ve devam etti ...

Odanın büyük bir sessizliğe gömüldüğünün ve kalbi atan her şeyin ona ve eşine baktığının belli belirsiz farkındaydı. Ama her neyse. Yapmak istediği şey buydu ve bunu herkesin önünde yapacaktı - ve ortaya çıktığı gibi kralın köpeğinin önünde.

Çünkü Wrath ve Beth fuayeden içeri girdiler.

Vishous yavaşça shellanını düzeltirken, çığlıklar ve ısıklar yükselmeye başladı ve birisi konfeti gibi bir avuç patlamış mısır fırlattı.

"İşte ben de bundan bahsediyorum," dedi Hollywood. Ve biraz daha patlamış mısır attı.

Vishous boğazını temizledi. "Yapmam gereken bir duyuru var."

Doğru. Tamam, ikisinin üzerinde bir sürü göz vardı. Ama çekip gitme eğilimini de sineye çekecekti.

Telaşlı ve kızarmış Jane'i yanına çekerek yüksek sesle ve net bir şekilde şöyle dedi: "Çiftleşiyoruz. Düzgün bir şekilde. Ve hepinizin orada olmasını bekliyorum ve... Evet, işte bu kadar."

Ölü. Sessiz ol.

Sonra Wrath George'un koşum takımının kolunu bıraktı ve alkışlamaya başladı. Yüksek sesle ve yavaşça. "Hakkında. Lanet olsun. Zamanı."

Kardeşleri, onların şellanları ve evin tüm konukları da aynı şeyi yaptı ve ardından savaşçılar, sesleri havada titreşen, önce tavanı sonra da bazılarını yükselten bir ilahiye başladılar.

Jane'e baktığında onun parladığını gördü. Tamamen parlıyordu.

"Belki de önce sormalıydım," diye mırıldandı.

"Hayır." Kadın onu öptü. "Bu mükemmel."

Vishous gülmeye başladı. Dostum, eğer bu yüksek sesle yaşamaksa, her gece sıkı kış rutininden vazgeçebilirdi: Kardeşleri arkasındaydı, shellan'ı mutluydu ve ... tamam, saçındaki patlamış mısır olmadan da yapabilirdi, ama her neyse.

Dakikalar sonra Fritz şampanya kadehlerini getirdi ve şimdi farklı bir patırtı vardı, insanlar öncekinden daha yüksek sesle konuşurken mantarlar uçuşuyordu.

Biri eldivene bir bardak sıkıştırırken Jane'in kulağına "Şampanya beni azdırıyor" diye fısıldadı.

"Gerçekten..."

Elini kalçasından aşağıya kaydırarak... ve daha aşağıya... ani uyarılmasına karşı onu kendine çekti. "Koridordaki banyoyla hiç tanıştın mı?"

"Resmi olarak tanıştırıldığımıza inanıyorum, Vishous!"

Adam kızın boynunu ısırmayı bıraktı ama kalçalarını kızınkilere sürtmeye devam etti. Bu biraz uygunsuzdu ama diğer çiftlerin de zaman zaman yapmadığı bir şey değildi.

"Evet?" diye mırıldandı. Kızın nutku tutulmuş gibi görüldüğünde dudağını emdi ve hırladı, "Hatırlarsan banyoyu tartışıyorduk. Belki ikinizi yeniden tanıştıtabilirim diye düşünüyordum. Farkında mısın bilmiyorum ama o lavabo tezgahı senin için ağlıyor."

"Ve sen en iyi işlerinden bazılarını lavabolarda yapıyorsun." V bir dişini boğazına geçirdi.

"Doğru."

Ereksiyonu güm güm atmaya başladığında, kadının elini tuttu-

Köşedeki dede saati çalmaya başladı ve ardından dört derin bong sesi duydu. Bu da biraz geri çekilmesine ve ihtiyacı olmamasına rağmen saatini kontrol etmesine neden oldu çünkü o saat iki yüz yıldır zamanı doğru tutuyordu.

Sabahın dördü mü? Payne hangi cehennemdeydi?

Commodore'a gidip kız kardeşini eve getirme dürtüsü şiddetle bastırırken, şafak hızla söküyor olsa da, kız kardeşinin hâlâ belki bir saati olduğunu kendine hatırlattı. Ve Jane'le kapalı bir kapının ardında yapmak üzere oldukları şey göz önüne alındığında, erkeğiyle geçirdiği her anı değerlendirdiği için onu gerçekten suçlayamazdı -kesinlikle oraya gitmeyecek olsa bile.

"Her şey yolunda mı?" Jane sordu.

Programa geri dönerek başını öne eğdi. "Seni şu tezgâhın üzerine çıkarır çıkarmaz olacak."

O ve Jane kırk beş dakika boyunca tuvaletteydiler.

Dışarı çıktıklarında herkes hâlâ bilardo salonundaydı. Müzik açılmıştı ve Lil Wayne'in "I'm Not a Human Being" şarkısı fuayenin tavanında yankılanıyordu. Köpekler gümüş tepsiler üzerinde küçük süslü ıvır zıvırlarla etrafta dolanıyordu ve Rhage espriler yaparken etrafında gülen insanlardan oluşan bir çember vardı.

Bir an için eski güzel günlerdeki gibi hissettim.

Ama sonra kalabalığın içinde kız kardeşini göremedi. Kimse de onun kullandığı misafir odasına gittiğini söylemeye gelmedi.

"Hemen döneceğim," dedi Jane'e. Hızlı bir öpücükle partiden çıktı, fuayeden kayarak geçti ve boş yemek odasına girdi. Tamamen hazır ama bomboş masanın etrafından dolanarak cebinden telefonunu çıkardı ve ona verdiği telefonu aradı.

Cevap yok.

Tekrar denedi. Cevap yok. Üçüncü kez mi? Hayır... lanet olası cevap.

Lanet okuyarak Manello'nun numarasını tuşladı ve neyi bölebileceğini düşünerek ürperdi ama muhtemelen perdeleri çekmişler ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Ve telefonlar çarşafın arasında kaybolabilir, diye düşündü yüzünü buruşturarak.

Zil... zil... zil... "Lanet telefonu aç-" "Alo?"

Manello'nun sesi kötüydü. Silah sesi kötü. Ölümcül yaralanma kötü. "Kız kardeşim nerede?" Çünkü Manello'nun

Cerrah onun yatağında olsaydı böyle olurdu.

Duraklama da iyi haber değildi. "Bilmiyorum. Saatler önce buradan ayrıldı."

"Saatler mi?"

"Neler oluyor?"

"Tanrı aşkına-" V adamın suratına kapattı ve telefonunu tekrar aradı. Ve tekrar.

Başını çevirerek fuayeye ve giriş kapısına baktı.

Evi güneşten koruyan çelik panjurlar hafif bir vınlama sesiyle yavaşça yerine oturmaya başladı.

Hadi, Payne... eve gel. Hemen şimdi.

Hemen...

Şimdi...

Jane'in nazik dokunuşu onu gerçekliğe geri döndürdü. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

İlk içgüdü, Rhage'in bir portatif tuvaletteki Steve-O taklidiyle ilgili bir espriyle her şeyi örtbas etmektir. Bunun yerine, kendini arkadaşına karşı gerçek olmaya zorladı.

"Payne... belki de MIA." Kadın nefes nefese kalıp diğer elini uzattığında, adam kaçmak istedi. Ama ayaklarını Doğu halısına uzattı. "Manello'dan ayrıldı"-saatler önce -"Ah, saatler önce. Ve şimdi o kapıdan girmesi için hor gördüğüm bir anneye dua ediyorum."

Jane başka bir şey söylemedi. Bunun yerine, giriş kapısının önünü de görebilecek şekilde kendini eğdi ve onunla birlikte bekledi.

Elini tuttuğunda, yolun karşısındaki parti devam ederken yalnız olmamanın rahatlatıcı olduğunu fark etti... ve kız kardeşi hala eve gelmemiştir.

Yemek odasının sessizliğinde, siyah atın üzerinde çılgın atarak ilerlerken gördüğü o görüntü aklına geldi. Kadının koyu renk saçları arkasından uçuşurken aygırın yelesi de dalgalanıyordu, ikili gözyaşları içindeydi... nereye gittiklerini sadece Tanrı biliyordu.

Alegorik mi? Merak etti. Yoksa sadece kardeşinin sonunda özgür olması için duyduğu özlem mi... ?

Yirmi iki dakika sonra güneş resmen doğduğunda Jane ve o hâlâ orada birlikte duruyor, açılmayan bir kapıya bakıyorlardı.

Manny dairesinin etrafında volta atarken, taşaklarını oynatıyordu. Kesinlikle taşak geçiyordu. Payne'den kısa bir süre sonra evinden ayrılmak istemiştir ama benzini bitmiş ve bütün geceyi dışarıya bakarak geçirmiştir... geceye.

Çok boş.

Hareket edemeyecek kadar boştu.

Telefon yanı başında çaldığında, numarayı kontrol etti ve kısa süreliğine canlandı. Özel arayan. Bu o olmalıydı.

Ve zihninin ona söylediklerini tekrar tekrar gözden geçirdiğini düşünürsek, tüm bu gereksiz döngüden sonra her şeyi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacı vardı. Yaptığı konuşma o anda çok mantıklı, makul ve akıllıca görünmüştü... ta ki boşluğun ötesinde, kara deliğin derinliklerinde bir geleceğe bakana kadar.

Bağlantıda bir erkek olmasını beklemeden çağrıyı kabul etmişti.

Kardeşinden çok daha az. Payne evde yokken sürpriz yapan o piç kurusu da.

Manny daireler çizerek yürürken telefonuna bakıyor, tekrar çalmasını istiyordu... o lanet olasıca şeyin çalmasını ve Payne'in ona iyi olduğunu söylemesini istiyordu. Ya da kardeşinin. Herhangi biri.

Herhangi biri.

Tanrı aşkına, Al Roker onu arayıp kızın iyi olduğunu söyleyebilirdi.

Ancak şafak çok erken sökmüş ve telefonu çok sessiz kalmıştı. Ve bir ezik gibi, son aramalar listesine girdi ve "özel arayan "a geri dönmeye çalıştı. Tek aldığı yine çevir sesi olunca, telefonu odanın öbür ucuna fırlatmak istedi ama o zaman da ne yapacaktı?

İktidarsızlık bir eziciydi. Tam bir ezici.

Dışarı çıkmak ve... eğer kaybolduysa Payne'i bulmak istiyordu. Ya da tek başınaysa onu eve geri getirmek. Ya da- Telefon çaldı. Özel arayan.

"Teşekkürler," dedi kabul ederken. "Payne-"

"Hayır."

Manny gözlerini kapattı: Kardeşinin sesi cehennem gibi geliyordu. "Nerede o?"

"Bilmiyoruz. Ve buradan yapabileceğimiz hiçbir şey yok - içeride kapana kısıldık." Adam bir şey tıttırıyormuş gibi nefesini verdi. "O gitmeden önce ne oldu? Bütün geceyi seninle geçireceğini sanıyordum. İkinizin ... bilirsiniz ... ama neden bu kadar erken gitti?"

"Ona bu işin yürümeyeceğini söyledim."

Uzun bir sessizlik. "Ne düşünüyorsun lan sen?"

Belli ki dışarısı güneşli ve parlak olmasaydı, orospu çocuğu birkaç İtalyan kıcı tekmelemek için Manny'nin kapısını çalacaktı.

"Bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm."

"Oh, evet. Kız kardeşimin kalbini kır. Ben buna varım." Sanki duman üflüyormuş gibi keskin bir nefes daha verdi. "O sana aşık, göt herif."

Bu onu durdurmadı mı? Ama programa geri döndü. "Dinle, o ve ben..."

Bu noktada, muayene sonuçlarıyla ilgili şeyleri ve nasıl çılgına döndüğünü ve sonuçlarının ne olacağını bilmediğini açıklaması gerekiyordu. Ama sorun şu ki, Payne'in ayrılmasından bu yana geçen saatler içinde, bu saçmalık ne kadar doğru olursa olsun, özünde daha temel bir şey olduğunu fark etti: Küçük bir sürtük gibi davranıyordu. Gidişinin asıl nedeni, bir kadına aşık olduğu için altına sığıyor olmasıydı... kadın... her neyse. Evet, anlamadığı ve açıklayamadığı muazzam bir metafiziksel şey vardı, falan filan. Ama her şeyin merkezinde Payne için o kadar çok şey hissediyordu ki artık kendini tanıımıyordu ve işin korkunç tarafı da buydu.

Şansı varken korkup kaçmıştı.

Ama artık bu iş bitmişti. "O ve ben birbirimize aşığız," dedi açıkça.

Ve lanet olsun ona, ona söyleyecek cesareti olmalıydı. Ve ona sarılmalıydı. Ve onu tutmalıydı.

"Dediğim gibi, ne sikim düşünüyorsun?"

"Mükemmel bir soru."

"İsa... İsa."

"Dinle, nasıl yardımcı olabilirim - gün ışığında dışarıda olabilirim ve onu geri almak için yapmayacağım hiçbir şey yok. Hiçbir şey." Takıntıdan güç alarak anahtarlarına yöneldi. "Eğer seninle değilse, nereye gidebilir ki? Peki ya o yer... Sığınak?"

"Cormia ve Phury oraya gitti. Nada."

"Yani..." Böyle düşünmekten nefret ederdi. "Peki ya düşmanlarınız. Gün boyunca neredeler, oraya gideceğim."

Küfür. Daha fazla nefes verme. Duraklama. Sonra bir fiske sesi ve bir nefes, sanki adam bir sigara daha yakıyormuş gibi.

"Sigara içmemen gerektiğini biliyorsun," dediğini duydu Manny.

"Vampirler kanser olmaz."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Tamam, işte anlaşma. Azalan Topluluğu için belirli bir yerimiz yok. Katiller küçük gruplar halinde insan nüfusunun arasına karışmaya meyilliler, bu yüzden onları ciddi bir rahatsızlık vermeden bulmak neredeyse imkansız. Tek şey... Şehir merkezindeki nehir kenarındaki ara sokaklara gidin. Birileriyle buluşmuş olabilir. Kavgaya kanıt arayacaksınız. Her yerde siyah yağ olacak. Motor yağı gibi. Ve tatlı kokar. Yolda ölmüş bebek ve bebek pudrası gibi. Oldukça ayırt edici. Bununla başlayalım."

"Sana ulaşabilmem lazım. Bana numaranı vermelisin."

"Sana mesaj atarım. Silahın var mı? Herhangi bir silah?"

"Evet, var." Manny çoktan ruhsatlı kırk dolabından çıkardı. Tüm yetişkinlik hayatı boyunca şehirde yaşamıştı ve başına olmadık şeyler gelmişti; bu yüzden yaklaşık yirmi yıl önce silah kullanmayı öğrenmişti.

"Bana dokuzdan büyük olduğunu söyle." "Evet."

"Getir a Bıçak. Sen gidiyor için ihtiyaç paslanmaz çelik bıçak."

"Anlaşıldı." Mutfağa yöneldi ve elindeki en büyük, en keskin Henckels'i çıkardı. "Başka bir şey var mı?"

"Bir alev makinesi. Nunchakus. Fırlatma yıldızları. Uzi. Devam etmemi istiyorsun."

Keşke onun da böyle bir cephaneliği olsaydı.

"Onu geri alacağım, vampir. Bu lanet sözlerimi bir kenara yaz, onu geri alacağım." Cüzdanını kaptığı gibi kapıya yönelmişti ki Dread onu durdurdu. "Orada kaç kişi var. Düşmanların."

"Sonsuz bir kaynak."

"Onlar ... erkek mi?"

Dur. "Eskiden öyleydiler. Dönüşmeden önce insandılar."

Manny'nin ağzından bir ses çıktı... daha önce hiç söylemediğinden çok emin olduğu bir ses.

Kardeşi ölü bir ses tonuyla, "Hayır, el ele tutuşarak kendi başının çaresine bakabilir," dedi. "O böyle serttir."

"Düşündüğüm şey bu değildi." Gözlerini ovuşturmak zorunda kaldı. "O bir bakire."

"Hâlâ... ?" diye sordu adam bir süre sonra.

"Evet. Bunu ondan almak benim için doğru değildi."

Oh, Tanrım, incinebileceği fikri...

Cümlesini kendi kendine bile tamamlayamadı.

Hemen harekete geçerek yerinden çıktı ve asansörü aramaya gitti. Beklerken, telefonun diğer ucunda bir süredir sadece sessizlik olduğunu fark etti. "Alo? Orada mısın?"

"Evet." İkizinin sesi çatallaştı. "Evet. Buradayım."

Manny asansöre binip P'ye bastığında aralarındaki bağlantı açık kaldı ve arabasına kadar olan tüm yolculuk ikisi arasında hiçbir şey konuşulmadan geçti.

"İktidarsızlar," diye mırıldandı ikizi sonunda, tam da Manny Porsche'ye binerken. "Seks yapamıyorlar."

Bu onun kendini daha iyi hissetmesi için hiçbir şey yapmadı. Ve kardeşinin ses tonuna bakılırsa, diğer adam da aynı şekilde düşünüyordu.

"Seni arayacağım," dedi Manny.

"Bunu sen yap, adamım. Bunu sen yap."

ELLİ - İKİ

Payne kendine geldiğinde gözlerini açmadı. Etrafının farkında olduğunu belli etmek için bir neden yoktu.

Bedensel hisler ona durumu hakkında bilgi verdi: Ayaklarının üzerindeydi, bilekleri zincirlenmiş ve yanlara doğru çekilmişti ve sırtı nemli bir taş duvara yaslanmıştı. Ayak bilekleri de aynı şekilde bağlanmış ve birbirinden ayrılmıştı ve başı öne doğru çok rahatsız bir pozisyona düşmüştü.

Nefesini içine çektiğinde misk kokulu toprak kokusu aldı ve bulunduğu yerin solundan erkek sesleri yükseldi.

Çok derin sesler. Sanki avuçlarına bir menfaat düşmüş gibi heyecanla davul çalıyorlardı.

Öyleydi.

Gücünü toplarken, ona ne yapacakları konusunda hiçbir yanılsama içinde değildi. Çok yakında. Ve kendini toparlarken, Manuel'ini düşünmekten kaçındı... eğer bu erkeklerin istediği olsaydı, onu öldürmeden önce defalarca şımartacaklarını, şifacısının olması gereken şeyi alacaklarını-

Ama onu düşünemezdi ve düşünmeyecekti de. Bu düşünce onu içine çekecek, tuzığa düşürecek ve savunmasız bırakacak kara bir çukurdu.

Bunun yerine, hafızasının iplerini çekerek onu kaçıranların yüzlerinin görüntülerini Sığınak'taki kaselerden bildikleriyle birleştirdi.

Neden? diye merak etti. Dudağı patlamış olanın ona neden bu kadar nefretle yaklaştığına dair en ufak bir fikri yoktu.

"Uyandığını biliyorum." Ses inanılmaz derecede alçak ve ağır aksanlıydı ve kulağının hemen yanındaydı. "Solunum şeklin değişti."

Başıyla birlikte göz kapaklarını da kaldırarak gözlerini askere çevirdi. Yanında gölgeler içinde olduğu için onu tam olarak göremiyordu.

Birdenbire diğer sesler kesildi ve birçok bakışın kendisine çevrildiğini hissetti.

Demek av böyle bir şeymiş.

"Benimle ilgili hiçbir şey hatırlamamana üzüldüm, kadın." Bunun üzerine bir mumu yüzüne yaklaştırdı. "İlk tanıştığımızdan beri her gece seni düşündüm. Bundan tam yüz yıl önce."

Gözlerini kıstı. Siyah saçlar. Koyu mavi zalim gözler. Ve belli ki doğuştan sahip olduğu bir harelip.

"Beni hatırla." Bu bir soru değil, bir talepti. "Beni hatırla."

Ve sonra geri geldi. Ormanlık bir vadinin kenarındaki küçük köy. Babasını öldürdüğü yer. Bu Bloodletter'ın askerlerinden biriydi. Hepsinin öyle olduğuna şüphe yok.

O kesinlikle bir av, diye düşündü. Ve liderlerini ellerinden aldıkları için misilleme olarak onu öldürmeden önce canını yakmak için sabırsızlanıyorlardı.

"Beni hatırla."

"Sen Bloodletter'ın bir askerisin."

"Hayır," diye bağırdı, yüzünü onunkine yaklaştırarak. "Ben bundan daha fazlasıyım."

Kadın kaşlarını çatarken, adam geri çekildi ve yumrukları sıkılı, mum kıvrılmış eline balmumu damlatarak dar bir daire çizdi.

Onun önüne ve ortasına döndüğünde, kontrol ondaydı. Zar zor. "Ben onun oğluyum. Onun oğluyum. Sen benden babamı çaldın-"

"İmkansız." "-
haksızca-Ne?"

Onun kekeleyen sessizliği karşısında yüksek sesle ve net bir şekilde, "Onun oğlu olman imkânsız," dedi.

Kadının sözleri aklına geldiğinde, yüzündeki kör öfke nefretin ta kendisiydi ve elini omzunun üzerinden kaldırırken titredi.

Ona öyle sert bir tokat attı ki yıldızlar gördü.

Payne başını dikleştirip onunla göz göze geldiğinde, bunların hiçbirini kabul etmeyecekti. Onun yanlış inancına değil. Onu süzen bu erkek grubu da. Suçlu cehaleti değil.

Payne onu esir alan kişinin bakışlarını üzerinde tuttu. "Bloodletter sadece ve sadece bir erkek çocuk doğurdu-"

"Kara Hançer Kardeş Vishous." Sert kahkahalar yankılandı. "Onun sapkınlıklarına dair hikâyeleri çok iyi duydum-"

"Kardeşim bir sapık değil!"

Bu noktada Payne tüm kontrolünü kaybetti, babasını öldürdüğü o gece boyunca onu taşıyan öfke geri geldi ve kontrolü ele aldı: Vishous onun kanıydı ve onun için yaptıklarından dolayı kurtarıcısıydı. Ve ona saygısızlık edilmesine izin vermeyecekti - onu savunmak hayatına mal olsa bile.

Bir kalp atışı ile diğeri arasında, içinde bulundukları mahzeni parlak beyaz bir ışıkla aydınlatan içsel bir enerji tarafından tüketildi.

Kelepçeler yandı ve şangırdayarak toprak zemine düştü.

Diğerleri silahlarını kaparken, önündeki erkek geriye sıçradı ve dövüş pozisyonuna geçti. Ama o saldırmayacaktı - en azından fiziksel olarak.

"Şimdi beni dinleyin," diye ilan etti. "Ben Kâtip Bakire'den doğdum. Ben Seçilmiş Mabet'tenim. Bu yüzden size babam Bloodletter'ın başka bir erkek doğurmadığını söylediğimde, bu gerçektir."

"Doğru değil," diye nefes aldı erkek. "Ve sen, sen ırkın Anasından doğmuş olamazsın. Ondan doğan kimse yok-"

Payne parlayan kollarını kaldırdı. "Ben neysem oyum. Bunu inkar etmek sizin için tehlikelidir."

Erkeğin tenindeki renk soldu ve geleneksel silahlar kadına doğrultulmuşken ve kadın kutsal bir öfkeyle parlarken uzun, gergin bir çekişme yaşandı.

Ve sonra baş askerin dövüş duruşu gevşedi, elleri yanlarına düştü, kalçaları düzleşti. "Olamaz," diye boğuk bir ses çıkardı. "Hiçbiri ..."

Aptal erkek, diye düşündü.

Çenesini kaldırarak, "Ben Kan Mektubu'nun ve Kâtip Bakire'nin çocuğuyum. Ve şimdi sana söylüyorum ki" -ona doğru bir adım attı- "babamı ben öldürdüm, seninkini değil."

Avucunu kaldırarak geri çekildi ve adamın suratına bir tokat attı. "Ve kanıma hakaret etme."

Dişi ona vurduğunda, Xcor'un kafası o kadar uzağa ve o kadar hızlı bir şekilde yana savruldu ki, omzunu çekerek lanet şeyin omurgasına yapışmasını engellemeye çalıştı. Ağızına hemen kan doldu ve kendini düzeltmeden önce bir kısmını tükürdü.

Gerçekten de karşısındaki dişi, öfkesi ve kararlılığıyla görkemliydi. Neredeyse onun kadar uzun boylu olan kadın, gözlerinin içine bakıyor, ayaklarını dikmiş, ellerini yumruk yapmış, ona ve onun piç çetesine karşı kullanmaya hazırlanıyordu.

Bu sıradan bir kadın değildi. Sadece kelepçeleri çözme şeklinden dolayı da değil.

Aslında, onun bakışlarıyla tam olarak karşılaştığında, ona babasını hatırlattı. Bloodletter'ın demir iradesi sadece yüzünde, gözlerinde ya da bedeninde yoktu. Bu onun ruhundaydı.

Gerçekten de, hepsinin onun üzerine çökebileceğini ve son nefesine ve kalbinin son atışına kadar her biriyle savaşağını çok net bir şekilde hissetti.

Tanrı biliyor ya, bir savaşçı gibi tokat atıyordu. Gevşek bilekli bir kadın gibi değil.

Ama...

"O benim babamdı. Bunu bana o söyledi."

"O bir yalancıydı." Bunun üzerine gözlerini kırpmadı. Ne gözlerini ne de çenesini eğdi. "Gördüğüm kaselerin içinde sayısız piç kıza tanık oldum. Ama tek bir oğul vardı ve o da benim ikizimdi."

Xcor bunu erkeklerinin önünde duymaya hazır değildi.

Onlara şöyle bir baktı. Throe bile silahlanmıştı ve her birinin yüzünde sabırsız bir öfke vardı. Başını bir kez sallasa, hepsini yakıp kül etse bile ona saldıracaklardı.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tartışmaya başlayan Zypher oldu. "Sen onu tutarken biz de tutalım-"

"Bizi yalnız bırakın."

Bir süre hareketsiz kaldı. Sonra Xcor çığlık attı, "Bizi yalnız bırakın!"

Bir anda soyundular ve merdiven boşluğundan yukarıdaki karanlık eve doğru gözden kayboldular. Sonra kapı kapandı ve onlar kafesteki hayvanlar gibi etrafta dolanırken yukarıdan ayak sesleri yükseldi.

Xcor yeniden kadına odaklandı.

Ve en uzun süre boyunca sadece ona baktı. "Seni yüzyıllardır arıyorum."

"Dünya üzerinde değildim. Şimdiye kadar."

Adam onunla özel olarak yüzleşirken boyun eğmedi. Tamamen boyun eğmedi. Ve onun yüzüne bakarken, kalbinin buzullarında bir buzul kayması hissedebiliyordu.

"Neden," dedi kabaca. "Onu neden öldürdün?"

Dişi sanki kırılganlığını göstermek istemiyormuş ve bunu belli etmediğinden emin olmak için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi yavaşça gözlerini kırptırdı. "Çünkü ikizime zarar verdi. Kardeşime işkence etti ve bunun için ölmesi gerekiyordu."

Xcor, belki de efsanenin bir doğruluğu vardır, diye düşündü.

Gerçekten de, çoğu asker gibi o da Kan Mektubu'nun oğlunun yere yatırılıp dövmelerinin yapılmasını... ve sonra da hadım edilmesini istediğine dair dedikodulara konu olan hikâyeyi uzun zamandır biliyordu. Rivayete göre yaralama kısmi olmuştu; Vishous'un kendisini tutan bağları sihirli bir şekilde yaktığı ve kesim tamamlanmadan önce gecenin karanlığına karışıp kaçtığı söyleniyordu.

Xcor kadının bileklerinden düşen kelepçelere baktı; kelepçeler yanmıştı.

Kendi ellerini kaldırarak ete baktı. Bu hiç parlamamıştı. "Bana kan için ziyaret ettiği bir kadından doğduğumu söyledi. Bana dedi ki... kadın beni istemedi çünkü benim..." Biçimsiz üst dudağına dokundu ve cümleyi yarım bıraktı. "Beni aldı ve... bana savaşmayı öğretti. Onun yanında."

Xcor sesinin sert olduğunun belli belirsiz farkındaydı ama umurunda değildi. Sanki bir aynaya bakıyormuş ve tanımadığı bir yansımasını görüyormuş gibi hissediyordu.

"Bana oğlu olduğumu söyledi ve beni oğlu gibi sahiplendi. Ölümünden sonra, oğulların yaptığı gibi ben de onun yerine geçtim."

Kadın onu ölçtü ve sonra başını salladı. "Ve sana onun yalan söylediğini söylüyorum. Gözlerimin içine bak. Uzun, çok uzun zaman önce duymuş olman gereken gerçeği söylediğimi bil." Sesi sadece bir fısıltıya dönüştü. "Kan ihanetini iyi bilirim. Şu anda hissettiğin acıyı biliyorum. Taşıdığın bu yük doğru değil. Ama bir intikam değil

sana yalvarıyorum. Çünkü seni öldürmek zorunda kalacağım ve eğer bunu yapmazsam, ikizim Kardeşlik'le birlikte seni avlayacak ve kendi ölümün için dua etmeni sağlayacak."

Xcor kendi içine baktı ve nefret ettiği ama görmezden gelemediği bir şey gördü: Onu doğuran kaltağı hiç hatırlamıyordu ama çirkinliği yüzünden doğum odasından nasıl kovduğunu çok iyi biliyordu.

Sahiplenilmek istemişti. Ve Bloodletter bunu yapmıştı; fiziksel şekil bozukluğu o erkek için hiç önemli olmamıştı. Sadece Xcor'un bolca sahip olduğu şeyleri önemsemişti: hız, dayanıklılık, çeviklik, güç... ve ölümcül odaklanma.

Xcor her zaman bunu babasından aldığını düşünmüştü.

"Bana adımı o koydu," derken kendi sesini duydu. "Annem reddetti. Ama Bloodletter... bana isim verdi."

"Çok özür dilerim."

Ve en garip şey? Ona inanmıştı. Bir zamanlar ölümüne savaşmaya hazırlarken, şimdi üzgün görünüyordu.

Xcor ondan uzaklaştı ve etrafta dolaşmaya başladı.

Eğer Bloodletter'ın oğlu değilse, kimdi o? Ve hâlâ erkeklerine liderlik edecek miydi? Onu bir daha savaşta takip ederler miydi?

"Geleceğe bakıyorum ve ... hiçbir şey görmüyorum," diye mırıldandı. "Bunun nasıl bir his olduğunu ben de biliyorum."

Durdu ve kadınla yüzleştirdi. Kadın kollarını gevşekçe göğüslerinin üzerinde birleştirmişti ve ona değil, karşısındaki duvara bakıyordu. Kadının yüz hatlarında kendi göğsündeki boşluğun aynısını gördü.

Omuzlarını kaldırarak ona hitap etti. "Sana karşı çözmem gereken bir sorun yok. Benim"-duraklama-"Bloodletter'ıma yönelik eylemlerinizi... kendi geçerli nedenleriniz için yapıldı."

Aslında, onu arayışını canlandıran aynı kan bağılılığı ve intikam duygusuyla hareket etmişlerdi.

Bir savaşçının yapacağı gibi belinden eğildi, onun geri dönüşünü ve aralarındaki havanın temizlenmesini kabul etti. "Gitmekte özgür müyüm?"

"Evet ama bugün gün ışığı." Kız, kendisini isteyen erkekleri hayal edercesine ranzalara ve karyolalara baktığında, adam araya girdi: "Burada başınıza hiçbir kötülük gelmeyecek. Ben liderim ve ben ..." Şey, o liderdi. "Mahremiyetiniz için günü üst katta geçireceğiz. Yiyecek ve içecekler oradaki masanın üzerinde."

Xcor bu tavizleri bir Seçilmiş'in etrafında dönen saçma sapan adab-ı muaşeret meseleleri yüzünden değil, alçakgönüllülük ve erzak için vermişti. Ama bu dışı... saygı duyduğu bir şeydi: Ailenize yapılan bir hakarete karşı intikam almanın önemini anlayabilecek biri varsa, o da oydu. Ve Bloodletter onun kardeşine kalıcı bir hasar vermişti.

"Akşam olunca," dedi, "seni buradan gözlerin bağlı olarak çıkaracağız, çünkü nerede kalacağımızı bilemezsin. Ama zarar görmeden serbest bırakılacaksınız."

Ona sırtını dönerek, üst katmanı olmayan tek ranzaya gitti. Kendini aptal gibi hissederek yine de kaba battaniyeyi düzeltti. Yastık yoktu, bu yüzden eğildi ve yıkanmış gömleklerinden bir yığın aldı.

"Burası benim uyuduğum yer, burayı dinlenmek için kullanabilirsiniz. Güvenliğiniz ya da namusunuz için endişelenmeyin diye, her iki tarafın altında, yerde bir silah var. Ama endişelenmeyin. Gün batımına güven içinde varacaksınız."

Namusu üzerine resmi bir yemin etmedi, çünkü gerçekten de namusu yoktu. Merdivenleri çıkarken de arkasına bakmadı.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Bunu zaten bilmiyor musun, Seçilmiş?"

"Her şeyi bilmiyorum."

"Evet." Elini kaba tırabzanın üzerine koydu. "Ne de l. İyi günler, Seçilmişler."

Merdivenleri çıkarken, yeraltındaki o kadının yağsız, sıcak bedenini taşıdığından beri yüzyıllar yaşlanmış gibi hissediyordu.

Sağlam ahşap kapıyı açtığında neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Durumunu açıkladıktan sonra, erkekleri toplanıp onu dışlamaya karar verebilirlerdi.

-

Hepsi orada, yarım daire şeklindeydi, Throe ve Zypher grubun ortasında yer alıyordu. Silahları ellerindeydi ve yüzlerinde ölüm çanları çalıyordu... ve onun bir şey söylemesini bekliyorlardı.

Kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı. Onlardan ya da aşağıda olanlardan kaçacak kadar korkak değildi ve ortaya çıkanları dikkatli kelimelerle ya da duraklamalarla geçiştirmenin hiçbir faydasını görmüyordu.

"Dişi doğruyu söyledi. Efendim olduğunu düşündüğüm kişiyle kan bağım yok. Peki siz ne diyorsunuz?"

Tek kelime etmediler. Birbirlerine bakmadılar. Ve hiç tereddüt etmediler.

Hep birlikte dizlerinin üzerine çöktüler, döşeme tahtalarına kadar eğildiler ve başlarını öne eğdiler. Throe konuştu.

"Biz senin emrindeyiz."

Yanıt üzerine Xcor boğazını temizledi. Ve tekrar yaptı. Ve bir kez daha. Eski Dilde şöyle dedi: "Hiçbir lider, benden önce toplananlardan daha güçlü ve daha sadık bir destek görmemiştir."

Throe'nun gözleri büyüdü. "Bunca yıldır hizmet ettiğimiz şey babanızın hatırası değildi."

Büyük bir anlaşıma çılgılığı duyuldu; bu, çiçekli bir dille söylenebilecek herhangi bir yeminden daha iyiydi. Ve sonra hançerler ayaklarının dibindeki ahşap döşemelere gömüldü, kabzaları askerlerin yumruklarında sıkılıyordu ve öyle de kaldı.

Ve her şeyi orada bırakacaktı, ancak uzun vadeli planları bir vahiy ve daha fazla onay gerektiriyordu.

"Kardeşliğe paralel savaşmaktan daha büyük bir amacım var," dedi sessiz bir tonda, böylece alt kattaki kadın hiçbir şey duyamayacaktı. "Hırslarım başkaları tarafından keşfedilirse ölüm fermanım olur. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Kral," diye fısıldadı biri.

"Evet." Xcor her birinin gözlerinin içine baktı. "Kral."

Hiçbiri başını çevirip bakmadı ya da ayağa kalkmadı. Kas, güç ve ölümcül kararlılıktan oluşan sağlam bir birlikteler.

"Eğer bu herhangi biriniz için bir şeyi değiştirecekse," dedi, "bana şimdi söyleyeceksiniz ve akşam karanlığında buradan ayrılacaksınız, ölüm cezası olmadan geri dönmeyeceksiniz."

Throe kafasını indirerek safları bozdu. Ama bu kadarla kaldı. Kalkıp gitmedi ve başka kimse de gitmedi.

"Güzel," dedi Xcor.

Zypher karanlık bir gülümsemeyle, "Peki ya kadın," dedi.

Xcor başını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz. O hiçbir cezayı hak etmiyor."

Erkeğin kaşları çatıldı. "Peki. Onun yerine bunu onun için iyi hale getirebilirim."

Tanrı aşkına, lanet olası Lhenihan'a çok fazla benziyordu. "Hayır. Ona dokunmayacaksın. O bir Seçilmiş." Bu onların dikkatini çekmişti ama bu ifşaatlarla daha ileri gitmeyecekti. Onlardan yeterince nasibini almıştı. "Ve biz burada uyuyoruz."

"Ne oluyor be?" Zypher ayağa kalktı ve diğerleri de onu takip etti. "Eğer onun yasak bölge olduğunu söylüyorsanız, ben de diğerleri gibi onu rahat bırakacağım. Neden-"

"Çünkü ben böyle emrediyorum."

Xcor bunu vurgulamak için kapının dibine oturdu ve sırtını panellere dayadı. Sahada askerlerine canı pahasına güvenirdi ama bu

Aşağıda güzel, güçlü bir kadın vardı ve hepsi de azgın orospu çocuklarıydı.

Ona ulaşmak için onu geçmeleri gerekecekti.

Ne de olsa bir piçti, ama tamamen kodsuz değildi ve ona yaptığı iyilik için muhtemelen ihtiyaç duymadığı bir korumayı hak ediyordu.

Bloodletter'ı öldürmek mi?

Anlaşıldığı kadarıyla bu Xcor'a bir iyilik olmuştu.

Çünkü bu, yalancının ölümünü o pisliğin çirkin kafasına kendisinin getirmek zorunda olmadığı anlamına geliyordu.

ELLİ - ÜÇ

Manny arabasının direksiyonundaydı, ellerini sertçe aşağı indirmiş, gözlerini önündeki yola dikmişti ki dar bir virajı aldı... ve tam da Vishous'un tarif ettiği türden bir sahnenin içine daldı.

Hakkında. Lanet olsun. Zaman. O lanet şeye rastlamak için blok blok kutu kutu dolaşması sadece üç saatini almıştı.

Ama evet, a r a d ı ğ ı şey buydu: Onda Binaların arasından sızan sabah güneşi, kaygan, yağlı bir karmaşa kaldırımın, tuğla duvarların, Çöplüğün ve o tavuk telli pencerelerin üzerinde parıldıyordu.

Debriyaya basarak vitesi boşa aldı ve frene bastı.

Kapıyı açar açmaz geri çekildi. "Lanet olsun ..."

Koku tarif edilemezdi. Muhtemelen doğrudan burnuna girdiği ve beynini kapattığı için, o kadar berbattı ki.

Ama tanıdı. Sox şapkalı adam, Manny'nin vampirleri ameliyat ettiği gece bu kokuyu almıştı. Telefonunu kaldırarak Vishous'un çok gizli numarasını aradı ve gönder tuşuna bastı. Hat ancak bir kez çaldı.

Payne'in ikizi cevap verdi.

"Anladım," dedi Manny. "Bana anlattığın her şey -Adamım, koku. Doğru ya. Evet. Tamamdır. İki dakika sonra konuşuruz."

Telefonu kapattığında, Payne'in açıkça kan gölüne dönen bu olaya karışmış olabileceğini düşünerek bir yanı kendini kaybediyordu. Ama etrafta onlara ne olduğunu anlatabilecek bir şey, herhangi bir şey ararken kendini tuttu-

"Manny?"

"Orospu çocuğu!" Topuğunun üzerinde dönerken haçını tuttu - ya da belki de kalbini tuttu, böylece lanet şey göğüs kafesinin arkasından çıkmadı. "Jane?"

Eski travma başkanının hayalet formu gözlerinin önünde katılaştı. "Merhaba."

İlk düşüncesi, "Tanrım, güneş" oldu; bu da hayatının ne kadar değiştiğini gösteriyordu. "Bekle! Gün ışığından memnun musun-"

"Ben iyiyim." Elini uzattı ve onu sakinleştirdi. "Yardım etmeye geldim - bana nerede olduğunu söyledi."

Kısa bir sürelğine onun omzunu kavradı. "Seni gördüğüme... gerçekten çok sevindim."

Jane ona hızlı ve sert bir şekilde sarıldı. "Onu bulacağız. Söz veriyorum."

Evet, ama nasıl bir durumda olacaktı? Birlikte çalışarak ara sokağı araştırdılar, Hem gölgelerin hem de ışıklı kısımların arasında gidip geliyordu. Tanrı'ya şükür ki saat hâlâ erkendi ve burası şehrin ıssız bir bölgesiydi, çünkü insanların -özellikle de polisin- ortaya çıkmasının yaratacağı karmaşayla başa çıkabilecek bir ruh halinde değildi.

Sonraki yarım saat boyunca Jane'le birlikte sokağın her santimetrekaresini didik didik ettiler ama buldukları tek şey uyuşturucu kullanımının kalıntıları, biraz çöp ve çok yakından bakmaya niyeti olmadığı bir dizi prezervatifti.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Lanet olası hiçbir şey."

İyi. Her neyse. Sadece hareket etmeye, taramaya, umut etmeye devam edecekti-

Bir tıkırtı sesi başını döndürdü ve onu çöp kutusunun yanına götürdü.

"Burada bir şey ses çıkarıyor," diye seslendi diz çökerken. Şanslarını bilseler de, kahvaltı eden bir fareden başka bir şey değildi.

O çöp kutusunun altına uzanırken Jane yanına geldi.

"Sanırım

... Sanırım bu bir telefon," diye homurdandı, gerindi ve satın alma umuduyla parmak uçlarıyla oynadı-"Anladım."

Geri çekildiğinde, evet, bunun bozulmuş bir cep telefonu olduğunu ve titreşimde çaldığını gördü, bu da sesi açıklıyordu. Ne yazık ki arayan her kimse, tam cevaplamaya çalıştığı sırada sesli mesaja düşmüş ve dışarıda kalmıştı.

"Dostum, her yer mürekkepli bok dolu." Elini çöplüğün kenarına silerek temizledi - ki bu da bir şey ifade ediyordu.

"Ve bu şey şifre korumalı."

"Onu V'ye geri götürmeliyiz, o her şeyi hackleyebilir."

Manny ayağa kalktı ve ona baktı. "Oraya girmeye iznim var mı bilmiyorum." Telefonu uzatmaya çalıştı. "Al. Sen bunu al, ben de bunun gibi başka siteler bulabilecek miyim bir bakayım."

Dürüst olmak gerekirse, şehir merkezindeki her şeyi yaşamış gibi görünüyordu.

"Neler olup bittiğini ilk elden öğrenmeyi tercih etmez misin?" "Kahretsin, evet, ama-"

"Ve eğer V bir şey bulursa, doğru ekipmanla onunla başa çıkmak için dışarı çıkmayı tercih etmez misiniz?"

"Şey, evet, ama-"

"Peki bir şey yaptıktan sonra özür dilemek diye bir şey duymadın mı hiç?" Adam kaşlarını çatınca, kadın omuz silkti.

"Hastanede yıllarca seninle böyle uğraştım."

Manny elini cep telefonunun üzerinde sıktı. "Ciddi misin sen?"

"Bizi yerleşkeye geri götüreceğim ve bir sorunu olan olursa ben halledeceğim. Ve size bir yere uğramamızı önerebilir miyim?"

Önce evinize gidip bir süre kalmak için ihtiyaç duyabileceğiniz her şeyi alabilir misiniz?"

Yavaşça başını salladı. "Eğer gelmezse-"

"Hayır. Biz 'yapmaz' demeyiz. " Jane'in gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Eve döndüğünde, ne kadar uzun sürerse sürsün, orada olacaksın. V işinden ayrıldığını söyledi -çünkü Payne ona söylemiş. Bunu daha sonra konuşabiliriz-"

"Tartışacak bir şey yok. St. Francis yönetim kurulu benden istifa etmemi istedi."

Jane sertçe yutkundu. "Oh, Tanrım... Manny..."

Tanrım, ağzından çıkanlara inanamıyordu: "Önemli değil Jane. İyi bir şekilde geri döndüğü sürece, tek umursadığım bu."

Arabaya doğru başını salladı. "Peki neden hâlâ konuşuyoruz?" İyi noktaya değindin.

İkisi de Porsche'ye koştu, kemerlerini taktı ve Jane direksiyonun başına geçince yola koyuldular.

Kadın hızla Komodor'un yanına giderken, adam bir amaç uğruna değişmişti: Kadınıyla şansını bir kez kaçırmıştı. Bu bir daha olmayacaktı.

Jane yüksek binanın önüne park etmişti, o ise fuayeye koştu, asansöre bindi ve evine gitti. Yıldırım hızıyla hareket ederek dizüstü bilgisayarını ve cep telefonu şarj aletini aldı.

Kasa.

Odasındaki dolaba doğru koştu ve küçük kapının kilidini açtı. Hızlı elleri ve kaya gibi sağlam zihniyle doğum belgesini, yedi bin dolar nakit parayı, iki altın Piaget saati ve pasaportunu çıkardı. Rastgele bir çantayı sürükleyerek, bilgisayar ve şarj cihazıyla birlikte hepsini içine tıktırdı. Sonra da kıyafetlerini atmaktan başka bir işe yaramayan iki spor çantası daha aldı ve hızla evden çıktı.

Asansörü beklerken, hayatından çıkmakta olduğunu fark etti. Temelli olarak. Sonu ne olursa olsun

Payne ya da değil, buraya geri dönmeyecekti ve bu sadece fiziksel adresle ilgili değildi.

Anahtarlarını Jane'e ikinci kez verdiği an, mecazi bir kar fırtınasında köşeyi dönmüştü: Önünde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama geri dönüşü yoktu ve bu onun için sorun değildi.

Sokağa geri döndüğünde, eşyalarını bagaja ve arka koltuğa fırlattı. "Hadi yapalım şunu."

Yaklaşık otuz beş dakika sonra Manny bir kez daha vampirlerin dağının sisli arazisindeydi.

Avucundaki neredeyse harap olmuş cep telefonuna bakarak, Payne ile aralarındaki bu olası bağlantının onları tekrar bir araya getirmesi ve ona çöpe attığı şey için bir şans vermesi için Tanrı'ya dua etti.

"Kutsal ... lanet ..." İleride, garip sisin içinden Rushmore kadar büyük, muazzam bir kaya yığının belirdi. "Bu... lanet olası bir ev."

Anıt mezar bunun için başka bir kelimeydi.

"Kardeşler güvenliği çok ciddiye alırlar." Jane arabayı bir katedrale yakışır merdivenlerin önüne çekti.

"Ya öyle," diye mırıldandı, "ya da birinin kayınvalidesinin bir taş ocağı var."

Birlikte dışarı çıktılar ve çantalarını kapmadan önce çevreyi inceledi. Her iki yöne doğru uzanan istinat duvarı yerden yirmi metre kadar yükseliyordu ve dış cephesinin her yerinde kameralar ve tepesinde de dikenli teller vardı. Malikânenin kendisi muazzamdı, her yöne yayılmıştı ve dört kat yüksekliğinde görünüyordu. Ve bir kaleden bahsediyoruz: Tüm pencereler metal levhalarla kaplıydı ve o çift kapılar? İçlerinden geçmek için bir tanka ihtiyacınız varmış gibi görünüyordu.

Avluda birkaç araba vardı, başka koşullar altında bunlardan bazılarını çok sevebilirdi, ayrıca şatoyla aynı taştan yapılmış çok daha küçük bir ev daha vardı. Ortadaki çeşme kuruydu ama su akarken çıkardığı huzurlu sesleri hayal edebiliyordu.

"Bu taraftan," dedi Jane bagajı açıp spor çantalarından birini çıkarırken.

"Ben bakarım." Kadının tuttuğunu ve diğer ikisini de aldı. "Önce bayanlar."

Yolda adamını aramıştı, bu yüzden Manny, Payne'in adamlarının onu doğrudan öldürmeyeceği konusunda oldukça iyi bir fikre sahipti. Ama kim emin olabilirdi ki?

İyi ki şu anda kendisi umurunda değildi.

Büyük girişte zili çaldı ve bir kilit açıldı. Onunla birlikte içeri adım attığında, kendisini bir hapishaneyi düşündüren penceresiz bir antre içinde buldu... el oyması ahşap panelleri ve havadaki limon kokusuyla çok şık, pahalı bir hapishane.

Biri onlara izin vermedikçe buradan çıkmaları mümkün değildi.

Jane bir kameraya konuştu. "Biziz. Biziz."

İkinci kapı seti hemen kırıldı ve Manny içeri girerken birkaç kez gözlerini kırpmak zorunda kaldı. Karşı taraftaki parlak, renkli fuaye hiç de beklediği gibi değildi: Görkemli ve gökkuşağının tüm tonlarını barındıran bu salon, müstahkem dış cephenin sahip olmadığı her şeye sahipti. Ve Yüce Tanrım, akla gelebilecek her türlü dekoratif mermer ve taş kullanılmış gibiydi... ve tüm kristal ve altın varaklardan kutsal bok.

Sonra içeri adım attı ve üç kat yukarıdaki freskli tavanı gördü... ve Rüzgâr Gibi Geçti filmindekini bir merdivene benzeten bir merdiven.

Tam kapı arkasından kapanırken, Payne'in kardeşi yanında Red Sox ile bilardo salonuna benzeyen bir yerden çıktı. Vampir ileriye doğru yürürken, her şeyini ortaya koyuyordu.

Bir eli dişlerinin arasında gezindi ve siyah derisini kaldırdı.

Manny'nin önünde durdular ve göz göze geldiler.

... ta ki her şeyin başlamadan bitip bitmeyeceğini merak edene kadar - Manny'nin bir yemek haline getirilmesiyle.

Ama sonra vampir avucunu uzattı. Tabii ya, cep telefonu.

Manny çantalarını bıraktı ve ceketinin cebinden BlackBerry'yi çıkardı. "İşte-bu-"

Adam teklif edilen şeyi kabul etti ama şeye bakmadı. Sadece boştaki eline geçirdi ve avucunu tekrar açtı.

Jest çok basitti; anlamı ise çok ama çok derindi.

Manny avucunu kendi avucuyla kavradı ve ikisi de bir şey söylemedi. Buna gerek yoktu çünkü iletişim açıldı: Saygı her iki taraf için de ödenmiş ve kabul edilmişti.

Avuçlarını indirdiklerinde Manny, "Telefon mu?" diye sordu.

Vampir için o şeyin içine girmek bir anlık bir işti.

"Tanrım... çok hızlısın," diye mırıldandı Manny.

"Hayır. Bu ona verdiğim. Her saat başı arıyordum. GPS bozuldu, yoksa bulduğunuz adresi size verirdim."

"Siktir." Manny yüzünü ovuşturdu. "Orada başka bir şey yoktu. Jane ve ben ara sokakları taradık ve saatlerce şehir merkezinde dolaştım. Şimdi ne olacak?"

"Bekleyeceğiz. Güneş ışığı varken yapabileceğimiz tek şey bu. Ama hava karardığı anda Kardeşlik intikam hırsıyla buradan kaçacak. Onu bulacağız, merak etme-"

"Ben de geliyorum," dedi. "Sadece açık olalım diye."

Payne'in ikizi başını sallamaya başlayınca Manny itirazları ve makul olma çabalarını kesti. "Kusura bakma. Oradaki senin kız kardeşin olabilir... ama o benim kadını. Bu da demek oluyor ki ben de bunun bir parçası olacağım."

Bunun üzerine beyzbol şapkalı olan şapkasını çıkardı ve saçlarını düzeltti. "Boktan bir kiremit-"

Manny olduğu yerde dondu kaldı, adamın söylediklerinin geri kalanı hiç bir şey ifade etmiyordu.

O surat... o lanet surat. O lanet surat.

Manny adamı nerede gördüğü konusunda yanılmıştı. "Ne?" dedi adam, kendine bakarak.

Manny, Payne'in kardeşinin kaşlarını çattığının ve Jane'in endişeli görüldüğünün belli belirsiz farkındaydı. Ama odak noktası diğer adamdı. O ela gözleri, o ağzı ve o çeneyi aradı, uymayan bir şey bulmaya çalıştı, yerinde olmayan bir şey... iki artı iki dördtür tezini çürüten bir şey.

Azıcık da olsa eksik olan tek şey burnuydu ama o da en az bir kez kırıldığı içindi.

Gerçek kemiklerdeydi.

Ve bağlantı hastane ya da hatta Aziz Patrick Katedrali değildi -çünkü düşününce, bu adamı, erkeği... vampiri, her neyse... daha önce kilisede kesinlikle görmüştü.

"Ne oluyor be?" Butch Vishous'a bakarak mırıldandı.

Manny açıklama yapmak için eğildi ve çantalarını karıştırdı. Bilerek yanında getirmediği bir şeyi ararken, onu bulacağından hiç şüphesi yoktu. Kader, bu anın gerçekleşmemesi için domino taşlarını mükemmel bir şekilde sıralamıştı.

Ve evet, işte oradaydı.

Manny doğrulurken elleri o kadar kötü titriyordu ki, resim çerçevesinin desteği paspasın arkasına çarptı.

Sesi çıkmadığı için yapabileceği tek şey camı çevirmek ve üçüne de siyah-beyaz fotoğrafa bakma şansı vermektir.

Bu da Butch adındaki erkeğin tıpatıp aynısıydı. Manny kabaca, "Bu benim babam," dedi.

Adamın yüz ifadesi evet, her neyse'den kel, beyaz bir şoka dönüştü ve uzanıp eski resmi dikkatlice alırken elleri de titremeye başladı.

Hiçbir şeyi inkâr etme zahmetine girmedi. İnkâr edemezdi.

Payne'in kardeşi harika kokulu bir duman bulutu çıkardı.

"Lanet olsun. A."

Bu her şeyi çok güzel özetlemedi mi?

Manny önce Jane'e, sonra da üvey kardeşi olabilecek adama baktı. "Onu tanıdın mı?"

Adam yavaşça başını sallayınca Manny, Payne'in ikizine baktı. "İnsanlar ve vampirler..."

"Evet."

Bu kadar tanıdık gelmemesi gereken bir yüze bakmaya devam ederken, "Kahretsin, bunu nasıl ifade etti?" diye düşündü. "Yani sen..."

"Melez mi?" dedi adam. "Evet. Annem insandı."

"Orospu çocuğu," diye nefes aldı Manny.

BEŞ - DÖRT

Butch, kendisine inkar edilemeyecek kadar benzeyen adamın resmini tutarken, oldukça tuhaf bir şekilde, otoyollardaki sarı işaretleri düşündü.

BRIDGE MAY BE ICY ... ya da WATCH FOR FALLING ROCK ... ya da geçici GIVE 'EM A BRAKE before you got to a work zone gibi şeyler yazanlar. Hatta üzerinde sıçrayan bir geyik silueti ya da solu veya sağı gösteren büyük siyah bir ok olanlar bile.

Şu anda, burada, fuayede dururken, hayatının raydan çıkmak üzere olduğuna dair bir ön uyarıyı gerçekten takdir ederdi.

Yine de çarpışmalar çarpışmaydı ve planlanamazdı.

Bakışlarını fotoğraftan kaldırarak insan cerrahın gözlerinin içine baktı. Koyu kahverengiydiler, eski moda bir liman rengi. Ama şekilleri... Tanrım, kendininkilere benzerliğini neden daha önce fark etmemişti?

"Emin misin?" dediğini duydu. "Bu senin baban." Ama adam başını sallamadan önce cevabı biliyordu.

"Kim... nasıl..." Evet, harika bir gazeteci olurdu, ha.

"Ne..."

Orada sen Git. Ekle ne zaman ve nerede ve o Anderson-Cooper'dı.

Marissa'yla çiftleştikten ve geçiş sürecini atlattıktan sonra, nihayet onunla huzur bulmuştu.

Kim olduğunu ve hayatında ne yaptığını. İnsanların dünyasında ise herkesten uzaklaşmış, annesiyle, kız kardeşleriyle ve erkek kardeşleriyle paralel ilerlemiş ama hiçbir zaman tam olarak kesişmemişti.

Ve tabii ki babası.

Ya da en azından ona babasının o olduğu söylenen adam.

Gerçek evi ve eşi buradayken asimile olma işinin bittiğini, acı veren pek çok şeyle barışçıl bir uzlaşmaya vardığını varsaymıştı.

Ama bu her şeyi yeniden başlatmadı mı?

İnsan ciddiyetle konuştu. "Adı Robert Bluff'tu. Annem orada hemşire olarak çalışırken New York'taki Columbia Pres'te cerrahtı-"

"Annem hemşireydi." Butch'un ağzı kurudu. "Ama o hastanede değil."

"Birçok yerde, hatta ... Boston'da bile çalıştı."

Butch'un annesinin olası bir sadakatsizliğinin soğuk ve kafa karıştırıcı sularını test ettiği uzun bir sessizlik oldu.

"İçki isteyen var mı, doğru mu?" V

dedi ki. "Lag-"

"Lagavulin-"

Vishous gözlerini devirirken Butch ve cerrah sessizliğe gömüldü. "Neden bu bir sürpriz değil?"

Kardeşi bilardo salonundaki bara vururken Manello, "Onu hiç tanımadım. Onunla bir kez falan karşılaştım. Dürüst olmak gerekirse hatırlamıyorum."

V bir uçuş görevlisi gibi davrandı ve içkiyi öne ve ortaya koydu.

Butch bardaktan bir yudum alırken, Manello da aynısını yaptı ve sonra başını salladı. "Biliyor musun, bu boktan hiç hoşlanmadım ta ki ..."

"Ne?"

"Siz çocuklar kafamı karıştırmaya başladınız. Eskiden Jack'i severdim.

Ancak geçen yıl... her şey değişti."

Butch takip etmese de başını salladı. Dostum, resme bakmaktan kendini alamıyordu ve bir süre sonra, garip bir şekilde, tüm bunların bir rahatlama olduğunu fark etti. Atalarının regresyonu Wrath'la akraba olduğunu kanıtlamıştı ama bunun tam olarak nasıl olduğunu ne biliyordu ne de bilmek istiyordu. Ve işte buradaydı. Önündeydi.

Kahretsin, sanki bunca zamandır bir hastalığı varmış ve sonunda biri ona bir isim koymuş gibiydi.

Sende Öteki-baba-itis var. Yoksa Bastard-oma mıydı?

Her şey anlamlıydı. Her zaman babasının kendisinden nefret ettiğini düşünmüştü ve belki de bunun nedeni buydu. Her ne kadar dindar ve kuralcı annesinin onu terk ettiğini düşünmek neredeyse imkânsız olsa da, bu resim en azından bir gece başka biriyle birlikte olduğunu gösteriyordu.

İlk aklına gelen, annesine ulaşması ve ondan ayrıntıları, yani bazı ayrıntıları istemesi gerektiği idi.

Ama bu nasıl işe yarayacaktı? Bunama onu gerçeklikten uzaklaştırmıştı ve artık o kadar uzaklaşmıştı ki, uğradığında onu zar zor tanıyordu - ki onu ziyaret edebilmesinin tek nedeni de buydu. Kız ya da erkek kardeşlerine sorabileceği bir şey de değildi. Yörüngelerinden kaybolduğunda onu yok saymışlardı ama daha da önemlisi, onun bildiğinden daha fazlasını bildikleri de pek olası değildi.

"Hâlâ hayatta mı?" Butch sordu.

"Emin değilim. Eskiden Pine Grove Mezarlığı'na gömüldüğünü sanıyordum. Ya şimdi? Kim bilir."

"Bulabilirim." '41s V konuştu, Butch ve Manny kardeşe baktılar. "Söyleyin ve ben onu bulayım.

-İster vampir dünyasında ister insan dünyasında olsun."

"Kimi bulmak?"

Derin ses merdivenin başından geldi ve sözler fuayede yankılanırken herkes başını kaldırıp baktı. Wrath, yanında George'la birlikte ikinci katın sahanlığında duruyordu ve gözleri sargıların ardında saklı olsa da kralın ruh halini tahmin etmek kolaydı: Ölümcül bir ruh hali içindeydi.

Yine de fuayedeki insan olup olmadığını bilmek zordu çünkü Tanrı biliyordu ki şu anda adamın kışında binlerce şey vardı.

Vishous konuştu - ki bu iyi bir karardı. Butch sesini kaybetmişti, belli ki Manello da öyle. "Görünüşe göre bu iyi cerrah sizin akrabanız olabilir lordum."

Manello geri çekilirken Butch, "Lanet olsun" diye düşündü. Bu ateşe bir demir daha atmadı mı?

Manny, beline kadar uzanan siyah saçlı o devasa vampir merdivenlerden inerken şakaklarını ovuşturdu, sarışın bir köpek ona yol gösteriyor gibiydi. Piç herif buranın sahibiymiş gibi görünüyordu ve "lordum" saçmalığına bakılırsa, muhtemelen öyleydi.

"Seni doğru mu duydum, V?" diye sordu erkek. "Evet. Duydun."

Annnnnnnnn ve bu da başka bir soruyu çözdü - çünkü Manny onun da kulaklarıyla ilgili bir sorunu olup olmadığını merak ediyordu.

"Bu bizim kralımız," diye duyurdu Vishous. "Wrath, Wrath'ın oğlu. Bu da Manello. Manny Manello, M.D. İkinizin resmi olarak tanıştığını sanmıyorum."

"Payne'in olan sensin."

Bu konuda tereddüt yok. Cevabında da tereddüt etmedi: "Evet. Öyleyim."

Zalim bir ağızdan çıkan alçak gümbürtü yarı kahkaha, yarı lanet gibiydi. "Ve bizim nasıl akraba olduğumuzu düşünüyorsun?"

V boğazını temizledi ve söze girdi. "Manny'nin babası ile Butch arasında çarpıcı bir fiziksel benzerlik var. Yani... kahretsin, oğlumun resmine bakmak gibi bir şey."

Koyu kaşlar sargıların ardında kayboldu. Sonra ifadesi hafifledi. "Söylememe gerek yok, bu kararı ben veremem."

Demek körmüş. Köpek açıkladı.

Vishous, "Onu atalarına geri döndürebiliriz," diye önerdi.

"Evet," dedi Butch. "Hadi yapalım-"

"Bir dakika, bu onu öldüremez mi?" Jane araya girdi.

"Dur bakalım." Manny elleriyle bir kasa çıkardı. "Bir dakika bekle. Ata ne?"

Vishous duman çıkardı. "Bu, senin içine girdiğim ve damarlarında ne kadar kanımız olduğunu gördüğüm bir süreç."

"Ama beni öldürebilir mi?" Kahretsin, Jane'in başını bu şekilde sallaması güven vermiyordu.

"Emin olmanın tek yolu bu. Eğer melezseniz, laboratuara gidip kanınıza bakamayız. Melezler farklıdır."

Manny hepsine baktı: Kral, Vishous, Jane... ve üvey kardeşi olabilecek adam. Tanrım, belki de Payne hakkında bu kadar farklı hissetmesinin nedeni buydu - onu gördüğü andan itibaren sanki... bir parçası uyanmış gibiydi.

Belki bu onun öfkesini de açıklıyordu.

Ve bir ömür boyu babasını ve köklerini merak ettikten sonra... şimdi gerçeği öğrenebileceğini düşündü.

Ancak ona bakarken, bir hafta önce hastaneye gittiğini ve sabah olduğunu düşünürken gece olduğunu öğrendiğini hatırladı. Sonra Payne ve vücudunun değişmesi olayı aklına geldi.

"Biliyor musun?" dedi. "Sanırım ben iyiyim."

Jane onunla aynı fikirdeymiş gibi başını salladığında, doğru trende olduğundan emindi.

Ayrıca, asıl meseleden uzaklaşıyorlardı. "Payne bir şekilde geri dönecek, bir şekilde, bir şekilde," dedi. dedi. "Ve onu tekrar görmeden hemen önce dolu bir silahı emmeyeceğim - bu dünyaya ait olmak ya da olmamak arasındaki fark anlamına gelse bile. Babamın kim olduğunu biliyorum ve şu anda karşımda duran yansımasına bakıyorum. Payne farklı düşünmüyorsa gidebileceğim en son nokta bu."

Tanrım... annesi, diye düşündü aniden. Annesi biliyor muydu?

Vishous kollarını göğsünde kavuştururken, Manny kendini bir tartışmaya hazırladı.

Adam onun yerine "Beyaz kıçını seviyorum," dedi.
"Gerçekten seviyorum."

Piçin kısa bir süre önce içeri girdiği düşünöldüğünde, bu bir sürprizdi. Ama kabul etti. "Tamam, anlaştık. Kadınım istiyorsa yaparım. Ama onun dışında, ben olduğum gibi iyiyim."

"Yeterince adil," dedi Wrath.

O noktada sessizlikten başka bir şey yoktu. Gerçi söylenecek ne vardı ki? Payne'in nerede olduğu ya da olmadığı gerçeğı herkesin boynuna asılmıştı.

Manny hayatında hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti.

"Affedersiniz," dedi yarı-kardeşı, "bir içkiye daha ihtiyacım var."

Butch soyunup diğer odaya geçerken, Manny onun özenle yapılmış bir kemerin içinden kayboluşunu izledi. "Biliyor musun, içki konusunda sana katılıyorum."

"Benim evim sizindir," dedi kral karanlık bir sesle. "Bar şu tarafta."

Manny eğilmek için garip bir dürtüyle savaşmak yerine başını salladı. "Teşekkürler, dostum." Parmak eklemleri gösterildiğinde onlara dokundu ve ardından Jane ile kocasına başıyla selam verdi.

Girdiğı oda, şimdiye kadar görölmüş en iyi at yarışı misafirperverlik süiti gibiydi. Patlamış mısır makinesi bile vardı.

"Daha fazla Lag?" diye mırıldandı adam yolun karşısından.

Manny döndü ve kendini bir çubuğun bir sikini ölçerken buldu. "Evet. Lütfen."

Bardağını getirdi ve adama verdi. Ve viski şırıltısının sesi bir çığlık gibi duyulduğunda, muhtemelen Madison Square Garden'da çalınabilecek bir ses sistemine doğru yürüdü.

Düğmelere basarak gangsta rap karışımı bir müzik açtı.

Hızlı bir geçişle yüksek çözünürlüklü radyoya girdi ve metal istasyonunu aramaya başladı. Slipknot'un "Dead Memories" vurmaya başlayınca derin bir nefes aldı.

Akşam karanlığı. Sadece geceyi bekliyordu.

"Buyurun," dedi polis, içkiyi teslim ederken. Yüzünü buruşturarak hoparlörlerden birini işaret etti. "Bu boku seviyor musun?"

"Evet."

"Akraba olmamamızın bir yolu da bu."

Payne'in ikizi kafasını odaya soktu. "Bu ses de ne böyle?" Sanki biri dillerde konuşmaya karar vermiş gibiydi. Ya da belki biraz Justin Bieber patlatmıştı.

Manny sadece başını salladı. "Bu müzik." "Sadece sen öyle diyorsan."

Manny gözlerini devirdi ve zihninde çok karanlık, tehlikeli bir yere çekildi. Şu anda kadını için yapabileceği hiçbir şey olmadığı gerçeği, bir şeylere zarar verme isteği uyandırdı. Ve içinde bir vampir olduğu gerçeği, tam da böyle bir günde ihtiyaç duymadığı türden bir ifşaydı.

Tanrım, kendini ölmüş gibi hissediyordu.

"Havuz isteyen var mı?" dedi uyuşuk bir sesle. "Siktir, evet."

"Kesinlikle."

Jane içeri girdi ve ona çabucak sarıldı. "Ben de varım." Sanırım dikkatini dağıtmak isteyen tek kişi o değildi.

ELLİ - BEŞ

Payne yastıklı bir şeyin üzerine oturup ellerini kucağına koyduğunda, bir arabada olduğunu tahmin etti çünkü hafif titreşim hissi Manuel'in Porsche'sinde yanında seyahat ederken hissettiklerine benziyordu. Ancak bunu görsel olarak teyit edemedi çünkü tıpkı Bloodletter'ın askerinin söz verdiği gibi gözleri bağlıydı. Bununla birlikte, sorumlu erkeğin kokusu yanındaydı; her ne kadar yerinde donmuş olsa da, bu yüzden aracı başka biri kullanıyor olmalıydı.

Karşılaşmaları ile bu yolculuk arasında geçen saatlerde başına hiçbir şey gelmemişti: Gündüz vaktini liderin yatağında oturarak geçirmişti, dizlerini göğsüne doğru çekmişti, silahların ikisi de yanındaki sert battaniyenin üzerindeydi. Yine de kimse onu rahatsız etmemişti, bu yüzden bir süre sonra yukarıdan gelen her seste diken diken olmayı bırakmış ve biraz rahatlamıştı.

Manuel'le ilgili düşünceler kısa sürede dikkatinin çoğunu ele geçirmiş ve birlikte geçirdikleri kısa zamandan sahneleri, kalbi acıdan sızlayana kadar tekrar tekrar oynamıştı. O daha ne olduğunu anlamadan lider tekrar yanına geldi ve ayrılmadan önce bir şeyler yemek isteyip istemediğini sordu.

Hayır, yemek istememişti.

Daha sonra gözlerini bembeyaz bir bezle bağlamıştı; o kadar temiz ve güzel bir bezdi ki, kız merak etmişti

nereden bulunduğunu sordu. Sonra kızın dirseğini sıkıca kavradı ve onu daha önce taşıdığı merdivenlerden yavaşça yukarı çıkardı.

Arabada tam olarak ne kadar kaldıklarını bilmek zordu. Yirmi dakika mı? Belki yarım saat?

"İşte," dedi lider sonunda.

Onun emriyle, içinde bulundukları şey yavaşladı, sonra durdu ve bir kapının kilidi açıldı. Taze, serin hava içeri girerken, dirseği bir kez daha tutuldu ve dışarı adım atarken sabitlendi. Kapı kapandı ve sanki bir yumruk aracın bir parçasına vurulmuş gibi bir patlama sesi duyuldu.

Dönen tekerlekler cübbesinin üzerine toprak attı. Ve sonra liderle yalnız kaldı.

Sessiz olmasına rağmen, onun arkasında hareket ettiğini hissetti ve başındaki kumaş gevşedi. Serbest kalınca nefesi kesildi.

"Eğer serbest bırakılacaksan, bunun solgun gözlerine layık bir manzarada olması gerektiğini düşündüm."

Caldwell şehrinin tamamı altlarında belirmişti, parıldayan ışıkları ve akan trafiği onun görüşü için görkemli bir şölendi. Gerçekten de küçük bir dağın omuzlarındaydılar ve şehir nehrin kıyısında ayaklarının dibine kadar yayılmıştı.

"Bu çok güzel," diye fısıldadı, bir yandan da askere bakıyordu.

Biraz ötede durduğunda, ortadan kaldırılacak kadar uzaktaydı, çirkinliği geri adım attığı gölgelerde gizliydi. "İyi yolculuklar, Seçilmişler."

"Ve sen... Hala adını bilmiyorum."

"Yeterince doğru." Ona yarım bir selam verdi. "İyi akşamlar." Bununla birlikte, ondan uzaklaşarak yok oldu.

Bir süre sonra tekrar manzaraya döndü ve Manuel'in şehrin neresinde olduğunu merak etti. Yüksek binaların arasında olmalıydı, yani köprünün konumuna bakılırsa... orada olmalıydı.

Evet, orası.

Elini kaldırarak, onun yaşadığından emin olduğu uzun, ince cam ve çelik yapının etrafında görünmez bir daire çizdi.

Göğsü ağrımaya ve nefesi kesilmeye başlayınca bir süre daha oyalandı ve sonra kuzeye ve doğuya, Kardeşlik'in yerleşkesine doğru dağıldı. Yolculuğa hevesli değildi, sadece ikizine hayatta ve zarar görmemiş olduğunu bildirme zorunluluğu vardı.

Büyük malikânenin taş basamaklarında şekil aldığı anda, çift kapıya garip bir korkuyla yaklaştı. Bir nevi evine geri döndüğü için minnettardı ama erkeğinin yokluğu, gelecek olan yeniden bağlantılardan duyması gereken neşeyi yok etmişti.

Zili çaldıktan sonra antre kapısının kilidi hemen açıldı ve kadın gecenin karanlığında dışarı adım atabildi.

İkinci iç kapı, gülümseyen uşak tarafından daha da hızlı açıldı.

"Hanımefendi!" diye bağırdı.

Günler önce ilk gördüğü andan itibaren onu büyülemiş olan fuayeye girdiğinde, bilardo salonunun kemerinden içeri atlayan şok olmuş ikizini kısa bir süre hayal etti.

Ancak ondan tek öğrenebildiği kısa bir süreydi.

Büyük bir güç Vishous'u öyle bir yere savurdu ki Vishous uçtu, elindeki bardak yerinden fırladı ve içinde ne kadar içki varsa havaya saçıldı.

Manuel fuayeye daldı, vücudu öne doğru fırladı, yüzündeki ifade aynı anda hem şaşkınlık, hem dehşet hem de rahatlamaydı.

Ama ona doğru koşmasının hiçbir anlamı yoktu, burada-

O daha düşüncesini tamamlayamadan onu kollarına almıştı ve ah, kader, aynı kokuyordu, sadece ona özgü o karanlık baharat duyularını dolduruyordu. Omuzları da hatırladığı kadar genişti.

Ve beli de bir o kadar zayıf. Ve onu kucaklayışı da bir o kadar harikaydı.

Güçlü bedeni onu bir an için sıkıca tutarken sarsıldı ve sonra onu yaralamaktan korkuyormuş gibi geri çekildi.

Gözleri çılgına dönmüştü. "Sen iyi misin? Senin için ne yapabilirim? Doktora ihtiyacın var mı? Yaralandın mı? Çok fazla soru soruyorum. Özür dilerim. Tanrım... ne oldu? Nereye gittin? Kahretsin, durmalıyım..."

Romantik buluşmalar söz konusu olduğunda, bunlar belki bazı kadınların duymak isteyeceği çiçekli sözler değildi, ama onun için dünyadaki her şey anlamına geliyordu.

"Neden buradasın?" diye fısıldadı ellerini onun yüzüne koyarak.

"Çünkü seni seviyorum."

Pek çok açıdan, bu hiçbir şeyi açıklamıyordu... ve ona bilmesi gereken her şeyi söylüyordu.

Aniden ellerini geri çekti. "Peki ya vücuduna yaptığım şey-"

"Umurumda değil. Bununla çalışacağız-bir yolunu bulacağız-ama sen ve ben hakkında yanılmışım. Korkağın tekiydim, hatalıydım ve çok üzgünüm. Kahretsin." Başını iki yana salladı. "Küfretmeyi bırakmalıyım. Tanrım, bornozun..."

Yere baktı ve öldürdüğü avcılarının siyah kanının yanı sıra kendi kanı olan kırmızı lekeyi gördü.

"Ben bir bütünüm ve iyiyim," dedi açıkça. "Ve seni seviyorum-"

Onun sözünü keserek, ciddiyetle dudaklarından öptü. "Bunu bir daha söyle. Lütfen."

"Seni seviyorum."

Adam inleyip kollarını tekrar ona doladığında, Payne kalbinde büyük bir sıcaklık ve minnettarlık hissetti ve bu duygunun kendisini ona doğru taşımasına izin verdi. Ve onlar kucaklaşırken, erkeğinin omzunun üzerinden baktı. Kardeşi yanında kendi Shellan'ıyla birlikte duruyordu.

İkizinin gözleriyle buluştuğunda, onun bakışlarındaki tüm soruları ve korkuları okudu.

"Yaralanmadım," dedi hem erkeğine hem de ikizine. "Ne oldu?" Manuel saçlarına doğru sordu. "I telefonunu parçalanmış buldum." "Beni mi arıyordun?"

"Tabii ki öyleydim." Geri çekildi. "Kardeşin beni şafakta aradı."

Bir anda etrafı insanlarla çevrildi, sanki bir gong çalmış ve evin tüm erkek ve kadınlarını fuayeye çağırmıştı. Kuşkusuz onun gelişinin yarattığı kargaşa onları da çağırmıştı ve saygılarından dolayı çevrede kalmışlardı.

Ortada yatıştırılması gereken iki zihinden daha fazlası olduğu açıktı.

Bu da ona kendini bu ailenin bir parçasıymış gibi hissettirdi. "Nehrin aşağısındaydım," dedi herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "düşmanın kokusunu aldığımda. Onlara doğru çekildim, ara sokaklardan geçtim ve iki lesser'a rastladım." Manuel'in kaskatı kesildiğini hissetti ve kardeşinin şöyle yaptığını gördü Aynı şekilde. "Dövüşmek iyi hissettirdi-"

Bunun üzerine tereddüt etti. Ancak kral başını salladı. Kısa saçlı, güçlü bir kadın da başını salladı; sanki o da savaşa katılmış ve hem dürtüyü hem de tatmini biliyordu. Ancak Kardeşler'in rahatsız olduğu belliydi.

Devam etti. "Üzerime bir grup erkek geldi. -Güçlü sırtlı, iyi silahlanmış, gerçekten de bir manga asker. Liderleri çok uzun boyluydu, koyu renk gözleri, koyu renk saçları vardı ve "elini ağzına götürdü", "üst dudağında bir kusur vardı."

Şimdi küfürler başlamıştı ve küfürler başladığında, keşke gitmeden önce Öteki Taraf'taki görme çanaklarını daha fazla kullanabilseydim diye düşündü. Belli ki tarif ettiği erkek onlar için yabancı değildi ve anlattıklarında hoş karşılanmamıştı.

"Beni yakaladı-" Bunun üzerine ikizinden ve Manuel'den bir değil, iki hırıltı geldi. Ve o

Kendisine çok yakın duran erkeği yatıştırdıktan sonra kardeşine baktı. "Onun soyuna bir felaket getirdiğimi yanlış anlıyordu. Kendisinin Bloodletter'ın oğlu olduğuna inanıyordu ve efendimize ölüm getirdiğim gecenin tanığı olmuştu. Doğrusu, yüzyıllardır intikam hırsıyla beni arıyordu."

Bu noktada kendini durdurdu ve az önce baba katili olduğunu itiraf ettiğini fark etti. Ne var ki kimse etkilenmiş görünmüyordu; bu da sadece bu tür erkek ve kadınların değil, aynı zamanda babası olan piçin de kim olduğunu gösteriyordu.

"Askeri içinde bulunduğuy yanlış düşünceden kurtardım." Askerin kendisine vurduğu gerçeğini atladi ve yüzündeki morlukların solmuş olmasına sevindi. Nedense kimsenin bunu bilmesi gerektiğine inanmıyordu. "O da bana inandı. Bana zarar vermedi, hatta beni erkeklerine karşı korudu, yatağını bana verdi.

."

Manuel dişlerini sanki sivri dişleri varmış gibi gösterdi... ve bu onu tahrik etmedi mi?

"Yalnız, yalnız uyudum. Bütün astlarını üst katta yanında tutardı." Manuel'i biraz daha yatıştırdı - en azından dışisini işaretlemeye kararlı bir erkek gibi tamamen tahrik olduğunu fark edene kadar. Ve bu ne kadar erotikti. "Ah... gözlerimi bağladı ve beni şehir manzaralı bir çıkıntıya götürdü. Sonra da gitmeme izin verdi. Hepsi bu kadar."

Gazap konuştu. "Sizi isteğiniz dışında kaçırdı."

"Bir sebebi olduğuna inanıyordu. Babasını benim öldürdüğümü düşünüyordu. Bu konuda haklı olduğunu anlayınca beni serbest bırakmaya hazırlandı ama gündüz olduğu için hiçbir yere gidemedim. Arayacaktım ama telefonum kaybolmuştu ve ellerinde telefon olduğunu da görmedim. Aslında, mumlarla aydınlatılmış bir yeraltı odasında eski usulde, ortaklaşa ve mütevazı bir şekilde yaşıyorlardı."

"Nerede kaldıkları hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu ikizi.

"Hiçbir fikrim yok. Onlar-" Pek çok boğazdan yüksek sesli bir alarm çığığı yükselirken, başını iki yana salladı. "Daha küçük biri tarafından vuruldum-"

"Ne sikim-"

"Neydin?!" "Bir silah-"

"Bir-" "-yaralı mı?!" ile vuruldu.

Hmm. Belki de bu yardımcı olmadı.

Kardeşler birbirleriyle konuşurken Manuel onu kucaklayıp havaya kaldırdı, yüzü kel bir öfke maskesine dönüşmüştü. "İşte bu kadar. Burada işimiz bitti. Seni muayene edeceğim." Kardeşine baktı. "Onu nereye götürebilirim?"

"Üst katta. Sağa dön. Üç kapı aşağıda bir misafir odası var. Yiyecek gönderteceğim ve tıbbi malzemeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Anlaşıldı."

Ve böylece, erkeğı onu kollarına alarak merdivenlerden indi. İyi ki hikâyesini bitirmişti: Manuel'in çenesinin açısına bakılırsa, bir süre daha yaşadığı çile hakkında konuşmayacaktı.

Tabii onu öfkeyle istemediyse.

Gerçekten de, şu anki haliyle, ikisinin yolları kesişirse o askerin endişelenmesi gereken bir şey varmış gibi görünüyordu.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedi kabaca. "Sen benim tek düşündüğüm şeydin..."

Sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Sana zarar vermediler mi?"

"Hayır." İşte o zaman onun ne için endişelendiğini anladı.

Avucunu yüzüne yerleştirerek, "Bana dokunmadı. Hiçbiri dokunmadı."

Onu taşıyan güçlü bedenden geçen ürperti o kadar büyüktü ki neredeyse ayağı takılıyordu. Ama erkeğı hızla toparlandı... ve yoluna devam etti.

Vishous insanın kız kardeşini büyük merdivenden çıkarışını izlerken, gözlerinin önünde gelişen bir geleceğe tanıklık ettiğini fark etti. İkisi bu işi çözecekti ve müzik zevki son derece şüpheli olan o cerrah sonsuza dek onun ve V'nin hayatının bir parçası olacaktı.

Zihni aniden on iki ay öncesine gitti, geri sarma düğmesi anlatıda V'nin St. Francis'te geçirdiği zamana dair adamın anılarını temizlemek için cerrahın ofisine gittiği yere geldiğinde durdu.

Kardeşim.

Kafasının içinde kardeş kelimesini duymuştu.

O zamanlar bunun ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu - çünkü, hadi ama, sanki böyle bir şey olabilir miydi?

Ve işte buradaydı, gerçeklik bir kez daha onun hayallerinden birini gerçekleştiriyordu.

Yine de, gerçek doğruluk için, bu kelime muhtemelen kayınbirader olmalıydı.

Ancak o zaman Butch'a baktı. En iyi arkadaşı da aynı şekilde yukarıya, adama bakıyordu.

Kahretsin, kardeşinin uyabileceğini tahmin etti. Ki bu iyiydi. Manello akraba olmayı umursamayacağınız türden bir adamdı.

Sanki kral onun aklından geçenleri okumuş gibi, Gazap açıkladı: "Cerrah kalabilir. İsteddiği kadar kalabilir. Ve eğer isterse sahip olduğu herhangi bir insan ailesiyle temas kurabilir. Bir akrabam olarak, evimde hiçbir kısıtlama olmaksızın hoş karşılanır."

Bunun üzerine bir anlaşma homurdanması oldu: Her zaman olduğu gibi, Kardeşlik söz konusu olduğunda sırlar asla uzun süre gizli kalmazdı, bu yüzden herkes Manello/Butch/Wrath bağlantısını zaten biliyordu. Kahretsin, hepsi o fotoğrafa bakmıştı. Özellikle de V.

Gerçi V bundan biraz daha fazlasını yapmıştı. "Robert Bluff" isminin bir kabuk-duh olduğu ortaya çıktı. Ve erkeğin melez olması gerekiyordu; aksi takdirde

gündüz saatlerinde herhangi bir hastanede çalışabilirdi. Asıl soru, vampir tarafını ne kadar bilip bilmediğiydi ve hâlâ hayatta olup olmadığıydı.

Jane başını onun kalbine koyduğunda, kollarını ona daha da sardı. Ve sonra Wrath'a baktı. "Xcor, doğru."

"Evet," dedi kral. "Görüldüğü doğrulandı. Ve bu ondan duyacağımız son haber değil. Bu sadece başlangıç."

Çok doğru, diye düşündü V. O piç çetesinin gelişi hiç kimse için iyi bir haber değildi, ama özellikle de Wrath için.

"Beyler," diye seslendi kral, "ve hanımlar, İlk Yemek soğuyor."

Bu da herkesin yemek odasına geri dönmesi ve şimdiye kadar özenle görmezden gelinen şeyi gerçekten yemesi için bir işaretti.

Payne'in güvende ve evinde olmasıyla, iştahlar bir kez daha serbestçe dolaşmaya başlamıştı... Tanrı şahididir ki, cerrahın ve kız kardeşinin nasıl bir cehenneme düşmek üzere olduklarını düşünmeyecekti.

O inlerken, Jane kolunu onun beline doladı. "İyi misin?"

Şellanına baktı. "Kız kardeşimin seks yapmak için yeterince büyük olduğunu sanmıyorum."

"V, seninle aynı yaşıta."

Bir an için kaşlarını çattı. Kız mıydı? Yoksa önce o mu doğmuştu?

Evet, bunun cevabı için gidilecek tek bir yer var.

Kahretsin, tüm bunlar olurken annesini hiç düşünmemişti bile. Ve şimdi de... oraya gidip Payne'in çok iyi olduğunu söylemek gibi bir isteği ya da ilgisi yoktu.

Hayır. Eğer Kâtip Bakire "çocuklarının" ne yaptığını takip etmek isteseydi? O çok sevdiği fakakta görme kaselerine bakabilirdi.

Shellan'ını öptü. "Takvimin ne dediği ya da doğum sırası umurumda değil. O benim küçük kız kardeşim ve asla 'evet' diyecek kadar büyümeyecek."

Jane güldü ve kendini onun kolunun altına sıkıştırdı. "Sen çok tatlı bir erkeksin."

"Hayır."

"Evet."

Onu yemek odasına götürüp masaya oturttu, sandalyesini kibarca çekti ve sonra hançerinin eline gelecek şekilde soluna oturdu.

Konuşmalar havada kök salarken, insanlar tabaklarına yerleşirken ve Jane Rhage'in söylediği bir şeye gülerken, Vishous Butch ve Marissa'nın birbirlerine gülümsediklerini ve el ele tutuştuklarını görmek için karşıya baktı.

Ne var biliyor musun, diye düşündü... hayat şu anda oldukça güzeldi.

Gerçekten öyleydi.

ELLİ - ALTI

Manny üst katta, kapıyı kadınla birlikte arkasından tekmeleyerek kapattı ve kadını futbol sahası büyüklüğündeki yatağa götürdü.

Onları içeri kilitlemek için bir sebep yok. Sadece bir aptal onları rahatsız eder.

Artık kapatılmamış pencerelerden gelen parıltı ona görebileceği kadar ışık veriyordu ve gözlerinin önündeki şey hoşuna gitmediyse lanet olsun: kadını, güvende ve sağlam, uzanmış ... Tamam, burası onların yatağı değildi, ama sabah gelmeden önce onu ona dönüştürecek.

Onun yanına otururken, kapıdan içeri girdiğini gördüğünden beri ereksiyon halinde olduğunu gizlemeye çalıştı. Konuşmaları gereken çok şey olmasına rağmen tek yapabildiği ona bakmaktı.

Ancak o zaman içindeki doktor ortaya çıktı. "Yaralandın mı?"

Güzel elleri cüppesine gitti ve eteği yukarı kalktıkça göz kapakları aşağı indi. "Sanırım iyileştiğimi göreceksiniz.

Sadece sıyrık yarasıydı... burada."

Sertçe yutkundu. Kahretsin... evet, kız iyiydi. Üst baldırının derisi porselen kadar pürüzsüzdü.

"Belki de beni yakından incelemelisiniz," diye söylendi.

Ciğerleri sıkışırken dudakları aralandı. "İyi olduğuna ve sana zarar vermediklerine emin misin?"

Bunu asla atlatamayacaktı.

Payne doğruldu ve onun gözlerinin içine baktı. "Her zaman senin için tasarlanmış olan şey, almak için senin olmaya devam ediyor."

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. Sonra da onun yanlış bir izlenime kapılmasını istemedi. "Olmasaydın benim için fark etmezdi... Yani, bu uygun bir şey değil-" Cehennem çanları, bu gece konuşacak gibi görünmüyordu. "Sadece incinmene dayanamıyorum."

Gülümsemesi onu kışının altındaki şilte için minnettar etti. Çünkü ayakta olsaydı, kadın onu yere sererdi.

"Dün gece için özür dilerim," dedi. "Bir hata yaptım -"

Elini onun ağzına götürdü. "Şu anda bulunduğumuz yerdeyiz. Tek umursadığım bu."

"Ve sana söylemem gereken bir şey var."

"Beni terk mi ediyorsun?"

"Asla."

"Güzel. O zaman önce birlikte olalım, sonra konuşuruz." Daha da dikleşerek parmaklarını ağzıyla değiştirdi ve onu derin ve uzun bir şekilde öptü. "Mmmm... evet, konuşmaktan çok daha iyi, sanırım."

"İstediğine emin misin-" Kızın dili onu düşünmekten alıkoymadan önce ancak bu kadar ileri gidebildi.

İnleyerek yatağın üzerine çıktı ve kendini onun üzerinde tuttu. Ve sonra onun gözleriyle buluşarak vücudunu yavaşça onunkinin üzerine indirdi... son temas bacaklarının arasındaki ereksiyonu oldu.

"Seni şimdi öpersem geri dönüş yok." Kahretsin, sesi o kadar gırtlaktan geliyordu ki, neredeyse ona hırıliyordu. Ama sözlerinde ciddiydi. Onu harekete geçiren başka bir güç vardı -her ne kadar işin içinde seksin mekaniği olsa da bu seksle ilgili değildi. Onun bekâretini alarak, anlamadığı ama sorgulamadığı bir şekilde onu işaretliyordu.

"Seni böyle istiyorum," dedi. "Bana sadece senin verebileceğin şeyi yüzyıllardır bekliyorum."

Benim diye düşündü.

Onu tekrar öpmeden önce yana döndü ve saçlarını örgüsünden kurtardı. Koyu renk dalgaları saten yatak örtüsünün üzerine yayarak parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

Sonra kalçalarını onun göbeğine doğru kıvırdı, itti ve geri çekildi ve hareketi tekrarladı... eli göğsünün altına doğru ilerledi ve cüppenin kırılğan kumaşını kavradı.

Açıkçası, yapmak istediği şey karşısında şok olmuştu.

"Senin önünde çıplak olmak istiyorum," diye emretti.
"Öyle yap Manuel."

O lanet olası bornozun hiç şansı yoktu. Kalktı, iki yakasından tuttu ve önden yırttı, malzemeyi tamamen parçaladı, göğüslerini sıcak gözlerine ve serin havaya açtı. Buna karşılık olarak kadın eğildi ve inledi; işte o kadar: Adam ağzıyla onun sıkılaştıran meme uçlarına, elleriyle de göbeğine kadar inmişti. Her yerindeydi, onu emerek ve dikkatlice ovarak orgazma sürükledi ve hızlı, umutsuzca serbest kaldığında, çığlığını yuttu.

Ona daha fazlasını vermek istiyordu -ve bunu yapmak için her türlü niyeti vardı- ama vücudu beklemeyecekti. Elleri pantolonunu karıştırdı, kemerini çözdü ve sikini çıkarmak için fermuarını indirdi.

Onun için hazırды, kaygan ve açıktı - ve bacaklarının ona karşı kesilme şekli göz önüne alındığında ağrıyordu.

"Yavaş gideceğim," dedi ağzına karşı.

"Acıdan korkmuyorum. Seninleyken değil."

Kahretsin, belki de bu işte insan kadınlar gibi fiziksel olarak çalışıyorlardı. Bu da ilk seferin kadını için kolay olmayacağı anlamına geliyordu.

"Şşşt," diye fısıldadı. "Endişelenme. Al beni."

Aşağı uzanarak kendini konumlandırdı ve-oh, kahretsin... neredeyse boşalıyordu. Kız sıcak ve ıslaktı ve-

O kadar hızlı hareket ediyordu ki, istese de onu durduramazdı. Elleri aşığı uzandı ve kışına kenetlendi, tırnakları ona battı ve sonra-

Payne kalçalarını yukarı itti ve aynı zamanda onu aşığı çekti ve adam kabzasına kadar içeri girdi, penetrasyon tamamen ve geri dönölmez bir şekilde tamamlandı. Adam küfrederken, kadın kaskatı kesildi ve darbeden dolayı tısladı -ki bu hiç adil değildi, çünkü lanet olsun, kadın kendini iyi hissediyordu. Ama adam kıpırdamıyordu -kız istilanın etkisinden kurtulana kadar kıpırdamayacaktı.

Ve sonra kafasına dank etti.

Bir elini kızın boynuna dolayarak dudaklarını boğazına yaklaştırdı. "Al beni."

Kadının çıkardığı ses adamın onun içinde orgazm olmasına neden oldu - bu onun kendini tutamayacağı kadar sıcaktı. Ve siki kasılırken, dişleri damarının derinliklerine saplandı.

Seks çılgına dönmüştü. Kadın adama doğru hareket etti, sıkı göbeğı adama yumruk attı ve adam tekrar boşalırken onu sağdı... ve sonra adam kalçalarını sertçe pompalamaya başladı. İçki ve çılgın ritim her ikisini de sabah hissedeceklerini bildiğı baş döndürücü bir beden çarpışmasına sürükledi: Bunun medeni bir yanı yoktu; erkek ve kadın en ilkel çekirdeğı kadar damıtılmıştı.

Ve şimdiye kadar sahip olduğı her şeyin en iyisiydi.

ELLİ - YEDİ

Thomas DelVecchio katilinin nereye gideceğini çok iyi biliyordu.

Aklında hiçbir soru işareti yoktu. Dedektif de la Cruz merkeze dönmüş, diğer çocuklarla birlikte teoriler ve ipuçları üzerinde çalışırken bile -ki bunların hepsi yeterince zekiceydi- Veck nereye gideceğini biliyordu.

Farları kapalı ve motosikleti rölantide Monroe Motel & Suites'in otoparkına yaklaşırken, de la Cruz'u arayıp nerede olduğunu bildirmenin iyi bir fikir olabileceğini düşündü.

Ancak sonuçta telefonunu cebinde olduğu yerde bıraktı.

BMW'yi park yerinin sağındaki ağaçların arasında durdurarak sehpayı tekmeledi, attan indi ve kaskını gidona astı. Silahı koltuk altındaki kılıfındaydı ve eğer biri gelirse orada kalacağını kendi kendine söyledi.

Çoğunlukla bu yalana da inandılar.

Ancak korkunç gerçek şuydu ki, çok uzun zamandır uykuda olan bir şey onu harekete geçirmişti. De la Cruz bir ortak olarak ona karşı temkinli olmakta haklıydı ve babanın günahlarının nerede bitip oğlunkilerin nerede başladığını sorgulamakta da haklıydı.

Çünkü Veck bir günahkârdı. Ve bunu içinden atmaya çalışmak için polis teşkilatına katılmıştı.

Yine de bu pisliği kovdurmak muhtemelen daha iyi olacaktı. Çünkü bazen içinde bir şeytan varmış gibi hissediyordu, gerçekten.

Yine de buraya kimseyi öldürmeye gelmemiştir. Piç kurusu işinin başına dönmeden önce bir katili gözaltına almak için buradaydı.

Dürüstçe.

Veck motele yaklaşırken ağaçların karanlığına takıldı ve son kızın bulunduğu odaya odaklandı. Her şey CPD'nin bıraktığı gibiydi: Kapının ve hemen önündeki kaldırımın etrafında üçgen şeklinde hâlâ olay yeri bandı vardı; ayrıca kapı pervazında teorik olarak sadece resmi bir iş için kırılabilir bir mühür vardı. Odanın içinde ya da önünde ışık yanmıyordu. Etrafta kimse yok.

Kalın gövdeli bir yaprak dökmeyen ağacın arkasına yerleşerek siyah eldivenli elleriyle siyah yün şapkasını siyah balıkçı yakasına yaklaştırdı.

Ortadan kaybolacak kadar hareketsiz kalmakta çok iyiydi. Aynı zamanda enerjisini, kendisini aşırı tetikte bırakırken kaynakları koruyan yaygın bir sakinliğe kanalizasyonla de çok iyiydi.

Avı ortaya çıkacaktı. O katil manyak tüm ganimetlerini kaybetmişti; koleksiyonu artık yetkililerin elindeydi ve CSI'cılar onu ülke çapındaki birçok faili meçhul cinayetle ilişkilendirmek için çabalıyorlardı. Ama hasta herif buraya koleksiyonunun bir kısmını ya da tamamını geri almak umuduyla gelmeyecekti. Dönüşü, elde etmek için o kadar çaba sarf ettiği şeyi yeniden ziyaret etmek ve kaybının yasını tutmak için olacaktı.

Bu onun için dikkatsizlik olur muydu? Kesinlikle, ama bu da tıknama döngüsünün bir parçasıydı. Katil sağlıklı düşünemeyecek ve kayıpları yüzünden çaresiz kalacaktı. Ve Veck, ortaya çıkana kadar önümüzdeki birkaç gece boyunca topuklarını soğutacaktı.

Zaman geçtikçe ve o bekledikçe, bekledikçe ve biraz daha bekledikçe... iyi bir takipçi kadar sabırlıydı.

Yine de burada tek başına olmasının bir felaket olabileceği aklına geldi. Belinde kılıfında bir bıçakla. Ve o lanet silah-

Bir dalın kırılması gözlerini sağa çevirdi ama başını değil. Hareket etmedi, nefes alışını değiştirmede ya da en ufak bir kıpırdanma bile olmadı.

Ve işte oradaydı. Şaşırtıcı derecede zayıf bir adam, ormanın kabarık çalıları arasında dikkatle ilerliyordu. Motelin yan tarafına yaklaşırken adamın yüzündeki ifade neredeyse dindardı ama katil olduğunu gösteren tek şey bu değildi. Giysileri kurumuş kanla kaplıydı, ayakkabıları da öyle. Sanki bacağından yaralanmış gibi topallıyordu ve yüzünde tırnak izleri vardı.

Yakaladım, diye düşündü Veck.

Ve şimdi katile bakıyordu... eli kalçalarına doğru indi ve arkaya doğru gitti. Bıçağına.

Kendi kendine silahı olduğu yerde bırakıp kelepçelerine doğru gitmesini söylerken bile rotasını değiştirmede. Her zaman iki yarısı olmuştu, bir derinin içinde iki insan vardı ve böyle anlarda kendini rol yaparken izliyormuş gibi hissediyordu, sanki bir takside yolcuymuş ve gideceği yer her ne ise kendi çabalarının bir sonucu olmayacakmış gibi emindi.

Adama yaklaşmaya başladı, onu bir gölge gibi sessizce takip ediyor, piç kurusundan sadece bir metre uzaklaşana kadar mesafeyi kısaltıyordu. Bıçak Veck'in avucuna girmişti ve gerçekten de orada olmasını istemiyordu ama yeniden kınına sokmak için artık çok geçti. Raydan çıkmak için çok geçti. Bunun onu hapse attıracak bir suç olduğunu söyleyen sesi dinlemek için çok geçti. Diğer tarafı onu ele geçirmişti ve kendini kaybetmişti, öldürmenin eşliğindeydi-

Üçüncü adam aniden ortaya çıktı.

Deri giysili devasa bir adam katilin yoluna atlayarak önünü kesti. David Kroner telaşla geriye sıçrarken, havada bir tıslama duyuldu.

Tanrım, bu insan sesi bile değildi. Ve ... bunlar ...
Dişler mi?

Ne oluyor lan?

Saldırı o kadar vahşiydi ki, seri katilin boynuna indirdiği ilk darbede adamın kafası neredeyse kopuyordu. O andan sonra da devam etti, kan o kadar uzağa ve geniş bir alana uçtu ki Veck'in ağır siyah pantolonunu, balıkçı yakasını ve şapkasını benekledi.

Ama işin içinde bıçak ya da hançer yoktu.

Dişler. Orospu çocuğu dişleriyle her şeyi parçalıyordu.
Dişler.

Veck geri çekilmeye çalıştı ama bir ağaca çarptı ve çarpmanın etkisiyle olması gerekenden çok daha yakın bir yere savruldu. Bisikletine doğru koşması ya da sadece kaçması gerekiyordu ama şiddetten etkilenmişti... ve izlediği şeyin kesinlikle insan olmadığına inanıyordu.

İş bittiğinde, canavar seri katilin katledilmiş kalıntılarını yere bıraktı ... ve sonra Veck'e baktı.

"Kutsal ... lanet ..." Veck nefes aldı.

Yüzü insana çok benzeyen bir kemik yapısına sahipti ama dişleri tamamen yanlıştı, boyutu ve intikamcı bakışları da öyle. Tanrım, gerçekten de ağzından kan damlıyordu.

"Gözlerimin içine bak," dedi aksanlı bir ses.

Seri katilden geriye kalanlardan bir gurultu sesi yükseldi. Ama Veck dönüp bakmadı bile. Gözlerini dikmiş bakıyordu... çok maviydi... parlıyordu....

"Kahretsın..." diye boğuldu, ani bir baş ağrısı gördüğü ya da duyduğu her şeyi kesti. Yana doğru çöktü, acıdan cenin pozisyonuna geçti ve orada kaldı.

Göz kırp.

Neden yerdeydi? Göz kırp.

Kan kokusu almıştı. Ama

neden? Göz kırp. Göz kırp.

Bir iniltiyle başını kaldırdı ve-"Kahretsın!"

Şok içinde ayağa fırlayarak önündeki kanlı dağınıklığa baktı.

"Ah... lanet olsun," diye küfretti. Başardı. Sonunda birini öldürmüştü-

Ama sonra yumruğundaki bıçağa baktı. Kan yoktu: Bıçakta değil. Ne de ellerinde. Kıyafetlerinde de sadece lekeler vardı.

Etrafına baktığında, az önce ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Buraya arabayla geldiğini ve motosikletini park ettiğini hatırlıyordu.

... ve şimdi yerde ölmekte olan adamı takip ediyordu.

Eğer kendine karşı dürüst olsaydı, öldürme niyeti vardı. Başından beri. Ama fiziksel kanıtlara göre mi? O yapmamıştı.

Sorun şuydu ki, elindeki tek şey hiçbir bilgi içermeyen bir kara delikti.

Seri katilden gelen bir inilti başını sağa çevirmesine neden oldu. Adam ona doğru uzanıyordu. Her yere sızarken sessizce yardım istiyordu. Nasıl hâlâ hayattaydı?

Veck elleri titreyerek cep telefonunu aldı ve 911'i aradı. "Evet, Dedektif DelVecchio, CPD Cinayet Masası. Monroe Motel & Suites'e hemen bir ambulans gönderin."

Rapor tutulduktan ve sağlık görevlileri yola çıktıktan sonra ceketini çıkardı, bir top haline getirdi ve adamın yanına diz çöktü. Ceketini adamın boğazındaki yaralara bastırarak hayatta kalması için dua etti. Ve sonra bunun iyi bir şey olup olmadığını merak etmek zorunda kaldı.

"Seni ben öldürmedim," dedi. "Öldürdüm mü?"

Tanrım... Burada ne halt olmuştu böyle?

ELLİ - SEKİZ

"Seni görmeye geldi."

Blaylock'un yataktaki bakış açısından, Tyme'in oğlu Saxton ona en iyi tarafını gösteriyordu. Hayır, kışını değil. Erkek banyodaki aynada tıraş oluyordu ve mükemmel profili tepedeki yumuşak ışıkla yıkaniyordu.

Tanrım, çok güzel bir erkekti.

Pek çok açıdan, sahip olduğu bu sevgili isteyebileceği her şeydi.

"Kim," dedi Blay yumuşak bir sesle.

Onunla buluşmak için kayan gözler tamamen oh-puhlease ile ilgiliydi.

"Ah." Blay daha fazla konuşmamak için çıplak göğsüne kadar çekilmiş olan yorgana baktı. Satenin ağırlığı altında çırılçıplaktı. Tıpkı Saxton'ın bornozunu giyene kadar olduğu gibi.

"İyi olup olmadığını öğrenmek istedi," diye devam etti Sax.

Oh zaten bir cevap olarak kullanıldığından, Blay "Gerçekten mi?" diyerek konuyu renklendirdi.

"Terastaydı. İçeri girip bizi rahatsız etmek istemedi."

Komikti, midesine dikiş atıldıktan sonra bayılmak üzereyken, Saxton'ın orada ne yaptığını belli belirsiz merak etmişti. Ama o sırada

O sırada çok fazla acı çektiğinden, herhangi bir şey hakkında çok fazla düşünmek zordu.

Yine de şimdi, içinden korkunç bir heyecan geçtiğini hissetti.

Kâtip Bakire'ye şükürler olsun ki, bu eski tanıdık karıncalanmayı yaşamayalı epey olmuştu ama aradan geçen zaman bu hissi azaltmamıştı. Ve ardından ne söylendiğini sormak için gelen telaş, harekete geçebileceği bir şey değildi. Bir kere Saxton'a saygısızlıktı bu. Ve bir diğeri için de anlamsızdı.

Neyse ki kendini susturmak için bolca cephanesi vardı: Tek yapması gereken Qhuinn'in bir hafta kadar önce eve geldiğini düşünmekti; saçları dağınık, kokusu bir erkeğin kolonyasıyla bulanmış, çalımları kaçarken elde ettiği tatminle ilgiliydi.

Blay'in kendini bir değil, iki kez erkeğin önüne atmış ve geri çevrilmiş olması fikri? Bunu düşünmeye dayanamıyordu.

"Ne dediğini bilmek istemiyor musun?" Saxton keskin bıçağı boğazına doğru çekerken mırıldandı, Blay'in yarım saat önce ona verdiği ısırık izinden ustalıkla kaçınıyordu.

Blay gözlerini kapadı ve Qhuinn'in kendisi dışında herkesi ve her şeyi becereceği gerçeğinden kurtulup kurtulamayacağını merak etti.

"Hayır mı?" Saxton sordu.

Yatak hareket edince Blay göz kapaklarını açtı. Saxton gelip yatağın kenarına oturmuş, erkek kanlı bir havluyla çenesini ve yanaklarını kuruluyordu.

"Hayır mı?" diye tekrarladı.

"Size bir şey sorabilir miyim?" Blay söyledi. "Ve şimdi o büyüleyici, alaycı halinle davranmak için iyi bir zaman değil."

Saxton'ın çarpıcı yüzü bir anda ciddileşti. "Sor bakalım."

Blay yorganı göğsünün üzerinde düzeltti. Birkaç kez. "Seni... memnun ediyor muyum?"

Göz ucuyla Saxton'ın geri çekildiğini gördü ve neredeyse utancından ölecekti.

"Yatakta mı demek istiyorsun?" Sax talep etti.

Blay başını sallarken dudaklarını düzleştirdi ve belki biraz daha açıklama yapabileceğini düşündü ama ağzının kuruduğu ortaya çıktı.

"Milyon yıl geçse bile bunu neden sorasın ki?" Saxton yumuşak bir sesle söyledi.

Çünkü onda bir sorun olmalıydı. Blay başını salladı. "Bilmiyorum."

Saxton havluyu katladı ve bir kenara koydu. Sonra bir kolunu Blay'in kalçalarına doğru uzattı ve yüz yüze gelene kadar eğildi.

"Evet." Bununla birlikte ağzını Blay'in boğazına dayadı ve emdi. "Her zaman."

Blay elini erkeğin ensesinde gezdirdi ve ensesinin dibindeki yumuşak, kıvrık saçları buldu. "Tanrı'ya şükür."

Üzerinde duran bedenin tanıdıklığı daha önce hiç sahip olmadığı bir şeydi ve doğru hissettiriyordu. İyi hissettiriyordu. Saxton'ın göğsünün, kalçalarının ve uyluklarının her kıvrımını ve köşesini biliyordu. Baskı noktalarını ve ısırması gereken yerleri biliyordu, Saxton'ın sertçe boşalması için nasıl kavrayacağını, yuvarlanacağını ve eğileceğini tam olarak biliyordu.

Yani, evet, muhtemelen sormak zorunda kalmamalıydı.

Qhuinn ise... o erkekle ilgili her şey onu soyup soğana çevirmiş ve ham bırakmıştı. Ve kendini dışarıdan sarmak için öğrendiği her şeye rağmen, yara açıldığı andaki kadar kötü ve derin kalmıştı - diğerlerinden daha çok istediği tek erkeğin asla ama asla onunla birlikte olmayacağı ortaya çıktığında.

Saxton geri çekildi. "Qhuinn sana karşı hissettikleriyle başa çıkamıyor."

Blay sertçe güldü. "Onun hakkında konuşmayalım."

"Neden olmasın?" Saxton uzandı ve başparmağını Blay'in alt dudağının üzerinde ileri geri gezdirdi. "Biz yapsak da yapmasak da o burada bizimle birlikte."

Blay yalan söylemeyi düşündü ve sonra mücadeleden vazgeçti. "Bunun için özür dilerim."

"Sorun değil, neyin içinde olduğumu biliyorum." Saxton'ın boştaki eli yorganın altına girdi. "Ve ben ne istediğimi biliyorum."

Blay, avuç içi hemen kalın bir ereksiyona dönüşen şeye srtnrken inledi. Kalçaları kalkıp bacaklarını Saxton için açtığında sevgilisinin gözleriyle karşılaştı ve başparmağını ağzına aldı.

Bu, Qhuinn hız trenine binmekten çok daha iyiydi; bunu biliyor ve seviyordu. Burada güvendeydi. Burada canı yanmıyordu.

ve burada derin, cinsel bir bağ bulmuştu.

Saxton bulduğu şeyi bırakıp Blay'in üzerindeki örtüyü çekerken ve kendi bornozunun bağındaki düğümü çözerken bakışları hem sıcak hem de ciddiye.

Blay, bunun çok iyi olduğunu düşündü. Bu doğruydı-

Sevgilisinin ağzı köprücük kemiğini bulup aşağıya doğru inerken, Blay gözlerini kapattı; ancak hislerin içinde kaybolmaya başladığında gördüğü şey Saxton değildi.

"Bekle, dur-" Ayağa kalktı ve diğer erkeği de yanına aldı.

"Sorun yok," dedi Saxton sessizce. "Nerede olduğumuzu biliyorum."

Blay'in kalbi biraz kırıldı. Ama Saxton sadece başını salladı ve dudaklarını tekrar Blay'in göğsüne dayadı.

Aşktan hiç söz etmemişlerdi ve bu, asla etmeyeceklerini anlamasını sağladı, çünkü Saxton gerçekten de bazı konularda netti: Blay hâlâ Qhuinn'e açıktı ve muhtemelen her zaman da aşık olacaktı.

"Neden?" dedi sevgilisine.

"nk sana sahip olduğum sürece seni istiyorum." "Hiçbir yere gitmiyorum."

Saxton kemirdiği sıkı karın kaslarına karşı başını salladı. "Düşünmeyi bırak, Blaylock. Hissetmeye başla."

O yetenekli ağız tamamen aşağı indiğinde, Blay nefesini tısladı ve tavsiyeye uymaya karar verdi. Çünkü hayatta kalmanın tek yolu buydu.

içinden bir ses ona, Qhuinn'in ortaya çıkıp, kendisinin ve

Layla çiftleşiyordu.

Bunu nasıl bildiğinden emin değildi ama biliyordu. İki hafta lardır takılıyorlardı ve Seçilmiş bir gün önce yine oradaydı - onun kokusunu almış ve yan taraftaki kanını hissetmişti.

Bu mahkûmiyet sadece moralini bozmak için yaptığı zihinsel bir egzersiz olsa da, bundan çok daha fazlası olduğunu hissediyordu. Sanki normalde önümüzdeki günleri, ayları ve yılları gizleyen sis dayanılmaz derecede incelmiş ve kaderin gölgeleri ona kendini gösteriyordu.

Sadece zaman meselesi.

Tanrım, bu onu öldürecek ti.

"Burada olmana sevindim," diye inledi.

"Ben de," dedi sevgilisi ereksiyonunun etrafında hüzünle.
"Ben de öyle."

ELLİ - DOKUZ

Ertesi akşam Payne, Kardeşlik malikânesinin önünde volta atıyor, yemek odasından fuayeye, bilardo salonuna geçiyor ve tekrar geri dönüyordu. Ve tekrar. Ve tekrar.

Erkeği öğleden sonra "bazı işlerini halletmek" için evden ayrılmıştı. Her ne kadar bunların ne olduğunu söylemeyi reddetse de, onu gece boyunca tamamen kullandıkları yatağa yatırıp giderken yüzünde beliren hafif yaramaz gülümseme çok hoşuna gitmişti.

Ondan sonra ona uyku yok. Hem de hiç.

Mutlu olacak çok şey vardı. Ve şaşıracak.

Avluya açılan Fransız kapılarından birinin önünde durup, adamın ona gösterdiği fotoğrafı düşündü. Butch'la ve dolayısıyla kralla kan bağı olduğu çok açıktı. Ama ne Manuel ne de o bir gerileme riskini göze almak istemiyordu. Hayır, bu konuda onunla hemfikirdi. Birbirlerine sahiptiler ve zaten üstesinden geldikleri şeyler düşünüldüğünde, kötü bir sonucu göze almak için hiçbir neden yoktu.

Ayrıca, bu bilgi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti: Kral, resmi bir kan bağı beyanı olmadan bile evini erkeğe açmıştı ve Manuel'in insan annesiyle temas kurmasına izin verilecekti. Dahası, bu

burada, Doktor Jane'le ve aynı zamanda Havers'la birlikte çalışmasına karar verilmişti. Ne de olsa yarışın daha fazla iyi doktora ihtiyacı vardı ve Manuel de bu konuda üstündü.

Peki ya o? Dışarı çıkacak ve savaşıyordu. Ne Manuel ne de ağabeyi karşılaşacağı tehlikeden pek hoşnut değildi ama onu durdurmayacaklardı. Aslında Manuel'le uzun uzun konuştuktan sonra, Manuel bunun onun kişiliğinin bir parçası olduğunu kabul etmiş görünüyordu. Tek uyarısı en iyi silahları almasıydı ve ağabeyi de bunu sağlaması konusunda ısrar etmişti.

Fates, ikisi iyi anlaşıyor gibi görünüyordu. Kim tahmin edebilirdi ki?

Sıradaki pencereye doğru ilerleyerek karanlıkta farları aradı.

Neredeydi o? Neredeydi?

Manuel ayrıca Doktor Jane'le yaşadığı fiziksel değişimler hakkında da konuşacaktı - Payne'in seviştiklerinde nasıl parladığına bakılırsa, bu değişimlerin devam etmesi muhtemeldi. Vücudunu izleyecek ve neler olduğunu görecekti ve ikisi de yaptığı her şeyin onu sağlıklı ve sürekli genç tutması için dua ediyordu. Bunu sadece zaman gösterecekti.

Bir lanetle geri döndü, antreden geçti... ve yemek odasına girdi.

Sıradaki üçüncü pencereden aşağıya, gökyüzüne baktı. Annesini görmeye gitmeye hiç niyeti yoktu. Onu dünyaya getirenlerle sevgisini paylaşmak harika olurdu. Ama efendisi ölmüştü, ya mahmenleri? Kâtip Bakire'nin onu tekrar hapsetmeyeceğine güvenmiyordu: Manuel melezdi. Annesinin onaylayacağı kadar saf bir soy değildi.

Yerleşkenin üzerine inşa edildiği tepeye tırmanan bir çift parlayan göz kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Ve sonra müzik geldi - camdan içeri kıvrılan gümbür gümbür bir ritim.

Payne yemek odasından çıktı ve çiçek açmış bir elma ağacının mozaik tasvirini yırtarak geçti. Bir dakika sonra giriş kapısından çıkıp karanlık geceye karıştı-

Merdivenlerin tepesinde kayarak durdu.

Manuel refakatsiz dönmemişti. Porsche'sinin arkasında bir tür devasa araç vardı... iki parçalı devasa bir araç.

Erkeği arabasının direksiyonundan indi. "Merhaba," diye seslendi.

Ona yaklaşıp ellerini kalçalarına koyarken ve onu göğsüne yaslariken gülümsüyordu. "Seni özledim," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

"Ben de." Şimdi o da gülümsüyordu. "Ama... ne getirdin?"

Yaşlı uşak diğer aracın direksiyonunun arkasından çıktı. "Efendim, ben-"

"Teşekkürler Fritz, ama bundan sonrasını ben hallederim."

Uşak eğilerek selam verdi. "Size hizmet etmek benim için bir zevkti."

"Sen en iyisisin, dostum."

Eve dans ederek girerken köpekçiğin yüzü ıslı ıslıldı. Ve sonra erkeği ona döndü.

"Burada kal."

Büyük aletin içinden bir damgalama sesi yükseldiğinde kaşlarını çatı. "Tabii ki."

Manuel onu tekrar öptükten sonra uzak tarafta gözden kayboldu.

Kapılar açılıyor. Daha fazla damgalama. Gıcırdama ve yuvarlanma sesi, ardından ritmik bir gümbürtü. Ve sonra-

Kişneme ona ummaya cesaret edemediği şeyi söyledi. Ve sonra güzel kısrağı bir rampadan geri geri inerek ona doğru yaklaştı.

Payne, gözyaşları oluşurken ellerini ağzına götürdü. At zarafetle koşuyordu, şık kürkü parlıyordu.

Evden sızan ışıkla gücü ve canlılığı geri geldi.

"Ne... ne için burada?" Payne kısık sesle söyledi. "İnsan erkekler nişanlılarına bir hediye verirler. aşklarını." Manuel genişçe gülümsedi. "Glory'nin sana alabileceğim tüm elmaslardan daha iyi olduğunu düşündüm. Benim için daha anlamlı ... ve umarım sizin için de öyle olur."

Kadın hiçbir tepki vermeyince, atın dizginine takılı deri ipi uzattı. "Onu sana veriyorum."

Bunun zerine Glory muazzam bir kişneme sesi çıkardı ve sahiplikteki bu değişikliği kabul etmiş gibi zıpladı.

Payne gözlerini sildi ve kendini Manuel'e atarak onu derinden öptü. "Söyleyecek sözüm yok."

Ve sonra Manuel gururla göğsünü gererken liderliği kabul etti.

Derin bir nefes alarak, o-

Payne hareket ettiğinin farkına bile varmadan havaya fırladı ve Glory'nin üzerine sanki birkaç dakika değil de yıllardır birlikteymişler gibi ıktı.

Ve atın ne topuğa, ne izne, ne de başka bir şeye ihtiyaçı vardı; Glory ileri fırladı, toynaklarını çakıl taşlarına geçirdi ve hızla koşmaya başladı.

Payne parmaklarını uzun siyah yelenin arasından geçirdi ve altında yükselen güçlü sırtın üzerinde mükemmel bir denge kurdu. Rüzgâr yüzüne çarptığında, neşe ve özgürlük içinde havalandıklarında saf bir coşkuyla güldü. Evet... evet! Binlerce evet!

Gecenin zerine kurulmak için.

Hareket özgürlüğüne sahip olmak.

Aşkın onu bekliyor olması.

Bu sadece hayatta olmaktan daha fazlasıydı. Bu yaşamaktı.

Manny at römorkunun yanında durup kızlarının birlikte yola çıkışını izlerken mutluluktan aklını kaçırmıştı. Mükemmel bir çifttiler, ikisi de aynı kumaştan kesilmişti ve ikisi de bütün ve güçlüydü ve çoğu arabanın yetişmekte zorlanacağı bir dörtnala karanlıkta ilerliyorlardı.

Tamam. Belki biraz gözyaşı dökmüştür. Ama neyse ne. "Bunu gördüm." demek için inanılmaz bir geceydi.

"İsa Mesih-" Haçını kaptı ve etrafında döndü. "İnsanlara hep sinsice yaklaşır mısın?"

Payne'in kardeşi cevap vermedi, belki de veremedi. Vampirin gözleri kız kardeşine ve onun dörtnala koşan atına kilitlenmişti ve o da Manny kadar etkilenmiş görünüyordu.

"Yine de bir aygır olduğunu düşünmüştüm." Vishous başını salladı. "Ama evet, gördüğüm buydu... siyah bir Thoroughbred'in üzerinde, saçları rüzgarda. Yine de bunun gelecek olduğunu düşünmemiştim..."

Manny, istinat duvarının aşağısında uzakta duran ve eve doğru dönmek için şişman bir dönüş yapan kızlarına döndü.

"Onu o kadar çok seviyorum ki," dediğini duydu Manny. "İşte benim kalbim orada. O benim kadınımdır."

"Word."

İkili arasında güçlü bir uyum oluşurken, Manny kendini pek çok açıdan evindeymiş gibi hissetti; kırılğan nimetlerin dağılmasından korktuğu için bu konuda çok fazla düşünmek istemedi.

Bir an sonra, şöyle bir baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"G'head."

"Arabama ne yaptın?" "Ne, müzikten mi bahsediyorsun?"

"Nerede benim-"

"Bok mu gidiyor?" Elmas gözleri onunkilerle buluştu. "Burada yaşayacaksın benim şarkılarımı dinlemeye başlayacaksın, doğru."

Manny başını salladı. "Şaka yapıyorsun."

"Ritimleri beğenmediğini mi söylüyorsun?"

"Her neyse." Manny bir homurdanmanın ardından, "İyi, kesinlikle berbat değillerdi" dedi.

Gülüşü biraz fazla muzafferdi. "Biliyordum." "Peki neydi?"

"Şimdi de isim istiyor." Vampir bir el sarması çıkarıp yaktı. "Bakalım... Eminem'in 'Cinderella Man'ı. Lil Wayne'in 'I Am Not a Human'ı. Tupac'ın ..."

Liste uzayıp gitti ve Manny, haçının altın ağırlığını ovuştururken kadının izlemeye devam ederken çoğunlukla dinledi.

O ve Payne birlikteydi... Butch denen adam ve o gece yarısı birlikte kiliseye gidiyorlardı... ve Vishous onu bıçaklamamıştı. Ayrıca hafızam beni yanıltmıyorsa, Payne'in ikizi o siyah Escalade'i oraya götürmüştü ve bu da intikamın o SUV'un ses sistemine bir sürü Black Veil Bride, Bullet for My Valentine ve Avenged Sevenfold yüklenerek alınacağı anlamına geliyordu.

Bu düşünce bile onu gülümsetti.

Hepsi bu mu?

Piyangoyu kazanmış gibi hissetti. Elli eyaletin her birinde. Aynı zamanda.

Hepsi bu kadar şanslıydı.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.